ବେଦାସ୍ତ୍ର

Spreading Knowledge Amongst Mankind.......

ମଇ – ୨୦୧୯ MAY - 2019

ବେଦାନ୍ତୀ

[ଜ୍ଞାନକୁ ପରିମାର୍ଜିତ କରୁଥିବା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାରିବାରିକ ମାସିକ ପତ୍ରିକା]

...ପ୍ରତ୍ୟେକ ଓଡିଆଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡିଆରେ ପ୍ରକାଶିତ ଏକ ପାରିବାରିକ ଇ-ପତ୍ରିକା...

(ଅଗଷ୍ଟ ୧, ୨୦୧୫ରୁ ପ୍ରତିମାସରେ ପ୍ରକାଶିତ)

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା – ଅରବିନ୍ଦ ମିଶ୍ର

ଯୋଗାଯୋଗ

Whatsapp:+ 91 9594993733

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ - +91 9594993733

Website: www.vedantimagazine.com

Email ids:

vedantimagazine@gmail.com

editor.vedantimagazine@gmail.com

ମମତା ଦାଶ

ହନୁମାମୁଁ ରିପୋର୍ଟିଙ୍ଗ.......

ପ୍ରିୟ ପାଠକବନ୍ଧୁ, ସଂସ୍କୃତି ଏକ ବ୍ୟାପକ ଶବ୍ଦ ଅଟେ । ଏହା ଅନ୍ତଃର୍ଗତ ମନୁଷ୍ୟର ଆଚରଣ, ତାର ଭାବ ଜଗତ, ବିଚାରଧାରା, ସାହିତ୍ୟ, କଳା, ବିଜ୍ଞାନ ଏହିସବୁ ଅସିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମ ପରି ସଂସ୍କୃତି ବ୍ୟକ୍ତ ଏବଂ ଅବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ବାଲ୍ମୀକି, ବ୍ୟାସଙ୍କ ମହାକାବ୍ୟ, ଅଜନ୍ତା ଏବଂ ଏଲୋରାର ଶିଳ୍ପ, ସ୍ଥାପତ୍ୟ ଏବଂ ଚିତ୍ରକାରୀ, ତାନସେନ୍ ଙ୍କର ସଂଗୀତ ଏହିସବୁ ସଂସ୍କୃତିର ଅଙ୍ଗ ଅଟେ । ଦୀପାବଳି ର ଉଲ୍ଲାସ ଏବଂ ପ୍ରକାଶ, ୧୮୫୭ ର ବିଦ୍ରୋହ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ନ୍ୟାୟ, ପ୍ରେମ ଏବଂ ସଦ୍ଭାବନା ଯେଉଁ କୋଟି କୋଟି ଭାରତୀୟ ଜନତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱ ଶାନ୍ତିର ରକ୍ଷା ପାଇଁ ଆଗକୁ ବଢି ପ୍ରେରଣା ଦେଇଛି, ଏହି ସମସ୍ତ ସଂସ୍କୃତିର ଅଙ୍ଗ ଅଟେ । ସୁଦୀର୍ଘ ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି ଏକ ନିଧି ଅର୍ଜନ କରିଛି ଯେଉଁଟାକି ମାନବର ସମ୍ପତି ଅଟେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହ, ନାରୀ ଜାତିକୁ ସମ୍ମାନ, ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସମାନତା ଭାବ, ଆଦି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନବ ସଂସ୍କୃତିର ଅଙ୍ଗ ଅଟେ । ଏହା ସହିତ ପଶ୍ଚିମ ଏବଂ ପୂର୍ବ, ୟୁରୋପ ଏବଂ ଏସିଆ, ଭାରତ ଏବଂ ବ୍ରିଟେନ ର ନିଜ ସାଂସ୍କୃତିକ ବିଶେଷତା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ନିଜ ପ୍ରାଚୀନତା ପ୍ରତି ଗର୍ବ, ପୂର୍ବ ଏବଂ ଏସିଆର ଏକ ସାଂସ୍କୃତିକ ବିଶେଷତା ଅଟେ । ଅନେକ ବିଭିନ୍ନତାରେ ଏକତାର ଅନୁଭୂତି ହେଉଛି ଭାରତର ସାଂସ୍କୃତିକ ବିଶେଷତା ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଦେଶ ଏବଂ ମହାଦ୍ୱୀପ ସହିତ ବର୍ଗ ମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିଜ ସଂସ୍କୃତି ରହିଛି । ବିଳାସପ୍ରିୟତା, ନିଷ୍ପ୍ରିୟତା, ଅଳଙ୍କାରପ୍ରେମ, ସାହିତ୍ୟରେ ଚମତ୍କାର, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶର ସାମନ୍ତବର୍ଗରେ ନିଜ ସାଂସ୍କୃତିକ ବିଶେଷତା ଦେଖାଯାଏ ।

ମାନବ ସଂସ୍କୃତି ମାନବ ଜୀବନଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଧରଣର କଦାପି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ମନୁଷ୍ୟର ସାଂସ୍କୃତିକ ବିକାଶ ତାର ସମାଜ ଜୀବନରୁ ହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଛି। ମନୁଷ୍ୟ ତାର ମାନବତ୍ୱ ସମାଜ ଜୀବନରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି। ଜନତାର ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ତାର ସାଂସ୍କୃତିକ ବିକାଶ ତାର ଭାଷା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମ୍ଭବ। ସୁଶିକ୍ଷିତ ଏବଂ ସୁସଂସ୍କୃତ ଜନତା ଏକତାର ସବୁଠାରୁ ଦୃଢ ଆଧାର ଅଟନ୍ତି। ଭାରତରେ ଅନେକ ଭାଷା, ଅନେକ ଜାତି ମାନଙ୍କର ନିଜ ନିଜ ସଂସ୍କୃତି ଅଛି। ସମସ୍ତ ଜାତିର ସଂସ୍କୃତି ର ତତ୍ତ୍ୱ ତାର ସମୁଚ୍ଚର ନାମ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି। ସଂସ୍କୃତିର ଜାତୀୟ ବିଶେଷତାର ବିକାଶ ପାଇଁ ଜାତୀୟ ଗଠନ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ। ସାମାଜିକ ସଂଗଠନରୁ ବାହାରକୁ ଯାଇ ନା ସଂସ୍କୃତିର ବିକାଶ ସମ୍ଭବ ନା ଭାଷାର ବିକାଶ ସମ୍ଭବ। ଔଦ୍ୟୋଗିକ ବିକାଶ, ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରସାର, ଉନ୍ନତ ଧରଣର କୃଷି, ସମସ୍ତ ଜାତୀୟ ଜୀବନର ସଂଚାଳନ ପାଇଁ ଜାତୀୟ ରାଜ୍ୟସତ୍ତା ଆବଶ୍ୟକ। ଜାତୀୟ ଭାଷାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଜାତୀୟ ଗଠନ ଆବଶ୍ୟକ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତିର ବିକାଶ ଅନ୍ୟ ଜାତିର ସହାୟତା ଏବଂ ବିକାଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି। ଜାତୀୟ ଗଠନ ସହିତ ଆର୍ନ୍ତଜାତୀୟ ମୈତ୍ରୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଜୋର ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ।

ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ବିଶ୍ୱର ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରାଚୀନ ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧ ସଂସ୍କୃତି ଅଟେ। ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ପୃଷ୍ଠଭୂମି ମାନବ କଲ୍ୟାଣର ଭାବନାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ। ବହୁଜନହିତାୟ, ବହୁଜନସୁଖାୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଏକ ଆଦର୍ଶ ସଂସ୍କୃତି ରୂପରେ ପରିଚିତ। ବେଦରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି କେବଳ ପ୍ରାଚୀନତାର ପ୍ରମାଣ ନୁହେଁ। କିନ୍ତୁ ଭାରତୀୟ ଆଧାତ୍ମ ଏବଂ ଚିନ୍ତନର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅଟେ। ଦେବତାମାନଙ୍କର ମାନ୍ୟତା, ହୋମ, ପୂଜା, ବେଦ ଏବଂ ବୈଦିକ ଧର୍ମରେ କରୋଡ ଭାରତୀୟ ମାନଙ୍କର ଆସ୍ଥା ଅର୍ଜନ ସ୍ଥିତିରେ ଯେମିତି ହଜାର ବର୍ଷ ତଳେ ଥିଲା, ଆଜି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଛି। ଗୀତା, ଉପନିଷଦର ସନ୍ଦେଶ ହଜାର ବର୍ଷରୁ ଅମର ପ୍ରେରଣା ହୋଇ କର୍ମର ଆଧାର ରୂପେ ପରିଚିତ। ସଂସ୍କୃତି କୌଣସି ଦେଶର ଜାତି ଏବଂ ସମୁଦାୟର ଆତ୍ମା ରୂପେ ପରିଚିତ। ସଂସ୍କୃତିରୁ ହିଁ ଦେଶ, ଜାତି ଏବଂ ସମୁଦାୟର ସମସ୍ତ ସଂସ୍କାର ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆଦର୍ଶ ଜୀବନମୂଲ୍ୟର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥାଉ। ସଂସ୍କୃତିର ସାଧାରଣ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସଂସ୍କାର,

ସୁଧାର, ଶୁଦ୍ଧି ଆଦି । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଏକ ବିଗ୍ରହ, ଏକ ଭାଗ ଅଥବା ଜୀବନ ମୂଲ୍ୟ ଯାହାକୁ ଜୀବନରେ ଆପଣେଇ ନେଇ ଜୀବନର ବିକାଶରେ ସହାୟକ ଭୂମିକା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ସାମୁହିକ ବିକାଶ, ବସୁଧୈବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍ ର ଭାବ ସର୍ବତ୍ର ବିଦ୍ୟମାନ । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଏକ ମହାନ ଜୀବନଧାରା ଯାହାକି ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇ ଆସିଛି । ଏହାର ଉଦାରତା, ସମନ୍ୱୟବାଦି ଗୁଣକୁ ସମାହିତ କରି ଅସ୍ତିତ୍ୱର ମୂଳକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାରେ ଏକ ମହାନ ସଂସ୍କୃତି ଭାବେ ପରିଚିତ । ସର୍ବାଙ୍ଗୀନତା, ବିଶାଳତା, ଉଦାରତା ଏବଂ ସହିଷ୍ଣୁତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅନ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି ଅପେକ୍ଷା ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଅଗ୍ରଣୀ ।

ଭାରତ ମହାନ କମ୍ବଦନ୍ତୀର ଭୂମି ଅଟେ । ଯେଉଁଠି ମହାନ ଲୋକ ଜନ୍ମ ନେଇ ତାଙ୍କର ମହାନ କର୍ମ ଯୋଗୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧତା ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ଯୁଗ ପରେ ଯୁଗ ଆସିଛି ଏବଂ ଯାଇଛି ମଧ୍ୟ । କୌଣସି ଯୁଗର ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବାସ୍ତବିକ ସଂସ୍କୃତିକୁ ବଦଳେଇବାରେ ସମ୍ଭବ ସିଦ୍ଧ ହୋଇପାରିନାହିଁ । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ଅଖଣ୍ଡ ଧାରାରେ ସରିତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏତେ ସମିଶ୍ରଣରେ ମଧ୍ୟ ମୌଳିକ ଏବଂ ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ରୂପରେ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ବିଦ୍ୟମାନ । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିରେ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟତାର ଭାବନାକୁ ବିଶେଷ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି । ଜନନୀ ଜନ୍ମଭୂମିଶ୍ଚ ସ୍ୱର୍ଗାଦପି ଗରୀୟସୀ ର ବନ୍ଦନା ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଆଶାବାଦୀ ଅଟେ । ନିଃସନ୍ଦେହ, ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ମହତ୍ତ୍ୱ ମାନବ ଜୀବନରେ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ସମୁଦ୍ର ଯେପରି ବିଭିନ୍ନ ନଦୀ ମାନଙ୍କର ଜଳକୁ ଏକାକାର କରିଥାଏ, ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ଏହା ଏକ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉଦାହରଣ ।

ଜୟ ଉତ୍କଳ, ଜୟ ଓଡିଶାବାସୀ ।

ମମତା ଦାଶ

ଭିତର ପୃଷ୍ଠାରେ....

ତରଙ୍ଗ	ମମତା ଦାଶ	୧୦
ଈଶ୍ୱର : ସଗୁଣ ଅବା ନିର୍ଗୁଣ	ପ୍ରତିଭା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ	୧୨
ବସନ୍ତର ଆଗମନେ	ସୁଲୋଚନା ପଟ୍ଟନାୟକ	୨୨
ପାପୁଲିରେ ଧରୁଥିଲି ଜହ୍ନ	ଅଧାପିକା ଜ୍ୟୋସ୍ନା ରାୟ	୨୪
ପ୍ରଥମ ସାଇକେଲ ଚଢ଼ା ଓଡ଼ିଆ ମନ୍ତ୍ରୀ	ଗୁରୁକଲ୍ୟାଣ ମହାପାତ୍ର	୨୬
ମୋହ ଫାସ କେବଳ	ଶାନ୍ତିଲତା ମିଶ୍ର	୨୯
କେବେ ପଗ୍ଭରିବନ କେମିତି ଅଛି ??	ରୀତା ଅପରାଜିତା ମହାନ୍ତି	୩୧
ସାତକୋଶିଆ ଗଣ୍ଡର କାହାଣୀ	ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ	୩୩
ସ୍ମୃତି ଖୋଜା	ଆଶୁତୋଷ ମେହେର	୪୬
ପୁଲୱାମା	ଶଶଧର ମହାପାତ୍ର	୪୭
ବାବାଜୀଙ୍କ ଲୋଟା ଓ ଜନତାଙ୍କ ନୋଟା	ଡ. ସୌମ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ମିଶ୍ର	୪୯
ସମୟ	ବିନୟ ମହାପାତ୍ର	୫୨
କଣ୍ଢେଇ	ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମିଶ୍ର	୫୫
ମୋ କଲମ	ଅନଙ୍ଗ ମଞ୍ଜରୀ	୬୨

କଇଁଫୁଲ	ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ରଣା	୬୪
ତୃପ୍ତି ଭୋଜନାଳୟ	ଡକ୍ଟର ବିଜ୍ଞାନୀ ଦାସ	୬୬
ମୁଁ ଗୃହିଣୀ	ରାଜବାଳା ତ୍ରିପାଠୀ	୭୪
ପୁତ୍ର ଗୁଣେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରାମଚନ୍ଦ୍ର	ଅମ୍ବିକା ସ୍ୱାଇଁ	୭୭
ଏ ସନ ହୋଲିରେ	ଝିଲ୍ ମିଲ୍ ସାହୁ	୭୮
ଚଷମା	ସୀତାରାମ ଦାଶ	୭୯
ନଶ୍ୱତା	ମନୋଜ ଦାସ	୮୧
ବନ୍ଦ ହେବାର ବେଳ	ଡ. ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର	୮୩
ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ	ବରଦା ପ୍ରସନ୍ନ ଦାସ	୮୪
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତା	ଡମ୍ବରୁଧର ବାଗ	୯୧
କୌସ୍ତୁଭ କନ୍ୟା	ରାଜଶେଖର ସି. "ଚମା"	୯୨
ଜୀବନ	ବିଭୁତି ଭୁଷଣ ସାମଲ	୯୪
ଭଙ୍ଗା ହାଣ୍ଡି	ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମିଶ୍ର	୯୬
ଶୈଶବର ସ୍ମୃତି	ଅନାମ ଚରଣ ସାହୁ	୧୦୨
ମାଟି ମା	ପ୍ରକାଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା	୧୦୪
ଫୁଲ	ସନାତନ ମହାକୁଡ	୧୦୬
ଜୀବିକା	ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ୱିବେଦୀ	୧୦୭
ଜୀବନ ଯାତ୍ରା	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପଧାନ	୧୦୯
ସରବ୍ ଭୋଗୀ	ଜ୍ୟୋତିରାଦିତ୍ୟ ପୁଝାରୀ	୧୧୦
ହନମୁନ	ଆଶା ସାହୁ (ଆରତୀ)	୧୧୧
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି	ଚନ୍ଦ୍ର ଶେଖର ଗୋ	୧୨୧

ବଣ ମଲ୍ଲୀ	ଭାରତୀ ସାହୁ	୧୨୩
ବାଟବଣା ପଥିକ	ସୁଷମା ପରିଡା	୧୨୪
ମୋ ଗାଆଁ	ଶିବ ଚରଣ ମହାପାତ୍ର	୧୩୨
ଝାଳ	ଧୀରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ପ୍ରଧାନ	୧୩୪
ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ – ଗିରନାର ପାହାଡ	ସୁବଳ ମହାପାତ୍ର	୧୩୬
ବସୁଦେହୈବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍	ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା	୧୪୭
ଫେରିଆସ ବନ୍ଧୁ ଫେରିଆସ	ପ୍ରଦୀପ ବନ୍ଧ	୧୪୯
କୈକେୟୀ ଉବାଚ	ସତ୍ୟବ୍ରତ ସାହୁ	୧୫୧
ହେ ରଙ୍ଗ	ଧିରେନ୍ ବାଗ	୧୫୨
ନାଲି ଗ୍ୱ'	ସୁଧୀର କୁମାର ଦ୍ୱିବେଦୀ	୧୫୩
ନାରୀ	ଯଶୋବନ୍ତ ପଟ୍ଟନାୟକ	୧୫୮
ମନ ଚଢେଇ	ଗୀତାରାଣୀ ରଣା	୧୫୯
ଗାଁର ଲୁହ ଓ ମା'ର କୋହ	ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ମହାନ୍ତି	୧୬୦
ଖୋଲୁଛି ଆଜି ଏ ଗୁମର	ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା	୧୬୫
ତୁମେ ଗ୍ଲିଗଲ୍ ପରେ	ଶୁଭସ୍ମିତା ବେହେରା	୧୬୬
ପ୍ରକୃତି କୋଳରେ ଖଣ୍ଡାଧାର	ପୁଷ୍ପିତା ଭୂୟାଁ	୧୬୮
ଥରେ ଆସନା	ନନୁ ନାଏକ	୧୭୫
କବି ର ଅନ୍ତଃସ୍ୱର	କାର୍ତ୍ତିକ ଚନ୍ଦ୍ର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୭୬
ପରଜା ର ପାଦଚହ୍ନ	ପ୍ରିୟବ୍ରତ ପାତ୍ର	୧୭୭
ମା ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବି	ଶଙ୍କର୍ଷଣ କର	୧୮୭
ନେତାର ବଜ୍ର ଶପଥ	ପ୍ରେମଶିଲ୍ ରାଉତ	୧୮୯

ମୋ ଆପଣା ର ଗାଁ	ପ୍ରକାଶ ସାହୁ	୧୯୧
ଅଦିନଅାଁ ମେଘ	ନୂତନ କୁମାର ବେହେରା	୧୯୫
ତୁ	ନନ୍ଦିତା ନାଗ	୧୯୭
ଜନସ୍ମୃତିରେ ପଖାଳ	ସନ୍ତୋଷ ପଟ୍ଟନାୟକ	୧୯୮
ଆଗତ ପ୍ରାୟ	ଅନିଲ କୁମାର ସାହୁ	୨୦୦
ରଥଯାତ୍ରା	ସାଗର ପ୍ରଧାନ	୨୦୨
ମାକର୍ ବିହା	ଖଗେଶ୍ୱର ବାଗ	୨୦୩
ତାବିଜ	ଦୀପକ ଷଡଙ୍ଗୀ	୨୦୪
ତୋ ସାହାନାଇ	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୨୧୧
ହୃଦୟର ଭାବ	କବି ପ୍ରସାଦ	୨୧୩
ଛୋଟ ମୋର ନାଆଁଟି	ପ୍ରଫେସର ଅନିତା ପଣ୍ଡା	୨୧୪
ବିଶ୍ୱାସଘାତକ	ଅବିନାଶ ବେହେରା	୨୧୯
ମୋ ପ୍ରେମିକା	କାହ୍ନୁ ଚରଣ ସାହୁ	୨୨୧
ସଜାଗ୍	ପ୍ରବୀଣ୍ ରମେଶ୍	୨୨୩
ଶେଷ ଈଶ୍ୱର	କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି	୨୨୪
ଅଇ.ପି.ଏଲ୍	ପ୍ରସନ୍ନ ପ୍ରୟାସ ଭୁଏ (ପ୍ରୟାସ)	୨୨୯
ଗୋସ୍ୱାଇ ମହାପ୍ରୁ	ଏମ୍. ବିଜୟ କୁମାର	୨୩୧
ତୋ ବିନା ଏଇ ଜୀବନ	ଅଜୟ କୁମାର ବେହେରା	୨୩୩
ଉତ୍କଳ ଦିବସ	ତରଙ୍ଗ ଚଣ୍ଡି	୨୩୪
ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରର ଭିତ୍ତିଭୂମିରେ ଆଧାତ୍ମିକତାର ଭୂମିକା	ବାଲ୍ମୀକି ନାୟକ	୨୩୪
ରଖିବୁ ମୋ ଅନୁରୋଧ	ଧୀରେନ୍ଦ୍ର ମଲ୍ଲିକ	୨୪୨
ବିଦେଶ ଖବର	ବେଦାନ୍ତୀ ପରିବାର	୨୪୩

ପୁସ୍ତକ ପରିଚୟ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ – କୃଷିର ବିକାଶ, କୃଷକର ବିକାଶ	ଡ଼ି ଶୁଭମ୍	୨୪୬
ପତ୍ରିକା ସମୀକ୍ଷା	ବରଦା ପ୍ରସନ୍ନ ଦାସ	୨୫୧

ଶିଶୁ ବିଭାଗ

ଅଂଶୁଘାତ ପ୍ରତିକାର	ସତ୍ୟବ୍ରତ ସାହୁ	୨୫୪
କଏ ଭାବିଥିଲା?	ରଞ୍ଜିତ କୁମାର ସାହୁ	୨୫୫
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉତ୍ତାପ	ରାଜଶେଖର ସି "ଚମା"	୨୫୮
ଆମ ଜାତୀୟ ଫଳ	ଚନ୍ଦ୍ର ଶେଖର ଗୋ	୨୬୦
ମଇ ମାସରେ ପଡୁଥିବା ପର୍ବପର୍ବାଣୀ	ସଂଗୃହୀତ	୨୬୧
ଚନ୍ଦ୍ର କଥା କହେ	ବେଦାନ୍ତୀ ପରିବାର	୨୬୨

ତରଙ୍ଗ

ମମତା ଦାଶ

ମାନସୀ ମୂର୍ତ୍ତିର ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ପଟରେ
ବିତି ଯାଇଥିବା ସୁନ୍ଦର ଦିନ
ସ୍ୱପ୍ନିଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରଶ୍ମିରେ
ସଂକୁଚିତ ମନ ।୧।

ମୃଦୁ ସୁରଭି ସମୀରରେ
ଫୁଟେ ଫୁଲ, ନାଚେ ଗାଏ
କ୍ଷଣ କ୍ଷଣରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ
ହୁଏ ପ୍ରକୃତି ତଟରେ ।୨।

ରଙ୍ଗର ଆକୁଳ ତରଙ୍ଗ
ଅନ୍ଧକାରର ପ୍ରତିମା
ତିମିର ହୃଦୟଗ୍ରସ୍ତ
ମନର ଦୀପକ ମହାସିନ୍ଧୁ ସମ ।୩।

ଆଶୟ ମୋର ନୁହେଁ
ଶବ୍ଦ କେବଳ ଶୁଣ
ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ପୀୟୁଷ ପ୍ରେମରେ
ପତଝଡର ଆଲୋଡନ ।୪ ।

ରୂପର ରସମୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣରେ
ରଧିରର ବହ୍ନି
ଅଶାନ୍ତ ଜୀବନରେ
ଚନ୍ଦ୍ରମା ସୁଧାର ଚିର ସଙ୍ଗିନୀ ।୫ ।

ସମ୍ପାଦିକା

"ବେଦାନ୍ତୀ" ରେ ନିଜର ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ପହଞ୍ଚାନ୍ତୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ରହୁଥିବା ଓଡିଆମାନଙ୍କ ପାଖରେ । ଆମକୁ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଠିକଣା ହେଲା vedantimagazine@gmail.com and editor.vedantimagazine@gmail.com

ଈଶ୍ୱର : ସଗୁଣ ଅବା ନିର୍ଗୁଣ

ପ୍ରତିଭା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ

ଭଗବାନ ଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ କପରି ? ବେଦରେ କ'ଣ ମତଭେଦ ରହିଛି ? ବେଦ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ କପରି ? ସେ ସଗୁଣ ଅବା ନିର୍ଗୁଣ ? ଏହିଭଳି ଅନେକ ଜିଜ୍ଞାସା ରହିଛି ଆମ ମାନଙ୍କ ମନରେ। ତେବେ କୁଶାଗ୍ରବୁଦ୍ଧି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣିବାର ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ମାଧ୍ୟମ ହେଉଛି ଆମର ବେଦ ଓ ପୁରାଣ ସମୂହ। ତେବେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରି ଆତ୍ମସ୍ଥ କରିବା ଓ ବୁଝିବା ସହଜ ନୁହେଁ। ତେବେ ନିମ୍ନ ଉଦାହରଣ ଗୁଡ଼ିକ ବିଚାର କରାଯାଉ.....

"ସର୍ବତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତ, ଗୋଡ଼, ଆଖି, କାନ, ମୁଣ୍ଡ, ମୁହଁ ଇତ୍ୟାଦି ପୁରି ରହିଛି। ଏବଂ ଏ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦାର୍ଥକୁ ପରିଗୃହିତ କରି ରଖିଛି।" (ଶ୍ୱେତା ଶ୍ୱେତ ଉପନିଷଦ ୩.୧୬ ଓ ଭଗବତ ଗୀତା ୧୩.୧୩)

ତେବେ ବୃହଦ୍ ଆରଣ୍ୟକ ଉପନିଷଦ କହେ, "ଈଶ୍ୱର ସ୍ଥୂଳ ନୁହନ୍ତି କି ସୂକ୍ଷ୍ମ ନୁହନ୍ତି। କ୍ଷୁଦ୍ର ନୁହନ୍ତି କି ଦୀର୍ଘ ନୁହନ୍ତି, ଛାୟା ନୁହନ୍ତି କିମ୍ବା ଅନ୍ଧକାର ନୁହନ୍ତି, ବାୟୁ ନୁହନ୍ତି କିମ୍ବା ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ବି ନୁହନ୍ତି। ତାଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ, ନାସା ଅଥବା ମୁଖ ନାହିଁ। ସେ ସ୍ୱାଦ, ଗନ୍ଧ, ମନ, ବାକ୍ୟ, ବାହ୍ୟ ଓ ଆଭ୍ୟନ୍ତର ବିହୀନ ଅଟନ୍ତି। ସେ କିଛି ଗ୍ରାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଅଥବା ତାଙ୍କୁ କେହି ଗ୍ରାସ କରିପାରେ ନାହିଁ।" (୩.୮.୮)

ଈଶ ଉପନିଷଦ କହେ, "ଈଶ୍ୱର କାୟାହୀନ, ପାପହୀନ ଏବଂ କ୍ଷତହୀନ।" (ମନ୍ତ୍ର-୮)

ଏବଂ ଶେଷରେ, "ଇଶ୍ୱର ଏହା ନୁହନ୍ତି, ଏହା ନୁହନ୍ତି (ନେତି ନେତି)। ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଧିକ ସମୀଚିନ କୌଣସି ବର୍ଣ୍ଣନା ନାହିଁ।" (ବୃହଦ୍ ଆରଣ୍ୟକ ଉପନିଷଦ - ୨.୩.୬)

ଏଥିରୁ ଆମେ ଦେଖୁ ଯେ, ଆମ ଶାସ୍ତ୍ରମାନେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉଭୟ ପ୍ରକାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି, ଆକାର ଓ ବିଶେଷ ଗୁଣ ସହିତ (ଅର୍ଥାତ ସଗୁଣ, ସବିଶେଷ) ତଥା ଆକାର ଓ ବିଶେଷ ଗୁଣ ରହିତ (ଅର୍ଥାତ ନିର୍ଗୁଣ, ନିର୍ବିଶେଷ) ରୂପରେ। ଆମେ ଜାଣୁ, ବେଦର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ ପବିତ୍ର। ବେଦରୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ବାଦ୍ ପଡ଼ିନାହିଁ। ତେବେ, ଆମେ କିପରି ଏହି ପରସ୍ପର ବିରୋଧାଭାସୀ ଏହି ସମସ୍ତ ଉକ୍ତିର ମିଳାପ କରିବା ? ସେଗୁଡିକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ଦର୍ଭ ପଢି, ବିଚାର କରିବା ପରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଉଚିତ ହେବ। ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସଗୁଣ ବା ନିର୍ଗୁଣ ରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାର ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ୱକୀୟ ବିଚାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ସେହିଭଳି କିଛି ଜିଜ୍ଞାସା, ଯାହା ଅନେକଙ୍କ ମନରେ ଥାଏ, ସେଗୁଡିକର ନିବାରଣ କରିବା ପ୍ରୟାସ କରିବା ଏବେ।

*ଜିଜ୍ଞାସା - ସାଧନାଗତ ବିଷୟକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ଯଦି ପଚରାଯାଏ ଇଶ୍ୱର ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ, ସଗୁଣ ଅବା ନିର୍ଗୁଣ ? ତେବେ କି ଉତ୍ତର ଦିଆଯିବ ?

ନିବାରଣ - ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି କୁହନ୍ତି ଇଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ଉଭୟ ସଗୁଣ ଓ ନିର୍ଗୁଣ। ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ମତବାଦ ଅନୁଯାୟୀ ଇଶ୍ୱର ସଗୁଣ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ବିଶେଷଣ ଗୁଡ଼ିକ ଅନୁଭବାତୀତ ଓ ଅତୀନ୍ଦ୍ରୀୟ, ପ୍ରାକୃତିକ ବା ଅଭୌତିକ। ଯେତେବେଳେ କି ନିର୍ଗୁଣ ବକ୍ତବ୍ୟ ଗୁଡିକ ସାଧାରଣତଃ ଲାକ୍ଷଣିକ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଦର୍ଶାଇଥାଏ ଯେ ଇଶ୍ୱର ସୂକ୍ଷ୍ମାତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ସତ୍ତା ଅଟନ୍ତି।

ଏହିଭଳି ପରିକଳ୍ପନା ପଦ୍ଧତିରେ, ଗନ୍ଧହୀନ (ବା ଅ-ଗନ୍ଧମ୍) କିମ୍ବା ସ୍ୱାଦହୀନ (ଅ-ରସମ୍) ଭଳି ବିଶେଷଣ ଗୁଡିକ ସହିତ ବାରମ୍ବାର ସାକ୍ଷାତ ହେବ। ଅର୍ଥାତ ଆମେ କହି ପାରିବା, ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ଅତୀନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ୱାଦ ଓ ଗନ୍ଧ ରହିଛି। ତେବେ, "ସ୍ଥୂଳ ନୁହଁ" "ସୂକ୍ଷ୍ମ ନୁହଁ", "କ୍ଷୁଦ୍ର ନୁହଁ" "ଦୀର୍ଘ ନୁହଁ" ଭଳି ବିଶେଷ ଗୁଣ ଗୁଡିକୁ ତେବେ କଭଳି ବିବେଚନା

କରିବା ! ଯଦି ଆମେ କହିବା ଏସବୁ ଅତୀନ୍ଦ୍ରୀୟ ବା ଭାବନାତୀତ ଗୁଣ, ତେବେ ଆମକୁ ଏକଥା ମଧ୍ଯ କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଈଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଅତୀନ୍ଦ୍ରୀୟ ଭାବରେ ଉଭୟ ସ୍ଥୂଳ ଓ ସୂକ୍ଷ୍ମ, କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ଦୀର୍ଘ। ପରିଣାମତଃ ଆମ ଉପରେ ପୁଣି ବିରୋଧାଭାସୀ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଓ ଲକ୍ଷଣ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ର ବୋଝ ଲଦି ହୋଇଯିବ।

କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ଯଦି ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଭୌତିକ ଶରୀର ନଥିବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅତୀନ୍ଦ୍ରୀୟ କାୟା କୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ଯିବା, ତେବେ ଈଶ୍ୱର "କ୍ଷତହୀନ" ମତକୁ ଏଭଳ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ତାଙ୍କ କ୍ଷତ ମଧ୍ୟ ଅତୀନ୍ଦ୍ରୀୟ ଏବଂ ସେ "ପାପାତୀତ" କୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ ତାଙ୍କଠାରେ ପାପ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅତୀନ୍ଦ୍ରୀୟ ତତ୍ତ୍ୱ। ମାତ୍ର ଏହା ଅନେକଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବନାହିଁ। ଯେଉଁମାନେ ମାନେ ଏହି ମତବାଦ କୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସହଜେ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ।

*ଜିଜ୍ଞାସା - ଆମେ କଣ କେବଳ ସେହି ସବୁ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଗୁଡିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦାର ଓ କୃପାଳୁ ଗୁଣକୁ ପ୍ରତିଫଳତ କରେ, ଏବଂ "କ୍ଷତହୀନ" ଓ "ପାପାତୀତ" ଭଳ ବିଶେଷଣ ଗୁଡିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦେବା ଉଚତ ?

ନିବାରଣ - ଆମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଉଚତ ଯେ, ଯଦିଓ କ୍ଷତ ଟିଏ ତାକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ପ୍ରାଣୀ ପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ସେଥିରେ ନିଜପାଇଁ ଆଶ୍ରୟ ଓ ଭୋଜନ ପାଇଥିବା ପୋକ ଓ ଅଣୁଜୀବ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଦୌ କ୍ଷତିକାରକ ମନେହୁଏ ନାହିଁ।

ତେଣୁ, କେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ରୁ ଆମେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷଣ କୁ ଅପକାରୀ କିମ୍ବା ଉପକାରୀ କହିବା ? ଆମେ ବେଦର କୌଣସି କଥାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିପାରିବା ନାହିଁ। କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ବେଦ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ମାନେ ତ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କୁହନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ର ସମସ୍ତ ନକାରାତ୍ମକ ଓ ଅପକାରୀ ଦିଗ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ହିଁ ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର ! "ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ମଧ୍ୟ ବାସନା, କ୍ରୋଧ ଓ ଅଧର୍ମ ଆଦି ରହିଛି।" (ବୃହଦ୍ ଆରଣ୍ୟକ ଉପନିଷଦ ୪.୪.୫)

"କୈବର୍ତ୍ତ (ମାଛ ମରାଳ), ଜୁଆଡି ମାନେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର।" (ଅଥର୍ବ ବେଦ, ଆଦି ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ର ରେ ଉଦ୍ଧୃତ ୨.୩.୪୩)

ତେଣୁ ଏକଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଭବାର୍ଥକୁ ଏଭଳ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଆଦୌ ଉଚତ ନୁହେଁ। ତେଣୁ, ଏବେ ସଗୁଣ ମତବାଦ ଗୁଡିକ ସହିତ ଏକ ନର୍ଗୁଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ହେବ। ଅର୍ଥାତ, ମୂଳତଃ ଈଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ନର୍ଗୁଣ, "ଉପାଧି" ଯୋଗୁଁ ସେ ସଗୁଣ।

***ଜିଜ୍ଞାସା - ଏଇ "ଉପାଧି" ଶବ୍ଦଟି କ'ଣ ?**

ନବାରଣ - "ବେଦାନ୍ତ" ରେ ଯଥାଯଥ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ଏକ ପ୍ରୟୋଗିକ ବା ପାରିଭାଷିକ ଶବ୍ଦ ହେଉଛି "ଉପାଧି"। ଏକଥା କହିବା ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ ଯେ, ଯଦି ଆମେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦକୁ ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥରେ ଆତ୍ମସ୍ଥ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରିବା ତେବେ ସମଗ୍ର ବେଦାନ୍ତର ବୃହତ୍ତର ଅଂଶ ଆମ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ହେବ ଏବଂ ସହଜରେ ବୁଝିବାକୁ ଅକ୍ଷମ ହେବା। ନମ୍ନ ଉଦାହରଣ କୁ ବିଚାର କରାଯାଉ।

ଆମେ ଯଦି ଜଣଙ୍କୁ ପଚାରିବା ସୁନା କ'ଣ ? ଉତ୍ତର ରେ ସେ ଆମକୁ ମୁଦିଟିଏ ଦେଖେଇବ। ମୁଦି ଟି ଆମପାଇଁ ବୁଝିବା ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ସହଜ କରିଦେବ। ଯଦିଓ ଆମେ ମୁଦି ମାଧ୍ୟମ ରେ ସୁନାକୁ ଚହ୍ନିଲେ, ତେବେ ସୁନା, ମୁଦିଟି ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଓ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆପଣା ସ୍ଥାନରେ। ଅର୍ଥାତ ଆମେ ସୁନାକୁ ସେହି ମୁଦି ବ୍ୟତିରେକ କୌଣସି ଚୁଡି, ହାର, କଙ୍କଣ ଇତ୍ୟାଦି ମାଧ୍ୟମରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରିଥାନ୍ତେ। ରୂପ ଓ ଆକାର ଯାହାବି ହେଉନା କାହିଁକ। ଆମେ କେବଳ ସୁନାକୁ ହିଁ ଚହ୍ନିଥାନ୍ତେ ଓ ଜାଣିଥାନ୍ତେ। ଯଦିଓ ଏସବୁ ଅଳଙ୍କାର ସୁନାର ଅଂଶ ବିଶେଷ ନୁହଁନ୍ତି, କନ୍ତୁ ଏସବୁ ଆମକୁ ସୁନା ଚହ୍ନିବାରେ ସହଯୋଗ କରନ୍ତି। ତେଣୁ ମୁଦିଟି କୁ ସୁନା ପାଇଁ ଏକ "ଉପାଧି" ବୋଲି କୁହାଯାଏ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ ନୁହେଁ ଯେ, ଆମେ ବୁଝିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ବା ତତ୍ତ୍ୱ ସହିତ "ଉପାଧି" ଟି ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ବା ଜଡିତ ଥିବା ସର୍ବଥା ଅନର୍ବାର୍ଯ୍ୟ। ଏହା ମୂଳବସ୍ତୁ ବା ତତ୍ତ୍ୱ

ଠାରୁ ଦୂରରେ ମଧ୍ୟ ରହିପାରେ। ଏକ ସ୍ଫଟିକ ଲିଙ୍ଗର ଉଦାହରଣ ନିଆଯାଉ। ଏହା ରଙ୍ଗହୀନ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ ପୃଥକ କରି ଦେଖିବା ସହଜ ହୁଏନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯଦି ତାହାର ପଛ ପାଖରେ ଲାଲ ଫୁଲଟିଏ ରଖିଦେବା, ତେବେ ଆମେ ଲିଙ୍ଗଙ୍କୁ ସହଜେ ବାରିପାରିବା। କିନ୍ତୁ ଏହାର ମୂଳ ରଙ୍ଗହୀନ ସ୍ୱରୂପ ବିପରୀତ ଆମେ ଏବେ ତାହାକୁ ଲାଲ ରଙ୍ଗରେ ଦେଖୁ। ଏହି ଲାଲ ଫୁଲଟି ସ୍ଫଟିକ ଲିଙ୍ଗ ପାଇଁ ଏକ "ଉପାଧି" ଅଟେ। ଯଦିଓ ଲିଙ୍ଗଟି ଲାଲ ଫୁଲ ପାଖରେ ରହି ଲାଲ ଦେଖାଯାଏ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଲାଲ ନୁହେଁ ବରଂ ରଙ୍ଗହୀନ। କାରଣ ନୀଳବର୍ଣ୍ଣର "ଉପାଧି" ଯୋଗୁଁ ଏହା ନୀଳବର୍ଣ୍ଣ ଦିଶିପାରେ। ଏହି କ୍ରମରେ ଲିଙ୍ଗଟି ନିଜ ଉପାଧି ମାନଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର ପ୍ରତୀତ ହେବାରୁ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ ମିଳେ ଯେ ତାହା ମୂଳତଃ ରଙ୍ଗହୀନ। ଯଦିଓ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଲିଙ୍ଗଟି ଆଖିକୁ ସହଜେ ଦିଶେନାହିଁ, ଏବଂ ଆମେ ତାହାର ଏହି ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ କେବଳ ବିଭିନ୍ନ ଉପାଧି ମାନଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ଜାଣିପାରୁ। ଏହା ହିଁ ଉପାଧିର ଉପାଦେୟତା। ତେବେ ଉପାଧି ମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଆମେ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ସତର୍କ ହେବା ଉଚିତ ଯେ, ଯଦିଓ ଉପାଧି ଯୋଗୁଁ ଆମେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଲିଙ୍ଗଟିକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହେଲୁ, ତଥାପି ଉପାଧିମାନେ ଲିଙ୍ଗକୁ ତାହାର ମୂଳ ପ୍ରକୃତି ବା ସ୍ୱରୂପ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଦେଖାଇଲେ। ତେଣୁ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ବା ସତ୍ତାକୁ ଉପାଧି ମାଧ୍ୟମରେ ଦେଖିବା, ଚିହ୍ନିବା ଓ ଜାଣିବା ପରେ, ଉପାଧିକୁ ଆଡେଇଦେବା ବା ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଦେବା ଉଚିତ।

ଏହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ତ୍ରୁଟିଶୂନ୍ୟ ମତବାଦ। ଈଶ୍ୱର ଆକାରଶୂନ୍ୟ ନହୋଇଥିଲେ ସେ କିଭଳି ଯେ କୌଣସି ଆକାର ଧାରଣ କରି ପାରନ୍ତେ ? ଶାସ୍ତ୍ର ମାନେ ଏହି କଥା ହିଁ ବାରମ୍ବାର ଉଦଘୋଷଣ କରିଛନ୍ତି। ମହର୍ଷି ବ୍ୟାସଙ୍କ ବିରଚିତ "ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ର" ଯାହାକି ବେଦାନ୍ତରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ରଖେ, ସେଥିରେ କୁହାଯାଇଛି।

"ଅରୂପ-ବତ୍ ଏବ ହି ତତ୍ ପ୍ରଧାନ ତତ୍ (ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ର ୩.୨.୧୪)

ଅର୍ଥାତ ଈଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର କାରଣ ଏହାହିଁ ବେଦର ପ୍ରାଥମିକ ଅର୍ଥ। ତେବେ ବେଦ ମାନଙ୍କରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଉକ୍ତି (ଶ୍ରୁତି) ର କି ମହତ୍ତ୍ୱ ? ପରବର୍ତ୍ତୀ ସୂତ୍ରରେ ଏହାର ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇଛି:

"ପ୍ରକାଶ-ବତ୍ ଚ ଅଭୟୟର୍ଥ୍ୟତ୍" (୩.୨.୧୫)

ଅର୍ଥାତ ଇଶ୍ୱର ଆଲୋକ ଭଳ ବିଭିନ୍ନ ରୂପ ଅକ୍ତିଆର କରନ୍ତି, କାରଣ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବିନା ମହତ୍ତ୍ୱର କୌଣସି ମତ ଦିଆଯାଇନାହିଁ।

ଉପରୋକ୍ତ ସୂତ୍ର ପାଇଁ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କହେ, "ବିଭିନ୍ନ ଉପାଧି ସହିତ ସଂସର୍ଗ କାରଣରୁ ଇଶ୍ୱର ବିଭିନ୍ନ ରୂପ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା କୁହାଯାଇପାରେ, ଯେମିତି ସୂର୍ଯ୍ୟ କରଣ ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏ ତଥାପି ଏହାକୁ ସଳଖ ଅଥବା ବକ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଏ ଯେତେବେଳେ ଏହା କୌଣସି ସଳଖ କମ୍ବା ବକ୍ର ବସ୍ତୁ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସେ। ତେଣୁ ଉପାଧି ମାନଙ୍କ କାରଣରୁ ଯେଉଁସବୁ ଗୁଣ, ଲକ୍ଷଣ ଅଥବା ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ଇଶ୍ୱର ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହୁଏ, ଏହାର କୌଣସି ମାନେନାହିଁ ଯେ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବାସ୍ତବ ଲକ୍ଷଣ ହୋଇଥିବ। ଯେତେଦିନ ଯାଏ ଅବିଦ୍ୟା (ଅଜ୍ଞାନପଣ) ରହିଥିବ, ସେତେଦିନ ଯାଏଁ ଉପାଧି ମାନ ରହିଥିବ ଏବଂ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ରୂପରେ ରୂପାୟିତ କରାଯାଇ ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ ଉପାସନାର ପଥ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରହିଥିବ।

*ଜିଜ୍ଞାସା - ତେବେ କଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଉଭୟ ସଗୁଣ ଓ ନର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ମାନ୍ୟତା ଦିଏ ?

ନବାରଣ - ହଁ, କେବଳ ସେତିକ ନୁହେଁ, ପ୍ରଶ୍ନ ଉପନଷଦ ସେମାନଙ୍କୁ ପରବ୍ରହ୍ମ ଓ ଅପରବ୍ରହ୍ମ ଭାବେ ନାମିତ କରେ - ପ୍ରଶ୍ନ ଉପନଷଦ ୫.୨।

ନର୍ଗୁଣ ଇଶ୍ୱର ହେଉଛନ୍ତି ପରବ୍ରହ୍ମ ଓ ସଗୁଣ ଇଶ୍ୱର ଅପରବ୍ରହ୍ମ। ନଶ୍ୱର, କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଓ ଚର ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ବିଶ୍ୱର ବିପରୀତ, ଯାହା ବୃହଦ ଆରଣ୍ୟକ ଉପନଷଦ ରେ, "ନେତି ନେତି" - ଏହା ନୁହେଁ ଏହା ନୁହେଁ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି, ତାହା ହେଉଛି ନର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ। ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱରେ ଯେଉଁସବୁ ନାମ ଓ ଆକାର ବା ପ୍ରତିକୃତି ରୂପରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି ତାହା ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ।

*ଜିଜ୍ଞାସା - ତେବେ ଏଭଳ କହିବା କ'ଣ ଶାସ୍ତ୍ରମତକୁ ବିରୋଧ କରୁନାହଁ , ଯେଉଁଥିରେ ସର୍ବମଣ୍ଡରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏକ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି ?

ନବାରଣ - ନା, ଆଦୌ ନୁହେଁ। ଈଶ୍ୱର କେବଳ ଏକ ଏବଂ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରବ୍ରହ୍ମ। ଯେଉଁମାନେ ଏସବୁ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ଉପାଧି ମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିବା ରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କରି ପୂଜା ଓ କର୍ମ କରନ୍ତି। ପରବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣିହେବ ଏବଂ ଅପରବ୍ରହ୍ମ ଙ୍କୁ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ କରିହେବ (ପରମ୍ ଜ୍ଞାତବ୍ୟମ୍, ଅପରମ୍ ପ୍ରାପ୍ତବ୍ୟମ୍) - ଶ୍ରୀ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟା, କଠ ଉପନଷଦ (୧.୨.୧୬)

ତେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କେତେକ ଉପାଧି ଆଧାରରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି। ପ୍ରକୃତପକ୍ଷେ ଈଶ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣନାତୀତ, ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ। ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଆମେ ଯେତେ ପ୍ରକାର ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେବି ଶ୍ରୁତି କହେ "ନେତି ନେତି"।

*ଜିଜ୍ଞାସା - ଈଶ୍ୱର ଏଇଟି ନୁହଁନ୍ତି କି ସେଇଟି ନୁହନ୍ତି। ତେବେ କଣ ଈଶ୍ୱର କଛ ବି ନୁହଁନ୍ତି (ଅର୍ଥାତ ଶୂନ୍ୟ) ?

ନବାରଣ - ନା, ଆମେ ଯାହାକଛି ବି ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ଦେଖୁଛୁ, ସେ ସମସ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଆସିଛି। ତେଣୁ ସେ କପରି ଶୂନ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ? ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି। ବେଦ ମାନେ ଆମକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସହାନୁଭୂତିଶୀଳ ପ୍ରୟାସ କରିଛନ୍ତି। ତେଣୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିରୋଧାଭାସୀ ଗୁଣ ସମୂହର ଧାରକ ଭାବେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି।

"ଈଶ୍ୱର ଚଳନ୍ତିନ, କନ୍ତୁ ସେ ମନଠୁ ମଧ୍ୟ ବେଗବାନ। ସ୍ଥିର ଅଚଳ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସମସ୍ତ ଧାବକଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମି ଯାଆନ୍ତି।" (ଈଶ ଉପନଷଦ ୪)

"ସେ ଚଳନ୍ତି, ସେ ଅଚଳ। ସେ ଖୁବ ଦୂର, ଖୁବ ନକଟ।" (ଈଶ ଉପନଷଦ ୫)

"ଈଶ୍ୱର ଖୁବ ଦୂର, ଈଶ୍ୱର ଖୁବ ନିକଟ।" (ମୁଣ୍ଡକ ଉପନିଷଦ ୩.୧.୭)

"ଈଶ୍ୱର ବିନା ହାତ ପାଦ ରେ ଧରନ୍ତି ଚାଲନ୍ତି, ବିନା ଆଖିରେ ଦେଖନ୍ତି ଓ ବିନା କାନ ରେ ଶୁଣନ୍ତି।" (ଶ୍ୱେତାଶ୍ୱତର ଉପନିଷଦ ୩.୧୯)

"ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଆଲୋକ (ତେଜୋମୟ), ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅନ୍ଧକାର (ଅତେଜୋମୟ)।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କାମାନା ଥାଏ (କାମନାମୟ), ଈଶ୍ୱର କାମନା ରହିତ (ଅ-କାମମୟ)।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କ୍ରୋଧ ଥାଏ (କ୍ରୋଧମୟ), ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ କ୍ରୋଧ ନଥାଏ (ଅ-କ୍ରୋଧମୟ)।

ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଧର୍ମ ଥାଏ (ଧର୍ମମୟ), ଈଶ୍ୱରଙ୍କର କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥାଏ (ଅ-ଧର୍ମମୟ)।" (ବୃହଦ ଆରଣ୍ୟକ ଉପନିଷଦ ୪.୪.୫)

ଏହି ସମସ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ବିପରୀତ ମତ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରୁଥିବା ମନ୍ତ୍ର ନୁହେଁ ବରଂ ଏକାଭଳି ମନ୍ତ୍ର ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୋଧାତ୍ମକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି। ଏଥିରୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଏଭଳି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ପଛରେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଥିବ। ଏଇ ଯେମିତି ସ୍ଫଟିକ ଲିଙ୍ଗ ବାବଦରେ ଦେଖିଲେ। ସ୍ଫଟିକ ଟି କେତେବେଳେ ଲାଲ ଦିଶୁଥିଲା, ପୁଣି କେବେ ଲାଲ ଦିଶୁ ନଥିଲା। କେତେବେଳେ ନୀଳ ଦିଶୁଥିଲା, ପୁଣି କେତେବେଳେ ନୀଳ ଦିଶୁ ନଥିଲା। ସେଥିରୁ ବୁଝାପଡ଼ିଲା ଯେ ସ୍ଫଟିକ ଟି ଲାଲ ନୁହେଁ କି ନୀଳ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ। ସେଗୁଡିକ କେବଳ ଉପାଧିର ରଙ୍ଗ। ମାତ୍ର ରଙ୍ଗହୀନତା ହିଁ ସ୍ଫଟିକ ଟିର ନିଜତ୍ୱ।

ତେଣୁ ମୂଳତଃ ଈଶ୍ୱର ଏକ ଏବଂ ଉପାଧିବିହୀନ। ଯେତେବେଳେ ସେ କୌଣସି ଦେବତାଙ୍କ ରୂପ ଧାରଣ କରନ୍ତି (ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଭଳି), ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଏକ ଆଲୋକ ନିର୍ମିତ ଦୀପ୍ତିମୟ ଦେହ ଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀ ଅଥବା ଜୀବଜନ୍ତୁ ଙ୍କ ରୂପ ଧାରଣ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଏହି ଦୀପ୍ତି କମ ହୋଇଥାଏ। ଇଚ୍ଛା ବା କାମନା ରଖୁଥିବା ମାନବ

ରୂପ ଧାରଣ କଲେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ମଧ କାମନା ରହେ। ସାଧନା କରି କାମ ରୁ ମୁକ୍ତ ହେଲେ ଇଶ୍ୱର ଅ-କାମମୟ ବୋଲନ୍ତି। ବାସନା ମାନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନହେଲେ ବା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାତ ହେଲେ ଆମେ କ୍ରୋଧ କରୁ, ପୁଣି ଶାନ୍ତ ହେଲେ ଅ-କ୍ରୋଧମୟ ହୋଇଯାଉ। ସେହିଭଳ ଇଶ୍ୱର ମଧ ପ୍ରାଣୀ ମାନଙ୍କ ଧର୍ମ ଓ ଅଧର୍ମ କର୍ମ ଆଧାରରେ ଧର୍ମମୟ ଅଥବା ଅଧର୍ମମୟ ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ଇଶ୍ୱର ଅଚଳ। ସେ ଏଠି, ସେଠି, ସବୁଠି ଥାନ୍ତି। ତେବେ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଚଳମାନ ବିଶ୍ୱର ଉପାଧି ସହ ଯୋଡ଼ା ଯାଆନ୍ତି, ସେ ଚଳନକ୍ରିୟାକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବା ପରି ମନେ ହୁଅନ୍ତି। ଇଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଜାଣିଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଖୁବ ନକଟରେ ମିଳନ୍ତି। ତାଙ୍କ ମୂଳ ସ୍ୱରୂପରେ ଇଶ୍ୱର କ୍ରୋଧି ନୁହଁନ୍ତି କମ୍ବା କ୍ରୋଧହୀନ ବି ନୁହଁନ୍ତି। ସେ "ନେତି ନେତି" - ଏହା ନୁହେଁ ଏହା ନୁହେଁ। ବାସ୍ତବରେ ନେତି ନେତି ହେଉଛି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡ଼ା ଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଉପାଧିର ବିପରୀତ ବା ବିରୋଧ।

*ଜିଜ୍ଞାସା - ଇଶ୍ୱର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନର୍ଗୁଣ ହେବା କପରି ସମ୍ଭବ ? ଏ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ବିଭିନ୍ନ ନାମ, ରୂପ, ଗୁଣ ଓ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ରେ ଭରପୁର, ଏହା କପରି ସମ୍ଭବ ଯେ ଏ ସମସ୍ତ ତାଙ୍କଠାରୁ ଆସିଛି ଯାହାର ନଜର କୌଣସି ରୂପ ବା ଲକ୍ଷଣ ନାହିଁ ?

ନବାରଣ - ଇଶ୍ୱର ନର୍ଗୁଣ, କାରଣ ସେ ହିଁ ଏହି ବିବିଧତାପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ମୂଳ କାରଣ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ରୂପ କେବଳ ସେହିଠାରୁ ଆସିପାରିବ ଯିଏ ନଜେ ରୂପବିହୀନ ହୋଇଥିବେ। ଯେମିତି ଆଲୋକ, ସମସ୍ତ ରଙ୍ଗର ସମାହାର ହୋଇବି ନଜେ ରଙ୍ଗହୀନ। ଯେ କୌଣସି ରୂପ ନେଇପାରୁଥିବା ମାଟିର ନଜସ୍ୱ ଆକାର କଛି ନଥାଏ। ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗ ଓ ଆକାର ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ ହେବାରେ ହିଁ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଗୁଣ ବା ଲକ୍ଷଣ ଚହ୍ନଟ କରାଯାଏ। ଅର୍ଥାତ ଯେକୌଣସି ଗୁଣ କେବଳ ଉପାଧି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାପିତ ହୋଇଥାଏ।

*ଜିଜ୍ଞାସା - ଉପାଧି ମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି କୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପୃକ୍ତ କରି ତୁମେ ଦ୍ୱୈତ ମତବାଦ କୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହଁ ତ ? ମାନେ ଦୁଇଟି ଜିନଷ ଇଶ୍ୱର

ଓ ଉପାଧି ଉଭୟଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ। ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ସେହିଭକ୍ତି କୁ ବିରୋଧ କରୁନାହାଁ କି, ଯେଉଁଠି କୁହାଯାଇଛି "ସବୁକିଛି ଇଶ୍ୱର" (ସର୍ବଂ ଖଲୁ ଇଦଂ ବ୍ରହ୍ମଂ, ଛନ୍ଦୋଗ୍ୟ ଉପନିଷଦ ୩.୧୪.୧) ?

ନିବାରଣ - ନା, ପ୍ରକାରାନ୍ତରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କେବଳ ଏତିକି ଦର୍ଶାଇବା ଯେ କିପରି ଏ ବିଶ୍ୱର ସବୁକିଛି ହେଉଛନ୍ତି ଇଶ୍ୱର।

ଗୋଟିଏ ସ୍ତରରେ ଆମେ ଏ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ଏକ ଉପାଧି ଭାବେ ବିଗ୍ଭର କରିଲେ। ଆଉ ଗୋଟିଏ ସ୍ତରରେ ଆମେ ଦେଖିଲେ ବିଶ୍ୱ ହିଁ ଇଶ୍ୱର, କାରଣ ପର ଜଣଙ୍କ ପୂର୍ବଟିର ଭୌତିକ କାରଣ ଅଟନ୍ତି। ଉପାଧି ଅର୍ଥାତ ଏମିତି କିଛି ଯାହା ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ। କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛେ ଯେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ବା ବ୍ୟତିରେକ ବୋଲି କିଛିନାହିଁ। ତେବେ, ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ କଥା ଭିତରେ ତାଳମେଳ କିପରି ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା।

ପ୍ରକୃତ ପକ୍ଷରେ, ସବୁକିଛି ଇଶ୍ୱର ହୋଇଥିବାରୁ, କୌଣସି ଉପାଧି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇନପାରେ। ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଆକାର ମଧ୍ୟ ଆଧାରଭୂତ ଭାବେ କାରଣ ହିଁ ଅଟେ। ମାଠିଆର ଆକାର ମଧ୍ୟ ମାଟି ହିଁ ଅଟେ। ଏହା ଆଉ କ'ଣ ହୋଇପାରେ ? ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି, "ପ୍ରଭାବ ର (effect) ଆକାର ମଧ୍ୟ ମୂଳତଃ କାରଣ (cause) ହିଁ ଅଟେ। ତାହା ବ୍ୟତିରେକ କିଛି ନୁହେଁ - କାର୍ଯ୍ୟ-ଆକାର ଅପି କାରଣସ୍ୟ ଆତ୍ମଭୂତ ଏବ (ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା, ୨.୧.୧୮)

ସବୁକିଛି ବିଗ୍ଭର କରି କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ, କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଆକାର ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଲାଗି ଉପାଧି ହୋଇନପାରେ। ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଏକମାତ୍ର ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଉପାଧି ହୋଇନପାରେ। ଯେହେତୁ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଉପାଧି ହିଁ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର କୌଣସି ଆକାର, ରୂପ, ଲକ୍ଷଣ ବା ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ।

ଶକ୍ତି ନଗର, ଲିଙ୍କ୍ ରୋଡ୍, କଟକ

ବସନ୍ତର ଆଗମନେ

ସୁଲୋଚନା ପଟ୍ଟନାୟକ

ପାଗୁଣର ଫଗୁ ନେଇ ବସନ୍ତ ଆସିଛି
ନାନା ଜାତି ଫୁଲ ଫୁଟି ଧରା ଚମକୁଛି
ବସନ୍ତ ଯେ ଋତୁରାଜ ରାଜା ସଭିଙ୍କର
ଆଣି ଆସେ ବାସ ପୁଣି ରଙ୍ଗର ସମ୍ଭାର ।

ପତ୍ର ପୁଷ୍ପ ଭରି ଦିଏ, ପାରେ ସିଏ ଘାସର ଗାଲିଚ୍ଚ
ମନଲୋଭା ଫୁଲେ ଭରେ ଛୋଟ ମୋ' ବଗିଚ୍ଚ
ବସନ୍ତର ପ୍ରଥମ ପରଶେ ବଗିଚ୍ଚ ମୋ' ରଙ୍ଗରେ ହସଇ
ସୂରୁଜର ତାତି ଆଉ ବରଫର ଥଣ୍ଡା ସେ ଭୁଲଇ ।

ବରଷା ଦିଅଇ କଷ୍ଟ ଯେବେ ଆସେ ମୂଷଳ ଧାରାରେ
ଶୀତେ ଦେହ ଥରିଯାଏ ପ୍ରବଳ ସେ ବରଫପାତରେ
ଖରା ଆସେ ହସିହସି ଟାଣି ନଏ ଅଜସ୍ର ଜଳକୁ
ମନୁ ସେ ଭୁଲାଇ ଦିଏ ବର୍ଷା ଆଉ ବରଫପାତକୁ ।

ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଭାଇ ସଜହୁଏ ବିଲ ତାର ଦିଶଇ ସୁନ୍ଦର
ତିନ ମାସଯାଏ ଗ୍ଭଲି ପାଏ ସିଏ ଫଳର ସମ୍ଭାର
ମନରେ ପୁଲକ ଭରେ ବସନ୍ତର ନରମ ପରଶ
ଓଠରେ ମୋ' ରହିଯାଏ ଛୋଟ ଏକ ଅମାନଆ ହସ ।

ମିନତି ମୋ' ତୁମ ପାଖେ ରହିଯାଅ ଆଉ କିଛି ଦିନ
ଧର୍ମ ମୋର ହସୁ ଥାଉ ହସୁଥାଉ ଗଗନ ପବନ
ଋତୁଚକ୍ର ଘୁରୁଥାଏ କହେ ମତେ ଜୀବନ ଏମିତି
କିଏ ଆସେ କିଏ ଯାଏ ଦିନ ସବୁ ଯାଉଥାଏ ବିତି ।

ସୁଖ ପରେ ଦୁଃଖ ପରି ଆସିଯିବ ଶୀତ ଆମ ପାଖେ
ମନା ସେ ମାନବ ନାହିଁ ଜାକିଜୁକି ପାଖେଆସି ବସେ
ହସକାନ୍ଦ, ସୁଖ ଦୁଃଖ ନେଇ ଏ ଜୀବନ
ଆଜି ପାଇଁ ଖୁସି ହୁଅ, ଖୁସି ବାଣ୍ଟି ବିତାଅ ଏ ଦିନ ।

ଏଲକରିଜ, ମେରିଲାଣ୍ଡ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା

"ବେଦାନ୍ତୀ" ରେ ନିଜର ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ପହଞ୍ଚାନ୍ତୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ରହୁଥିବା ଓଡିଆମାନଙ୍କ ପାଖରେ । ଆମକୁ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଠିକଣା ହେଲା vedantimagazine@gmail.com and editor.vedantimagazine@gmail.com

ପାପୁଲିରେ ଧରୁଥିଲି ଜହ୍ନ

ଅଧାପିକା ଜ୍ୟୋସ୍ନା ରାୟ

ଆକାଶରୁ ତୋଳୁଥିଲି
ଧରୁଥିଲି ପାପୁଲିରେ ଜହ୍ନ
ମଧୁସିକ୍ତ ଅନୁଭବେ
ଭରୁଥିଲ୍ କଅଁଳ ସେ ମନ
ଧାଇଁଧାଇଁ ଧରୁଥିଲି
ଜାତିଜାତି କଙ୍କି ପ୍ରଜାପତି
ନାଚୁଥିଲି ଝୁମୁଥିଲି
ବାଣ୍ଟୁଥିଲି ଆପଣାର ପ୍ରୀତି
ନଆର୍ ନଆର୍ ଥିଲ୍
ସେ ସବୁଜ ମନ
ଫଗୁଣ ଫଗୁଣ ବାସୁଥିଲ୍ ପିଲ୍ଦିନ
ବିଶ୍ୱାସ ଗାଢ଼ ଈଶ୍ୱରେ
ଢାଳ ମନପ୍ରାଣ
ବିତୁଥିଲ୍ ସତ୍ୟପଥେ
ଧର୍ମପଥେ ଦିନ।।

ମାଟି ପିଣ୍ଡୁଳାରେ ମାଟି
ଘଟର ଗଢ଼ଣ
କାହିଁ ସେହି ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା
ସେ ଅନୁଶାସନ**???**
ଲୁଚ ତ ଗଲ୍ଣି ଆମ
ସଭ୍ୟତା ସଂସ୍କୃତି
ବଦଳ ଗଲ୍ଣି ଆଜି
ପିଲ୍ଙ୍କର ମତି
ନାହାଁନ୍ତି ସେ ପିତାମାତା
ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନ
ପଦେପଦେ କରୁଥିଲେ
ଯେ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ ।।
ଅଧ୍ୟୟନ ଅଧାପନ
ସବୁ ଆଜି ତୁଚ୍ଛ
ମଣିଷପଣିଆ ନାହିଁ
ସମ୍ପର୍କ ବି ମିଛ ।।

ଶିକ୍ଷା ଥିଲା ଦୀକ୍ଷା ଥିଲା
ଥିଲା ବି ସଂସ୍କାର
ଭୟ ଭ୍ରାନ୍ତି ଥିଲା ହେଲେ
ଥିଲା ସମାଦର।।
ନ ଥିଲା ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ର ଗ୍ରୁପ
ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ଜଳୁଥିଲା
ଜୀବନର ଦୀପ।।
ପାଠପଢ଼ା ଖେଳକୁଦ
ବିନ୍ଦାସ ଆଗ୍ରହ
ସରଳ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା
ଜୀବନ ମୋହର ।।
ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ସିନା
ହଜିଛି ସେ ଦିନ
ଭୁଲି ମୁଁ ପାରୁନ ଜମା
ତୁହା ତୁହା ଦେଖୁଛି ସପନ
କାହିଁ ମୋ ସିଲଟ ଖଡ଼ି
କାହିଁ ମୋ ବହିବସ୍ତାନୀ
କାହିଁ ମୋର ସେ ଚପଳ ମନ
ସତ କୁହ ଅୟସ୍କାନ୍ତ !
ଖୋଜେ ମୁଁ କାହାକୁ ଆଜି
କାହିଁପାଇଁ ଏତେ ଅକର୍ଷଣ
ଇଏ କ'ଣ ପିଲାଦିନ
ଅବା ସମ୍ମୋହନ???

ବାଲେଶ୍ୱର, ଓଡ଼ିଶା।

ପ୍ରଥମ ସାଇକେଲ ଚଢ଼ା ଓଡ଼ିଆ ମନ୍ତ୍ରୀ

ଗୁରୁକଲ୍ୟାଣ ମହାପାତ୍ର

[ବିଶିଷ୍ଟ ସାହିତ୍ୟିକ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ
ସପ୍ତମ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ବାର୍ଷିକ (ଏପ୍ରିଲ ୧୭) ଉପଲକ୍ଷେ]

ଓଡ଼ିଶାରେ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ମହାପାତ୍ର ଏକ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରତିଭାସଂପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବେ ଉଭୟ ରାଜନୀତି ଓ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସୃଷ୍ଟି କରିଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ଯେଉଁଦିନ ଏକଶତ ବର୍ଷରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଥିଲେ, ସେହି ଉପଲକ୍ଷେ ଏକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଓଡ଼ିଶାର ପୂର୍ବତନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଜାନକୀବଲ୍ଲଭ ପଟ୍ଟନାୟକ ଏକ ଅଭିନନ୍ଦନ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ତାଙ୍କ ସଂପର୍କରେ ଲେଖିଥିଲେ – 'ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ବାବୁ ଶହେ ବର୍ଷରେ ପଦାର୍ପଣ କଲେ । କବି, ଔପନ୍ୟାସିକ, ଗାଳ୍ପିକ, ନାଟ୍ୟକାର, ପ୍ରାବନ୍ଧିକ ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ଅମ୍ଳାନ ଯଶୋକୀର୍ତ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି । ଜଣେ ସଫଳ ରାଜନେତା ଭାବରେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟର ମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି । ହଳେ ଚଟି, ଖଣ୍ଡିଏ ଧୋତି ଓ ଗୋଟିଏ ଚାଦର, ଏହାରି ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ପରିଧାନ । ମନ୍ତ୍ରୀ ହେବା ପରେ ଏହାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇନାହିଁ । ଗାଡ଼ି ନଥିବା ଲୋକ ମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଗଲେ ଗାଡ଼ି ଚଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡ଼େ ନାହିଁ । ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ବାବୁ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ସାଇକେଲରେ ଚଢ଼ି ସେକ୍ରେଟେରିଏଟ ଯାଉଥିଲେ । ପରେ କେହି କେହି ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ ଭାବରେ ଏହିପରି ଥରେ ଦୁଇଥର କରିଥିଲେ । ମାତ୍ର ସେ ପ୍ରକୃତିର ଲୋକ ସେ ନଥିଲେ । ତାହା ହିଁ ଥିଲା ତାଙ୍କର ସରଳ, ନିରାଡ଼ମ୍ବର ଜୀବନର ପ୍ରତିଛବି ।'

୧୯୧୨ ମସିହାରେ ଯେଉଁଦିନ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନବକଳେବର ରଥଯାତ୍ରା, ସେଦିନ ସେ ଭଦ୍ରକରେ ଭୂମିଷ୍ଠ ହୋଇଥିଲେ ।

ସେ ଭଦ୍ରକ ବିଧାନସଭା ଆସନରୁ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାଧୀନପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବେ ନିର୍ବାଚନ ଲଢୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଜବାହରଲାଲ ନେହେରୁ ଭଦ୍ରକ ଗାନ୍ଧୀ ପଡ଼ିଆରେ ତତକାଳୀନ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରାର୍ଥୀ ମହମଦ ହନିଫଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରଚାର କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ଏହାସତ୍ତ୍ୱେ, ମୁସଲମାନ ବହୁଳ ଭଦ୍ରକ ଅଂଚଳରେ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ପରାଜିତ କରି ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ତାହାହିଁ ତାଙ୍କର ସଚ୍ଚୋଟପଣିଆ, ସରଳ ରାଜନୀତିକ ଜୀବନ ତଥା ଲୋକପ୍ରିୟତାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ।

ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ମହାପାତ୍ର

୧୯୬୭ରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର – ଜନକଂଗ୍ରେସ ମିଳିତ ମନ୍ତ୍ରିମଣ୍ଡଳ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦଳର ରାଜେନ୍ଦ୍ର ନାରାୟଣ ସିଂହଦେଓଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଜନକଂଗ୍ରେସ ଦଳରୁ ପବିତ୍ରମୋହନ ପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ଉପମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ । ସେହି ମନ୍ତ୍ରିମଣ୍ଡଳରେ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ହେଲେ କ୍ୟାବିନେଟ ପାହ୍ୟାର ମନ୍ତ୍ରୀ । ବିଭାଗ ମିଳିଲା ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଣ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟାପାର । ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟାପାର ବିଭାଗରେ ଥିଲା ସଂସ୍କୃତି (ଏବେ ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତି ବିଭାଗ) ପର୍ଯ୍ୟଟନ ଓ କ୍ରୀଡ଼ା । ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀ ମଧ୍ୟ ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟାପାର ବିଭାଗ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ।

ମାତ୍ର ସେହି ବିଭାଗର ମନ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଦାୟିତ୍ୱ ସହ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀର ଅବୈତନିକ ସଭାପତି ମଧ୍ୟ କଂଗ୍ରେସ ଅମଳରୁ ରହି ଆସୁଥିଲେ । ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଏକାଡ଼େମୀର ସଂବିଧାନରେ ସଂଶୋଧନ କରାଇ (୧୯୬୭-୬୮ ମସିହାରେ) ମନ୍ତ୍ରୀ ନୁହେଁ ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ସାହିତ୍ୟିକ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀର ସଭାପତି ରହିବେ ବୋଲି ପ୍ରଥମ ଥର ଲାଗି ନିୟମ କରାଇ ଦେଲେ । ସେତେବେଳେ କୌଣସି ପଦପଦବୀରେ ନଥିବାରୁ ଓ କେବଳ ବିଧାୟକ ଥିବାରୁ ହରେକୃଷ୍ଣ ମହତାବଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀର ସଭାପତି ଭାବେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ମନୋନୀତ କରିଥିଲେ । ମାତ୍ର ତାଙ୍କ ରଚିତ ତିନିଗୋଟି ଉପନ୍ୟାସ ହିଡ଼ମାଟି, ଭଙ୍ଗାହାଡ଼ ଓ ଘରଡିହ (ଯାହାକି ୧୯୮୭ରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀ ପୁରସ୍କାର ପାଇଥିଲା) 'ଉପନ୍ୟାସତ୍ରୟୀ' ଭାବେ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ତାହା ଏବେ ଦୁଷ୍ପ୍ରାପ୍ୟ । ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ତାଙ୍କ ରଚିତ ଅନ୍ୟତମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗ୍ରନ୍ଥ 'ପତ୍ର ଓ ପ୍ରତିମା' (ଯାହାକି ବହୁବର୍ଷ ଧରି ଶାନ୍ତିନିକେତନରେ ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଏମ.ଏ. ପାଠ୍ୟକ୍ରମରେ ରହିଥିଲା) ସେଥିରେ 'ନାୟକ' ଶୀର୍ଷକ ପ୍ରବନ୍ଧରେ ସେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ – 'ମୁଁ ଲେଖିଲି ଉପନ୍ୟାସ । ସ୍ଥାନ ଓ କାଳକୁ କଲି ନାୟିକ । 'ହିଡ଼ମାଟି'ରେ ଗଢ଼ି ଉଠିଲା – ବୁଡ଼ିମଲା ପୋଡ଼ିଗଲା ଗୋଟାଏ ଗାଁ – ୧୯୩୦ରୁ ୪୩ ମଧ୍ୟରେ । 'ହିଡ଼ମାଟି'ର ନାୟକ ତେଣୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନୁହେଁ, ନିର୍ବୈକ୍ତିକ କାଳ ଓ ସ୍ଥାନ ।'

ଭୁବନେଶ୍ୱରଠାରେ ୨୦୧୨ ମସିହା ଏପ୍ରିଲ ୧୭ ତାରିଖରେ ଏହି ସାହିତ୍ୟିକ ଓ ରାଜନୀତିଜ୍ଞଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା- ଏକଶତ ବର୍ଷରେ ସେ ପାଦ ଦେଉ ଦେଉ । ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଓ ରାଜନୀତି କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଏକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପ୍ରଦୀପ ନିର୍ବାପିତ ହୋଇଗଲା ।

ଭି.ଏ.-୨୯/୩, ୟୁନିଟ-୨, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଫୋନ- ୯୪୩୭୦୧୨୧୨୩

ମୋହ ଫାସ କେବଳ

ଶାନ୍ତିଲତା ମିଶ୍ର

ଯାହା ତୁମେ ଗଢୁଅଛ, ପୁଣି ଭାଙ୍ଗୁ ଅଛ, ଥରକୁ ଥର ।
ଭଲ ପାଇ ବସିଛି ମୁଁ ଜାଣି ଶୁଣି, ସେଇ ତୁମ ସଂସାର ||
ନତି ଦେଖୁଅଛି ଆଖିରେ, ତାହା କେତେ କ୍ଷଣ ଭଂଗୁର ।
ଜାଣେ ମୋହ ମାୟାର ଜାଲ ବିଛାଇ, ଛନ୍ଦୁ ଅଛ କେବଳ ||
ତଥାପି ଜାଣେନା କାହିଁକି ଲାଗେନା, ମତେ ଟିକେ ବି ଡର ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗଇ ସେ ଜାଲେ ଛନ୍ଦି ହେବାକୁ, ମତେ ଲାଗୁଛି ଭଲ ||
ଚାରିଆଡ ଯାହା ଦେଖେ, କାହିଁକି ଲାଗେ ସବୁ ମୋ ନଜର ।
ହସୁଥିବ ମନେ ମନେ ବୋଧେ, ତୁମେ ଦେଖି ମୋର ବିଚାର ||
ନଜାଣି ନବୁଝି ତୁମ ଆଭ୍ୟନ୍ତର ରହସ୍ୟ, ଖାଲି ପାଉଛି ଭଲ ।
କନ୍ତ ହଜିଗଲେ ଭାଙ୍ଗିଗଲେ କଛି, ହୁଏ ଲୋତକରେ ଜର୍ଜର ||
କେବେ ସୁନାମି ଦେଖାଏ ପ୍ରକୋପ, ତ କେବେ ଭୁମିକଂପ ।
କେବେ ଖରା କେବେ ଘଡଘଡି ସାଥେ, ବର୍ଷା ପ୍ରବଳ ||
ମନକୁ ବୁଝାଇ ସୁଝାଇ ଭୁଲାଇ ଦିଏ, ମୁଁ ଯେ କେବଳ ।
ସେ ମନ ବି ବୁଝିଯାଏ ମୋ କଥାରେ, ତିଳେ ନହୋଇ କାତର ||

ତୁମେ ଠକୁଛ କ ମତେ, ମୁଁ ନଜକୁ ନଜେ ଠକ ଗ୍ଲିଛି ।

ବୁଝିବାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ, ତୁମ ଲିଳା ମୋହେ ଏମିତି ଯେ ଫସିଛି ||

ଏପରି ଫସିଛି ଏଠୁ ବାହାରିବାର, ଶକ୍ତି ନାହିଁ ମୋହର ।

ବୋଧେ ବାଧ ହେଉଛି ବଞ୍ଚିବାକୁ, ଭ୍ବି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆପଣାର ||

ସସାଂର ଯାକର ଲେ୍କଙ୍କ, ବୋଧେ ସେଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ।

ପାଦ ପାଦ ହୋଇ ଗ୍ଲିଛି, କରି ତୁମକୁ ଆଶା ଭରଷା ||

ତେଣୁ ଯେଉଁଠି ଦେଖଇ ମଣିଷ, ଖୋଲ୍ ଅଛି ତୁମରି ଦ୍ୱାର ।

ସେଠି ଲ୍ଗିଯାଏ ଆଖି୍ ନପାଉଥି୍ବା, ଧାଡିବନ୍ଧା ଏଇ ଲେ୍କଙ୍କ ଭିଡ ||

କେ ଲୁହରେ କହେ, କେ ଚକ୍ାରେ ଅବା କେ ନରବେ କହେ ।

ସେହି ଗୋଟିଏ ମାଗୁଣି, ଗୋଟିଏ ଅଭିଯୋଗ ତୁମରି ପାଶେ ||

କେତେ ଭ୍ବିଚନ୍ତି ଗଢିଛ ଦୁନଆଁ, ଭ୍ବିଲେ ଲ୍ଗେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।

କନ୍ତୁ ଭ୍ଙ୍ଗିବାରେ କ ଅଛି ରହସ୍ୟ, ଜମା ପଡୁନାହିଁ ତ ବୁଝା ||

ବେଳେ ବେଳେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଗ୍ଚରି ଦଉଛି, ଧୁଆଁଳିଆ ସବୁ ଦିଶେ ବୋଲି ।

ସ୍ୱଷ୍ଟ କରି କହିଦେଲେ ଥରେ ଅବା, ଶୁଣନ୍ତନ ଏତେ ନନ୍ଦା ଗାଳ ||

ବାଟବଣା ହୁଏ ମନ ନବୁଝି, ଏତ ତୁମ ହାତ ଗଢା ସଂସାର ।

ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଭ୍ଙ୍ଗିବା ଗଢିବାରେ, ଅଛି କେବଳ ତୁମ ଅଧି୍କାର ||

ରଚେଷ୍ଟର, ମିନେସୋଟା, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା

କେବେ ପଗ୍ଭରିବନ କେମିତି ଅଛି ??

ରୀତା ଅପରାଜିତା ମହାନ୍ତି

ପଗ୍ଭରନା ବନ୍ଧୁ କେମିତି ଅଛି **....???**
ଏମିତି ଭଙ୍ଗା ଦଦର୍ ଗାଡ଼ିରେ ବସିଛି
ଖାଲି ଧକ୍କା ମାରିଲେ
ବଡ଼ ଧିରେ ଧିରେ ଗ୍ଭଲିଛି
ତୁମ ହସ ହସ ମୁହଁ ଦେଖି
ତୁମ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ଭଙ୍ଗୀ ରେ
ମୋ ଦେହ ଖାଲି ରାଗରେ ଜଳୁଥିଲା
ତଥାପି ମୁଁ ମିଛ ଦମ୍ଭରେ କହୁଥିଲି।
ମୁଁ ଭଲ ଅଛି
ବେଶ ଭଲ ଅଛି
ସବୁ ଠିକ ଗ୍ଭଲିଛି
ମୁଁ ଯେ କେତେ ରଡ ନିଆଁ ରେ ଗ୍ଭଲୁଛି ସେଇଟା ଖାଲି ମୁଁ ଜାଣିଛି ।
ସବୁଠି ମୋ ମୁହଁରେ ହସ ଲାଖିଥାଏ
ହେଲେ ଛଳଛଳ ଅନ୍ଧାରି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏ ଆଖିରୁ ଝରେ ଲୁହ ବୁନ୍ଦା
ମୋ ପାଇଁ ପ୍ରେମିକା ର ପ୍ରତୀକ୍ଷା ନାହିଁ କି
ଶ୍ରୀମତୀ ଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ନାହିଁ
ଏ ଦୁନିଆ ଭିଡରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ପୁରାପୁରି ଭୁଲିଗଲେଣି
ତଥାପି ଅନେକ ସମୟ ରେ

ମୋ ମନରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ୱନ୍ଦ ସ୍ୱର ଉଠେ
ଝଡ଼ ଉଠେ ମୋ ଛାତି ଭିତରେ ଓ ବାହାରେ
ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଲଢୁଛି ମୋ ଅପରାଗତ ସହ
ଗୋଟେ କ୍ଲାନ୍ତ ଛଳନାଭରା ଜୀବନ ଜୀଇଁ ଚାଲିଛି
ମୋ ସହିତ ଯଦି କେବେ ଦେଖା ହୁଏ
ସେ କବିତା ଆସର ହେଉ
କବା ବୁକ ଫେୟାର ରେ
ମୋ ସାମ୍ନା ଗଳର
ଚା, ଦୋକାନ ସିଧା ରେ
କବା ପ୍ରବଚନ ପଡ଼ିଆରେ
ଯଦି କେବେ ଆମର ଭେଟାଭେଟି ହୁଏ
ମତେ କେବେ ପଚାରିବନ
ବନ୍ଧୁ କେମିତି ଅଛ....???
ଆଉ କେବେ ଖୋଜିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବନ
ପଙ୍କ ଗାଡ଼ିଆରେ ପଦ୍ମ ଫୁଲ ର ସୁବାସ
କେବେ ମାପିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବନ
ମୋ ଛାତି ତଳ ର ଦରଜ
କେବେ ଖୋଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବନ
ମୋ ମନ ତଳର ଅସଂଖ୍ୟ ଗୁମ୍ଫା କୁ ।
କେବେ ନୁହେଁ ....କେବେ ନୁହେଁ

ଆମ୍ରପଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର -୨୧

ସାତକୋଶିଆ ଗଣ୍ଡର କାହାଣୀ

(ତୃତୀୟ ଭାଗ)

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

ମହାନଦୀ

ସକାଳର ଜଙ୍ଗଲ

ପକ୍ଷୀର କାକଳ ସହିତ ସକାଳ ହେଲା, ମୋର ଝରକା ପାଖରେ ପକ୍ଷୀମାନେ ଡାକୁଥିଲେ । ଗଛର ପତ୍ରରୁ କାକରବିନ୍ଦୁ ସବୁ ଟିଣ ଛାତ ଉପରେ ପଡୁଥିଲା ଠପ୍ ଠପ୍ କରି । ମୁଁ ମହାନଦୀର କୂଳକୁ ଖୁବ୍ ସକାଳୁ ବାହାରିଲି, ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଯେଉଁଠି କେଉଟମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଡଙ୍ଗା ରଖନ୍ତି ମାଛ ଧରିବା ପାଇଁ, ମୋର ସାଥୀ ସାତକୋଶିଆର କେଉଟ ସହ । ସାରା ଜଙ୍ଗଲରେ ଥିଲା କଣ୍ଟା ବାଉଁଶ, ବହୁତ ଲମ୍ବା ବାଉଁଶ ନୁହେଁ । କଣ୍ଟା ଗୁଡିକ ମୁନିଆ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ବାଉଁଶର ଘଞ୍ଚ ଅରଣ୍ୟ, ବାଉଁଶ ସବୁ ରାସ୍ତା ଉପରକୁ ନଇଁ ଆସିଥିଲା, ବାଉଁଶ କଣ୍ଟା ସବୁଆଡେ ପଡିଥିଲା । ତଳେ ଥିଲା ବାଉଁଶ ପତ୍ରର ହଳଦିଆ ଗାଲିଚ୍ଚା, ସଢିଯିବା ଦ୍ୱାରା ବାଉଁଶ ପତ୍ରର ଶିରା ପ୍ରଶିରା ଭଲ ଭାବରେ ଜଣା ପଡୁଥିଲା । ଆମର ପଛରେ ଲମ୍ବା ଗଛ ସବୁ ଉଠିଯାଇଥିଲା, ଆକାଶକୁ ଘୋଡ଼ାଇଦେଇଥିଲା । ଆଗରେ ଥିଲା ଏକ ଛୋଟ ଜଳୁଆ ଜମି, ଦୁଇ ତିନ ମିଟର ଚଉଡ଼ା । ଏମିତି ଜଳ ଜମିମାନ ବହୁତଥିଲା । ସେଥିରେ ଜଳୁଆ ଗୁଳ୍ମମାନ ବଢ଼ିଥିଲେ । ବେଳେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଗଛ ଗୁଡିକ ରାସ୍ତା ଉପରକୁ ଆସୁଥଲା, ସକାଳେ ଖୁବ୍ କମ୍ ଆଲୁଅ ତଳକୁ ଆସିପାରୁଥିଲା, ଉପରେ ଥିବା ପତ୍ରର ଛାତର ପଛରେ ଲୁଚଯାଉଥିଲା । ରାସ୍ତା ଧାରରେ ଥିବା ଜଙ୍ଗଲ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ଘଞ୍ଚ । ଜଙ୍ଗଲ ରାସ୍ତାଟି ପ୍ରାୟ ୪/୫ ଫୁଟ ଚଉଡା ଥିଲା, ଅଳ୍ପ ବହୁତ କରି ତିଆରି କରାଯାଇଥିଲା, ଅଳ୍ପ ସମତଳ, ଯେଉଁଠି ଛୋଟ ଛୋଟ ପାଣି ମନ୍ଦା ଥିଲା,

ତା ଉପରେ କାଠର ପୋଲ ତିଆରି କର୍‌ଯାଇଥିଲା । ଆଉ ରାସ୍ତା ଧାରରେ ବଡ ବଡ ପଥର, ଆମର ରହୁଥିବା ଘରର ଆକାରଠୁ ରହୁଥିବା ମଧ ବଡ । ଅନେକ ଗଛ ବଡ ବଡ ପଥରର ସନ୍ଧିରୁ ବାହାରି ଆସିଥିଲା ଆଉ ସିଧା ହୋଇ ଆକାଶକୁ ବଢିଯାଇଥିଲା । ଝରଣା ଗୁଡିକ ସେହି ପଥରର ମଝିରୁ ବୋହି ଆସିଥିଲେ, ପାଣି ଥିଲା ଖୁବ୍ ସଫା, କଳ କଳ ଧ୍ୱନି ଗ୍ଭରିଆଡେ ଥିଲା । ପକ୍ଷୀର କୁଜନ ଥିଲା ସବୁଠି, ଏକ ସୁନ୍ଦର ସୁର ତିଆରି ହେଉଥିଲା ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର ମିଳନରେ । ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ଗଛର ଛିଦ୍ର ଦେଇ କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଝରି ଆସୁଥିଲା, ଯେମିତି ଉପରୁ କଏ ତରଳ ସୁନା ଢ଼ାଳ ଦେଉଛି । ବେଳେବେଳେ ସେହି ସକାଳ କରଣ କଳା ପଥର ଉପରେ ପଡୁଥିଲା, ପଥରଟିକୁ ହାଲକା କମଳା ରଙ୍ଗରେ ରଂଜିତ କରିଦେଉଥିଲା । ପଛରେ ଥିଲା କଳା ଜଙ୍ଗଲର ପୃଷ୍ଠଭୂମି ।

ଡ଼ାହାଣରେ ଥିବା ବଡ ଗଛରୁ କଛି ଶବ୍ଦ ଆସିଲା । ମୁଁ ଏକ ବହୁତ ବଡ ଗୁଣ୍ଡୁଚମୂଷା ଦେଖିଲି, ଲାଲ୍ ଧୂସରିଆ ରଙ୍ଗର ମୂଷା । ଲାଞ୍ଜରେ ବହୁତ ବାଳ ଥିଲା । ବଡ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରାଣୀ । ଏହା ଏଡ଼ାଳରୁ ସେଡ଼ାଳରୁ ଡ଼େଇଁଯାଉଥିଲା । ବେଳେବେଳେ ପ୍ରାୟ ୧୦/ ୧୫ ଫୁଟ ଲମ୍ବା ଡେଇଁଯାଉଥିଲା ଗଛ ଉପରେ । ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ପ୍ରାଣୀଟି ଏ ଡାଳରୁ ସେ ଡ଼ାଳକୁ ପବନରେ ଭାସିଯାଉଛି । ଶରୀରଟି ଏକଦମ୍ ସିଧା । ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ ସିଧା ହୋଇଯାଇଛି । ଗୋଡ଼ ଗୁଡିକ ଲମ୍ବିଯାଇଛି ପଛକୁ । ମୁଣ୍ଡ ଆଗକୁ ଲମ୍ବିଯାଇଛି । ଏହା ଥିଲା ଏକ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରାଣୀ । ସାତକୋଶିଆର ଜଙ୍ଗଲରେ ରଙ୍ଗର ସମାହାର, ପକ୍ଷୀର କୁଜନ, ସବୁଆଡୁ ପଡୁଛି କାକରର ବୁନ୍ଦା ପତ୍ରରେ, ମାଟି ଉପରେ; ଏହି ପ୍ରାଣୀର ଉଡିବାର ପ୍ରଛଦପଟ ସଙ୍ଗୀତ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ।

ଆମେ ଏମିତି ଏକ ସୁନ୍ଦର ସକାଳରେ ଯାଉଥିଲୁ ନଦୀକୁ ଦେଖିବାକୁ । କଛି ସମୟ ଗ୍ଭଲିଲା ପରେ ଆଉ ଏକ ବାଉଁଶ ଜଙ୍ଗଲରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ସେଠି ଥିଲା କାଦୁଆ ସନ୍ତସନ୍ତିଆ ଜମି । ଆମେ ତଳୁଆ ଜମି ଉପରେ କର୍‌ଯାଇଥିବା, ବାଉଁଶ ରୁ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଏକ ପୋଲ ଉପରେ ଗ୍ଭଲୁଥିଲୁ, ଏହି ପୋଲଟି ଦୁଇଟି ଉଚ୍ଚା ଯାଗାକୁ ଯୋଡୁନଥିଲା, ଅଳ୍ପ ତଳେ

ପାଣି ବୋହିଯାଉଥିଲା । ଏହି ଅଞ୍ଚଳଟି ଥିଲା ଖାଲୁଆ ଓ ସନ୍ତସନ୍ତିଆ, ଆକାରରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ମି. ଲମ୍ବା ଆଉ ୭୦ ମି. ଚଉଡ଼ା । ପାଣିଧାର ଉପରୁ ତଳଆଡ଼କୁ ବୋହି ଆସି ଓ ଜମା ହୋଇ ସନ୍ତସନ୍ତିଆ ଜାଗା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ଏଠିକାର ରାସ୍ତା ଆଉ ପୋଲ ସବୁ ବାଉଁଶରେ ବନାଯାଇଥିଲା । ତଳେ ବାଉଁଶର ଚଟାଇ ଥିଲା, ତା ତଳେ କାଠର ଗଣ୍ଡି ସବକୁ ସମାନ୍ତରାଳ ଭାବରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏମିତିଆ ଜମିରେ ଓଜନ ସମ୍ଭାଳବ, ଗାଡି ଚାଲିଲେ ବା ଲୋକ ଚାଲିଲେ ମାଟି ଦବିଯିବ ନାହିଁ । ଉପରେ ବାଉଁଶ ଚଟାଇ ରାସ୍ତାରେ କୋଉଠି କୋଉଠି ବାଲି ପକାଯାଇଥିଲା । ଏ ଚଟାଇ ଗୁଡିକୁ କାଠର ଗଣ୍ଡି ଓ ଖୁଣ୍ଟି ସହ ବାନ୍ଧି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେହି ଖୁଣ୍ଟି ଗୁଡିକୁ ମାଟିରେ ପୋତା ଯାଇଥିଲା । ଏହି ଚଟାଇ ରାସ୍ତା ଥିଲା ଖୁବ ଉପଯୋଗୀ, କମ୍ ଓଜନ ହେତୁ ବାଉଁଶର ଏ ରାସ୍ତାରେ ସହଜରେ ଯାଇହୁଏ, କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚ, ସବୁ ସମୟରେ ଏ ରାସ୍ତାଟି କାମରେ ଲାଗିପାରିବ । ଏହି କାଦୁଆ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଗୋଟିଏ ବିଗ୍ ଡ୍ରେନ ଦ୍ୱାରା ପାଣି ବାହାରକୁ ନିଆଯାଉଥିଲା । ତା ପରେ ଏହି ପାଣି ଏକ ଛୋଟ ପୋଖରୀରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଯାଉଥିଲା ଏବଂ ଶେଷରେ ଏ ପାଣି ବୋହିଯାଉଥିଲା ଝରଣାକୁ । କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଛୋଟ ଗଭୀର ଝରଣା ଉପରେ ବାଉଁଶର ପୋଲ ତିଆରି କରାଯାଇଥିଲା । ବାଉଁଶର ପୋଲର ଲମ୍ବା ଥିଲା ପ୍ରାୟ ୪ ଫୁଟ । । ତଳେ ଥିଲା କାଠ ତାପରେ ବାଉଁଶର ଚଟାଇ ପଡିଥିଲା, ଆଉ ଏହି ଚଟାଇ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିଲା ବେତ ଦ୍ୱାରା ଖୁଣ୍ଟରେ । ବାଉଁଶର ଚଟାଇ ଚାଲିବାକୁ ମସୃଣ କରିବ । ଜଙ୍ଗଲ ତିଆରି କରାଯାଉଥିବା ରାସ୍ତା ସବୁବେଳେ କମ୍ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ହୋଇଥାଏ, ଆଉ ପରିବେଶକୁ ଅଯଥା ଖରାପ କରିନଥାଏ, ଏଠିକାର ପରିବେଶ ଯେ ଅତିମାତ୍ରାର ସ୍ପର୍ଶକାତର ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଆମେ ନଦୀର ବନ୍ଧକୁ ଚଢୁଥିଲୁ, ଆଗରେ ଥିଲା ଏକ ବିଶାଳ ନଦୀ । ନଦୀର ପାଣି ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ନୀଳ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର । ଚଉଡା ପ୍ରାୟ ଅଧ କି.ମି. ରୁ ଅଧିକ । ଅତି ଛୋଟ ଛୋଟ ଲହଡି, ସକାଳର ଶାନ୍ତ ପରିବେଶ ମହାନଦୀକୁ ମଧ ଶାନ୍ତ କରିଦେଇଛି । ସକାଳର ସୁର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ନଦୀକୁ ଆଲୋକିତ କରିରଖିଥିଲା କିଛି ଅଂଶରେ । କେଉଟମାନେ ଖୁବ୍ ସକାଳୁ ଆସିଯାଇଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ପତଳା ଡଙ୍ଗାରେ ଦୁଇ ଜଣ

କେଉଟ ବସିଥିଲେ, ଆଉ ଧିରେ ଧିରେ ଆହୁଲା ମାରୁଥିଲେ । ଡଙ୍ଗାଟି ବଡ ଅଣ ଓସାରିଆ, ଦୂରରୁ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ଏକ ବଡ କାଠ ଗଣ୍ଡି । ଆଗ ଆଉ ପଛର ଦୁଇ ଭାଗ ଟିକଏ ଉପରକୁ ଉଠିଥିଲା ପାଣି ଠାରୁ, ଡଙ୍ଗାର ଆଗରେ ଜଣେ ଆଉ ପଛରେ ଜଣେ କେଉଟ ବସିଥିଲେ । ଆଗରେ କେଉଟଟି ଏକ ନୀଳ ରଙ୍ଗର ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧିଥିଲା ଆଉ ପଛର ଲୋକଟି ପିନ୍ଧିଥିଲା ଲାଲ ରଙ୍ଗର ସାର୍ଟ । ସେମାନଙ୍କର ଆଖି ପାଣି ଉପରେ ଲାଗି ରହିଥିଲା । ମୁଁ ଅନ୍ୟ କୂଳକୁ ଅନାଇଲି, ସେ ଦିଗରେ ନୟାଗଡ ଜିଲ୍ଲାରେ ବଇସାପଲ୍ଲୀ ଅଭୟାରଣ୍ୟ, ସେଠିକାର ଜଙ୍ଗଲ ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ହାଲକା କମଳା ରଙ୍ଗରେ ସବୁଜ ଜଙ୍ଗଲଟି ଟିକଏ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଗୋଟିଏ ଧଳା ପତଳା ରେଖା ତଳେ ନଈର ନୀଳ ସବୁଜ ପାଣିକୁ ଛୁଇଁ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଥିଲା ଅଳ୍ପ ବାଲିର ଚଡା, ଏହା ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ଝଲସୁଥିଲା । ଆମ ପଛରେ ସବୁଜ ବିଶାଳ ସବୁଜ ପାହାଡମାଳା ଆକାଶକୁ ଉଠିଯାଇଥିଲେ । ଏହି ପାହାଡ ଗୁଡିକ ଠିକ୍ ନଈର ଧାରରୁ ଉଠିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଆମର ଏପଟେ ଜଙ୍ଗଲରେ ତଥାପି ବି ଅନ୍ଧାର ଥିଲା । ପଛରେ ଥିବା ବଡ ପାହାଡ ସକାଳକୁ ଡେରି କରିଦେଇଥିଲେ । କାକର ସବୁ ମାଟି ଉପରେ ତଥାପି ଠପ୍ ଠପ୍ କରି ପଡୁଥିଲା, ସକାଳର ଜଳୀୟକଣା ସବୁ ପବନରେ ଭାସି ବୁଲୁଥିଲା, ଆମର ଆଖିକୁ ଓଦା କରିଦେଉଥିଲା ।

ମୁଁ ପାଖରେ ଥିବା ଗଛମାନଙ୍କୁ ଅନାଇଲି । ଅନେକ ବିଶାଳ ଗଛ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇଛନ୍ତି, ଆକାଶକୁ ଯେମିତି ପତ୍ରରେ ଲୁଚାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ମଝିରେ ଥିବା ଫାଙ୍କ ଦେଇ କମଳା ରଙ୍ଗର ଆଲୋକ ବେଳେବେଳେ ତଳକୁ ଝରି ପଡୁଛି, ଏକ ଛୋଟ କଣାରୁ ଆଲୋକ ଆସି ଧିରେ ଧିରେ ଚଉଡା ହୋଇଯାଉଛି, ଏକ ସେମ୍ମୋହନୀ ପ୍ରଭାବ । କିଛି ଗଛର ଡାଳରେ ବଢିଉଠିଛି ଅର୍କିଡ । ଅର୍କିଡରେ ଫୁଲ ସବୁ ଖେଳ ଯାଇଛି । ଏହି ଅର୍କିଡ ଫୁଲ ଗୁଡିକ ଥିଲା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର । ଗଛର ବକଳାର ମୂଳରୁ ଅନେକ ଉଚ୍ଚାରେ ସେ ଅର୍କିଡ ଗୁଡିକ ବଢ଼ିଥିଲା । କେତେକ ଅର୍କିଡ ଗଛରୁ ମଧ ଖାଦ୍ୟ ଶୋଷଣ କରେ । ସେ ଅର୍କିଡ ଗୁଡିକ ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ପରାଙ୍ଗପୋଷୀ ନଥିଲେ । ଅର୍କିଡ ଗୁଡିକ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗୁଳ୍ମ, କେଉଁଠି

କାଠୁଆ ଡାଳ ନଥିଲା । ପତ୍ର ଗୁଡିକ ଥିଲା ମୋଟା ଆଉ ମାଂସାଳ । କମ୍ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ପତ୍ର, ଟିକିଏ ହଳଦିଆ ଅଂଶ ଅଛି; ଆକାରରେ ଲମ୍ବା ଆଉ ଆଗଟା ଟିକିଏ ଗୋଲାକାର । ଅର୍କିଡ ଗଛର ତଳ ଅଂଶ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ପାଉଁଶିଆ ରଙ୍ଗର ମୋଟା ଚେର ସବୁ ତଳକୁ ଲମ୍ବି ଆସିଛି, ଚେର ସବୁ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଥିଲେ, ଯେମିତି ଲାଗୁଥିଲା ଝୋଟର ବେଣୀ ସବୁ ତଳକୁ ଝୁଲୁଛି, ବେଳେବେଳେ ଲାଗୁଥିଲା ଆଫ୍ରିକାର ମହିଳାମାନଙ୍କର ବେଣୀ ପରି, ଦୁଇ ତିନ ଫୁଟ ତଳକୁ ଝୁଲିଯାଇଛି । କେତେକ ଚେର ଗଛର ବକଳକୁ ଜୋରରେ ଧରି ରଖିଛି, କେତେକ ଡାଳକୁ ଜାବୁଡି ଧରି ରଖିଛ, ସେହି ଟିକିଏ ମୋଟା ଚେରମାନ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ଏକ ଶ୍ରମିକର ହାତର ମୋଟା ଶିରା, ଚାଷୀ ହାତର ମୋଟା ଶିରା; ଏହି ଶିରା ଭଳି ଦେଖାଯାଉଥିବା ଚେରମାନ ଅର୍କିଡ ଗୁଳ୍ମକୁ ଏତେ ଉପରେ ଗଛରେ ବାନ୍ଧିରଖିଥିଲା । ମୁଁ ସେହି ଗୁଳ୍ମକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଅନାଇଲି, ଲମ୍ବା, ସିଧା ପତ୍ର ସବୁ ସ୍ୟୁଡୋ ବଲ ଚାରିପଟେ ବାହାରିଯାଇଛି; ଉପରେ ଅଛି ଏକ ସୁନ୍ଦର ଲମ୍ବା ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗର ଷଣ୍ଢା (ଇନଫୋରେନ୍ସ) ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ଏକ ଲମ୍ବା ଛଣ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇଛି । ସେହି ମୁଖ୍ୟ ଷଣ୍ଢା (ଇନଫୋରେନ୍ସ)ରୁ ଛଅଟି ଛୋଟ ଷଣ୍ଢା (ଇନଫୋରେନ୍ସ) ବାହାରି ଆସିଥିଲା । ଛୋଟ ଷଣ୍ଢା (ଇନଫୋରେନ୍ସ)ରେ ଥିଲା ହାଲକା ଗୋଲାପି ଧଳା ଅର୍କିଡ ଫୁଲ, ତଳକୁ ଝୁଲିପଡିଛି। ସେହି ଛୋଟ ଅର୍କିଡ ଫୁଲଗୁଡିକ ଥିଲା ଅତି ମନ ମୋହକ, ଜଙ୍ଗଲର ଅନ୍ୟ ଫୁଲ ଠାରୁ ଅନେକ ଅଲଗା, ଏହାର ଥିଲା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରଙ୍ଗ, ସହଜରେ ଆଖି ଚାଲିଯାଏ । ପ୍ରତିଟି ଅଲଗା ଅଲଗା ଲମ୍ବା ଗୋଲାପି ଧଳା ପାଖୁଡା ଗୁଡିକ ଥିଲା ଛୋଟ ଛୋଟ, ତା ଉପରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଧଳା ବିନ୍ଦୁମାନ ଥିଲା ଯାହାକ ମୂଳଠାରୁ ଦୂରକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚଉଡା ହୋଇଯାଉଥିଲା । ସବୁ ପାଖୁଡା ତଳେ ଯୋଡି ଯାଇଥିଲା ଅର୍କିଡ କପରେ, ଅର୍କିଡ କପ୍ ଏହି ଫୁଲର ଏକ ବିଶେଷ ଲକ୍ଷଣ, ଏହି କପ୍ ଥିଲା ଅଳ୍ପ ଗାଢ ବାଇଗଣୀ ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗର । ଅର୍କିଡ ଫୁଲ ଗୁଡିକ ପୃଷ୍ଠ ଭୂମିରେ ଚମକୁ ଥିଲା, ତା ଉପରେ ପଡିଥିଲା ହାଲକା ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ । ମୁଁ ଏଣେ ତେଣେ ଅନାଇଲି, ସାରା ଜଙ୍ଗଲ ଯେମିତ ଅର୍କିଡ ଭରି ଯାଇଛି। ପ୍ରାୟ ସବୁ ଗଛରେ ଅର୍କିଡର ଫୁଲ । ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଗୁଡିକ ଫୁଟିଛନ୍ତି କମ୍ ଆଲୁଅରେ । ଗାଢ ସବୁଜ ପାହାଡ଼ର ପାଦ ଦେଶରେ ଥିବା କଳା ଜଙ୍ଗଲକୁ ମଣି ମୁକ୍ତାରେ ସଜାଇ

ଦେଇଛନ୍ତି, ଜଙ୍ଗଲର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉ ଆଗରେ ଅଛି ନୀଳ ସବୁଜ ପାଣି । ସେଇ ପାହାଡର ପାଦ ଦେଶରେ ଗଛଗୁଡିକରେ ବଢ଼ିଥିବା ଅର୍କିଡ ଫୁଲ ଗୁଡିକ ଦେଇଛି ସବୁଠାରୁ ସୁନ୍ଦରତମ ଗହଣା, ଅଳଙ୍କାର ପ୍ରକୃତିକୁ ।

ସକାଳର ମହାନଦୀ

ନଈ ବନ୍ଧରୁ ମୁଁ ତଳେ ଥିବା ସବୁଜ ପାଣିକୁ ଅନାଇଲି, ପାଣି ଠାରୁ ଆମେ ୨୦ / ୨୫ ଫୁଟ ଦୂରରେ ଥିଲୁ । ବନ୍ଧଟିର ଗଡାଣି ତୀଖ ଥିଲା । ଗୋଟିଏ ସରୁ ରାସ୍ତା ହାଲୁକା ମାଟି ଦେଇ ତଳେ ଥିବା ବାଲି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବିଯାଇଥିଲା । ପାଣି ପାଖରେ ଥିବା ଜମିର ଚାରିପଟେ ଥିଲା ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଘାସ, ଏହି ଘାସ ଗୁଡିକ ମାଟିକୁ ଧରି ରଖିଥିଲା । ଉପର ଆଡକୁ ପାଖରେ ଥିଲା ଆଉ ବଡ ବଡ ଗଛ, କେତେ ଗଛ ତ ଯେମିତି ଲାଗୁଥିଲା ମାଟିରେ ଝୁଲି ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଡାଳ ସବୁ ପାଣିକୁ ପ୍ରାୟ ଛୁଇଁ ଯାଉଥିଲା । ଏମିତି ଏକ ସ୍ଥାନ ମାଛ ଶିକାର କରୁଥିବା ପକ୍ଷୀମାନେ, ନଦୀ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ପକ୍ଷୀମାନେ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଡଙ୍ଗା ପାଣି ଭିତରେ ଦେଖାଗଲା । ଦୁଇଟି ଲୋକ ସେମାନଙ୍କର ମାଛ ଧରିବା ସୂତାକୁ ପାଣିରେ ପକାଉଥିଲେ । ପାଣି ଧାରରେ କେତୋଟି ପତଳା ଡଙ୍ଗା ଥିଲା, ସେଗୁଡିକ ଛୋଟ ଢେଉ ସହ ନାଚୁଥିଲା । ଆଉ ପାଣି ଧାରରେ ଥିଲେ କେତୋଟି ଲୋକ । ସେମାନେ ଅଳ୍ପ ବାଲି ଓ ପଥର ଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଠିଆ ହୋଇ ଗପୁଥିଲେ । ଆମେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଗଲୁ । ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଥିବା କେଉଟ ଯୁବକଟି ଆଗରୁ ମୋତେ କହିଥିଲା, ମୋତେ ସକାଳର ମାଛ ଧରା ଦେଖିବାକୁ ନେଇଯିବ । ସେ ତଳେ ଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଲା, ଆଉ ଏକ ସୁଶରୀ ମାରିଲା । ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ସୁଶରୀ ମାରିଲେ । ତଳୁ ଥିବା ଲୋକମାନେ ଚତ୍କାର କଲେ।

"ରସରକେଲି ଆଇଲୁ । "

ସେ ହସିଲା । ସେମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ନଈ ବନ୍ଧରୁ ଜୋରରେ ଦୌଡିଗଲା ତୀଖ ଗଡାଣିରେ । ସମସ୍ତେ ଖୁସି ଯାଉଥିଲେ । ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ସେ ଲୋକଟି କେଉଁ ମୁହୁର୍ତ୍ତରେ ପଡିଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏମିତି ଦୌଡିବାରେ ସେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । ମୁଁ ତା ପଛରେ ଚାଲିପାରିଲି

ନାହିଁ । ଏତେ ତୀଖ ଜମିରେ ଚାଲିବାର ମୋର ଅଭ୍ୟାସ ନାହିଁ ଯଦିଓ ମୁଁ ଭଲ ଚାଲିପାରେ, ସେଇ ଅଜଣା ତୀଖ ସ୍ଥାନରେ ପାଦ ମାପି ଚାଲୁଥିଲି, ବହୁ ସାବଧାନତାର ସହ ମୁଁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଲି । ତଳେ କେଉଟମାନେ ପଥର ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ପଥର ଗୁଡିକ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଆକାରର ଥିଲା । ସେଠି କିଛି ପଥର ଚଟାଣ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ପଥରର ଚଟାଣ ଉପରେ ସେମାନେ ମାଛ ଧରିବାର ସୂତା ଆଉ ବଡ ସୋଲ୍ଭ ମାନ ରଖିଥିଲେ । କେତେକ ପଥରର ଚଟାଣ ବହୁତ ମସୃଣ ଥିଲା ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ଘରର ଚଟାଣ । କେତେ ଗୁଡିଏ ପଥର ଗୋଜିଆ ହୋଇ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲା, ଅଗ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଗୋଜିଆ ନଥିଲା, ତିକ୍ଷ୍ଣତା ପାଣି ଦ୍ୱାରା କଟିଯାଇଛି । ମୁଁ ପାଣିକୁ ଅନାଇଲି, ସେମାନଙ୍କର ଡଙ୍ଗାକୁ ଅନାଇଲି । ତଳେ

୪ଟି ଡଙ୍ଗା । ଡଙ୍ଗା ଗୁଡିକ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଘଷି ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଆଉ ସେ ଡଙ୍ଗା ଗୁଡିକ ତଳେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଗଛରେ ବନ୍ଧାଯାଇଥିଲା । ଗଛଟି ଠିକ୍ ପାଣି ଉପରୁ ଉଠିଥିଲା । ମୁଁ ଉପରକୁ ଅନାଇଲି, ନଇ ପାଣି ଧାରରୁ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତିକି ଉପରର ବନ୍ଧ ପ୍ରାୟ ୪୦ ଫୁଟ ଉପରେ, ବନ୍ଧ ଯେମିତି ଆମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଥିଲା । ସେ ବନ୍ଧ ଉପରେ ଥିଲା ଘୋର ଅରଣ୍ୟ, ସେହି ଜଙ୍ଗଲଟା ଯେମିତି ପଥର ଉପରକୁ ନଇଁ ଆସିଥିଲା।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଳ ଏକାଠି ହୋଇଗଲେ । ଦୁଇ ଜଣ କେଉଟ କଳା ପଥରର ଚଟାଣ ଉପରେ ବସିଗଲେ । ଅନ୍ୟମାନେ ପଥର ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ସବୁ ଲୋକମାନେ ଲୁଙ୍ଗି ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ଆଣ୍ଠୁ ଉପରୁ ଦୁଇଥର ଭଙ୍ଗି କରି ଅଣ୍ଟା ଉପରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥିଲେ । ଚାରି ଜଣ ହାତ କଟା ଗଞ୍ଜି ପିନ୍ଧିଥିଲେ, ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଜଣ ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ପ୍ରାୟ ୧୦ ବର୍ଷର ଏକ ଛୋଟ ବାଳକ ଗୋଟିଏ ଲାଲ୍ ଢିଲା ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧିଥିଲା, ବୋଧେ ବାପାଙ୍କର ସାର୍ଟ। ପିଲାଟି କିଛି ଜିନିଷ ଗୋଟିଏ ନୀଳ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ପ୍ଲେଟରେ ଆଣିଲା, ଏହାକୁ ପଥର ଉପରେ ଥିବା କାଦୁଆ ମାଟି ମିଶ୍ରଣ ଉପରେ ପକାଇଲା । ତାର ବାପା ପ୍ରାୟ ୩୦/ ୩୫ ବର୍ଷର, ସେ ହାପ୍ ଗଞ୍ଜି ପିନ୍ଧିଥିଲା । ପାଣି ଉପରେ ଥିବା ପଥର ଉପରେ ବସିଥିଲା । ତା ଗୋଡ ଗୁଡିକ ମହାନଦୀର ସବୁଜ ପାଣିକୁ ଛୁଉଁଥିଲା । ଲୋକଟି ମାଛମାନଙ୍କର ଥୋପ ମିଶ୍ରଣ ତିଆରି କରୁଥିଲା । ପିଲାଟି ମୁଠାଏ ଭାତ ଧରି ତା ପାଖକୁ ଆସିଲା, ଥୋପ ମିଶ୍ରଣ ଉପରେ ପକାଇଲା । ତା ପରେ ଲୋକଟି ସେଇ ଭାତକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମିଶାଇବାକୁ ଲାଗିଲା

କାଦୁଅ ସହିତ, ବେଳେବେଳେ ଟିକଏ ଟିକଏ ପାଣି ପକାଉଥାଏ । ଠିକ୍ ଭାବରେ ଥୋପ ମିଶ୍ରଣକୁ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାପ ଆଉ ପୁଅ ଦୁହେଁ ସେଇ ଥୋପ କରିବାକୁ ଲାଗି ପଡିଥାଆନ୍ତି । ପଲଟିର ବାପ ଥିଲା ଜଣେ ଖୁସିବାସିଆ ଲୋକ, ମୁଁ ଆଗରୁ ଦେଖିଥିଲି ତାକୁ ତା ସାଙ୍ଗସାଥୀମାନେ କେମିତି ଖୁସିରେ ଡାକନ୍ତି । ସେ ଗୀତ ଗାଇ ଗାଲିଥିଲା । ପୁଅଟି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖି ହସୁଥିଲା । ବେଳବେଳେ କଛି ପାଣି ଆଣୁଥିଲା, ଆଉ ଅନ୍ୟ ଉପାଦାନମାନ ଆଣୁଥିଲା ଥୋପ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ । ପାଖରେ ପାଣି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କ ହାତ ତିଆରି ଡଙ୍ଗା ଗୁଡିକ ନାଚୁଥିଲା ଧୀର ପବନର ସହ । ନଦୀରେ ଥିଲା ଖୁବ୍ ଛୋଟ ଛୋଟ ଲହଡି । ସାରା ଦଳଟି ନିଜ ଭିତରେ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ମଗ୍ନ ଥିଲେ । କଥାବାର୍ତ୍ତାର ବସ୍ତୁ ଥିଲା ଦଣ୍ଡ ନାଚ, ସେଠିକାର ଜୀବଜନ୍ତୁ, ବର୍ଷା, ମାଛ, କୁମ୍ଭୀର ଆଦି । କୁମ୍ଭୀର ଉପରେ ସେମାନେ କେମିତି ବହୁତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ, କୁମ୍ଭୀରକୁ ସେମାନେ ଏତେ ଡରନ୍ତିନ । ଏଇ ଗଣ୍ଡରେ ଅନେକ କୁମ୍ଭୀର । ସେଇ କେଉଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ମନେ ମନେ ଏକ କବିତା ଆବୃତ୍ତି କରୁଥିଲି ।

"ସାତକୋଶିଆର ପବନ ଛୁଇଁ ଯାଏ ମୋତେ,
ଶରୀରରୁ ହରି ନିଏ କଷ୍ଟ ,
ସବୁଜ ପାହାଡ ଦିଏ ପାଣି,
ପାଣିରେ ପହଁରେ ମାଛ,
ହୁଏ ବଡ । ।

ଆମର ଡଙ୍ଗା ଗାଲିଯାଉ ଗଭୀର ପାଣିକୁ,
ବଡ ଗ୍ରେହୀ ଖାଉ ଥୋପ
ସୋଲ ନାଚୁ,
ମୋ ଛୁଆମାନେ ହେବେ କେତେ ଖୁସି । ।"

ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଣିର ଛୋଟ ଢେଉମାନ ଝଲସି ଉଠୁଥିଲା, ସବୁ ଢେଉ ଉପରେ ଯେମିତି ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟ । କୁହୁଡି ଘୋଡାଇଥିବା ପାହାଡ, ପର୍ବତ ସବୁ ଧିରେ ଧିରେ ସଫା ହୋଇ

ଆସୁଥିଲା। ଓଦା ହୋଇଯାଇଥିବା ପତ୍ର ସବୁ ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଛୋଟ କେଉଟ ପୁଅଟି ଖୁସିରେ ପାଣି ଭିତରକୁ ଗ୍ଭଲିଗଲା । ଛୋଟ ଡଙ୍ଗା ଉପରେ ବସିଗଲା । ତା ବାପା ଥୋପ ତିଆରି କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା, ଗାଉଥିଲା ସାତକୋଶିଆର ଗୀତ । ସେ ତା ପୁଅକୁ ଅଟକାଇଲା ନାହିଁ, ପାଣି ଭିତରକୁ ନଯିବା ପାଇଁ। ଛୋଟ ପୁଅଟି ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବା ବାଡିରେ କୂଳକୁ ଠେଲି ଦେଲା, ଡଙ୍ଗାଟି ଟିକଏ ପାଣି ଭିତରକୁ ଗ୍ଭଲିଗଲା । ଛୋଟ ପୁଅର ଆଖି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଲା, ଯେମିତିକି ଆକାଶର ନୂଆ ତାରା। ସେ ତା ପରେ କାତ ନେଲା । ଆଉ ଡଙ୍ଗାର ଗୋଟିଏ ଧାରରେ ବସିଗଲା । ତା ପରେ ଆହୁଲା ନେଇ ଡଙ୍ଗାକୁ ପାଣିକୁ ମେଲି ଦେଲା, ଅଥଳ ପାଣି ଭିତରକୁ ଗ୍ଭଲିଗଲା ସେ ଛୋଟ ପିଲାର ଡଙ୍ଗାଟି ।

ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାହାଡ ଉପରୁ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇନଥିଲା । ଛୋଟ ଛୋଟ ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣର ରେଖା ତଥାପି ବି ଝରି ପଡୁଥିଲା । ଗଛ ଉହାଡରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ ପିଲାଟିର ମୁହଁ ଉପରେ ପଡୁଥିଲା, ଜଳୀଯବାଷ୍ପରେ ଓଦା ହେଉଥିବା ତାର କଳା ମୁହଁଟି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦେଖାଯାଉଥିଲା, ସାତକୋଶିଆର ଶକ୍ତି ତାର ଧମନୀରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ମୁଁ ତା ଡଙ୍ଗାକୁ ଅନେଇଲି । ସେ ଡଙ୍ଗାରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ବାଉଁଶର ବାଡି ସବୁ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଗୋଟିଏ ଧାରରେ ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବା ବାଉଁଶର କାତ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଥିଲା ଏକ ଛୋଟ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକର ପାତ୍ର ଯାହାକ ପାଣିକୁ ବାହାର କରିବାରେ କାମ ଦିଏ । ଧିରେ ଧିରେ ସେ ଗଭୀର ପାଣିକୁ ଗ୍ଭଲିଗଲା । ତାର ମୁହଁଟି ତଥାପି ଆମ ଆଡକୁ ଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଦିଗକୁ ନୁହେଁ, ଯଦିଓ ସେ ଗଭୀର ପାଣିକୁ ଗ୍ଭଲିଯାଉଥିଲା । ଡଙ୍ଗାଟି ଅଧିକ ଛାଇରୁ ଖୋଲା ପାଣିକୁ ଆସିଯାଇଥିଲା । ତା ଗ୍ଭରିପଟେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଢେଉମାନ ଝିଲ ମିଲ୍ କରୁଥିଲେ ପାଣିରେ, ଛୋଟ ପିଲାଟିକୁ କେମିତି ଅଧିକ କଳା କରିଦେଇଥିଲେ ।

ମୁଁ ସେପଟକୁ ଅନାଇଲି । ସେପଟେ ଜଙ୍ଗଲ ସେମିତି ଘଞ୍ଚ ଥିଲା । ପାଣି ଉପରେ ଥିବା ପତଳା ଝାପ୍ସା ଜଙ୍ଗଲ ଦୂରକୁ ଲମ୍ବିଯାଇଥିଲା, ଆଉ ସବୁଠାରୁ ଦୂର ଜଙ୍ଗଲ କୁହୁଡି ମଧ୍ୟରେ ତଥାପି ଢାଙ୍କି ରହିଥିଲା । ନୀଳ ରଙ୍ଗ କେମିତି ଝାପସା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ସେଠି ।

ସେପଟେ ଅନେକ ବାଲିର ଛୋଟ ଛୋଟ ଚଡ଼୍‌ଡ଼ା ଥିଲା । ଆଉ ଆମ ପଟେ ନଈ କୂଳରେ ଥିଲା ବଡ ବଡ ପଥର । ଆମ ପଟେ ପାଣି ଥିଲା ବହୁତ ଗଭୀର । ମାଛମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନ । ମୁଁ ସେହି ପିଲା ଆଡକୁ ଅନାଇଲି । ସେ ଆହୁଲା ମାରି ଗ୍ଧଲିଥିଲା, ନଈ ମଝି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗ୍ଧଲିଯାଇଥିଲା । ତା ପରେ ସେ ବୁଲିପଡିଲା, ଆଉ ଆମ ଆଡକୁ ଧିରେ ଧିରେ ଫେରି ଆସୁଥିଲା । କୂଳକୁ ଫେରି ଆସିଲା, କୂଳରେ ଆସି ପାଖରେ ଥିବା ଗଛରେ ଡଙ୍ଗାଟି ବାନ୍ଧିଦେଲା । ତା ବାପା ପାଖକୁ ଗ୍ଧଲି ଗଲା । ବାପା ଟିକଏ ହସିଲେ । ସେ ପୁଅକୁ ସବୁବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ବାପାର କାଦୁଆ ହାତ ଥରିଲା ନଥିଲା, କନ୍ତୁ ମୁଁ ଭ୍ଧବୁଥିଲି ନଷ୍ଚିତ ଭ୍ଧବରେ ତାଙ୍କର ଛାତି ଥରି ଯାଇଥିବ ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଏକୁଟିଆ ଗଭୀର ପାଣିକୁ ଯାଇଥିବ । ପୁଅଟି ହସୁଥିଲା, ନଈ କୂଳରେ ସମସ୍ତେ ହସୁଥିଲେ । ସାତକୋଶିଆର ନୂଆ ପୁରୁଷ ମହାନଦୀର ଗର୍ଭକୁ ଯାଉଛି ମହାନଦୀକୁ ଜିତିବା ପାଇଁ, ମହାନଦୀ ଆଉ ଅଜୟ ନୁହେଁ ।

ମୁଁ ଅନ୍ୟ ପଟେ ଥିବା ନଈ ବନ୍ଧକୁ ଅନାଇଲି, ଏ କୂଳର ବନ୍ଧ, ଆମରି ପାଖ । ଏକ ବାଉଁଶରୁ ସୋଲ ସବୁ ଝୁଲୁଥିଲା । ମାଛ ଧରିବା ପାଇଁ ସୋଲର ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକତା । ସୋଲ ଖଣ୍ଡମାନ ଏକାଠି କରି ଏକ ବଡ ସୋଲ ତେରେଣ୍ଡା ବନାଯାଇଥିଲା, ସୋଲଗୁଡିକୁ ଭଲ ଭ୍ଧବେ ବାନ୍ଧି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତା ଫଳରେ ଗୋଟିଏ ତେରେଣ୍ଡାରେ ଅନେକ ଗୋଟିକିଆ ସୋଲ ଥିଲା, ପ୍ରତିଟି ଖଣ୍ଡ ପ୍ରାୟ ଗୋଟିଏ ଫୁଟ ଲମ୍ବ, ୪/ ୫ଖଣ୍ଡରେ ଗୋଟିଏ ବଡ ସୋଲ ତେରେଣ୍ଡା ହୋଉଥିଲା, ଏହାର ଦୁଇ ପଟକୁ ବାନ୍ଧି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ମଝିଟି ଅବନ୍ଧା ଥିଲା, ଏଗୁଡିକ ସହଜରେ ପାଣିରେ ଭ୍ଧସି ପାରନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କେଉଟ ପାଣି ଭିତରକୁ ଓହ୍ଲାଇଯାଏ, ସେ ସମୟରେ ତା ଡ଼ଙ୍ଗାରେ ଏହି ବଡ ସୋଲ ତେରେଣ୍ଡା ଭରିଯିବା ଦରକାର । ମୁଁ ମୋ ପାଖରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନାଇଲି । ସେମାନଙ୍କର ଥୋପ ପ୍ରାୟ ତିଆରି ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ । ନଦୀ କୂଳରେ ଜାନୁଆରୀ ମାସର ସକାଳ । ଥଣ୍ଡା ପବନ ବୋହୁଥିଲା ମଣିଭଦ୍ରା ପାହାଡ ଆଡୁ । କୁହୁଡି ଧିରେ ଧିରେ ଖାଲି ହୋଇଯାଉଥିଲା । କେଉଟମାନେ ହସୁଥିଲେ ଅଧିକ ଉଷ୍ଣତାର

ଯୋଗୁ । ଜଣେ କେଉଟ କଛି ଧୂଆଁପତ୍ର ଆଣିଲା, ସେ ପାଖେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିଲା । ଯେଉଁ ଲୋକଟି ଥୋପ କରୁଥିଲା ତାକୁ ମଧ୍ୟ କଛି ଧୂଆଁପତ୍ର ଦିଆଗଲା ।

ସବୁ କେଉଟମାନେ ଅଳ୍ପ ବୟସର ଥିଲେ । ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା କେବଳ ଯେଉଁ ଲୋକଟି ଥୋପ କରୁଛି ସେ ଟିକଏ ଅଧିକ ବୟସର, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବୟସ ୨୦ ରୁ ୨୫ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲି, ସମସ୍ତେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ଦଶକ ହେଲା ମହାନଦୀ ପାଣିରେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଥୋପ ତିଆରି କରୁଥିଲେ । ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଗପସପ କରୁଥିଲେ । ହଠାତ୍ ନଈର ମଝିରୁ ଶବ୍ଦ ଆସିଲା । ନଈ ତଳେ ଝୁଲି ରହିଥିବା ଡାଳ ଗୁଡିକ ଆଡେଇ ହୋଇଗଲା, ଏକ ଛାଇ ତା ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଆସିଲା । ଆଉ ଜଣେ କେଉଟ ଡଙ୍ଗା ବାହି କରି ଆସୁଥିଲା । ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଟିକଏ ଧୂଆଁପତ୍ର ମାଗିଲା । ତାଙ୍କର କଳା ଖରଖିଆ ଶରୀର ଉପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ପଡିଥିଲା । ସେ ହସୁଥିଲେ । ସାରା ଦଳଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଷଣ କରୁଥିଲେ । ଡଙ୍ଗାରେ ତାଙ୍କ ବାଁ ହାତ ପାଣିକୁ ଛୁଉଁଥିଲା । ସେ ବହୁ ଜୋରରେ ଆହୁଲା ମାରୁଥିଲେ । ଡାହାଣ ହାତରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଡେଉଁରିଆ ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ଗଳାରେ ଥିଲା ଏକ ତୁଳସୀର ମାଳୀ । ଏଠି କେଉଟମାନେ ବହୁତ ଧର୍ମବିଶ୍ୱାସୀ । ଠାକୁରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି, ସବୁକଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି, ସବୁ କଥାରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଆନ୍ତି । ସମୋନେ ଦଣ୍ଡ ନାଚ କରନ୍ତି ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁରେ । ଏମାନଙ୍କର ଡଙ୍ଗା ପ୍ରାୟ ୨୦ ଫୁଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବା, ୩ ଫୁଟ ଚଉଡ଼ା, ମଝିରେ କାଠ ଯୋଡାଯାଇଛି । କାଠ ଉପରେ ବାଉଁଶର ଚଟାଇ ପଡିଛି, ମାଛକୁ ସେଇଠି ରଖାଯିବ, ସେଇଠି ମଧ ଖାଇବା ହେବ ନଈ ମଝିରେ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ବ୍ୟାଗରେ ଥୋପ ରଖାଯାଇଛି, ସେଦିନର ଖାଇବା ଗୋଟିଏ ଆଲୁମିନିୟମ୍ ପାତ୍ରରେ । ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବା ବାଉଁଶ ତାଙ୍କ ଡାହାଣରେ ଥିଲା । ସେହି ଡଙ୍ଗାଟି ଧିରେ ଧିରେ ଆଲୁଅକୁ ଆସିଲା । ସେ ଅନ୍ୟ ଡଙ୍ଗା ଗୁଡିକୁ ଟିକଏ ଠେଲି ଦେଲେ, ନିଜା ଡଙ୍ଗା ପାଇଁ କଛି ସ୍ଥାନ କଲେ । ତା ପରେ ମାଟିକୁ ଡେଇଁ ପଡିଲେ । ନିଜ ଡଙ୍ଗାକୁ ଟାଣି ଧରିଲେ, ତା ପରେ ରସି ଦ୍ୱାରା ଗଛରେ ବାନ୍ଧି ଦେଲେ । ଚଟିଣରେ ବସିଥିବା ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କଲେ । ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁମାନେ ତାଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା

କରୁଥିଲେ । ସେ ଟିକଏ ହସିଲେ, ଧୂଆଁପତ୍ର ଟିକଏ କାମୁଡିଲେ । ମହାନଦୀର ଅତଳ ପାଣି ହସୁଥିଲା ।

ଏଠିର କେଉଟମାନଙ୍କର ଜୀବନ ସକାଳର ପ୍ରଥମ ପକ୍ଷୀ ଡାକ ସହ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ସେମାନେ ପାଣି ଭିତରକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସନ୍ତି ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣର ସହ । ପାହାଡ ଉପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଇଁବା ଆଗରୁ ସେମାନେ ଥାଆନ୍ତି ପାଣିର ମଧ୍ୟରେ, ତା ପରେ ମାଛ ଧରି ଫେରନ୍ତି ପ୍ରଥମ ତାର୍‌ର ଆଲୁଅ ସହ; ଦିନ କଟାନ୍ତି ମହାନଦୀର ବକ୍ଷରେ । ମହାନଦୀର ପାଣିରେ ଭରି ରହିଛନ୍ତି ମାଛ, କାତି ଲଗା ମାଛ, ବିନା କାତିର ମାଛ, ସବୁ ପ୍ରକାରର ମାଛ । ଏଠି ଜାଲରେ ମାଛ ଧରାଯାଏ ନାହିଁ, ମାଛ ଧରାଯାଏ ସୂତାରେ, ଉପରେ ଭାସୁଥାଏ ସୋଲର ତେରେଣ୍ଡା । ମାଛ କଣ୍ଟାକୁ ଥୋପ ମଝିରେ ରଖାଯାଇ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଦିଆଯାଏ, ଏଠି ଖାଲି କାତି ଥିବା ମାଛ ଧରାଯାଏ, ଯେମିତିକି ରୋହୀ, ଭାକୁର ଇତ୍ୟାଦି । ବିନା କାତି ମାଛଗୁଡିକ ମୁଖ୍ୟତଃ କୁମ୍ଭୀର ଖାଇଥାଏ । କୁମ୍ଭୀର ଆଉ କେଉଟମାନେ ଏଠି ଏକାଠି ବାସ କରନ୍ତି, କଏ କାହାର ଶିକାର ଛଡାଇ ନଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏକ ପାଣିର ଜାଗାରେ ସେମାନେ ସହ ବସତି କରନ୍ତି । ଏଠାରେ ମାଛର ଥୋପ ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାରର । ପାନ ମସଲା, ଗୁଡାଖୁ, ତେଜପତ୍ର, କୁଣ୍ଡା, ଧୂଆଁପତ୍ର, ମାଟି ମିଶାଇ ଗୋଟିଏ ମିଶ୍ରଣ ତିଆରି କରାଯାଏ । ତା ପରେ ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଗୋଳା ଯାଏ । ସେଥିରୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗୋଲି ତଆରି କରାଯାଏ । ସେହି ଗୋଲି ଭିତରେ ମାଛର କଣ୍ଟା ସବୁ ରଖାଯାଏ । ଏହି ଥୋପକୁ ତା'ପରେ ଗଭୀର ପାଣିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଦିଆଯାଏ । ସୂତାରେ ଲାଗିଥାଏ ପଥର । ଏଠି ଲୁହା ବା ସିସାର ଓଜନ ଲଗାଯାଏ ନାହିଁ । ସୂତା ଆଉ ପଥର ତଳକୁ ଗ୍ଭଲିଯାଏ ଗଭୀର ଜଳ ତଳେ ଥୋପ ପଡି ରହେ । ଆଉ ଏହି ଥୋପକୁ ଖାଆନ୍ତି କାତି ଥିବା ମାଛମାନେ । ଉପରେ ଭାସୁଥାଏ ସୋଲର ତେରେଣ୍ଡା ମହାନଦୀର ଢେଉ ସହ ପାଣିରେ, ଏମିତି ଅନେକ ସୋଲ ତେରେଣ୍ଡା ଭାସୁଥାଏ । କେଉଟମାନେ ନଈ କୂଳରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହନ୍ତି କେତେବେଳେ ମାଛ ଥୋପ ଖାଇବ । ମାଛ ଥୋପ ଖାଏ । କଣ୍ଟା ଲାଗିଯାଏ ମାଛର ମୁହଁରେ, ମାଛଟି ସୂତା ସହ ପହଁରେ, ଆଉ ତା ଉପରେ ପାଣିରେ ସୋଲ ତେରେଣ୍ଡା ପହଁରେ । କେଉଟ ଜାଣିଯାଏ ସୂତାରେ ମାଛ ଲାଗିଛି । ତା ପରେ କେଉଟ ଦୌଡିଯାଏ,

ଡଙ୍ଗା ବାହିନଏ ସେଇ ସୋଲ ତେରେଣ୍ଡା ପାଖକୁ । ଏଠି ୧୫ କଲୋର ମାଛ ବରାବର ଧରାଯାଏ । ସବୁଠାରୁ ବଡ ମାଛ ଓଜନ ଥିଲା ଏଠି ୨୫ କଲୋଗ୍ରାମ ।

ମହାନଦୀର ଗଭୀର ଗଣ୍ଡରେ ବଡବଡ ମାଛ ଧରିବା ଏହି ଡଙ୍ଗାମାନଙ୍କର ପାଇଁ ଏକ ଆହ୍ୱାନ । ବଡ ମାଛ ଗୁଡିକ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଡଙ୍ଗାକୁ ଟାଣି ନଅନ୍ତି । କେଉଟମାନେ ସୂତା ଟିକଏ ଟିକଏ ଛାଡନ୍ତି । ତା ପରେ ଟିକଏ ଟିକଏ ଟାଣନ୍ତି । ସୁତାକୁ ଟିକଏ ଟାଣୁଥାଆନ୍ତି ଟିକଏ ଛାଡୁଥାଆନ୍ତି । ଏମିତି ଟାଣିବା ଆଉ ଛାଡିବା କଛି ସମୟ ଲାଗି ରହେ । ଶେଷରେ ମାଛଟି ଥକଯାଏ । କେଉଟମାନେ ମାଛଟିକୁ ଉପରକୁ ଟାଣି ଆଣନ୍ତି । ମାଛଟି ଉପରକୁ ଆସିଲେ କେଉଟଟି ତା ପାଖକୁ ଡଙ୍ଗା ବାହି ନଏ । କଣେଇ ବୋଲି ଏକ ଉପକରଣ ଦ୍ୱାରା ମାଛଟିକୁ ପାଣିରୁ ସେ ଟେକ ଧରେ । ତାପରେ ମାଛଟିକୁ ଉପରକୁ ଟାଣି ନେଇଆସେ ଡଙ୍ଗା ଉପରକୁ ।

"ଏଠି କ କ ପ୍ରକାର ମାଛ ଅଛନ୍ତି?" ମୁଁ ପଗ୍ଋରିଲି ।

"କାନଭୁଙ୍ଗା, ଜଳଙ୍ଗ ଆଦି ବିନା କାତି ବାଲା ମାଛ ଅଛନ୍ତି, ଯାହା ବେଳେ ବେଳେ ପ୍ରାୟ ୫୦ କଲୋ ମଧ ହୋଇପାରନ୍ତି । କାତି ଲାଗିଥିବା ମାଛ ଗୁଡିକ ହେଲା ଭାକୁର, କଳା ବଂଇଶୀ ଆଦି । କାତି ଲାଗିଥିବା ମାଛ ଗୁଡିକ ସାଧାରଣତଃ ସାମାନ୍ୟ ଛୋଟ ପ୍ରାୟ ୧୫ରୁ ୨୦ କଲୋ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଏହି ମାଛମାନଙ୍କୁ ଧରିବାବେଳେ ବହୁତ ସାବଧାନତା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡେ । ବଡ ମାଛମାନେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଟାଣିପାରନ୍ତି ।" ଏହା ଥିଲା ଉତ୍ତର ।

କ୍ରମଶଃ.....

ସେକ୍ଟର-୩, ସଲ୍ଟଲେକ, କଲିକତା

ସ୍ମୃତି ଖୋଜା

ଆଶୁତୋଷ ମେହେର

ସ୍ମୃତି କ'ଣ
ଆକାଶରେ
ବୁଣା ହେଉଥିବା
ସାତରଂଗୀ
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ର ହସ ??

ସ୍ମୃତି କ'ଣ
ଧର୍‌ମାଟିରେ
ବୁଣା ହେଉଥିବା
ସବୁଜ ରଂଗର
ଘାସ ଗାଲିଚ୍ଚ ର ମହକ ??

ସ୍ମୃତି କେବେ କେବେ
ଦୁଃଖିଆରି ଆଖିରୁ
ଝରିଯାଉଥିବା
ଦୁଇ ବୁନ୍ଦା ଲୁହ

ତ'
ଆଉ କେବେ
କଛି ନଥିବା ମଣିଷର
ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ର
ମନ ଖୋଲ୍
ହୃଦୟ ଭିତରୁ ଝରୁଥିବା
ଛେନାଏ ହସ ର ଧାର !!

ଆର୍ଯ୍ୟପଲ୍ଲୀ, କଟ ଛକ,
ପଟିଆ,ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଆପଣମାନେ ଲେଖିଥିବା କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ଯଦି ବେଦାନ୍ତୀ ମାଧ୍ୟମରେ ପାଠକଙ୍କୁ ଜଣାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେବେ ଆମକୁ ସଂପର୍କ କରନ୍ତୁ ।

ପୁଲଓ୍ୱାମା

ଶଶଧର ମହାପାତ୍ର

ଦେଶ ହରେଇଲା ତା' ଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ
କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ଦେଶବାସୀ
ରକତେ ଭିଜିଛି ମାଟିମା' ଦେହ
କେହି ଆଜି ନାହିଁ ଖୁସି

ଖୁସି ସବୁ ଋଷି ଗଲେଣି ମନରୁ
ଦେଖି ଏ' ବିଭତ୍ସ କାଣ୍ଡ
କୂଟ ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ଯିଏ ଭାଗୀଦାର
ଦିଅ ତାଙ୍କୁ ବଡ ଦଣ୍ଡ

ଗ୍ଭଳଶରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ ତା' ବୀର ଜବାନ
ପ୍ରାଣ ଦେଲେ ବଳଦାନ
ଲୁଚଛପି ବୋମା ଫୁଟାଇଲା ଯିଏ
ବେଇମାନ, ସଇତାନ

କା' ମୁଣ୍ଡ ହେଇଛି ଗଣ୍ଡିରୁ ଅଲଗା
ପୁଲଓ୍ୱାମା ରାଜଦାଣ୍ଡେ
ହାତ, ଗୋଡ ଉଡି ଛିଟିକ ପଡିଛି
ଏଠି ସେଠି ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ

ଜିହାଦି ନାଁରେ ଯେଉଁମାନେ ଆଜି
କରୁଛନ୍ତି ନାରଖାର

ବିରତ ରହନ୍ତୁ, ନଚେତ ହୋଇବେ
AK୪୭ ର ଶୀକାର

ପତ୍ନୀର ସୁହାଗ, ମା'ର ସେନେହ
ଜାଳେ ହୃଦୟରେ ନିଆଁ
ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାପାଇଁ ଭାଇମାନେ
ତମେ ଡରୁଛ କିଆଁ ?

"ଅଭିନନ୍ଦନ'ଙ୍କୁ କରେ ମୁଁ ସାଲ୍ୟୁଟ୍
ତାଙ୍କରି ସାହସ ପାଇଁ
ଶତ ସିଂହର ବଳ ତାହାର
କେହି ପାରିବେନି ଛୁଇଁ

ତୀରଙ୍ଗାଧରି "ଜୟହିନ୍ଦ୍'କହି
ଛିଡାହୁଅ ମହାରଥୀ
ଶତ୍ରୁକୁ ଉଚତ୍ ଜବାବ ଦିଅହେ
ଯେତେ ଅଛ ମୋରସାଥୀ

ଦେଶର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ କହିଛନ୍ତି
ଶୁଣମୋର ଦେଶବାସୀ
ତ୍ୟାଗ, ବଳଦାନ ହେବନାହିଁ ବୃଥା
ସୂଧମୂଳ ନେବି କସି

ମା' ମାଉସୀଙ୍କୁ, ଭାଇ, ଭଉଣୀଙ୍କୁ
ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଲେ ମୋଦି
ଶତ୍ରୁ ବିନାଶିବି ଘରେ ଘରେ ପଶି
ସବୁ ଚକ୍ରବ୍ୟୂହ ଭେଦି ॥

ହିଡେନ୍ ଭାଲି ଲେନ୍, ସିଲଭର୍ ସ୍ପ୍ରିଙ୍ଗ୍
ମେରୀଲ୍ୟାଣ୍ଡ,ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା

ବାବାଜୀଙ୍କ ଲୋଟା ଓ ଜନତାଙ୍କ ନୋଟା

ଡ. ସୌମ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ମିଶ୍ର

ପାଖାପାଖି ଆଠ ଦଶ ମାସ ପରେ ସୁଦର୍ଶନ ସହିତ ପୁଣି ଦେଖା। ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ବଦଳ ହୋଇ ଆସିଲା ପରେ ସୁଦର୍ଶନର ରଙ୍ଗଢଙ୍ଗ ଟିକେ ବଦଳ ଯାଇଛି ବୋଲି ମୋତେ ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପାଦଛୁଇଁ ପ୍ରଣାମ କଲା ସିଏ । ମୁଁ ବି ତାକୁ କୁଣ୍ଢାଇ ପକାଇଲି । ଯଦିଓ ଫୋନ ରେ ବେଳେବେଳେ କଥା ହେବାର ସୁଯୋଗ ମିଳେ, ତେବେ ତାହା ଆମପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ମତ । ତେଣୁ ଏହି ମିଳନରେ ଉଭୟ ବଡ ଖୁସିଟାଏ ହେବା ସ୍ୱଭାବିକ ।

ଲସି ଟିକେ ପିଇବ ଚାଲ୍ କହି ପାଖ ଲସି ଦୋକାନକୁ ଡାକିଲି ମୁଁ । ଗୋଟେ ଭଲ ଦୋକାନରୁ ଲସି ପିଇବା କହି ମୋତେ ତା ବାଇକ ରେ ବସାଇଲା ସିଏ । ରାଜଧାନୀ ରେ ସବୁ ଏମିତି ଆଦବକାଇଦା । ବସୁବସୁ ଆରମ୍ଭ କଲି ମୁଁ । ଏଥର ଭୋଟ୍ କାହାକୁ ଦେଉଛ । ମୁଁ ଜାଣିଛି ସୁଦର୍ଶନ ଏଯାଏଁ ଜୀବନରେ କେବେ ବି ଭୋଟ୍ ଦେଇନ । ଯଥା ପୂର୍ବ ତଥା ପରେ । ସଂକ୍ଷେପରେ କହିଲା ସେ । ଏଥର କିନ୍ତୁ ଅଧିକାଂଶ ଜନତା ଭୋଟ୍ ଦେବା ନିହାତି ଜରୁରୀ । ଏଥରର ରାଜନୀତି ପାଣିପାଗ ଟିକେ ଅଲଗା । ରାଜନୀତିଆ ବାଲା ବି ଜନତାଙ୍କୁ ସଚେତନ କରାଇବାରେ ଲାଗି ପଡିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଭୋଟ୍ ଦିଅନ୍ତୁ । ନୋଟାରେ ନୁହେଁ, ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ହିଁ ଭୋଟ ଦିଅନ୍ତୁ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ, ସବୁଦଳ ପାଇଁ ନିଜର ପ୍ରାର୍ଥୀ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥୀ । ତାକୁ ତତାଇବାକୁ ମୁଁ କହିଲି ।

ଚୋରଙ୍କ ଭିତରେ ଛୋଟ ଚୋର । ଯାହାକୁ ଜିତାଇଲେ ସିଏ ଆସନ୍ତା ଥରକୁ ବଡ ଚୋରଟାଏ ହୋଇ ବାହାରିବ । ଏୟା ତ – ସେ କହିଲା ଓ ଟ୍ରାଫିକ୍ ରେ ବ୍ରେକ୍ କଷିଲା । ତୁମ ଭଲଆ

ଏଜୁକେଟେଡ୍ ଲୋକ ଯଦି ଗଣତନ୍ତ୍ରର ଏହି ମହାପର୍ବରେ ସାମିଲ ନହେବେ ତା ହେଲେ ଦେଶର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ ଭାବି ପାରୁଛୁଟି । ଆକ୍ରୋଶ ଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲି ମୁଁ ।

ମୁଁ ହେଲି ବାବାଜିଆ ଲୋକ । ପେଟ ଚାଖଣ୍ଡକ ପାଇଁ ଚାକରୀ କରିଛି । ମୋତେ ଏହି ପର୍ବ ଫର୍ବରୁ କଣ ମିଳବ । କିଏ କେତେ ଚୋରି କରିଛି, କିଏ କେତେ ଚୋରି କରିପାରିବ, ଏସବୁ ହିସାବ କରିବାକୁ ବେଳ ନାହିଁ? ମୋ ଲୋଟା ନବଞ୍ଚାଇଲେ ମୋତେ ବିପଦ । ହେଲେମେଟ୍ କାଚ ଟେକ ପଛକୁ ଚାହିଁଲା ଓ ଏତକ ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ କହିଗଲା ସିଏ । ଆଗ ଛାଇରେ ବାଇକ୍ ରଖିବାକୁ ଏସାରା ଦେଲି ମୁଁ । ବାଇକ୍ ରଖି ଆମେ ଟିକେ ଛାଇରେ ଠିଆ ହେଲୁ । ସୁଦର୍ଶନ ଆଉ କିଛି କହିବ ବୋଲି ମୋର ଉତ୍କଣ୍ଠା ଯେତିକି ବଢିଲା, ଲୋଟା କଥା ଶୁଣି ତୃଷ୍ଣା କଣ୍ଠ ଟପି ମସ୍ତକ ଧରିଲା । ଆଉ କେତେବାଟ ଲସି ଦୋକାନ? – ପଚାରିଲି ମୁଁ । ବାସ୍ ପହଞ୍ଚି ଗଲେଣି, ଆଉଟିକେ ବାଟ – ଏତକ କହି ବାଇକ୍ ଷ୍ଟାର୍ଟ ମାରିଲା ସିଏ । ଲୋଟା କଥା କଣ କହୁଥିଲୁ ପରା । ଲୋଟା ଉପାଖ୍ୟାନ ନଶୁଣି ମୁଁ ତାକୁ ଛାଡୁନ, ସେ ଜାଣିପାରିଲା । ଅଗତ୍ୟା ଉପାଖ୍ୟାନ ନକହି ତାର ବାଟ କାହିଁ? ସେ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ଜଣେଥିଲେ ବାବାଜୀ । ପ୍ରାନ୍ତ ପ୍ରାନ୍ତ ବୁଲୁଥିଲେ । ଭଗବତ୍ ମହିମା ଲୋକଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଥିଲେ ଆଉ ଯାହା ଯେଉଁଠୁ ମିଳୁଥିଲା ସେଥିରେ ଜୀବନ ଧାରଣ କରୁଥିଲେ । ସମ୍ବଳ କହିଲେ କମ୍ବଳ, କଉପୁନ ବୁକୁଚା ଆଉ ଲୋଟା । ଏମିତି ବୁଲୁବୁଲୁ ଦିନେ ଏକ ପାହାଡ ପରିବେଷ୍ଟିତ ଗ୍ରାମରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଗ୍ରାମଟି ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଲା । ଗ୍ରାମରେ ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ରହିଲେ । ପାହାଡ ଉପରେ ଭଗବତ୍ ଚିନ୍ତନ ଉତ୍ତମ ରୂପେ କରିହେବ ବୋଲି ମନେକରି ପାହାଡ ଚଢିବାକୁ ଇଛା ପ୍ରକଟ କରନ୍ତେ, ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ତାଙ୍କୁ ପାହାଡ ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ମନା କଲେ । କାରଣ ପାହାଡ ଥିଲା ଦଳେ ଜଙ୍ଗଲୀ ମାଙ୍କଡଙ୍କ କବଜାରେ ଆଉ ସେମାନେ ମଣିଷଙ୍କୁ ବେଶ୍ ହଲାପଟା କରୁଥିଲେ । ମୁଁ ବାବାଜୀ ଲୋକ, ମୋର ସେମାନେ କାହିଁକଣ କରିବେ – ଏତକ ଆମ୍ ବଡିମା ନେଇ ବାବାଜୀ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ ପାହାଡ ଉପରକୁ । ତଳୁ ଲୋକ ହାଁ ହାଁ କରୁଥାନ୍ତି । ଧିରେଧିରେ ବାବାଜୀ ଆଉ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଲେନାହିଁ । ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ବାବାଜୀଙ୍କର କୁଶଳ କାମନା କରି ନିଜ ନିଜ ଘରକୁ ବାହୁଡିଲେ ।

ପାହାଡର ଶାନ୍ତ ପରିବେଶ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ବେଶ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । କମ୍ବଳ ଉପରେ ଧ୍ୟାନମୁଦ୍ରାରେ ବସିଗଲେ ବାବାଜୀ । ପାଖରେ କଉପୁନ ବୁକୁଗୁ ଆଉ ଲୋଟା ମାଙ୍କଡ ଦଳଙ୍କର ନଜର ପଡିଲା ବାବାଜୀଙ୍କ ଉପରେ ଆଉ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ବାରମ୍ବାର ବାବାଜୀଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ଭଙ୍ଗ ହେଲା ଉତ୍ତାରୁ ବାବାଜୀ ହାସୁ ହାସୁ କହି ମାଙ୍କଡମାନଙ୍କୁ ଘଉଡାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କଲେ । ହେଲେ ମାଙ୍କଡମାନେ କି ଚେତିବା ଜନ୍ତୁ । ସେମାନେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଆହୁରି ଚଡାଇଲେ । ଏଥର ବାବାଜୀ ରାଗିଯାଇ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଷ୍ଟାମି କରୁଥିବ ମାଙ୍କଡ ଉପରକୁ ତାଙ୍କର ଲୋଟାଟି ଫିଙ୍ଗିଲେ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ, ମାଙ୍କଡର କିଛି ହେଲାନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଲୋଟା ଗଡିଗଡି ଗଲିଲା ତଳକୁ ତଳକୁ । ଲୋଟା ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଉଠିପଡି ବାବାଜୀ ଦଉଡିଲେ । ପଛରେ ଛାଡିଗଲେ କମ୍ବଳ ଓ କଉପୁନ ବୁକୁଗୁ । ଲୋଟା ଗଡିଗଡି ଗଲିଥାଏ ବାବାଜୀ ପଛେପଛେ ଦଉଡୁଥାନ୍ତି । ଲୋଟା ଯାଇ ଲାଗିଲା ଏକ କଣ୍ଟାବୁଦାରେ । ସେଠାରୁ ଲୋଟାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ବାବାଜୀ ବହୁ ପ୍ରୟାସ କଲେ । ଇଜେ ଲହୁଲୁହାଣ ହେଲେ ସିନା ଲୋଟା ଆଣିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଫେରିଆସି ଦେଖନ୍ତି ତ କମ୍ବଳଓ କଉପୁନ ବୁକୁଗୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ନାହିଁ । ବାବାଜୀ ବୁଝିଗଲେ ସବୁ । କାନ୍ଦକାନ୍ଦ ହୋଇ ଫେରିଲେ ଗ୍ରାମକୁ । ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ସାନ ସମ୍ବଳର ଯୋଗାଡ କରିଦେଲେ । ଆଉ କିଛିଦିନ ବାବାଜୀ ସେହି ଗ୍ରାମରେ ରହିଲେ କିନ୍ତୁ ପାହାଡ ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ମନ ବଳାଇଲେନି ।

କଣ ବୁଝିଲ ଭାଇନା**?** ସୁଦର୍ଶନ ର ଡାକରେ ଉପାଖ୍ୟାନରୁ ବାହାରକୁ ଆସିଲି ମୁଁ । ସେତେବେଳକୁ ଲସି ଦୋକାନରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲୁ ଆମେ ।

ମଧୁଖଣ୍ଡୀ, ଶ୍ରୀ ବଳଦେବ ଜୀଉ, କେନ୍ଦ୍ରାପଡା

ସମୟ

ବିନୟ ମହାପାତ୍ର

ତୁମକୁ ଛାଡିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା
ଭାବିଥିଲି, ତୁମକୁ ଅଟକେଇ ନେବି ।
ହେଲେ, ସିଏ ମୋର ଦୁଃସାହସ ଥିଲା,
ଯଦିଓ ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି,
ତୁମକୁ ଅଟକେଇ ନେବାର ସାହସ
କାହାର ବି ନଥିଲା ।
କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଲୋଭି ହୋଇଗଲି,
ବୋଧହୁଏ ତୁମରି
ପ୍ରେମରେ ପଡି ଯାଇଥିଲି ।
ସେହି ମୁହୁର୍ତ୍ତମାନଙ୍କର ଆକର୍ଷଣେ
ମୁଁ ସତେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଗଲି ।
ହେଲେ ଏ କଣ ହେଲା,
ତୁମେ ଦିନେ ଚାଲିଗଲ,
ଆଉ ଗଲାବେଳେ ସବୁ କିଛି,
ସାଥିରେ ସାଉଁଟି ନେଲ ।
ଏ ବନର ସବୁଜିମା
ଫୁଲର ଯେତେକ ମହକ ଆଉ
ପବନର ମିଠା ମିଠା ଶିତଳ ପରଶ
ସବୁ କିଛି ନେଇ, ତୁମେ ମୋତେ କାଙ୍ଗାଳ କରିଦେଲ ।

ମୁଁ ଶୁଣିଥିଲି,
ତୁମେ କୁଆଡେ ବଦଳ ଯାଅ,
ତୁମେ ଗ୍ଭଲିଗଲ, ଅବା
ତୁମେ ବଦଳ ଗଲ
ମୁଁ ତ ବୁଝି ପାରିଲିନ ।
ହେଲେ ଏମିତି, ଏତେ ବେଶି
କଏ ଯେ ଏମିତି ବଦଳ ଯାଏ,
ଏକଥା ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏନ ।
ତୁମ ରଙ୍ଗ ରୂପ,
ତୁମର ମହକ ତ ମହକ
ତୁମ ବ୍ୟବହାର ବି ବଦଳଗଲ୍ ।
ତୁମର ସେ ପୁରୁଣା ରୂପକୁ,
ଜମାରୁ ଭୁଲି ହେଉନ,
ତୁମକୁ ଛାତିରେ ଲଗାଇ ରଖିଥିଲି,
ମନ ହେଉଥିଲ୍,
ତୁମେ କେବେ ଯାଆନ୍ତନ ହେଲେ ।
କନ୍ତୁ ଆଜି ମନହୁଏ,
ତୁମ ନାମ ଗାଙ୍ଗୀ ରଖିଦେବି, ତୁମେ ଗ୍ଭଲିଯିବ
ଆଉ କେବେ ଫେରିବ ବି ନାହିଁ,
ହେ ସମୟ, ମୁଁ ଏବେ ମାନଗଲି,
ତୁମେ ବହୁତ ବଳବାନ,
ତୁମେ, ତୁମ ଇଚ୍ଛାରେ ଆସିବ,
ତୁମେ ତୁମ ଇଚ୍ଛାରେ ଯିବ ।
ତୁମେ ପ୍ରେମ କରିବ, ଅବା ଅତ୍ୟାଗ୍ଭର,
ତୁମ ମନ ମର୍ଜିରେ କରିବ ।

ମୋତେ ଖାଲି ଆଖିମୁଜି
ସବୁ କଛି ସହିବାର ଅଛି ।
ଠିକ୍ ଅଛି, ମୁଁ ମୋ ଘରର
କବାଟ ଝରକା ସବୁ
ତୁମ ପାଇଁ ଖୋଲି ଛାଡିଦେଲି,
ତୁମେ ତୁମ ଇଚ୍ଛାରେ,
ଯେବେ ଗୃହିଁବ ଆସିବ,
ଯେବେ ଇଚ୍ଛା ଯିବ, ଯାହାବି କରିବ,
ସବୁକଛି ଆଖିବୁଜି ସହିନେବି ।
ତୁମ ଅଧିନରେ ମୁଁ ନଜକୁ ସମର୍ପି ଦେଲି ।

କଟ୍ ସ୍କୋୟାର, ପଟିଆ

ଚଳନ୍ତ ସଂସ୍କରଣରେ ଯଦି କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ଏବଂ ଆମର ଚେଷ୍ଟା ରହିବ ଆଗକୁ "ବେଦାନ୍ତୀ"କୁ ଉନ୍ନତରୁ ଉନ୍ନତତର କରି ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା। ସେଥିପାଇଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହଯୋଗ କାମନାପାର୍ଥୀ।

କଣ୍ଢେଇ

ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମିଶ୍ର

ଅଭୟ ଓ ପ୍ରିୟଙ୍କା ଉଭୟ ପେସାରେ ଡାକ୍ତର ଡାକ୍ତରଣୀ । ଅଭୟଙ୍କର ନ୍ୟୁରୋ ସର୍ଜରୀ ବିଭଗ କୁ ପ୍ରିୟଙ୍କା ଗାଏନୋକୋଲୋଜିଷ୍ଟ । ଦୁହେଁ ନିଜ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହନ୍ତି ଯେ ଦିନରେ ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ବି ସାଙ୍ଗରେ ବସି କଥା ହେବାକୁ କାହା ପାଖରେ ସମୟ ନଥାଏ।

ବିବାହ ର ଚାରିବର୍ଷ ପରେ ପ୍ରିୟଙ୍କା ଗର୍ଭବତୀ ହେଲେ । ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରେଗନାନ୍ସି ର ସାତମାସ ରୁ ମାଟରନିଟି ଲିଭ୍ ରେ ରହିଲେ । ଘରେ ମାଆ ଓ ଶାଶୂ ଉଭୟ ଅସୁସ୍ଥ । କେହି ଦାୟିତ୍ୱ ତୁଲେଇବାକୁ ସମର୍ଥ ନୁହଁନ୍ତି । ବହୁ ଖୋଜା ଖୋଜି କଲା ପରେ ପ୍ରିୟଙ୍କା ଙ୍କ ବଡଭଉଣୀ ତାଙ୍କ ଘରେ କାମ କରୁଥିବା ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ (ଗୌରୀ)ର ଦଶ ବାର ବର୍ଷ ର କୁନି ଝିଅକୁ ଠିକ କଲେ ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ ପାଖକୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ପଠେଇବା ପାଇଁ ।

କଣ୍ଢେଇକୁ ପ୍ରିୟଙ୍କା ଙ୍କ ପ୍ରୀତିନାନୀ ଆଣି ଛାଡ଼ି ଦେଇଗଲେ । ଶ୍ୟାମଳ ରଙ୍ଗର ପାତଳୀ ଝିଅ ଟିଏ । ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ବାଳ ଆଉ ବଡ ବଡ ଆଖି । ଖୁବ ଶାନ୍ତ ଆଉ ନିରୀହ । ଏଡ଼େ ବକଟେ ଝିଅ କୁ ଦେଖି ଅଭୟ ଓ ପ୍ରିୟଙ୍କା ରାଜି ହେଉନଥିଲେ ରଖିବାକୁ । କ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ଏ ଛୁଆଟା ? ନିଜେ ତ ପିଲାଲୋକ ସେ ପୁଣି ଗୋଟେ ଛୋଟପିଲା ର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବ କପରି ? ପୁଣି ଯଦି ତା ମାଆ କୁ ମନେ ପକେଇ କାନ୍ଦିବ ତ କଏ ବୁଝେଇବ ତାକୁ?

କଣ୍ଢେଇ କିନ୍ତୁ ନିଜେ ମୁହଁ ଖୋଲି କହିଲା ସେ ସବୁ ସମ୍ଭାଳ ନେବ । ଟିକ ଝିଅଟା କାମରେ ବି କରି ଦେଖାଇଲା । ସକାଳୁ ସଞ୍ଜ ଯାଏଁ ଦୌଡ଼ା ଦୌଡି କରି ସବୁ କାମ ଠିକ ଠିକ କରେ ।

ଦିଦି ଙ୍କୁ କେତେବେଳେ କଣ ଦରକାର ଆଣି ପହଞ୍ଚାଇ ଦିଏ । କାମବାଲୀ ଟେ ଆସି ଝାଡୁ ପୋଛା ଓ ବାସନ ମାଜିଦେଇ ଯାଉଥିଲା । କଣ୍ଢେଇର ପାରିବା ପଣିଆ ଦେଖି ପ୍ରିୟଙ୍କା ତାକୁ ବି ମନା କରିଦେଲେ ।

ଠିକ ସମୟରେ ପ୍ରିୟଙ୍କା ଙ୍କ ଶିଶୁ ପୁତ୍ର ଭୂମିଷ୍ଠ ହେଲା । ଗୁଲୁଗୁଲିଆ କୁନି କଣ୍ଢେଇ ଟିଏ । ଆଖି ମିଟି ମିଟି କରି ସେ ନୂଆକରି ଆସିଥିବା ଦୁନିଆଁ କୁ ଦେଖୁଥିଲା । କଣ୍ଢେଇ ଖୁବ ଉତ୍ସାହ ରେ ଦିଦିଙ୍କ କାମରେ ଲାଗିଗଲା ।

ଅଭୟ ଓ ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ ଗେଲ୍ହା ପୁଅ ରିକି ଧୀରେ ଧୀରେ ବଡ ହେଲା । ରିକି ପାଇଁ ଆୟା ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିଲାନାହିଁ । ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ ମାଟରନିଟି ଲିଭ୍ ସରିଲାବେଳକୁ ଅଭୟଙ୍କ ସାନ ଭଉଣୀ ଆସି ରହିଲେ ଆଉ କୁନି ଝିଅ କଣ୍ଢେଇ ଘରଯାକର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଜ କୁନି କୁନି ହାତରେ ନିଖୁଣ ଭାବେ ତୁଲେଇଲା ।

କଣ୍ଢେଇ ର କେବେ କୌଣସି ଦାବୀ କି ଅଭିଯୋଗ ନଥାଏ । ପ୍ରିୟଙ୍କା ଖୁବ ଖୁସୀ ହୁଅନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଏମିତି ଗୋଟେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ କୁନି ମେଡ୍ ମିଳିଯାଇଥିବାରୁ । କଣ୍ଢେଇ ଶୀତରାତି ରେ ଥରି ଥରି ବାସନଗୁଡ଼ା ମାଜି ସାରି ଶୋଇବାକୁ ଗଲାବେଳେ ରିକି ଆଡକୁ ଟିକେ ଅନେଇ ଦିଏ । କି ଆରାମ ରେ ସେ ଉଷୁମ ଆଉ ନରମ ବିଛଣା ରେ ତା ମାଆ କୁ ଆଉଜି ଶୋଇପଡିଛି! କଣ୍ଢେଇ ର ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ଛାଡ଼ିଆସିଥିବା ତା ବୋଉ ର ଉଷୁମ କୋଳଟା କଥା । ମୁହଁ ରେ ଦୁଇହାତ କୁ ଚାପିଧରି କାନ୍ଦିପକାଏ । ତାପରେ ସେଇ ରୋଷେଇ ଘର କୁ ପୁଣି ଫେରିଆସି ଚଟାଣ ରେ ସପ ଖଣ୍ଡିକ ପାରିଦିଏ ଓ ପୁରୁଣା ପତଳା କମ୍ବଳ ଟେ ଗୋଡ଼ ରୁ ମୁଣ୍ଡଯାଏଁ ଢାଙ୍କି ହୋଇପଡି ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ।

ରିକି ବଡ ହେଉଥିଲା ଆଉ କଣ୍ଢେଇ ବି । ରିକି ର ଚାରିପଟେ ଅଜସ୍ର ଖେଳଣା । କଣ୍ଢେଇ ତାର ସେହି କୁନି ଜୀବନକାଳ ଭିତରେ ନିଜ ହାତ ପାହାନ୍ତା ରେ ଏତେ ରକମ ର ଖେଳନା କେବେ ଦେଖିନଥିଲା । କେହି ଯେବେ ଘରେ ନଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ରିକି କୁ ଖେଳାଉଥାଏ, ସେତିକିବେଳେ ସେ ନିଜେ ବି ଟିକେ ରିକି ର କଣ୍ଢେଇ ସବୁ ଧରି ଖେଳେ । କେହି ଆସିଗଲେ ଖେଳ ବନ୍ଦ କରି ରିକି କୁ ଖେଳାଉଥିବାର ଅଭିନୟ କରେ ।

ରିକ ର ଭାଗ୍ୟ କୁ କଣ୍ଢେଇ ଇର୍ଷା କରେ । କୁନ ଛୁଆଟାକୁ ଖୁଆଇବା ପାଇଁ କେତେ ଯେ ପ୍ରୟାସ ନକରନ୍ତି ମାଲିକ ମାଲିକାଣୀ ! ରିକ ର କନ୍ତୁ କୌଣସି ଖାଦ୍ୟରେ ଆଗ୍ରହ ନଥାଏ । କଣ୍ଢେଇ ମନେ ମନେ ଭାବେ, "ମତେ କେହି ଏମିତି ଖୋସାମତ କରି ଖୁଆନ୍ତାନ ! " ସକାଳୁ ସମସ୍ତେ ଜଳଖିଆ କରି ନିଜ ନିଜ କାମ ରେ ବାହାରିଗଲା ପରେ କଣ୍ଢେଇ ବଳକା ଖାଦ୍ୟରେ ହିଁ ନିଜ ଭାଗ୍ୟ କୁ ସାଉଁଟି ପକାଏ ।

ରିକ ର କଛି ଗୋଟେ ନୂଆ ଖେଳନା ଆସିଲେ କଣ୍ଢେଇର ଆଖି ଚକମିକ କରିଉଠେ । ସେ ଖୁବ ଉତ୍ସାହରେ ନୂଆ ଖେଳନା କୁ ଧରି ରିକ କୁ ଖେଳାଏ । ରିକ ସେଇଟି କଗୁଡି ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଧୀରେ ତା ହାତରୁ ନେଇଆସି ଟୟ ବକ୍ସ ରେ ସାଇତି ଦିଏ ।

ରିକର ଜନ୍ମଦିନ ରେ ତା ମାମୁଁ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ରୁ ତା ପାଇଁ ଗୋଟେ ଡ୍ୟାନ୍ସିଙ୍ଗ୍ ଡଲ୍ ଆଣି ଆସିଥିଲେ । କଣ୍ଢେଇ ଟି ଖୁବ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇଥିଲା । ରିମୋଟ୍ ର ସୁଇଚ୍ ଦ୍ଵାରା ପରିଚାଳତ କଣ୍ଢେଇ ଟି ମିଉଜିକ୍ ର ତାଳେ ତାଳେ ନାଚେ ଓ ଗାଲେ । କଣ୍ଢେଇ କୁ ସେଇଟି ଅପୂର୍ବ ଓ ଅଦ୍ଭୁତ ଚଜ ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ସେ ଚାହୁଁଥିଲା ରିକ ସେଇଟାରେ ଖେଳିବାକୁ ଜିଦି କରୁ ଆଉ କଣ୍ଢେଇ ନିଜର ସବୁ କାମ ଛାଡ଼ି ନାଚୁଥିବା ଡଲ୍ ଧରି ରିକ କୁ ଖେଳାଉ । ହେଲେ ସେମିତି ହେଉନଥିଲା । ରିକ ଥରେ ଦୁଇଥର ଖେଳିଲା ପରେ ଆଉ ସେ ଖେଳନାଟା ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେଉନଥିଲା । ପ୍ରିୟଙ୍କା ଏବେ ସେ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆନ ଡଲ୍ କୁ ନେଇ କାନ୍ଥ ଆଲମିରା ରେ ରଖି କାଚ କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । କଣ୍ଢେଇ ର ମନ ବହୁତ ଦୁଃଖ ହେଲା । ସେ ଆଲମିରା ତଳେ ଠିଆ ହୋଇ ଖାଲି କଣ୍ଢେଇଟିକୁ ଲୋଭିଲା ଆଖିରେ ଚାହିଁରହୁଥିଲା ।

ପ୍ରିୟଙ୍କା ନିଜର ଜଣେ ସହକର୍ମୀ ଙ୍କ ପରାମର୍ଶ କ୍ରମେ ଅଭୟ ଙ୍କୁ କହି ଘରେ ସି.ସି. କ୍ୟାମେରା ଲଗାଇଲେ । ଏବେ ପ୍ରତିଦିନ ହସ୍ପିଟାଲ ରୁ ଫେରି ସେ ପୁରାଦିନ ର ଫୁଟେଜ୍ ଲାପଟପ୍ ରେ ଦେଖନ୍ତି । କଣ୍ଢେଇ କୋଉଦିନ କ କାମ କଲା ରିକର ଯତ୍ନ ଠିକ ସେ ନେଉଛି କ ନାହିଁ ସବୁକଛି ସେ ଚେକ୍ କରନ୍ତି ଆଉ କଣ୍ଢେଇ କୁ ତାର ପ୍ରତିଦିନ ର ଭୁଲ ପାଇଁ ତାଗିଦ କରନ୍ତି । ଦିନେ ହସ୍ପିଟାଲରୁ ଫେରି ପ୍ରିୟଙ୍କା ସେହିଦିନର ଫୁଟେଜ୍ ଦେଖି ଜାଣିଲେ କଣ୍ଢେଇ ସେହି କାଚ ଆଲମିରା ଖୋଲି ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆନ ଡଲ୍ ଟାକୁ ବାହାରକରି ଖେଳୁଛି ଆଉ

ପୁଣି କଛି ସମୟ ପରେ ରଖିବାକୁ ଯାଉ ଯାଉ ତଳେ ପକେଇ ଦେଉଛି । ତଳୁ ପୁଣି ଉଠେଇ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ଟୁକୁଡା କୁ ଲଖେଇ ଦେଇ ଆଲମିରା ରେ ସିଧା କରି ଥୋଇଦେଉଛି ।

ସେତକ ଦେଖି ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ ରାଗ ପଞ୍ଚମ କୁ ଉଠିଗଲା । ସେ ଲ୍ୟାପଟପ୍ ବନ୍ଦ କରି ରିକର ରୁମ୍ କୁ ଦୌଡ଼ିଲେ । କଣ୍ଢେଇ ରିକ କୁ ଝୁଲାରେ ବସେଇ ଝୁଲାଉଥିଲା, ସେଇଠୁ ତା ଚୁଟି କୁ ଟାଣି ଟାଣି ବେଡରୁମ କୁ ନେଇଆସିଲେ । ଲ୍ୟାପଟପ୍ ରେ ପଜ୍ କରି ରଖିଥିବା ଭିଡ଼ିଓ ଟା ଆଉଥରେ କଣ୍ଢେଇ କୁ ଦେଖେଇଲେ । କଣ୍ଢେଇ ଖାଲି କାନ୍ଦୁଥାଏ । ଅପରାଧୀଟିଏ ପରି ମୁହଁ ତଳକୁ କରି ଠିଆ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରିୟଙ୍କା ଭୀଷଣ କଡ଼ା କଥା କହି ଆହୁରି ଦୁଇ ଚାରି ଚାପୁଡ଼ା ତା ଗାଲ ରେ ବସେଇଦେଲେ । ଇତିମଧ୍ୟରେ ଅଭୟ ଆସି ସବୁ କଥା ଶୁଣି ଟିକ ଅସହାୟ ଝିଅଟାକୁ ଦୟାର ଦୁଇ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖୁଥାନ୍ତି । ପ୍ରିୟଙ୍କା ରାଗରେ ଆଖି ଲାଲ କରି ଅଭୟଙ୍କୁ କହୁଥାନ୍ତି, "ଏଥିପାଇଁ ଏ ଛୋଟଲୋକ ଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ମୁଁ ଘରେ ପଶେଇବାକୁ ଚାହୁଁନଥିଲି। ବରଂ ଛୁଆ କୁ କ୍ରେଚ୍ ରେ ଛାଡ଼ି ହସ୍ପିଟାଲ ଯିବା ଆହୁରି ନିରାପଦ । ଘରେ ଏମିତି ଚୋର ରହିଲେ କିଏ ଶାନ୍ତି ରେ ବାହାରେ କାମ କରିପାରିବ? "

--ଆରେ ତୁମେ ଏତେ ରାଗୁଛ କାହିଁକି? ପିଲାଲୋକ କଣ ଟେ ଭୁଲ କରିଦେଇଛି । ଛାଡ଼ ଆଉ ଏତେ ରାଗ ନ ।

--ଆଜି ଏଇ ଭୁଲଟା କଲା । କାଲି ଆହୁରି କଣ ଅଧିକା କରିବ । ମୋ ଭାଇ କେତେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରେ ସେଇଟି ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ରୁ ଆଣିଥିଲେ । ଏ ବଦମାସ ଝିଅ ଭାଙ୍ଗି ଚୁନା କରିଦେଲା । ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ମାରିକି ଇୟା ମୁହଁ ଛେଚରା କରିଦେବାକୁ ।

କଣ୍ଢେଇ ମୂର୍ତୀ ଟେ ପରି ଠିଆ ହୋଇ ଲୁହ ଗଡେଇ ଚାଲିଛି । ନିର୍ଜୀବ କଣ୍ଢେଇଟେ ପାଇଁ ଜିଅନ୍ତା କଣ୍ଢେଇ କୁ କେତେ ମାଡ ଗାଳି ଖାଇବାକୁ ନପଡୁଛି ! ସେ ଠିଆ ହୋଇ ଭାବୁଛି କେମିତି ଥରେ ରଜ ରେ ତା ବୋଉର ଅତି ଆପଣାର ଏକମାତ୍ର ସୌଖିନ ଚିଜ ସେହି କାଚର ଚୁଡ଼ି ବାକ୍ସଟାକୁ ପଟା ଉପରୁ ତଳକୁ ଖସେଇ ପକେଇ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲା ଆଉ ବୋଉ ଆସି ବହୁତ ଗାଳି କଲା ପରେ ପୁଣି ତା ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ତାକୁ କୁଣ୍ଢେଇ କି ଗେଲ୍ହା କରି କହିଥିଲା, " ଆଉ ମତେ ନପଚାରି ପଟା ଉପରକୁ ହାତ ବଢେଇବୁନ । ହେଲା ।

ଥାଉ ଆଉ କାନ୍ଦେନା ମୋ ସୁନା ଝିଅ" । କଣ୍ଢେଇ ବି କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଥିଲା, " ମୁଁ ତୋ ବାକ୍ସଟା ଭାଙ୍ଗିଦେଲି । ତୁ ଏବେ ଚୁଡ଼ି କୋଉଥିରେ ରଖିବୁ"? ବୋଉ ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଥିଲା, "ଭଲ ହେଲା ସେଇଟା ଭାଙ୍ଗିଦେଲୁ । ଚୁଡ଼ି ମୋର ଆଉ ହେବ କଣ? "

ଅଭୟଙ୍କ ଡାକ ରେ କଣ୍ଢେଇ ଭାବନା ରାଜ୍ୟ ରୁ ଫେରି ଆସିଲା । କାନ୍ଦୁରା ସ୍ୱରରେ କହିଲା, "ଆଜ୍ଞା ବାବୁ !"

--ତୁ ଏବେ ଯାଆ ରିକି ପାଖକୁ ।

--ଆଜ୍ଞା ବାବୁ ।

କଣ୍ଢେଇ ଏବେ କ୍ୟାମେରା କୁ ଡରି ଖୁବ ସାବଧାନ ରହେ । ଭୋକ ଲାଗିଲେ ପେଟକୁ ମୁଠେଇ ନଳ ଖୋଲି ପାଣି ପିଇଯାଏ କିନ୍ତୁ ମାଲିକ ମାଲିକାଣୀଙ୍କୁ ନପଚାରି ବାସି ଭାତ କି ରୁଟି ଖଣ୍ଡେ ବି ଖାଏନାହିଁ । ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କର ବି ଏବେ କଣ୍ଢେଇ ଉପରେ କଡ଼ା ନଜର । ଝିଅଟା ଉପରୁ ଏକଦମ ବିଶ୍ୱାସ ଉଠିଗଲା । ଯେତେଦିନ ଯାଏଁ ସେ କ୍ୟାମେରା ଟା ଲାଗିନଥିଲା ସବୁ ଠିକ ଠାକ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ମାଲିକାଣୀ ଙ୍କ ଭରଷା ଭାଙ୍ଗିଯିବା ସହ କଣ୍ଢେଇର ଭୟ ବି ବହୁତ ବେଶି ବଢିଯାଇଛି ।

ପ୍ରିୟଙ୍କା ଓ ଅଭୟ ଅନେକ ଦିନ ହେଲା କୁଆଡେ ଆଉଟିଙ୍ଗ୍ ରେ ଯାଇନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ଯୋଜନା କଲେ ରବିବାର ଦିନ ପୁରୀ ଯିବେ । ସକାଳୁ ଯାଇ ବୁଲା ବୁଲି କରି ରାତି ସୁଦ୍ଧା ଫେରିଆସିବେ । ସାଙ୍ଗରେ କଣ୍ଢେଇ ଗଲେ ରିକି କୁ ସମ୍ଭାଳିବ ।

କଣ୍ଢେଇ ଶନିବାର ରାତିରୁ ଖୁବ ଉତ୍ସାହ ର ସହ ତା ଛୋଟ ଟିଣ ବାକ୍ସ ଟା ଭିତରୁ ତାର ଏକମାତ୍ର ଭଲ ଫ୍ରକ୍ ଟା ବାହାର କଲା । ହଳଦୀ ରଙ୍ଗରେ ନାଲି ରଙ୍ଗର ବଡ ବଡ ଫୁଲ ପକା ଫ୍ରକ୍ ଟା ତା ବୋଉ ବହୁ କଷ୍ଟ ରେ ତାପାଇଁ ରଜ ରେ କିଣି ଦେଇଥିଲା । କୁଆଡେ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲେ ସେ ସେଇଟିକୁ ପିନ୍ଧି ବାହାରେ ।

ରବିବାର ସକାଳୁ ସବୁ କାମ ବଡ ଆଗ୍ରହ ରେ କରୁଥାଏ କଣ୍ଢେଇ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ସେମାନେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ରୁ ପୁରୀ କୁ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଠିକ ସମୟରେ ପୁରୀ ରେ

ପଢ଼ନ୍ତିଲେ । ବାର ତେର ବର୍ଷର ଝିଅଟି କୁନ ରିକ କୁ କାଖେଇ ମାଲିକ ମାଲିକାଣୀ ଙ୍କ ପଛରେ ଗ୍ଭଲିଥାଏ । ପ୍ରିୟଙ୍କା ମଝିରେ ମଝିରେ ତାକୁ ତାଗିଦ କରୁଥାନ୍ତି ।

ସମୁଦ୍ର ବେଳାଭୂମି ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଥମ କରି କଣ୍ଢେଇ ଦେଖୁଥାଏ । ଇଚ୍ଛା ହେଉଥାଏ ତାର ସେ ବି ଲହରୀ ସହ ଟିକେ ଖେଳନ୍ତା ଆଉ ବାଲିଘର ତିଆରି କରି ଶାମୁକା ରେ ସଜାନ୍ତା । ତାହାରି ବୟସ ର ଅନ୍ୟ ପିଲାଙ୍କୁ ମଉଜ ମସ୍ତି କରୁଥିବାର ଦେଖି ମନ ଭିତରେ ତାର ଆଉ ଏକ ଲହରୀ ଉଠି ପୁଣି ଭାଙ୍ଗିଯାଉଥାଏ ।

ହଠାତ ଆକାଶ ରେ କଳାହାଣ୍ଡିଆ ମେଘ ଘୋଟି ଆସିଲା । ପ୍ରିୟଙ୍କା, ଅଭୟ ସମୁଦ୍ରର ଲହରୀ ଭାଙ୍ଗିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ବେଳାଭୂମି ଉପରେ ରିକ କୁ ଧରି ଏକାଗ୍ର ଚତ୍ତ ରେ ସମୁଦ୍ର ପାଣି କୁ ଗ୍ଭହିଁରହିଛି କଣ୍ଢେଇ । ବରକୋଳିଆ ଟୋପା ଆକାଶ ରୁ ଖସି ପଡିଲା । ଗ୍ଭହୁଁ ଗ୍ଭହୁଁ ମୁଷଳ ଧାରାରେ ବର୍ଷଣ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ପାଣି ଭିତରୁ ଉଠି ଆସି କୂଳ ଆଡ଼କୁ ଧାଇଁଲେ ପ୍ରିୟଙ୍କା ଓ ଅଭୟ । ଯେଉଁଠି ରିକ କୁ କଣ୍ଢେଇ ପାଖେ ଛାଡ଼ିଯାଇଥିଲେ ସେଠି ସେମାନେ ଦୁହେଁ ନାହାଁନ୍ତି । ପାଗଳ ପରି ଖୋଜି ଗ୍ଭଲିଲେ ଦୁହେଁ ପିଲାଦିଓଟି ଙ୍କୁ । ପ୍ରିୟଙ୍କା ଙ୍କ ମନକୁ ପାପ ଛୁଁ ଥାଏ । କଛି ଦିନ ହେଲା କଣ୍ଢେଇର ହାବ ଭାବ ଠିକ ନାହିଁ । ହୁଏତ କୈଶୋର ର ଆଗମନ ରେ ତା ଭିତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟୁଥାଇ ପାରେ । ସେ ଆଉ ଅସହିଷ୍ଣୁ ହୋଇ ରିକ କୁ କୋଉଠି ଛାଡ଼ିଦେଇ ପଳେଇ ଯାଇନ ତ**?**

ବର୍ଷା ମାଡ ରେ ସମୁଦ୍ର ଆହୁରି ଭୟଙ୍କର ଦିଶୁଛି । ସମସ୍ତେ ସୁରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନ ଟି ମାନ ଖୋଜିନେଇ ବେଳାଭୂମି ଶୂନ୍ୟ କରିସାରିଲେଣି କେବଳ ରିକ ର ମାମା ଆଉ ପାପା ଭୀଷଣ ବର୍ଷା ମାଡ ରେ ଓଦା ଜଡ଼ସଡ଼ ହୋଇ ତାଙ୍କ ନୟନ ପିତୁଳା କୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୋକାନ ର ଜରି ପାଲ ଟେକ ଦେଖୁଛନ୍ତି ।

ପ୍ରାୟ ଦଶ ପନ୍ଦର ମିନଟ୍ ଏମିତି ଖୋଜିବା ଭିତରେ ଦୂରରୁ ଗୋଟେ ଟ୍ରଲି ତଳୁ ହଳଦୀ ଓ ନାଲି ରଙ୍ଗ ର କପଡା ଉଡୁଥିବାର ଅଭୟ ଦେଖିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କର ପ୍ରାଣ ଗ୍ଭଲିଯିବା ଉପରେ । ଧର୍ଯ୍ୟହରା ହୋଇ ସେଆଡକୁ ଦୁହେଁ ଦୌଡିଲେ । ଲାଗୁଛି କଣ୍ଢେଇ ରିକ କୁ ଛାଡ଼ି ଏକା ସେଇଠି ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିଛି ।

ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଟ୍ରଲି ତଳେ ନିଜ ପିନ୍ଧା ଫ୍ରକ କୁ ଖୋଲି ରିଙ୍କ ଉପରେ ଘୋଡେଇ ଦେଇ କଣ୍ଢେଇ ତାକୁ ଜାବୁଡି ଧରି ବର୍ଷା ମାଡରୁ ରକ୍ଷା କରୁଛି । ଝିଅଟିର ଫୁଙ୍ଗୁଳା ଦେହ ସମୁଦ୍ର ବାଲିସହ ମିଶିଯାଇଛି । ପାଣି ଓ ବାଲିରେ ଲଟପଟ ହେଇ କୁନି ଝିଅଟି ଥରୁଛି । ଦାନ୍ତ ରେ ଦାନ୍ତ ପିଟିହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ରିଙ୍କ ସେହିପରି ଏକଦମ ଶୁଖିଲା । ଉପରୁ କମ୍ବା କଡ଼ରୁ ଟୋପେ ବି ବର୍ଷା ପାଣି ତାକୁ ଛୁଇଁ ନାହିଁ ।

ସେହି କେଇ ମିନଟ୍ ଭିତରେ ବର୍ଷା ବି ବନ୍ଦ ହେଇଗଲା । ରିଙ୍କ କୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଦେଖି ତା ପାପା ମାମାଙ୍କ ଜୀବନ ଫେରିଆସିଲା । କଣ୍ଢେଇ କିନ୍ତୁ ଆଉ ତଳୁ ଉଠୁନି । ପିନ୍ଧା ଫ୍ରକ ଟା ରିଙ୍କ ର ଦେହ ରେ ଗୁଡ଼ା ହେଇଛି । ସେ ସେହିପରି ତଳେ ମୋଡି ହେଇ ପଡିଛି । ପ୍ରିୟଙ୍କା ଗାଡି ପାଖକୁ ଯାଇ ଟାୱେଲ ଆଣି କଣ୍ଢେଇ ଦେହରେ ଘୋଡେଇ ଦେଲେ । ଲାଗୁଥିଲା ସେହି ଅଦିନ ବର୍ଷା ଟା ତାଙ୍କ ମନରୁ ସବୁ ଯାକ ଅହଂକାର, କ୍ରୋଧ ଓ ଅବିଶ୍ୱାସ କୁ ଧୋଇ ସଫା କରିଦେଇଛି ।

ନନ୍ଦିପୁର, ଦଶରଥ ପୁର, ଯାଜପୁର

ମୋ କଲମ

ଅନଙ୍ଗ ମଞ୍ଜରୀ

ମୋ କଲମ ବଡ ନରମ
ଲେଖେ ସେ କଥା, କବିତା,
ଆଣେ ସେ ଉନ୍ମାଦ
କାହାର ମୁହଁରେ ମୃଦୁ ମୃଦୁ ହସ ତ
କାହାର ମନରେ କଥାକୁ ପରିପ୍ରକାଶ
ମୋ କଲମ –

ବଡ ସାଥି ଜୀବନ ଠୁ ବି ଅଧିକ
ଭଲପାଏ ମୁଁ ତାକୁ
ପଢିପାରେ, ବୁଝିପାରେ ମୋ ଭାବକୁ
ମୋ ଭାବରେ ସାଙ୍ଗ ହୁଏ,
ମୋ ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖି,
ମୋ କଲମ –

ବଡ ନିଆରା ତା ସ୍ପର୍ଶ
ଆଖି ବୁଜି ଶୋଇଗଲେ
ଜଣେଇ ଦିଏ ଅନେକ କଳ୍ପନାରେ
ମୋ କଳ୍ପନାକୁ ଛନ୍ଦେ
ସେ ଅତି ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବରେ
ମୋ କଲମ –

ମୋ ପରିଚୟ ମତେ ଦିଏ ସେ ପ୍ରେରଣା
ଦୂର କରେ ମୋର ଖାଲି ସ୍ଥାନ
କରେ ସେ ପ୍ରେରିତ ହୁଏ
ମୋର ପ୍ରେରଣାର ମାର୍ଗ
ମୋ କଲମ –

ମୋ ସ୍ମୃତି କହେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନର
ମନେ ପକେଇ ଦିଏ ଅତୀତକୁ
ଛୋଟ, ବଡ ସୁନ୍ଦର ଦୃଶ୍ୟକୁ
ବିତେଇ ଦେଇଥିବା ବାରିଘରକୁ
ମୋ ସମୁଦ୍ର ଆଣିଦିଏ ଭରିଦିଏ ହୃଦୟରେ
ମୋର ଜୁଆର
ବାହି ଗ୍ଲେ ଧୀରେ ଧୀରେ
ଗ୍ଲୁଥିବୁ କୂଳେ କୂଳେ
ଗଭୀରକୁ ଛୁଇଁବୁ ମଜବୁତ୍ କରି ହୃଦୟକୁ
ମୋ କଲମ –

ମୋ ବାଟୋଇ ଅତି ପ୍ରିୟର
ପ୍ରିୟାଠୁ ବି ଭଲପାଏ ମୁଁ
ବାଟେଇ ଦିଏ ସେ କହି ମନଲାଖି କଥା
ଜୀବନକୁ ଦିଏ ନୂଆ ବାଟ
ମୋ କଲମ -

ରହିଥା ମୋ ସୁଖ ଦୁଃଖ ବେଦନାରେ
ପ୍ରତିଟି ଦୀନ ସକାଳ ସୂର୍ଯ୍ୟର କରଣରେ
ମଧ୍ୟାନରେ, ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଉ
ରାତ୍ରୀର ଚନ୍ଦ୍ରମାରେ
ମୋ କଲମ -

ହାଇଦରାବାଦ

କଇଁଫୁଲ

ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ରଣା

ଏ କଇଁଫୁଲ
କହିଲୁ,
କାହିଁ ତୁ ତୁଚ୍ଛାଟାରେ ହସୁଛୁ ?
ନା ତତେ କଏ ଗୃହୁଁଛି
ନା ତତେ କଏ ଭ୍ବୁଛି
ଖାଲି ହସୁଛୁ ଯେ ହସୁଛୁ
ହଉଛୁ ତୁ ଫୁଲେଇ
ତୋର ଏ ଫୁଲେଇପଣ ଦେଖ୍
କେଜାଣି କାହିଁକ
ମୋ ହୃଦ୍ ସ୍ପନ୍ଦନରେ ପସିଯାଏ
ସେ କଳା ବାଦଲର ବିଜୁଳ,
ଏ କଇଁଫୁଲ
ଜାଣିଛୁ,
ଭଲେ ତତେ କଏ ନ ଗୃହୁଁ
କ ଭଲ କଏ ନ ପାଉ
ତୋର ସେ କଳ୍ପିତ ରୂପ ଦେଖ୍
ତୋର ସେଇ ଢଙ୍ଗ ଆଉ ଠାଣି
ମତେ କରିଛି ଯେ ପାଗଳ . . . ୨
ଜାଣିଛି ମୁଁ ଜାଣିଛି
ତୋ ଭ୍ବ ଜାଣି ପାରୁଛି

ଲଗାଇଛୁ ଅତର
ତୋର ସେଇ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ବାସରେ
ଏ ଶରୀର ଯେମିତି ହେଇଯାଏ ଦୁର୍ବଳ
କରିଦିଏ ଶରୀରକୁ ତୋ ପାଇଁ ସମର୍ପିତ
ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ତୋ ସହିତ
କାଟିବାକୁ ବାକି ଜୀବନ,
ଏ କଇଁଫୁଲ
କହୁନୁ,
ତୋର ଏ ଶୁଭ୍ର ରୂପ
ତୋର ସେ ହଳଦୀ ମୁଖ
ଆଉ ତୋର ଏ ସୁନ୍ଦର ଶରୀର
ପଛରେ କାହାର ହାତ ?
ଜାଣିଛି ମୁଁ ଜାଣିଛି
ତୋ ରୂପ ଦେଖି ଜାଣିପାରୁଛି
ସେ ଜହ୍ନଟି ଦଉଚ ଗ୍ଭନ୍ଦିନ ତତେ
ସେ ଗ୍ଭନ୍ଦିନକୁ ହେଲୁ ତୁହି ବୋଲ
ଆଉ ଗ୍ଭେରିକଲୁ ମୋର ଏ ମନ
ତୋ ପାଇଁ ନା ଶୋଇ ପାରୁଛି
ନା ବସି ପାରୁଚ
ଖାଲି ଭ୍ବୁଛି ଯେ ଭ୍ବୁଛୁ
ଖାଲି ତୋରି କଥା ।. . . . ୨

ହାଟସିଂହାପୁର, ଯାଜପୁର

ତୃପ୍ତି ଭୋଜନାଳୟ

ଡକ୍ଟର ବିଜ୍ଞାନୀ ଦାସ

ସେଦିନ ଅନୁପମଙ୍କର ଦେହ ଭଲନଥିଲା । ବସନ୍ତ ଋତୁ ଆଗମନ କରିଥିଲା ଓ ସେଥିପାଇଁ ପରିବେଶରେ ପୁଷ୍ପରେଣୁର ପରିମାଣ ଅଧିକ ଥିଲା । କଣପାଇଁ କେଜାଣି, ଅନୁପମଙ୍କର ଏ ପୁଷ୍ପରେଣୁ ପାଇଁ ଆଲର୍ଜି ବାହାରେ; ନାକ, ଆଖିରୁ ଅନବରତ ପାଣି ନଗିଡେ । ଦେହରେ ତାପମାତ୍ରା ରହେ, ମୁଣ୍ଡ ଭାରି ହୋଇଯାଏ ଓ ବଡ ଅସ୍ୱସ୍ତିକର ଲାଗେ । ସେଥିପାଇଁ ଆଜି ଅନୁପମ ଘରେ ରହିଲେ । ପତ୍ନୀ ସ୍ନେହଲତା କାମ ତନଖିବା ପାଇଁ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟକୁ ଗଲେ ।

ସ୍ନେହଲତା ଘରକୁ ଫେରୁଫେରୁ ରାତି ଏଗାର ବାଜିଲା । ଅନୁପମ କିଛି ଆଲର୍ଜି ଔଷଧ ଖାଇ ବିଛଣାରେ ଗଡପଡ ହେଉଥାନ୍ତି । ସ୍ନେହଲତା ଘରକୁ ଫେରି କପଡା ନ ବଦଳାଇ ସିଧା ଯାଇ ସୋଫା ଉପରେ ଦୁମ୍ କରି ବସିଗଲେ । ଅନୁପମ ଉପର ଘରୁ ତଳକୁ ଆସି ପଚାରିଲେ, "ସବୁ ଠିକ୍ଠାକ୍ ଥିଲା ତ**?"**

ସ୍ନେହଲତା ମୁଣ୍ଡକୁ ଜୋରରେ ଚାପି ଧରି ଜବାବ ଦେଲେ, "ଆଜି ସେ ବ୍ରାଣ୍ଡନ୍ ପୁଣି ଆସି ଗୋଟିଏ ଡ୍ରାମା କଲା **?"**

"କଣ କଲା ସିଏ **?** ତମେ ମତେ ଡାକଲନ କାହିଁକି **?"** - ଅନୁପମ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡିଲେ।

"ମୁଁ ଭାବିଲି ମୁଁ ସମ୍ଭାଳନେବି । ସିଏ ଆଜି ବି ସେମିତି ଅନେକ ଦିନର ଅଧୁଆ କପଡା ପିନ୍ଧି ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟକୁ ଖାଇବାକୁ ଆସିଲା । ତା ସାର୍ଟ ସାରା ବିଲେଇ ରୁମ ଭର୍ତ୍ତି । ଶୁଣିଲି, ସିଏ କୁଆଡେ ଆଠଟା ବିଲେଇ ପୋଷିଛି । ପୁଣି ସେଇ ଏକା ଜିଦ୍ କଲା ଯେ ସିଏ ବଫେ ଆଣି ଖାଇବ ।" - ସ୍ନେହଲତା କହିଲେ ।

"ତମେ କଣ ତାକୁ ବଫେ ସ୍ଥାନକୁ ଛାଡିଲ **?"**

"ନାଁ, ମୁଁ ତାକୁ ସିଧା କହିଲି - ଦେଖ, ତମେ ସେ କଣରେ ଟେବୁଲରେ ବସ । ତମେ ଯାହା ଚାହିଁବ, ଆମ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ ଷ୍ଟାଫ୍ ଯୋଗେଇଦେବେ । ସିଏ ମାନକରି ସେ କଣ ଟେବୁଲରେ ବସି ଖାଇଲା । ହେଲେ, ଯିବାବେଳକୁ ଆମ ନାମରେ ପକ୍ଷପାତ (ଡିସ୍କ୍ରିମେନ୍ସନ) କେସ୍ କରିବ ବୋଲି ଧମକ ଦେଇ ବାହାରିଗଲା ।"

ଅନୁପମ ଚନ୍ତିତ ଦିଶିଲେ । ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଝଞ୍ଝଟ । ପୁଣି ଓକଲ, କୋର୍ଟ କେସ୍, ଅର୍ଥ ହାନି, ପ୍ରାଣ ପୀଡା । ସିଏ ସ୍ନେହଲତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ସୋଫା ଉପରେ ବସିଲେ ଓ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧନା ଦେଲେ । "ହଉ, ତମେ ଚନ୍ତା କରନ । ମୁଁ ବୁଝିବି ।"

ସ୍ନେହଲତା କହିଲେ, "ସତରେ ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନ, ଏ ମଣିଷମାନେ ଏମିତି ଅଜବ ଅଭ୍ୟାସ କେମିତି ଆଦରିଛନ୍ତି ? ବାପରେ, ଆଠଟା ବିଲେଇ । ପାଳଲ, ପାଳଲ, ଟିକେ ପରିଷ୍କାର ରହିପାରିବନ । ସାର୍ଟ, ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସାରା ବିଲେଇ ରୁମ, ସେଥିରେ ଗୁରିଆଡେ ବୁଲିବ । ମତେ ତ ଏମିତି ଲାଗିଲା ଯେ ସିଏ ବୋଧହୁଏ ଦଶଦିନ ହେଲା ଗାଧୋଇନ । ତା' ଦେହରୁ ଏମିତି ଗନ୍ଧ ବାହାରୁଥାଏ ଯେ, ପାଖକୁ ଗଲେ ଜଣେ ବାନ୍ତି କରିବ । ସେଥିରେ ସିଏ ବଫେ ପାଖକୁ ଆସିବାମାତ୍ରେ ତ ମୋ ଦେହରେ ଗଲାନ ।"

ସ୍ନେହରେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ଅନୁରାଗ କହିଲେ, "ଯାଅ, ତମେ ଆଜି ପୂରାଦିନଟା ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟରେ କଟେଇଛ, ଏବେ ଯାଇ ଶୋଇପଡ । ସିଏ ଯଦି କଛି ବି ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରେ ତ ମୁଁ ଆମ ଓକଲଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିବି ।"

କାହିଁ କେତେବର୍ଷର ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି ସବୁ ମନକୁ ଆସୁଥିଲା । ଅନୁରାଗ ଏ ଭୋଜନାଳୟଟି ଖୋଲିଥିଲେ ୨୫ ବର୍ଷ ତଳେ । ନାମ ରଖିଥିଲେ "ତୃପ୍ତି ଭୋଜନାଳୟ" | ଯିଏ ସେଠି ଖାଇବ, ସିଏ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଫେରିବ । ତାଙ୍କ ଭୋଜନାଳୟରେ ଖାଇ ଖୁସି ହୋଇ ଫେରୁଥିବା ଗ୍ରାହକଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ମନ ପୁରିଉଠେ । ଅନୁରାଗ ସେମିତି କଛି ବ୍ରିଲିଆଣ୍ଟ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ନଥିଲେ । ବଡ ଭିଣୋଇ ଫ୍ୟାମିଲି ଭିସା ପାଇଁ ଆପ୍ଲାଏ କରି ତାଙ୍କୁ ଓ ତାଙ୍କଠାରୁ ସାନ ଆଉ ଜଣେ ଭାଇ ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ଆମେରିକା ନେଇ ଆସିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ତଳ ଭାଇ ସୌଭାଗ୍ୟ ଗୋଟିଏ ମୋଟେଲରେ ଚାକରି ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା । ଏବେ ସିଏ ସେ ମୋଟେଲ୍‌ର ମାଲିକ । ବ୍ୟବସାୟ ଠିକ୍‌ଠାକ୍ ଚାଲିଛି । ଅନୁରାଗ ସେମିତି ଗୋଟିଏ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟରେ ମ୍ୟାନେଜର୍ ଭାବେ କାମ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । କଛି ବର୍ଷ ପରେ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟରେ ମାଲିକ ରିଟାୟାର୍ଡ କରି ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫ୍ଲୋରିଡା ଚାଲିଗଲେ । ଅନୁରାଗ ସେତେବେଳେ

କିଛି ସଞ୍ଚୟ କରିଥିଲେ, ଅପା ଓ ଭିଣୋଇ ବି କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କଲେ ଓ ସେଥିପାଇଁ ସିଏ ଏ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟଟି କିଣିଦେଲେ । ପୂର୍ବରୁ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟର ନାମ ଥିଲା "ଇଣ୍ଡିଆ ଫ୍ଲେଭର୍" । ସେ ନାମକୁ ବଦଳାଇ ଅନୁରାଗ ନାମ ରଖିଲେ "ତୃପ୍ତି ଭୋଜନାଳୟ" । ପିଲାବେଳୁ ଅନୁରାଗ ଖାଇବାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦର, ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର, ବିଭିନ୍ନ ଆକୃତିର ଓ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ମିଶ୍ରଣର ଖାଦ୍ୟ ବରାଦ କରି ସିଏ ଛୋଟବେଳେ ବୋଉ ପାଖରେ ଅଳି କରୁଥିଲେ । "ବୋଉ, ତୁ ଆଜି ଗୋଟିଏ ବର୍ଗକ୍ଷେତ୍ର ଭଳି ପରଟା କର, ତ୍ରିଭୁଜ ଭଳି ଚକୁଳି କର ।" ବୋଉ ବି ବଡ ଖୁସି ହୁଏ ଓ ତା' କୃତି ଦେଖାଏ । "ଆରେ ବର୍ଗାକାର ପରଟା କିଏ ଖାଇବ ଆସରେ ।"

ଖାଦ୍ୟ ସହିତ "ତୃପ୍ତି" ଶବ୍ଦର ଯେଉଁ ସଂଯୋଗ ରହିଛି, ସେମିତି ଆଉ କେଉଁ ଶବ୍ଦର ନାହିଁ। ସେଥିପାଇଁ ଅନୁରାଗ ସେ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟର ନାମ ରଖିଥିଲେ "ତୃପ୍ତି" । ଅପା ଓ ଭିଣେଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂଜା କରାଇକରାଇ, ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରାଇଥିଲେ । ଅପା ଲକ୍ଷ୍ମୀବନ୍ତ ବୋଲି ତାଙ୍କ ଘରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ, ଏମିତି କି ଭିଣୋଇଙ୍କର ବି । ପ୍ରଥମେ ସ୍ନେହଲତା ଅପାକୁ ଈର୍ଷା କରୁଥିଲେ, "ଖାଲି ଅପା, ଅପା ହୋଉଚ । ତାହେଲେ ସେ ଅପାଙ୍କ ଘରେ ଚାକରି କରି ରହିଲନ । ଘରସଂସାର କରୁଥିଲ କାହିଁକି ? ଆପା ଖାଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀବନ୍ତ, ଆଉ ସମସ୍ତେ ଅଲକ୍ଷ୍ମୀ ।" ଅନୁରାଗ ବୁଝାନ୍ତି - "ମୁଁ ସେକଥା କେତେବେଳେ କହିଲି ? ତେବେ ଅପା ପାଇଁ ସିନା ଆମେ ଏ ଦେଶକୁ ଆସିଲେ, ତାକୁ ସେ ସମ୍ମାନଟି ଦେଲେ ତମର କଣ ଅସମ୍ମାନ ହୋଇଗଲା ?"

ସ୍ନେହଲତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ସିଏ ପୂଜାରେ ବସିଥାନ୍ତେ, ଫିତା କାଟିଥାନ୍ତେ । ହେଲେ ଯାହା ବି ହେଉ, ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟଟି ବହୁତ ଭଲରେ ଚାଲିଲା । ସେଇ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟର ଆୟରେ ପିଲା ଦୁଇଟି ବଡ ହେଲେ, କଲେଜ ଗଲେ; ବଡପୁଅଟି ଏବେ ଡାକ୍ତର, ସାନ ଝିଅଟି କଂପ୍ୟୁଟର୍ ସାଇଣ୍ଟିଷ୍ଟ । ସେମାନଙ୍କର ଘର, ଗାଡି ସବୁ ସେଇ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟର ଆୟରୁ ସିନା । ହେଲେ ବେଳେବେଳେ ଏମିତି ସବୁ ଖରାପ ସମୟ ଆସିଛି ଯେ ସେ ସମୟରେ ଉଭୟ ଅନୁରାଗ ଓ ସ୍ନେହଲତା ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟଟିକୁ ବିକିଦେବାକୁ ଭାବିଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାପରେ ନିଜକୁ ବୁଝେଇ ସେମିତି ନିତିଦିନିଆ କାମରେ ମଜ୍ଜି ରହିଛନ୍ତି ।

ଏଇତ ୨୦୧୦ ମସିହାର ଘଟଣା । ଜର୍ମାନ ଟାଉନ୍‌ର ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି, ବରୁଣ ମେହେଟା ତାଙ୍କ ଝିଅର ନିର୍ବନ୍ଧ ପାର୍ଟିପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଅର୍ଡର୍ କରିଥିଲେ । ଦେଢଶହ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ

ଖାଦ୍ୟ, ୩୦୦୦ ଡଲାର୍‌ର ବ୍ୟବସାୟ । ସବୁ ଯୋଗାଡ କରି ଖାଦ୍ୟ ପହଞ୍ଚାଇବା ବେଳକୁ ଗୃହସ୍ୱାମୀ ଗାୟବ । ତାଙ୍କ ଝିଅ ଓ ଭାବୀ ଜ୍ୱାଇଁଙ୍କ ଭିତରେ କଣ ମନୋମାଳନ୍ୟ ହେଲା ଯେ, ନିର୍ବନ୍ଧ ବାତିଲ୍ ହୋଇଗଲା । ମିଷ୍ଟର୍ ଓ ମିସେସ୍ ମେହେତା ସମସ୍ତ ଅତିଥିଙ୍କୁ ଜଣେଇ ପାର୍ଟି ବାତିଲ୍ କଲେ, ହେଲେ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟକୁ ଜଣେଇବାକୁ ଭୁଲିଗଲେ । ୩୦୦୦ ଡଲାର୍‌ର କ୍ଷତି । କଣ କରିବେ ଅନୁରାଗ ? ଓକିଲଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିବାରୁ ସିଏ ଉପଦେଶ ଦେଲେ, "ତମେ ୩୦୦୦ ପାଇବାକୁ ୩୦୦୦ ଡଲାର୍ ମୋ ପଛରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବ । ତା' ଉପରେ ପୁଣି କୋର୍ଟ ଫି ଦେବ, କୋର୍ଟ ଯିବ, ଯାବତୀୟ ଝଞ୍ଜଟ । ମୋ ମତରେ ତମେ ଆଉଥରେ ଭାବ ।"

ଅନୁରାଗ ବୁଝିଲେ । ବୁଝିବା ଛଡା ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ । ତଥାପି ଅନୁରାଗ ଆଶା କରୁଥିଲେ ଯେ ମିଷ୍ଟର୍ ମେହେତା ଅନ୍ତତଃ ନିଜେ ଏ ବିଷୟ ବୁଝିବେ ଓ ତାଙ୍କ ତରଫରୁ କ୍ଷତିପୂରଣ କରିବେ । ସେମିତି କିଛି ଘଟିଲାନି । ଅତଏବ ଅନୁରାଗ କ୍ଷତି ସହିଲେ, ମନକୁ ବୁଝାଇ ପୁଣି ସେମିତି ବ୍ୟବସାୟରେ ମଜ୍ଜିଗଲେ ।

୨୦୧୫ ମସିହାରେ ସେମିତି ତାଙ୍କୁ କ୍ଷତି ସହିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ଜଣେ ଭିନ୍ନକ୍ଷମ ଆମେରିକାନ୍ ମହିଳା ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟକୁ ଖାଇବାକୁ ଆସିଲେ । ଖାଇସାରି ରେଷ୍ଟରୁମ୍ ଗଲେ । ସେଠି କଣ ତାଙ୍କ ହୁଇଲ୍ ଚେୟାର୍ କେଉଁଠି ଅଟକି ଗଲା, ଓ ସିଏ ତଳେ ପଡୁପଡୁ ବଞ୍ଚିଗଲେ । ହେଲେ ସେଇ ବିଷୟ ନେଇ ସିଏ କୋର୍ଟରେ କେସ୍ କଲେ । ଏଠିକା ଲୋକଙ୍କର ଦୟାମାୟା ନାହିଁ । ଆରେ, ହୋଟେଲ୍ ଷ୍ଟାଫ୍ ତ ତମକୁ କ୍ଷମା ମାଗିଲେ ଓ ରେଷ୍ଟରୁମ୍‌କୁ ଭିନ୍ନକ୍ଷମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଲେ । ତା ଉପରେ ତମେ ପୁଣି କେସ୍ କରି ତାଙ୍କୁ କେମିତି ହଇରାଣ କରୁଛ ? ସେଥର ବି ଅନେକ ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ ହେଲେ ଅନୁରାଗ ।

ହେଲେ ଏତେ ଝଞ୍ଜଟ ଭିତରେ ଅପା ଓ ଭିଣୋଇଙ୍କର ପ୍ରବୋଧନା ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦିଏ । ସେମାନେ ସନ୍ଧିକ୍ଷଣରେ ଆସି ପାଖରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗସାଥୀ, ଚିହ୍ନାଜଣା ଲୋକଙ୍କୁ ଲଗେଇ କଠିନ ସମସ୍ୟା ସରଳ କରିଦିଅନ୍ତି । ଏବେ ଅବଶ୍ୟ ସମସ୍ୟାକୁ ସାମନା କରିକରି ଅନୁରାଗ ଅଭିଜ୍ଞ ହୋଇଗଲେଣି ।

ଏବେ କାହିଁକି ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟଟିକୁ ବିକିଦେବାକୁ ମନକୁ ଆସୁଛି । ପିଲାମାନେ ବି ସେଇଆ କହୁଛନ୍ତି, "ଦେଖ ବାପା, ତମେ ସେ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ ପାଇଁ ଜୀବନରେ କିଛି ଖୁସି କରିପାରୁନ ।

ସବୁ ଇଭେଣ୍ଟ ତ ଶନିବାର, ରବିବାର ହେଉଛି । ଆଉ ସବୁ ଶନିବାର, ରବିବାର ତମ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ ପାଇଁ କିଛି ଇଭେଣ୍ଟ ଥିବ, ତମକୁ ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏଇଟା କଣ ଗୋଟିଏ ଜୀବନ ?"

ସ୍ନେହଲତା ବି ସେମିତି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, "ହଁ ଗୁଲ, ଆମେ କୁଆଡେ ଟିକେ ବୁଲାବୁଲି କରିବାକୁ ଯିବା । ଦେଶ, ଦୁନିଆ ଦେଖିବା । ପିଲାମାନେ ତ ଏବେ ନିଜ ଗୋଡରେ ଠିଆ ହେଲେଣି । ଆମେ ତ କିଛି ଖୁସି କରିବା ।"

ଅପାକୁ ସେ ବିଷୟରେ ପଚାରିଲେ ଅନୁରାଗ । ଅପା କହିଲା, "ଯାହା ଠିକ୍ ଭାବୁଛୁ କର । ନହେଲେ ଗୋଟିଏ ଦାୟିତ୍ୱବାନ ମ୍ୟାନେଜର୍ ରଖ । ତାହେଲେ ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରୁ କିଛି ଦାୟିତ୍ୱ କମିଯିବ ।"

ଅନୁରାଗ ଏବେ ସେଇ ଯୋଜନାରେ ଅଛନ୍ତି । ଜଣେ ସଚ୍ଚୋଟ ମ୍ୟାନେଜର୍‌ର ସନ୍ଧାନରେ । ହେଲେ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟକୁ ଜୀବନରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବିଦାୟ ଦେବା କଥା ଭାବିପାରନ୍ତିନି ସେ । ଭାବିଦେଲେ ମନ ଯେମିତି ମରିଯାଏ । ଏ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟକୁ ଛାଡିଦେଇ ସିଏ ସତରେ କଣ ଖୁସି ରହିପାରିବେ ?

ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨ ତାରିଖ । ରାୟ ବାବୁଙ୍କ ଝିଅର ବାହାଘର ଥିଲା । ସିଏ ତିନିଶହ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟର ଅର୍ଡର୍ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଅନୁରାଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥାନ୍ତି, ସବୁ ଅର୍ଡର୍‌ର ଆଇଟମ୍ ମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଥାନ୍ତି, ପରଖୁଥାନ୍ତି । ସେଇ ସମୟରେ ସ୍ନେହଲତା ଫୋନ୍ କଲେ, "ପ୍ରଣବ ଭାଇଙ୍କର ହାର୍ଟ ଆଟାକ୍ ହୋଇଛି । ତାଙ୍କ ପୁଅ ଫୋନ୍ କରିଥିଲା । ସିଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜନ୍‌ସ୍ ହପ୍‌କିନ୍‌ସ୍ ହସ୍‌ପିଟାଲରେ ଇଣ୍ଟେନ୍‌ସିଭ୍ କେୟାର୍ ୟୁନିଟରେ ଅଛନ୍ତି । ତମେ ଆସିଲେ ଆମେ ଟିକେ ଯାଆନ୍ତେ ।"

ଅନୁରାଗଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ଘୁରିଗଲା । କଣ କରିବେ ? ରାୟବାବୁଙ୍କ ଝିଅର ବାହାଘର ପାଇଁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ଏଣେ ପ୍ରଣବ ଭାଇଙ୍କର ହାର୍ଟ ଆଟାକ୍ ।

ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ନୀରବ ହୋଇ ବସିଗଲେ ଅନୁରାଗ । ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟର କର୍ମଚାରୀ ଜଣେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, "କଣ ହେଲା ଅନୁରାଗ ବାବୁ, ଆମେ ଏବେ ବାହାରିଯିବା ତ?"

ଅନୁରାଗ କ୍ଷଣେ ଭାବିଲେ । କୂଳଦେବତା ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଣାମ କରି କହିଲେ, "ତମେ ପ୍ରଣବ ଭାଇଙ୍କୁ ସହାୟ ହୁଅ ପ୍ରଭୁ, ତାଙ୍କ ପରିବାରକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କର ।"

ତାପରେ ଯାଇ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ କାଟରିଙ୍ଗ୍ ସର୍ଭିସ୍ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଟ୍ରକରେ ଷ୍ଟାଫ୍ ମାନଙ୍କ ସହିତ ବସିଗଲେ । ଗାଡି ଇଣ୍ଟରଷ୍ଟେଟ୍ ୯୫ ରେ ବାଲ୍ଟିମୋର୍ ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କଲା ।

ସ୍ନେହଲତା ପୁଣି ଫୋନ୍ କଲେ, "ତମେ କେତେବେଳେ ଫେରିବ ?"

ଅନୁରାଗ ଉତ୍ତରଦେଲେ, "ରାୟବାବୁଙ୍କ ଝିଅର ବାହାଘର ରିସେପ୍ସନ୍ ପାଇଁ କାଟରିଙ୍ଗ୍ ବିଷୟ ବୁଝାବୁଝି କରି ମୁଁ ରାତିରେ ଫେରିବି ।"

ସେଠି ବାହାଘର ସମସୟରେ ସିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ନିଜକୁ ଭୁଲିଗଲେ । କେମିତି ସମସ୍ତେ ଭଲଭାବେ ଖାଇବେ, ସେଇଆ ହିଁ ଥିଲା ତାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ କାମ । ଲୋକମାନେ ଖୁସିରେ ଖାଇଲାବେଳେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ତାଙ୍କ ନିଜ ମନ ବି ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଉଥିଲା ।

ଘରକୁ ଫେରୁଫେରୁ ରାତି ଏଗାରଟା । ସ୍ନେହଲତା ବଡ ବିଷର୍ଣ୍ଣ ମନରେ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଥିଲେ । ଅନୁରାଗ ପଚାରିଲେ, "ପ୍ରଣବ ଭାଇଙ୍କ ଖବର କଣ ?" ସ୍ନେହଲତା କହିଲେ, "ତାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଅତି ସାଂଘାତିକ । ଇଣ୍ଟେନ୍ସିଭ୍ କେୟାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଦାମବାବୁ ଓ ମାଳା ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ; ସେମାନେ ଏବେ ବି ସେଠି ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଖବର ପଠାଯାଇଛି ।"

"ଆମେ ଏବେ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇପାରିବା ?"

"ହସ୍ପିଟାଲ୍‌ର ଭିଜିଟିଙ୍ଗ୍ ସମୟ ତ ସରିଗଲାଣି । ତେବେ ମୁଁ ମାଳାକୁ ମେସେଜ୍ ଦେଇ ବୁଝେ ।" - ଏମିତି କହି ସ୍ନେହଲତା ମାଳାଙ୍କୁ ମେସେଜ୍ ପଠେଇଲେ ।

ମାଳା ଫୋନ୍ କରି କହିଲେ, "ତାଙ୍କ ପାଖରେ ରାତିରେ କେହି ରହିବା କଥା । ଏବେ ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଓ ଗୀତା ଅପା ଅଛୁ । ହେଲେ ଗୀତାଅପାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଶୋଚନୀୟ । ତାଙ୍କର ବିଶ୍ରାମ ନେବା ଦରକାର । ତମେମାନେ ଯଦି ଆସନ୍ତ, ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଟିକେ ଘରକୁ ନେଇ ବିଶ୍ରାମ କରାଇ ଆଣନ୍ତ ।"

ଅନୁରାଗ ଓ ସ୍ନେହଲତା ରାତି ସାଢେ ଏଗାରରେ ଘରୁ ବାହାରିଲେ । ଅନୁରାଗଙ୍କର ଦିନସାରା ଖଟଣି । ଡ୍ରାଇଭ୍ କରିବା ସମୟରେ ଆଖି ମୁଦି ହୋଇ ଆସୁଥାଏ । ଦେହ ଅବଶ ଥାଏ । ତଥାପି ସିଏ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଯିବା ପାଇଁ । ସ୍ନେହଲତା ବାଟସାରା ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକୁଥାନ୍ତି; ସେମାନେ ଭଲରେ ହସ୍ପିଟାଲ୍ ପହଞ୍ଚିଯାଆନ୍ତ ।

ହସପିଟାଲ୍ ରେ ପହଞ୍ଚି ଏମରଜେନ୍ସୀ ୱାର୍ଡକୁ ଗଲେ । ଗୀତା ଅପାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ହେଉନଥାଏ । ସିଏ ବାଉଳ ଚାଉଳ ହେଉଥାଆନ୍ତି । ଜମା ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନଥିଲେ । ହେଲେ ଦାମବାବୁ ଓ ମାଳା ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ବୁଝେଇ ସେମାନଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ । ସ୍ନେହଲତା ଓ ଅନୁରାଗ ଜଗି ବସି ରହିଲେ । ବେଳେବେଳେ ନର୍ସ ଓ ଡାକ୍ତର ଆସି ରୁଟିନ୍ ଚେକ୍ କରି ଯାଉଥାଆନ୍ତି । ଅନୁରାଗ ସେଇଠି ବେଳେବେଳେ ଢୋଳେଇ ପଡୁଥାନ୍ତି । ସେ ରାତିଟା ସେମିତି ବିତିଗଲା ସକାଳ ପାଞ୍ଚଟା ବେଳକୁ ପ୍ରଣବ ବାବୁଙ୍କ ବଡପୁଅ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ସିଏ ଆସିବାରୁ ଡକ୍ଟର୍ ତା' ସହିତ ପ୍ରଣବ ବାବୁଙ୍କ ଅପରେସନ୍ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କଲେ ଓ କେତେ ସବୁ ଫର୍ମରେ ଦସ୍ତଖତ କରାଇଲେ । ଅନୁରାଗ ଓ ସ୍ନେହଲତା ଘରକୁ ଫେରିଆସିଲେ ।

ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଲୁଗାପଟା ନ ବଦଳାଇ ସିଏ ସେମିତି ବିଛଣା ଉପରେ ଯାଇ ସିଧା ଶୋଇପଡିଲେ । ଉଠୁଉଠୁ ଦିନ ୧୧ଟା । ସ୍ନେହଲତା ମଧ୍ୟ ଡେରିରେ ଉଠିଥିଲେ । ହେଲେ ବିଛଣାରୁ ଉଠୁଉଠୁ ଅନୁରାଗଙ୍କୁ ଲାଗିଲା ଯେମିତି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଘୁରୁଛି । ତାଙ୍କ ଚାରିପଟେ ସବୁ ଘୁରିଲା ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ଏମିତି କି ସିଏ ଶୋଇଥିବା ଖଟ ବି ଘୁରିଲା ଭଳି ମନେ ହେଉଥିଲା । ପ୍ରବଳ ବାନ୍ତି ହେଲା । ସିଏ ବିକଳ ହୋଇ ସ୍ନେହଲତାଙ୍କୁ ଡାକଲେ ଓ ନିଜ ଅବସ୍ଥା ବତେଇଲେ । "ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ କେମିତି ଯିବି ଭାବିପାରୁନ ।"

ସ୍ନେହଲତା ଡରିଗଲେ । ପଚାରିଲେ, "୯୧୧ ଡାକିବି କି ?" ଅନୁରାଗ ମନାକଲେ, "ଲାଗୁଛି, ବଦହଜମୀ ହୋଇଛି ? ତମେ ମୁନାକୁ ଫୋନ୍ କରି ପଚାର ।" ତାଙ୍କ ବଡ ପୁଅ, ମୁନା ଡାକ୍ତର । ତାକୁ ଡାକ ସ୍ନେହଲତା କଣ କରିବା କଥା ବୋଲି ପଚାରିଲେ । ପୁଅ ବାପାଙ୍କୁ ଖୋଳତାଡି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲା । ବାପା ରାତିରେ ଡେରିରେ ଖାଇଥିଲେ ଓ ଅନିଦ୍ରା ରହିଲେ । ସେଇଟା ହିଁ କାରଣ । ସିଏ ବାପାଙ୍କୁ ବୁଝେଇ କହିଲା, "ତମେ ତ ଯୁବକ ହୋଇ ନାହଁ । ତମକୁ ୬୫ ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ନିଜ ଦେହ ପ୍ରତି ବି ଯତ୍ନ ନେବା ଉଚିତ । ତମେ କଣ ପାଇଁ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହେଉଥିଲ ? ଡାକ୍ତର ତ ପ୍ରଣବ ଅଙ୍କଲଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲେ । ତମେ ଅତି ଦେଖେଇ ହୋଇ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ରହିବା କଣ ଦରକାର ଥିଲା? ତମେ ଏବେ ପୂରା ବିଶ୍ରାମ କର ।" ସିଏ "ଜାନ୍‌ଟାକ୍" ଖାଇବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲା ଓ ବାପାଙ୍କୁ ଆଜି ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ ନଯାଇ, ଘରେ ବିଶ୍ରାମ କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ବୁଝାଇଲା । ମା'କୁ କହିଲା, "ବାପା ଯେମିତି ବିଶ୍ରାମ ନେବେ, ତମେ ସେ ଦାୟିତ୍ୱ ନେବ ।"

ଘରେ ବିଶ୍ରାମ କଲେ ସତ, ହେଲେ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟରେ କେମିତି କଣ ସବୁ ହେଉଥିବ, ସେକଥା ମନକୁ ଆସିବାରୁ ଅନୁରାଗ ବଡ ବ୍ୟସ୍ତହେଲେ । ସ୍ନେହଲତା ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟର ଜଣେ ପୁରୁଣା କର୍ମଚାରୀକୁ ଡାକ ଜଣେଇଦେଲେ, "ଅନୁରାଗ ଅସୁସ୍ଥ । ତମେମାନେ ଚଳେଇନେବ । କଛି ଦରକାର ପଡିଲେ ମତେ ଫୋନ୍ କରିବ ।"

ଉପରବେଳା ଖାଇସାରି ସ୍ନେହଲତା ଗଡପଡ ହେଉଥିଲେ । କେତେବେଳେ ନଦ ଲାଗିଗଲା, ଜାଣିହେଲାନ । ଉଠି ଦେଖନ୍ତି ତ ଅନୁରାଗ ଘରେ ନାହାନ୍ତି । ବଡ ଛନକା ଲାଗିଲା । ବିଚଳତ ହୋଇ ସିଏ ତାଙ୍କୁ ଫୋନ୍ ଲଗେଇଲେ । ଅନୁରାଗ ଫୋନ୍ ଧରିଲେ । "ତମେ କୁଆଡେ ଚାଲିଗଲ ? ମତେ ଜଣେଇଲନ ।"

ସେପଟୁ ଉତ୍ତର ଆସିଲା, "ଜାନ୍‌ଟାକ୍ ଖାଇ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା । ମୁଁ ତେଣୁ ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ୍ ଚାଲିଆସିଲି । ଆଜି ରୋହନ ବାବୁଙ୍କ ପୁଅର ନର୍ବନ୍ଧ ପାର୍ଟି ପାଇଁ କାଟରିଙ୍ଗ୍ କରିବାର ଥିଲା ତ?"

ସ୍ନେହଲତା ମୁଣ୍ଡର ହାତ ଦେଇ ସୋଫାରେ ବସିପଡିଲେ ।

ରଦରଫୋର୍ଡ ୱେ, ଡେଟନ୍, ମେରୀଲାଣ୍ଡ୍,
ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା

ବେଦାନ୍ତୀ ଇ-ପତ୍ରିକା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସ ୧ ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶିତ କରାଯାଉଛି । ଲେଖକ/ଲେଖିକା ମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଲେଖା ଓଡିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି କମ୍ବା ଭଲଭାବରେ ହାତରେ ଲେଖି ଲେଖାର ସ୍କାନ କପି ଏବଂ ସଫ୍ଟକପି ଆମ ପାଖକୁ ଇମେଲ୍ ରେ vedantimagazine@gmail.com ରେ ପଠାନ୍ତୁ । ପାଠକ ପାଠିକାମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ପତ୍ରିକାଟି ନଜେ ପଢନ୍ତୁ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାର, ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବମାନଙ୍କୁ ପଢିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତୁ ଆଉ ଓଡିଆ ଭାଷାର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଆପଣମାନଙ୍କର ବହୁମୂଲ୍ୟ ସହୋଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ମୁଁ ଗୃହିଣୀ

ରାଜବାଳା ତ୍ରିପାଠୀ

ମୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ନିଦରୁ ଉଠାଏ
ଉଠ ସକାଳ ହେଲାଣି କହି।।
କେବେ କେବେ ହଟାଏ ବି
ରାତିର କଳା ପରଦା।।
ଆଉ କେବେ କୁକ୍କୁଟର କଣ୍ଠରେ
ସଜାଡିଦିଏ..
ତାର ପ୍ରଭାତୀ ସ୍ୱର।।
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ଗୃହିଣୀ
ସକାଳର ଅଳସ ନିଦ
ମୋ ଭାଗରେ ବା କାହିଁ।।
ଗ୍ଳ କପର ମିଠା ଧୂଆଁର ବାସ୍ନାରେ
କାହିଁ ବା ମୋର
ନିଦ ଛଡେଇବାର ଆସ୍ପର୍ଦ୍ଧା।।
ଚରକ ପରି ମୁଁ ଘୁରୁଥାଏ
ବେଡ଼ରୁମରୁ କିଚେନ
ଡାଇନିଂ ରୁ ଡ୍ରଇଂ।।
ପୁଅ ପାଇଁ ପୁରୀ
ଝିଅ ପାଇଁ ମସଲା ଉପମା
ଆଉ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମନଜାଣି
ବ୍ରେକଫାଷ୍ଟ ସହ ଲଞ୍ଚ।।

ଶାଶୁଙ୍କର ପୂଜା ସଜ ସଜାଡୁ ସଜାଡୁ
ସ୍ୱସୁରଙ୍କର ସରୁ ଚକୁଳ ।।
ଆଉ ମୋ ପାଇଁ
ମୋର ବା ପସନ୍ଦ ଅପସନ୍ଦ କଣ
ବାହା ବେଦୀର ଅଗ୍ନି କୁଣ୍ଡରେ
ମୁଁ ଆହୁତି ଦେଇଛି
ମୋର ସବୁ ପସନ୍ଦ ଅପସନ୍ଦ
ଇଛା ଅନଛା।
ଘର ବାଡ଼ି ପିଲ୍ ଛୁଆ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ
ଶାଶୂଘର ଆଉ ବାପଘର
ସମୟ ମୋ ବାଣ୍ଟିଯାଏ ଟୁକୁଡା ଟୁକୁଡା ହୋଇ
ହେଲେ କାହିଁ
ମୋ ନଜର ବୋଲି ଚରୁଡ଼ାଏ ସମୟ।।
ମୁଁ ତ୍ୟାଗର ଦେବୀ
ତେଣୁ ମୋତେ ଅଧିକାର ମାଗିବା ମନା
ସର୍ବସଂହା ଧରିତ୍ରୀ
ତେଣୁ ମୁହଁ ଖୋଲିବା ପାପ।।
ମୁଁ ବୋହୁ ପତ୍ନୀ ମାଆ
ନିଜକୁ ମଣିଷ ବୋଲି
ଭାବିବା ମୋ ଚରିତ୍ର ମୋ ସଂସ୍କାର ଉପରେ
ଆଣିଦିଏ ବଡ଼ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚ ।
ମୋ ଜୀବନର ପରିଧି
ଗୋଟିଏ ସମ୍ପର୍କରୁ ଆଉ ଗୋଟେ
ଠିକ ପଘା ବନ୍ଧା ସୁଧାର ଗାଈଟି ପରି
ଗୋଟିଏ ଖୁଣ୍ଟରୁ ଆଉ ଏକ ଗୋଟେ ଖୁଣ୍ଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
ମୋ ପାଇଁ କାହିଁ ରବିବାର
ନା ଅଛି ଛୁଟିଦିନ ନା ପୁନେଇ ପର୍ବ
ସବୁ ସକାଳ ସବୁ ସନ୍ଧ୍ୟା

ମୋ ପାଇଁ ଏକାକାର l l
ବ୍ରେକଫାଷ୍ଟ ଲଞ୍ଚ ଆଉ ଡିନରର
ଚକ୍ରାକାର ପରିଧିରେ
ସରିଯାଏ ମୋ ସବୁ ତକ ଆୟୁଷ l l
ମାଆ ମୋର କାନେ କାନେ କହିଛି
ଝିଅ ଲୋ ସ୍ୱାମୀ ମନ ବୁଝିବୁ
ତୋ ଇହ କାଳ ପର କାଳର ଦେବତା
ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର ମନ ନେଇ ଚଳବୁ
ତୋର ଜୀଅନ୍ତା ଠାକୁର l l
ନଣନ୍ଦ ଦିଅର ମନ ରଖିବୁ
ତୋର ପୁଅ ଝିଅ ସମାନ l l
ହେଲେ ମୋ ମନ ...
ମୋ ମନ ବୁଝିବ କଏ
କଏ ବୁଝିବ ମୋ ପସନ୍ଦ ଅପସନ୍ଦ ଇଛା ଅନିଚ୍ଛା
ସ୍ୱାମୀ, ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର ନଣନ୍ଦ ନା ଦିଅର l l
ନା ମୋ ପାଟିରୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନଟି ବାହାରିଲା
ନା ମାଆ ନିଜେ ନିଜେ ଉତ୍ତର ଦେଲା l l
ମନରେ ମନରେ ମରିଗଲା
କେତେ କଥା କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ l l
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ଗୃହିଣୀ
ସମାଜ ଆଖିରେ ମୁଁ ଘରର ଅଧିକାରିଣୀ
ମୁଁ ଜାଣେ ମୁଁ କଏ
ମାଲିକାଣି ନା ଗୃହକର୍ମୀଣୀ
ଭାତଲୁଗା ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଛାତଟେ ବଦଳରେ
ବନ୍ଧା ପଡିଯାଇଥିବା
ଖାଲି ଜଣେ ସେବାକାରିଣୀ l l

ସହାୟକ ପ୍ରଫେସର, ସରକାରୀ ବିଜ୍ଞାନ କଲେଜ,
ଛତ୍ରପୁର, ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡିଶା

ପୁତ୍ର ଗୁଣେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରାମଚନ୍ଦ୍ର

ଅମ୍ବିକା ସ୍ୱାଇଁ

ରାଜା ଦଶରଥ ପୁତ୍ର ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ପୂତଗୁଣେ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ
ପିତୃ ସତ୍ୟ ପାଳ ବନସ୍ତକୁ ଗଲେ, ଛାଡ଼ି ରାଜ ସିଂହାସନ,
ରାମ ଓ ଲକ୍ଷ୍ମଣ, ଭରତ, ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ଚାରି ଗୁଣେ ଚରିପୁତ୍ର
କୌଶଲ୍ୟା, କୈକେୟୀ, ସୁମିତ୍ରା ଙ୍କ ଗର୍ଭୁ ହୋଇଥିଲେ ସିଏ ଜାତ ।।

ମାତୃ କୈକେୟୀଙ୍କ କପଟର ସୂତ୍ର, ରାମ ଗଲେ ବନ ବାସ
ରାଜ ସିଂହାସନେ ବସିବାକୁ ତାଙ୍କ, ରହିଲାନ ଅଭିଳାଷ,
ଅନୁଜ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଭ୍ରାତୃ ସଙ୍ଗେ ଗଲେ ହୋଇ ତାଙ୍କ ପଥଚାରୀ
ପତ୍ନୀ ଉର୍ମିଳା ଙ୍କୁ ଛାଡି କରି ଗଲେ, ଆତ୍ମାର ଯେ ସହ ଚରୀ ।।

ଜନକ ଜନନୀ ମା" ସୀତା ରାଣୀ, ସାଜିଗଲେ ବନ ବାସିନୀ
ରାବଣର ଛଦ୍ମ ବୁଝି ପାରିଲେନ, ଦେଖି ଏକ ସୁନା ହରିଣୀ,
ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରେଖାକୁ ପାରି କରି ଗଲେ, ରାବଣ କରିଲା ଚୋରି
ଅଶୋକ ବନରେ ରଖିଲା ନେଇ, ସଯତ୍ନେ ବନ୍ଦିନୀ କରି ।।

ପ୍ରଭୁ ଙ୍କ ର ଲୀଳା ଚଉଦ ବରଷ, କପରି ଘଟଣା ଘଟିଲା
ସପତ ଖଣ୍ଡ ରାମାୟଣେ ତାହା, ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଲା ।।

ଶ୍ୟାମପୁର, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ବେଦାନ୍ତୀ

ଏ ସନ ହୋଲିରେ

ଝିଲ୍ ମିଲ୍ ସାହୁ

କଥା ଦେଇଥିଲ ଏ ସନ ହୋଲିରେ
ଆସିବ ••ଫଗୁଣର ସାତରଙ୍ଗ ନେଇ
ସୀମା ଏ ପାଖରୁ ଆସିଛି ଖବର
ତୁମେ ଆଉ ଜମା ଫେରିବନି ବୋଲି ।।

ଦେଶପ୍ରେମେ ଜୁଡୁବୁଡୁ ଶରୀରଟା
ହୃଦୟ ଛୁଇଁ ଅନେକ କଥା କହୁଛି
ଏଇ ଦେଖ •••ତୁମ ପ୍ରେମେ ସିକ୍ତ
ଲାଲ ଟହଟହ ସିନ୍ଦୁର ସୀମନ୍ତେ ହସୁଛି ।।

ଅନ୍ତରେ ଅୟୁତ ବ୍ୟଥା ବେଦନା
ତୁମ ବିନା କଏ ବୁଝିବ••••**???**
ଋଣ ମୋ ରହିଲା ପ୍ରତି ଫଗୁଣରେ
ସାତରଙ୍ଗ ସାଥେ ମଳୟ ସାଜି ଫେରିବ ।।

ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ, ନୟାଗଡ

ଚଷମା

ସୀତାରାମ ଦାଶ

ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ମହାନ୍ତି ଆଜି ଜୀବନର ଅପରାହ୍ନରେ ଉପନୀତ। ସତ୍ୟ ଆଉ ତ୍ୟାଗର ପୂଜାରୀ ଥିଲେ ସେ। କେଉଁ ଏକ ନପଟ ଅନୁନ୍ନତ ଗାଁର ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟର ଶିକ୍ଷକ। ଛାତ୍ର ମାନେ ଥିଲେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁକଛି। କେବେ କୌଣସି ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ହାତ ଉଠିବାର କେହି ଦେଖି ନାହାନ୍ତି। ଏଇ ହାତରେ ଅନେକ ଛାତ୍ରଙ୍କୁ ଗଢିଛନ୍ତି ସେ। ତାଙ୍କ ହାତର ପରଶରେ ଅନେକ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି। ସମସ୍ତ ପାଇଁ ସବୁ କରିଥିବା ମଣିଷଟି ଆଜି ନଜ ପାଇଁ କଛି କରି ପାରୁନ। ଜୀବନର ଆରମ୍ଭ ଆଉ ଶେଷ ମଣିଷ ସତେ ଯେମିତି ଅସହାୟ। ଫରକ ଏତିକି ଶିଶୁ ଅବସ୍ଥାର ସ୍ନେହ ଆଦର ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ନ ଥାଏ। ଏହାକୁ ଖୋଜିବା ବି ମୂର୍ଖାମୀ। ଜୀବନର ଅପରାହ୍ନରେ ସମସ୍ତେ ସମାନ। ସେ ରାଜା ହେଉ କ ରଙ୍କ। ସେ ଗାନ୍ଧୀ ହେଉ କୃଷ୍ଣ । ଏହାହିଁ ଜୀବନର ସନାତନ ସତ୍ୟ।

ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ମହାନ୍ତି ନଜ ପୁଅ ଆଦର୍ଶଙ୍କୁ ନଜ ବାଲ୍ୟ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଝିଅ ଅନନ୍ତା ସାଙ୍ଗରେ ବିବାହ କରିଥିଲେ। ଅନନ୍ତା ଥିଲା ଅତି ଶାନ୍ତ ସରଳ ସ୍ୱାଭିମାନ ଝିଅଟିଏ। ଗୋଟିଏ ଗୃଉଳରେ ଗଢ଼ା। ରୂପ ଯେମିତି ଗୁଣ ବି ସେମିତି କନ୍ତୁ ଆଦର୍ଶ ଏ ବିବାହରେ ଖୁସି ନ ଥିଲା। ସେ ଅନନ୍ତାକୁ ପସନ୍ଦ କରେ ନା ଅନନ୍ତାର ବାପ ଘରକୁ। କାରଣ ସେମାନେ ଥିଲେ ବହୁତ ଗରିବ। ଆଦର୍ଶର ମନ ଲାଖି ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇ ନ ଥିବାରୁ କଥା କଥାରେ ଅପମାନିତ କରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଅନନ୍ତାକୁ। ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ବାବୁ ସବୁ ଜାଣନ୍ତି କନ୍ତୁ ନରୁପାୟ। ବୟସ ବଢିଗଲା ପରେ, ପୁଅ ବଡ଼ ହୋଇ ରୋଜଗାର କଲା ପରେ ନଜର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଅଧିକାର ହରେଇ ବସିଛନ୍ତି ସେ।

ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଚଷମାଟି ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲାଣି। ବହୁତ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ବୁଢା ବୟସରେ । ପଢା ପଢି ତାଙ୍କର ଏକ ନିଶା। ସକାଳୁ ଖବରକାଗଜ ନ ପଢିଲେ ସାରା ଦିନ ଖାଲି ଖାଲି ଲାଗେ । କେତେଥର କହିଲେଣି ପୁଅକୁ ଚଷମାଟିଏ ଆଣିବାକୁ। ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ, ହଉ ଆଣିବା କହି ଚାଲିଯାଏ ଆଦର୍ଶ। ବୋହୂ ଅନିତା ବି ଅନେକ ଥର କହିଲେଣି ବାପାଙ୍କ ପାଇଁ ଚଷମା ଆଣିବାକୁ କିନ୍ତୁ ଆଦର୍ଶ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କୁହେ, ତମକୁ କଣ ଜଣା ପଡୁଛି ଘର କେତେ କଷ୍ଟରେ ଚଳୁଛି। ଟଙ୍କା କଣ ଗଛର ଫଳ। ଚଷମା ଆଣିବାକୁ ହେଲେ, ଆଖି ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପରାମର୍ଶ କରି ଭଲ ଦୋକାନରୁ ଆଣିବାକୁ ପଡିବ। ଚାରି ଦିନ ଖବର କାଗଜ ନ ପଢିଲେ କଣ ମହାଭାରତ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ। ବିଚାରୀ ଅନିତା ଚୁପ ରୁହେ।

ଆଜି ଅଫିସରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଆଦର୍ଶ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଦାମୀ ଶାଢ଼ୀ ଅନିତାକୁ ଦେଇ, କହିଲେ ଶାଢ଼ୀ ଟା ଦେଖିଲ ମନକୁ ପାଉଛି। ଅନିତା ଶାଢ଼ୀ ଦେଖି କହିଲେ, ଏବେ ଶାଢ଼ୀ ଆଣିବା କଣ ଦରକାର ଥିଲା। ସେଇ ଟଙ୍କାରେ ବାପାଙ୍କ ପାଇଁ ଚଷମା ଟିଏ ହେଲେ ଆଣିଥାନ୍ତ। ଘରେ ତ ଅନେକ ଶାଢ଼ୀ ଅଛି। ଏତିକ ଶୁଣି ଗର୍ଜି ଉଠିଲେ ଆଦର୍ଶ। ହଁ ଅନେକ ଶାଢ଼ୀ ଅଛି, ସବୁ ଚାରିଶ କ ପାଞ୍ଚ ଶହ ଟଙ୍କିଆ। ଭିକାରି ଘର ଛୁଆ, ଷ୍ଟାଟସ କଣ ଜାଣିଛ। ଏ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଲେ ତୁମକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେବାକୁ ଲାଜ ଲାଗୁଛି। ଲୋକେ କଣ କହିବେ। କାଲି ମଉସାଙ୍କ ପୁଅର ବିବାହ। ଯାହା ଆଗରୁ ପିନ୍ଧୁଥିଲ ପିନ୍ଧୁଥିଲ, ଏବେ ସେ ସବୁ ଛାଡ଼। ଅନିତା ଥିଲା ଉପାୟ ଶୂନ୍ୟ। ନିରବରେ ଲୁହ ଝରାଇବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ନ ଥିଲା ତା ପାଖରେ।

କିଛିଦିନ ପରେ ଅନିତାର ଅନୁରୋଧ ଏବଂ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ବାପାଙ୍କ ପାଇଁ ଚଷମା ଆସିଥିଲା। ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ମହାନ୍ତି ବୋହୁ ପାଇଁ ବହୁତ ଗର୍ବ କରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପାଖ ପଡ଼ିଶା କହୁଥିଲେ, ଅନିତା ଦିନ କେଇଟା ହୋଇନି ଆଦର୍ଶକୁ ପୁରା ହାତ ମୁଠାରେ ରଖିଛି। ଆସିଲା ବେଳେ ସୁତା ଲୁଗା ଖଣ୍ଡେ ଭଲ କରି ଆଣି ନ ଥିଲା। ଏବେ ଶାଢ଼ୀ ଚୁଡି, ଗହଣା ଗାଣ୍ଠି ରେ ଭାସୁଛି।

ସାନମୂଳାଇ, ଗୋବିନ୍ଦପୁର, କଟକ

ନଶ୍ୱତା

ମନୋଜ ଦାସ

ଅନ୍ଧାର ର ପେଟ ଚିରି
କେହି କିଛି ଖୋଜୁଛି
ନପାଇବାର
ଆଶା ନେଇ କଏ ମୁଣ୍ଡ କୋଡୁଛି
ବାର ବରଷର ପୁଅ
ତାର କେଣେ ଯାଇଛି
ନଶବ୍ଦ ଅନ୍ଧାରରେ କେଉଁଆଡେ ରହିଛି
ଆଖି ଲୁହେ ଚବୁକ ତା ଭିଜୁଛି
ହୃଦୟ ସଂଖାଳର ପଥ ଗୃହିଁ ରହିଛି
ଆସିବ ଆସିବ ବୋଲି
ପୁଅ ତାର ଆସେନ
ଅଦିନଆ ବରଷାଟା ଜମା କଆଁ ଛାଡୁନ
ଘଡିକେ ଘଡିକେ ସିଏ
ହୁଏ ଖାଲି ବାଉଳ
କେଣେ ଗଲ୍ କେଣେ ଗଲ୍ ମୋର ହୃଦ ସଂଖାଳ

ଉଡିଗଲ୍ – ବର୍ଷା ଗଲ୍
ହେଲ୍ ସବୁ ଶୂନସାନ୍
ଫେରିଲ୍‌ନ ଫେରିଲ୍‌ନ ତାର ବିଶିକେସନ
ଏକଇର ବଳା ଥିଲ୍ ବିଧବା ମାଆର
କେଣେ ଗଲ୍ – କେଉଁଠି ରହିଲ୍
କାହାକୁ ଆଦରି କ ଯେହେଲ୍
କଥା ଏହି ଭଳ ଭଳ ବୁଢୀ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିଲ୍
ହାଏ ଗ୍ରମ ଶବଦଟିଏ
ଖାଲି ଯାହା ହୋଇଲ୍
ଉଡିଗଲେ କାଉ ପହ୍ଲ
ଚଲ ଶାରଗୁଣା
ହଜିଯାଇଥିଲେ ସବୁ ଯେତେ ଚହ୍ନାଜଣା ।

ପ୍ରାନ୍ତ ସଂଗଠକ
ବିବେକାନନ୍ଦ କେନ୍ଦ୍ର କନ୍ୟାକୁମାରୀ
ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ପ୍ରାନ୍ତ,
ବିଧାନ ସରଣୀ, କଲିକତା

ବେଦାନ୍ତୀର ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ନମ୍ବର ହେଲ୍ – ୯୫୯୪୯୯୩୭୩୩ ।
ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଆନୁରୋଧ ପତ୍ରିକାଟି ପଢିସାରିବାପରେ ନିଜର ମତାମତ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ବନ୍ଦ ହେବାର ବେଳ

ଡ. ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର

ଆଖ ପାଖ ଘୁ ତେଜରତି ଦୋକାନର
ସଟର ପଡିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଭୁଛି
ସୂଚାଇ ଦେଉଛି ଦୋକାନ ବନ୍ଦ କରିବାର
ବେଳ ମାଡି ଆସୁଛି
ଖାତା ବନ୍ଦ କରିବାର ବେଳ
ଅନାଇ ବସିଛି
ହିସାବ ମିଳୁଛି କେତେ ଲାଭ, କେତେ କ୍ଷତି
ଆୟ କେତେ, କେତେ ଆବ୍ୟବ୍ୟୟ,
ଆୟ ଭିତରେ ଅନେକ ଅନ୍ୟାୟ ଆୟ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜିଛନ୍ତି
ବ୍ୟୟ ଭିତରେ ଅନେକ ଅପବ୍ୟୟ ମୁରୁକ ହସୁଛନ୍ତି
ପଛପୃଷ୍ଠା ଲେଉଟାଇବାକୁ ନାହିଁ
ମୋ ପାଖେ ସମୟ,
ମନ ଭୋଗୁଛି ଅଂଶୁଘାତରେ
କାମନା, ବାସନା ସଢୁଛି ବୟସ ଝଡରେ ।
ଆତ୍ମୀୟତା, ସଂପର୍କ ଡୋରି ଛିଣ୍ଡିଯାଇଛି
ସ୍ୱାର୍ଥ ସୁନାମିରେ ।
କେବଳ ନଶ୍ୱାସ ଚାଲୁଥିବା
"ମୁଁ" ନାମକ ଏ ଜୀବଟି ବଞ୍ଚିଛି
ଦୋକାନ ବନ୍ଦ ହେବାର ବେଳକୁ
ଆତୁରେ ଅନାଇ ବସିଛି ॥

ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ

ବରଦା ପ୍ରସନ୍ନ ଦାସ

(ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ହେଉଛି ଲେଖକ ଶ୍ରୀ ବରଦା ପ୍ରସନ୍ନ ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଧରଣର ଲେଖା । ଆଜିର ମଣିଷ ମନରେ ଆସୁଥିବା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଅନେକ ବିଜ୍ଞ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କଠାରୁ ସାକ୍ଷାତକାର ମାଧ୍ୟମରେ ସଂଗୃହୀତ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟକୁ ଲେଖକ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ପୁସ୍ତକ (ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ) ମାଧ୍ୟମରେ ।)

ପ୍ରଶ୍ନ - ୯ : ମଣିଷର ଦୈନନ୍ଦିନ ଚାଲିଚଳନରେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଅଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଆପଣଙ୍କର ଧାରଣା କ'ଣ?

-ଉତ୍ତର-

- ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ କହିଛି ଯେ ଫଳିତ ଜ୍ୟୋତିଷରେ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଫଳିତ ଶ୍ରେଣୀର ହୋଇଥିବାରୁ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନାହିଁ ।

[ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ଡ. ସତ୍ୟନାରାୟଣ ରାଜଗୁରୁ]

- ଆମେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ର ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ହୋଇ ରହିଛୁ, ତେଣୁ ଗ୍ରହାଦିର ପ୍ରଭାବ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ଅଛି । ସର୍ବସ୍ରଷ୍ଟା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଙ୍ଗିତରେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମହିମା ଧର୍ମରେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରାଦି ଦଶଦିଗପାଳଙ୍କ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜଣାଣ କରାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ମହିମା ଧର୍ମରେ ସୂଚୀତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ପ୍ରାରବ୍ଧ ହେତୁ ବା ଗ୍ରହାଦିର ପ୍ରଭାବ ଯୋଗୁଁ କୌଣସି ଦୁର୍ବିପାକ ଘଟେ, ତେବେ

ସମର୍ପିତ ଜୀବନ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟନିଷ୍ଠା ଓ ଲୋକ-କଲ୍ୟାଣ ଦ୍ୱାରା ଲାଘବ ହୋଇପାରେ । ସେଥିପାଇଁ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନ ବ୍ରହ୍ମ ଶରଣ ଦର୍ଶନରୁ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଏ ।

[ପ୍ରଫେସର ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ନାଥ]

- ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ଠିକ୍ କହିପାରିବି ନାହିଁ ।

[ଡ. ସଚ୍ଚି ରାଉତରାୟ]

- ମଣିଷର ଦୈନନ୍ଦିନ ଗ୍ରାଲିଚଳଣରେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ । ଏହା ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଉପଲବ୍ଧି କରିଛି ।

[ଡ. ଶ୍ରୀରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାଶ]

- ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅଛି । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଭାରତ ବିଖ୍ୟାତ ଶ୍ରୀ ବି.ଭି. ରମଣଙ୍କର ଇଂରାଜୀ ଗ୍ରନ୍ଥ ଅଛି, ତାକୁ ମଗାଇ ଦେଖିପାରନ୍ତି । ଯେକୌଣସି ବିଶିଷ୍ଟ ଜ୍ୟୋତିଷୀ, କୌଣସି ଅପରିଚିତ ଲୋକର ଚଳଣି ସମ୍ପର୍କରେ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଭାବରେ କହିପାରିବ ।

[ଅଧ୍ୟାପକ ଗୌରୀକୁମାର ବ୍ରହ୍ମା]

- ମୋର ନିଜର ଅଭିଜ୍ଞତା ବା ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିପାରିନାହିଁ ।

[ଜଷ୍ଟିସ୍ ନବକୁମାର ଦାସ]

- ବିଲକୁଲ୍ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ।

[ପ୍ରଫେସର ରାଧାନାଥ ରଥ]

- ପ୍ରଭାବ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ।

[ନାଟ୍ୟକାର ମନୋରଞ୍ଜନ ଦାସ]

- ମଣିଷର ଦୈନନ୍ଦିନ ଗ୍ରାଲିଚଳଣ ଗ୍ରହ ପ୍ରଭୃତିର ପ୍ରଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ । ଯେପରି ବୃକ୍ଷରୋପଣ କାଳରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ କିରଣ ପ୍ରଭାବରେ ଗଛଟି ବଞ୍ଚେ ନଚେତ୍ ମରେ, ସେହିପରି ମଣିଷ ଜନ୍ମବେଳେ ଗ୍ରହମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ଯେପରି ଥାଏ, ତଦନୁସାରେ ମଣିଷ ଗତି କରେ ତା'ର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଭଲ ମନ୍ଦରେ ପରିଣତ ହୁଏ ।

[ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସୋମନାଥ ଦାଶ ଶର୍ମା]

- ଏହା ବିଶ୍ୱାସ ନୁହେଁ, ଏକ ସଂସ୍କାର । ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଓ ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସେହି ସଂସ୍କାରରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବା ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ।

[ଅଧ୍ୟାପକ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ଦାସ]

- କ୍ଷମା କରିବେ, ମୁଁ ସେଥିରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେନାହିଁ ।

[କିଶୋରୀ ଚରଣ ଦାସ]

- ଗ୍ରହର ପ୍ରଭାବ ଅନୁସାରେ ଜୀବନରେ ସୁସମୟ ଓ ଦୁଃସମୟ ଆସିଥାଏ ବୋଲି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଆସିଛି । 'ଶନି ଦଶା' ପଡ଼ିଲେ ନାନା ପ୍ରକାର ବିପଦ ଆସିଥାଏ, ଏହାର ପ୍ରମାଣ ମୁଁ ପାଇଛି ।

[ଡ. ମନ୍ମଥ ନାଥ ଦାସ]

- ପ୍ରଭାବ ଅଛି - ଏହା ବହୁ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ ।

[ଜଷ୍ଟିସ୍ ରଙ୍ଗନାଥ ମିଶ୍ର]

- କିଛି ସତ୍ୟ ଅଛି ।

[ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଜାନକୀ ବଲ୍ଲଭ ପଟ୍ଟନାୟକ]

- ଏହା ମଧ୍ୟ ବିଜ୍ଞାନସମ୍ମତ ଓ ପରୀକ୍ଷିତ ସତ୍ୟ । ସନ୍ଦେହ କାହିଁକି ?

[ପ୍ରଫେସର ପଠାଣି ପଟ୍ଟନାୟକ]

- ପ୍ରଭାବ ଅଛି । ଚେତନ, ଅଚେତନ ସମସ୍ତେ ପରିସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ।

[ଡ. ଲକ୍ଷ୍ମଣେଶ୍ୱର ଶତପଥୀ]

- ଜନ୍ମ ସମୟରୁ ରାଶିନକ୍ଷତ୍ରର ପ୍ରଭାବ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରେ ରହିବା ସ୍ୱାଭାବିକ ।

[ହରିହର ବାହିନୀପତି]

- ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ର ମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଆମ ଦେହ ଉପରେ ଅଛି । ଏହା ସ୍ଥୂଳ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବିଗ୍ରାହ୍ୟ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ଅନୁମାନ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ସିଦ୍ଧ ନ ହୁଏ ତାହା ଆର୍ଷ ବାକ୍ୟ ଦ୍ୱାରସିଦ୍ଧ ହୁଏ । ଋଷିମାନେ ଦେହ ଉପରେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କ ପ୍ରଭାବକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ଆମେ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରୁ ।

[ପଣ୍ଡିତ ରଙ୍ଗାଧର ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ]

- ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ଅସ୍ୱୀକାର କରିହେବ ନାହିଁ । ଏହି କଥାର ଦୁଇଟି ଦିଗ ଅଛି। ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରଭାବର କଥା, ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ଜ୍ୟୋତିଷଗତ ପ୍ରଭାବର କଥା। ଜ୍ୟୋତିଷଗତ ପ୍ରଭାବକୁ ସ୍ୱୀକାର କଲେ ହେଁ ଏହା ମୋର ମତ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ନୁହେଁ ।

[ପ୍ରଫେସର ହୃଦାନନ୍ଦ ରାୟ]

- ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମଣିଷ ଉପରେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ରହିଛି ଏବଂ ଏହା ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ।

[ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ପାଢ଼ୀ, ଆଇ.ପି.ଏସ୍]

- ପ୍ରଭାବ ନାହିଁ ।

[ଗିରିଜା ଭୂଷଣ ପଟ୍ଟନାୟକ]

- ଅଷ୍ଟମ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଖନ୍ତୁ ।

[ବେଦବିତ୍ ଇଂ. ପ୍ରିୟବ୍ରତ ଦାସ]

- ବିଜ୍ଞାନ ଆହୁରି ଅଗ୍ରସର ହେଲେ ଏସବୁ ପ୍ରଭାବର ଗାଣିତିକ ନିୟମ ଜଣାପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେତେ ପ୍ରକାର ଅଚେତନ ଶକ୍ତି ଓ ସଚେତନ ଶକ୍ତି ଆମ ଉପରେ ବାହ୍ୟ ଜଗତରୁ ଆସି ପଡ଼େ ଓ ଆମର ମାନସିକତା ତଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

[ପ୍ରଫେସର ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ଆଚାର୍ଯ୍ୟ]

- ମଣିଷ ଉପରେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ରହିଛି ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା । ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଅନ୍ୟ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରର ପ୍ରଭାବ ରହିଛି, ତେଣୁ ମଣିଷ ଉପରେ ରହିବା ସ୍ୱାଭାବିକ ।

[ଡ. ରେଖା ମହାନ୍ତି]

- ହଁ ।

[ଶରତଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର, ଆଇ.ପି.ଏସ୍]

- ଗ୍ରହ, ନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରଗଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ବହନକାରୀ ମାତ୍ର; ନିଜ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୁମେରୁ ସଦୃଶ ଅଟଳ, ଅବିଚଳ ଓ ବିଶେଷ ଦୈବୀ ମାଧ୍ୟମ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ମୋର ଧାରଣା ସିଧାସଳଖ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶ୍ରୀପାଦପଦ୍ମରେ ସବୁକିଛି ସମର୍ପଣ କରି ନିଜର ସାଂସାରିକ 'କର୍ତ୍ତବ୍ୟକର୍ମ' କରିବା ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପନ୍ଥା ।

[ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଦେ, ଆଇ.ପି.ଏସ୍]

- କିଛି ପ୍ରଭାବ ଥାଇପାରେ - 'କେତେ' କ'ଣ କହିବା କଷ୍ଟକର ।

[ଡାକ୍ତର କବି ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର]

- ପ୍ରଭାବ ଅଛି ।

[ବନବିହାରୀ ପଣ୍ଡା, ଆଇ.ପି.ଏସ୍]

- ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ବା ଆକାଶରେ ଯେତେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ର ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର କିଛି ପ୍ରଭାବ ଅଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକର ଚଳନ ଓ ତା'ର ପ୍ରଭାବ ଏ ସୌରଜଗତ ଉପରେ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ଭୂପୃଷ୍ଠରେ ବାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଗ୍ରହାଣୁ ପୁଞ୍ଜର ଆକର୍ଷଣ ଅନୁସାରେ ଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ହେବା ସମୟରେ କେଉଁ ଗ୍ରହର ପ୍ରଭାବ ବେଶୀ ଓ କମ୍ ଥିଲା ତାହା ବିଗ୍ଭର କରି ଜାତକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । ସମୟ ଚକ୍ର ସହିତ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରର ସମ୍ପର୍କ ନିବିଡ଼ ଥିବାରୁ ଏବଂ

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କାଳ ବା ସମୟର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ଥିବାରୁ ସେମାନେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ସୁଖ ବା ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି ।

[ଡ. ରତ୍ନାକର ସାହୁ]

- ନାହିଁ ।

[ଅନାଦି ସାହୁ, ଆଇ.ପି.ଏସ୍, ସାଂସଦ]

- ନା, ଗ୍ରହର ତଥା ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟର ମଣିଷ ଉପରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଛି ।

[ଡାକ୍ତର ନିରଞ୍ଜନ ତ୍ରିପାଠୀ]

- ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଜଣକୁ ଏହା ଅନୁଭବ କରାଇ ନ ପାରିଲେ ଜଣେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଏହା ଅନୁଭବ କରିବ କିପରି? ଯେତେବେଳେ ଘାତଚନ୍ଦ୍ର ଭୋଗ ହେଉଛି ସେ ସମୟରେ ଜଣେ ମାନସିକ ବା ଶାରୀରିକ ଆଘାତ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବ ଇତ୍ୟାଦି ।

[ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଦ୍ ଡ. ନିମାଇଁ ବାନାର୍ଜୀ]

- ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରର ପ୍ରଭାବ ମଣିଷ ଉପରେ ପଡ଼େ । ପ୍ରକୃତି ହିଁ ଯତ୍ନ ନେଇଥାଏ । ଏଇ ପୃଥିବୀକୁ ଯିଏ ପ୍ରକୃତ ଭଲପାଏ In accordance with the Law of Nature ସହିତ ନିଜକୁ ପରିଚାଳିତ କରେ, ତା'ର କିଛି କ୍ଷତି ହୁଏନାହିଁ । ପ୍ରକୃତି ହିଁ ତା'ର ଯତ୍ନ ନେଇଥାଏ ।

[ପ୍ରସନ୍ନ କୁମାର ପାଟଶାଣୀ, ସାଂସଦ]

- ଏ ପ୍ରକାର ବିଶ୍ୱାସ ଭିତ୍ତିହୀନ ନୁହେଁ ବା ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହାରି ଉପରେ ଜ୍ୟୋତିଷ ଶାସ୍ତ୍ର ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ ।

[ଠାକୁର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କେଶବ ଚନ୍ଦ୍ର]

- ପ୍ରଭାବ ଅଛି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ଏହି ଭାରସାମ୍ୟ ତାଙ୍କରି ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ ।

[ଧୀରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ମହାନ୍ତି, ବିଶପ୍]

- ସାଧାରଣ ଲୋକ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ର ବିଷୟରେ ଯାହା ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ମୁଁ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କରେନାହିଁ । ଅଥଚ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରର ପ୍ରାକୃତିକ ଶକ୍ତି ପୃଥିବୀ ଉପରେ ପଡ଼ିଥାଏ; ଯାହାକୁ ଆମେ ବିଭିନ୍ନ ପଦରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବା । ଏହି ଶକ୍ତି ମଣିଷର ଶରୀର ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିବା କଛି ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

[ଡ. ଲୁଇ ସଭାସୁନ୍ଦର, କାଥଲିକ୍]

- ଏହି ବିଷୟ ପୁଣି କେତେକ ଲୋକଙ୍କର ନିର୍ବୁଦ୍ଧିଆପଣର ଅନ୍ୟ ଏକ ପଟ । ଚନ୍ଦ୍ର ସହିତ ମଣିଷର ବାତଜ୍ୱର ବା ସମୁଦ୍ରର ଜୁଆର ଭଟ୍ଟାର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି, ଯେପରି ପାଚିଲା ଆମ୍ବ ପଡ଼ିବାର ଭୂମି ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି । ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଲା Physical Phenomena । ମଣିଷର ଭାଗ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅବୋଧ ସମସ୍ୟା । ତାକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ବା ଆମ୍ବ ସହିତ ତୁଳନା କରିବା ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକର ଧନ୍ଦା ନୁହେଁ ।

[ମଇନୁଦ୍ଦିନ୍ ଅହମଦ, ଆଇ.ଏ.ଏସ୍]

ଅନେକେ ମଣିଷ ଉପରେ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରର ପ୍ରଭାବକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିବାବେଳେ କେତେକ ଅସ୍ୱୀକାର ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଗୌରୀକୁମାର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମତରେ କୌଣସି ବିଶିଷ୍ଟ ଜ୍ୟୋତିଷ ଅପରିଚିତ ଲୋକର ଚଳଣି ସମ୍ପର୍କରେ ଠିକ୍ ଠିକ୍ କହିପାରିବ । ଏଥିରୁ ଅନୁମିତ ହୁଏ ଗ୍ରହନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ମଣିଷ ଉପରେ ପଡ଼େ । ବିଜ୍ଞାନ ଯୁଗରେ ଏହା ଏକ ଅବୈଜ୍ଞାନିକ ତଥ୍ୟ । ବିଶ୍ୱାସ ଅବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟଦେଇ ମଣିଷ ସମାଜ ଗତି କରୁଥିବାରୁ ଏ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ ।

(ଲେଖକ)

ଉପ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ
ସୂଚନା ଓ ଲୋକ ସମ୍ପର୍କ ବିଭାଗ, ଓଡିଶା
ଦୂରଭାଷ –9861145687

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତା

ଡମ୍ବରୁଧର ବାଗ

ଦୂରୁ ମୁଁ କରୁଛି କୋଟି ପ୍ରଣାମ
ଘେନ ହେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତା ।
ତୁମ ଭଳ ଦେବ ନାହିଁ ଏ ଜଗତେ
ତୁମେ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଦାତା । ।
ତୁମ ଉପସ୍ଥିତି ବିନା ଏ ପୃଥିବୀ
ହୋଇଯିବ ଛାରଖାର ।
ସାତ ଦିନ ଧରି ଉଦୟ ନ ହେଲେ
ମୋଟେ ମିଳବନ ଆହାର ।
ଅର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତ୍ର ଜଳ ଯାବତୀୟ ବସ୍ତୁ
ମିଳଥାଏ ତୁମ ଦୟାରେ ।
ସହସ୍ର ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ତୁମେ
ଚଳାଉଛ ପ୍ରାଣୀ ସୁଖରେ ।
ତମ ଦୟା ବିନୁ କଛି ନ ମିଳଇ
ଆଦେଶରେ ଯାହା ମିଳେ ।

ଆଦେଶ ବିନା ଦିଶେ ନାହିଁ ମେଘ
ପନ୍ଵଟିଏ ବି ନ ହଲେ ।
ତୋ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଉତ୍ତାପେ ନାଶ ଯା'ନ୍ତି କୀଟ
ଦୁଃଖ ରୋଗ ହୁଏ ଦୂର ।
ଅବଶ୍ୟ ଗରମ ହୁଅଇ ପ୍ରବଳ
ମନ ହୁଅଇ ଅସ୍ଥିର ।
ତୁମ ନୟମରେ ଗ୍ରହ ଲନ୍ତି ସଭିଏଁ
ତୁମେ ଯେ ଚଳନ୍ତି ଦିଅଁ ।
ତୁମ ବିନା କଏ ନାହିଁ ଏ ଜଗତେ
ସର୍ବ ଦୁଃଖ ହରି ନଅ ।

ଚପ୍ରିଆ, ଗୋଲ୍‌ମୁଣ୍ଡା,କଳାହାଣ୍ଡି

କୌସ୍ତୁଭ କନ୍ୟା

ରାଜଶେଖର ସି. "ଚମା"

ତୁମେ କୋମଳ କୁସୁମ ସମ କୋମ୍ୟ କୋମଳାଙ୍ଗୀ କୌସ୍ତୁଭ କନ୍ୟା,
ତୁମ ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକ ଇନ୍ଦୁବଦନ ଅନେଇ ବ୍ୟାପିଲା ବ୍ୟାମୋହ ର ବନ୍ୟା,
ତୁମେ ସମସ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଅମୃତା ଅପରାଜିତା ଅପରୂପା ଅନନ୍ୟା,
ତୁମନାମ ହୋଇପାରେ ମତ୍ସ୍ୟକନ୍ୟା ଶ୍ରୀକନ୍ୟା ସାଗରକନ୍ୟା ସୁକନ୍ୟା। ୧।

ତୁମ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସୌଜନ୍ୟରୁ ହେଲା ପ୍ରେମଭାବର ଆବିର୍ଭାବ,
ବହୁଦିନରୁ ଅବ୍ୟକ୍ତଥିଲା ଏହି ପ୍ରୀତିକର ସ୍ନେହଯୁକ୍ତ ସଦ୍ଭାବ,
ତୁମର ସନ୍ଦର୍ଶନ ଅନନ୍ତର ଜ୍ଞାତହେଲା ମୋ ଜୀବନର ଅଭାବ,
ସ୍ଥାୟୀଭାବ ହୋଇ ରହିବ ତୁମପ୍ରତି ମୋ ମୁଗ୍ଧ ସ୍ନିଗ୍ଧ ସ୍ୱଭାବ।୨।

ତୁମେ ଲାଗୁଛ ହିମମଣ୍ଡଳର ହିମରେଖା,
ତୁମେ ଲାଗୁଛ ଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳର ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା,
ତୁମେ ଲାଗୁଛ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣରେଖା,
ତୁମେ ଲାଗୁଛ ଭୂମଣ୍ଡଳର ଭାଗ୍ୟରେଖା। ୩।

ତୁମେ ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରେମିକା ମଲ୍ଲିକା ଅଭିସାରିକା,
ଗାଇବି ତୁମପାଇଁ ପ୍ରଣୟ ସୁଧା ଗନ୍ଧର୍ବ ଗୀତିକା,
ମୋ ଜୀବନ୍ତ ଜୀବନକୁ କର ଚିରହରିତ ଉପତ୍ୟକା,
ତୁମବିନା ମୋ ଜୀବନ ହେବ ମାୟାବୀ ମରୀଚିକା।୪।

ତୁମପରି କୌସ୍ତୁଭ କନ୍ୟା ବହୁ ଦୁର୍ଲଭ,
ତୁମ ଅନୁରାଗ ପ୍ରାପ୍ତି ଲାଗୁନାହିଁ ସୁଲଭ,
ତୁମ ସହ ସାକ୍ଷାତ ଏକ ସୁନ୍ଦର ସନ୍ଦର୍ଭ,
ଜଗାବଳିଆ କରନ୍ତୁ ଆମ ବନ୍ଧନକୁ ଶୁଭ।୫।

chvrajasekhar@gmail.com

"ବେଦାନ୍ତୀ" ରେ ନିଜର ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ପହଞ୍ଚାନ୍ତୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ରହୁଥିବା ଓଡିଆମାନଙ୍କ ପାଖରେ । ଆମକୁ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଠିକଣା ହେଲା **vedantimagazine@gmail.com and editor.vedantimagazine@gmail.com**

ଜୀବନ

ବିଭୁତି ଭୁଷଣ ସାମଲ

ଶରୀରର ପ୍ରାଣ ନାମଟି ଜୀବନ
ନାହିଁ ତ ଜୀବନ ଶବ ବୋଲି ଜାଣ (୧)
ସୋପାନ ଶୈଶବ କୈଶୋର ଯୌବନ
ପ୍ରୌଢତ୍ୱ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଶେଷରେ ମରଣ (୨)
ଛଅଖଣ୍ଡ କାଠ କୋକେଇ ନିର୍ମାଣ
ଶେଷ ଯାତ୍ରା ବାଟ କଢାଏ ଶ୍ମସାନ (୩)
ବିସ୍ମୟ କାହାଣୀ ନାଟକ ଜୀବନ
ଆମେ କଳାକାର ହୋଇଛୁ ଚୟନ (୪)
ଜୀବନ କବିତା ଆମେ ସଙ୍କଳନ
ଜୀବନ ବଗିଗ୍ଚ ଫୁଲଫଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ (୫)
ଆତଙ୍କ କଳଙ୍କ ହିଂସା ଆଚରଣ
ମାଓବାଦ କରେ ଜୀବନ ବିପନ୍ନ (୬)
ବିନା ଲୁଣେ ଯେନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ବ୍ୟଞ୍ଜନ
ସ୍ନେହ ପ୍ରେମ ବିନା ଜୀବନ ନଉନ (୭)
ମାନବ ଜୀବନ ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ
ମାନବ ସେବାରେ କର ସମର୍ପଣ (୮)

ସରଳ ଜୀବନ ଜପତପ ଧ୍ୟାନ

କରେ ସୁଖମୟ ମାନବ ଜୀବନ (୯)

ପାଣି ଫୋଟକାରୁ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ପ୍ରାଣ

ଗଳିଯିବା ଡର ଥାଏ ପ୍ରତିକ୍ଷଣ (୧୦)

ନିଷ୍କାମ କରମ ପ୍ରଭୁପାଦେ ମନ

ଗଳୁଛି ନିଶ୍ୱାସ ମୋ ଜୀବନ ଧନ୍ୟ (୧୧)

କନିଷ୍ଠ ଯନ୍ତ୍ରୀ,
ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜଳ ଯୋଗାଣ ଓ ପରିମଳ ଶାଖା,
କୁଳଅଣା

"ବେଦାନ୍ତୀର ଜୁନ ସଂଖ୍ୟା ପାଇଁ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଶେଷ ତାରିଖ ହେଉଛି ମଇ ୧୫ ତାରିଖ ଆଉ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଠିକଣା ହେଲା:**vedantimagazine@gmail.com**"

ଇମେଲ୍ – vedantimagazine@gmail.com / editor.vedantimagazine@gmail.com

ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ନଂ -9594993733

ଭଙ୍ଗା ହାଣ୍ଡି

ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମିଶ୍ର

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁ ମାତ୍ର ୨୧ ବର୍ଷ ହୋଇ ଥାଏ । ବାପା ମା ଦିଜଣ ହାତ ଧର୍‌ ଧରି ହୋଇ ପରସ୍ପର କୁ ଡକା ଡ଼କ ହୋଇ ଆର ପାରିକୁ ଗ୍ଲି ଗଲେ । ସାନଭ୍‌ଇ ଭଉଣୀ ଙ୍କୁ ଯଥା କ୍ରମେ ୧୧ ଏବଂ ୯ ବର୍ଷ ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ଘରର ସମସ୍ତ ବୋଝ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ଅନଭିଜ୍ଞ କାନ୍ଧ ଉପରେ ହଠାତ ଆସି ପଡିଗଲ୍ । ଆଦ୍ୟ ଉନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ ରେ ବାଲ୍ୟ ବିବାହ ରୀତି ପ୍ରଚଳତ ଥିଲ୍ । ତେଣୁ ବାପା ରଖି ଯାଇଥିବା ଗ୍ଷ ଜମି କୁ ବିକ୍ରି କରି ସେ ୯ ବର୍ଷ ର ଭଉଣୀକୁ ବିଭ୍ ଦେଇ ପଠେଇ ଦେଲ୍ ଶାଶୁଘର । ଗ୍ଷ ଜମି ହାତରୁ ଯିବା ପଖାଳ କଂସା ଟା ମୁଁହ ଆଗରୁ ଗ୍ଲି ଯିବା ସହ ସମାନ । ତାହା ହିଁ ହେଲ୍ । ନଜ ଭ୍‌ଇର ପେଟରେ ଦାନା ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ପର ବିଲରେ ମୁଲ ଲ୍‌ଗିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲ୍ । ନଜ ପରିବାରର ଗୁଜୁର୍‌ଣ ମେଣ୍ଟାଇବା ସହ ସାନଭ୍‌ଇ ମଦନର ସମସ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନ କୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ର୍‌ତିଦିନ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କଲ୍ । ବାପା ବୋଉ ଗ୍ଲିଗଲ୍ ବେଳେ ମଦନ ଏତେ ଛୋଟ ହେଇଥିଲ୍ ଯେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କେତେବେଳେ ତାକୁ ତାର ସାନ ଭ୍‌ଇ ଭ୍‌ବେନ, ଭ୍‌ବେ ମଦନ ହେଉଛି ତାର ଛୋଟ ଗୋଟେ ପୁଅ ଆଉ ସେ ମଦନ ର ବାପା ।

ମଦନର ପାଦରେ ସାମାନ୍ୟ କଣ୍ଟା ଟେ ଫୁଟିଗଲେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ର ହୃଦୟରେ ସେ କଣ୍ଟାଟା ଆସି ଆଘାତ ଦେଇଯାଏ । ନଜ ଗୋଡ ଝାଳ କୁ ଗୋଡ ରେ ମାରି ନଜେ ଅଖିଆ ଅପିଆ ରହି ସେ ମଦନ କୁ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ କରେ ।

ଏମ୍.ଏ ପାସ୍ କରି ସାରି ମଦନ ନକଟସ୍ଥ ସରକାରୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଇଂର୍‌ଜୀ ବିଭ୍‌ଗରେ ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ ଗ୍‌କରୀ ପାଏ । ଏଥର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ସମସ୍ତ କଷ୍ଟ ଯିବ । ଅନେକ ଦିନରୁ

ଅଧାଖିଆ ତା ପାରିବାର ର ଭୋକଲା ପେଟଗୁଡା ଏବେ ମାଛ ମାଂସ ରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଦିବ୍ୟ ଭୋଜନର ଆଚ୍ଛାଦନରେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ମଦନର ପାଠ ପଢା ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଦେଇଥିବା କରଦାତା ମାନଙ୍କୁ ସବୁ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରି ମୁଣ୍ଡ ଟେକ ବାଟ ଚାଲିବ ଏଥର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ । ଏପରି ଅନେକ ବାସ୍ତବ ସ୍ୱପ୍ନ ମାନ ଭାସି ବୁଲନ୍ତି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ପରିପକ୍ୱ ମସ୍ତିସ୍କ ରେ ।

ଚାକରୀ କରିବାର ମାସ କେଇଟା ନପୂରୁଣୁ ମଦନ ର ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସେ କୁସୁପୁର ଶାସନର ପଦ୍ମଲୋଚନ ବାବୁଙ୍କ ଏକ ମାତ୍ର କନ୍ୟା ସୁଭଦ୍ରା ସହ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସେ ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଗୃହ ଜାମାତା ହେଇ ରହିବ କୁସୁପୁର ରେ । ପ୍ରସ୍ତାବ ଟି କାଳ ବୈଶାଖୀର କୁଖ୍ୟାତ ସୌଦାମିନୀ ପରି ଆସି ତାର ବାସ୍ତବ ଅପରିପକ୍ୱ ସୁଖ ସ୍ୱପ୍ନ ଗୁଡ଼ାକର ଅପ୍ରାକୃତିକ ମୃତ୍ୟୁ ର କାରଣ ହୁଏ । ବାସ୍ତବତା ଟା କେତେବେଳେ ଅବାସ୍ତବରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଯାଏ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ଅଜାଣତରେ, ସେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ପାରେନାହିଁ ।

ତଥାପି ନଜର ସମସ୍ତ କୋହକୁ ତାର ବିଶାଳ ଅଥଚ କ୍ଷୁଦ୍ର ବୁକୁ ଭିତରେ ଚାପିରଖି ସାନ ଭାଇର ସୁନ୍ଦର ଭବିଷ୍ୟତର କାମନାକରି, ପ୍ରତି ସପ୍ତାହର ଶେଷ ଦିନରେ ଭେଟିବାର ଆଶା ପୋଷଣ କରି ବିଦାୟ ଦିଏ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ମଦନ କୁ ନଜ ଠାରୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ।

ଅବାସ୍ତବତାର ମେଘୁଆ କଳା ବାଦଲ ଦୂରେଇ ହେଇ ଯାଇଛି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ଜୀବନର ଆକାଶରୁ । ସେ ପୁଣି ଫେରି ଆସିଛି ତାର ମୁଣ୍ଡ ବାଜୁଥିବା ଛଣଛପର କୁଡିଆକୁ । ଚାଷ ଜମିର ମାଟି ସହ ମାଟି ହୋଇ ସେ ଗଢ଼ିଥିବା ପରିବାର ରୂପକ ହାଣ୍ଡିଟି ତାର ଭାଙ୍ଗିଯାଉଥିଲା ତା ଆଖି ସାମ୍ନାରେ । ପୁଣି ଥରେ ତା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ କର୍ତବ୍ୟର କଞ୍ଚାମାଟି । ସେତକ କୁ ସମ୍ବଳ କରି ପୁଣି ଥରେ ଗଢିବାକୁ ହେବ ଶକ୍ତ ହାଣ୍ଡିଟିମାନ, ନଜ ପୁଅ ଝିଅ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ଏମାନେ କନ୍ତୁ ତାକୁ କୌଣସି ଦିନ ଦୁରେଇ ଦେବେନ ପରିସ୍ଥିତି ଯେତେ ଜଟିଳ ହେଲେ ମଧ୍ୟ । ଶେଷ ଜୀବନ ସେ ଶାନ୍ତିରେ ନଶ୍ଚୟ କାଟିବ ନଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ଗହଣରେ । ତଥାପି ଏତେ ଦିନ ଧରି ପାଳ ପୋଷି ବଡ କରିଥିବା, ନଜର ଆଉ ଗୋଟେ ଅଙ୍ଗ ଭାବି ସ୍ନେହ କରୁଥିବା ସାନଭାଇକୁ ସେ ଭୁଲିଯିବ କପରି ? ସେ ସବୁ ସପ୍ତାହରେ ଚଠି ଲେଖେ ପ୍ରିୟ ମଦନ ପାଖକୁ ଓ ଆଶାକରେ ଛୋଟ ଭାଇଟିକୁ ଆଖି ପୁରେଇ ଟିକେ

ଦେଖିବାକୁ, ତାର ସୁଖ କୁ ପେଟଭରି ପିଇ ଶାନ୍ତିରେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ମାରିବାକୁ । କିନ୍ତୁ ମଦନର ଉତ୍ତର ପାଏନା ସେ । ମଦନ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିବ ଭାବି ମନକୁ ବୁଝେଇ ଦିଏ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ।

ଏ ଭିତରେ ମଦନର ଟ୍ରାନ୍ସଫର୍ ହେଇଯାଏ ସୁଦୂର ସମ୍ବଲପୁର ମହାବିଦ୍ୟାଳୟକୁ । ସପରିବାର ସେମାନେ ଚାଲିଯାନ୍ତି ସମ୍ବଲପୁର । ପରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଠପଢ଼ାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହି ମଦନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଭୁଲିଯାଏ ନିଜର ପରିଚୟଦାତା କୁ, ତାକୁ ତା ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଛିଡା କରେଇବା ପାଇଁ ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରି ଆଦ୍ୟ ଜୀବନରେ ଅକାଳ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଲାଭ କରିଥିବା ନିଜର ଚରନମସ୍ୟ ବଡଭାଇ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲକୁ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଏ ଗରିବ ଭାଇଟି ପ୍ରତି ଥିବା ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ । ଯେତେବେଳେ ତା ମନରେ ଆସେ ଭାଇ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ସେତେବେଳେ ସେ, "ଭାଇ ଚିଠି ଦେଉନି, ମୋତେ ଭୁଲି ଯାଇଛି ନିଶ୍ଚୟ", ଏମିତି ବାହାନା ମାନ ମନରେ ଆଣି ନିଜକୁ ଠିକ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । କିନ୍ତୁ ବାରମ୍ବାର ଅସଫଳ ହୁଏ । ଆଉ ଯଦି ବି କେତେବେଳେ ଭାଇକୁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରେ ପତ୍ନୀ ସୁଭଦ୍ରା ତାକୁ ବାରଣ କରେ ।

ମଦନର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ସମ୍ବିତ ଏବେ ଲଣ୍ଡନ୍ ରେ । ପି.ଏଚ୍.ଡି. କରିବାକୁ ଯାଇ ସେଇଠି ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ କରି ସେହିଠାରେ ସ୍ଥାୟୀରୂପେ ରହିବାର ଯୋଜନା କରିନେଇଛି ସେ । ଅଳିଅଳ ଝିଅ ପବିତ୍ରା ବର୍ଷେ ଆଗରୁ ବାପାର କଥାକୁ କାଟିଦେଇ ନିଜର ଲଫଙ୍ଗା ପ୍ରେମିକ ସହ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରୀ ମ୍ୟାରେଜ୍ କରି ଘର ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛି । ମଦନ ଓ ସୁଭଦ୍ରା ଏବେ ଏକାକୀ ଭୀଷଣ ଏକ ନିଘୋଳା ଜୀବନ ଜୀଉଁଛନ୍ତି ।

ରିଟାଏର୍ଡମେଣ୍ଟ ପରେ ମଦନର ଏବେ ସମୟ କଟେ ପ୍ରବନ୍ଧ କବିତା ମାନ ଲେଖିବାରେ । ଏବେ ଏହି କଛିଦିନ ହେବ କାହିଁକି କେଜାଣି ତା ମନଟା ବହୁତ ଭରି ଭରି ଲାଗୁଛି ! କୌଣସି ଗୋଟେ ଅଜଣା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ତା ମନକୁ ସବୁବେଳେ ଆସି ତାକୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରିପକାଉଛି। ସେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ରହୁଛି ଅନେକ ସମୟରେ । ଅନୁଭବ କରୁଛି ତା ଦ୍ୱାରା କଛି ଗୋଟେ ଅଜଣା ଭୁଲ ହେଇଯାଇଛି, ଯାହାର ସଂଶୋଧନ ଓ ସମାଧାନ ନହାତି ଆବଶ୍ୟକ । ସେ କଣ ଭୁଲ କରିଛି ମନେ ପକେଇ ପାରୁନାହିଁ ଆଦୌ । ଦିନେ ନଜର ଏକ ପୁରୁଣା କବିତାକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଖୋଜୁଥିଲା କବିତାଟି ସାଇତି ରଖିଥିବା ବହିକୁ । ସବୁଆଡେ ଖୋଜି ନିରାଶ ହେଲାପରେ ସେ ସୁଭଦ୍ରାର ବନ୍ଦ ପଡ଼ିଥିବା କପ୍ ବୋର୍ଡ୍ କୁ ଜୋରକରି ଭିଡି ଆଣି ଖୋଲିଦେଲା । କାଠ ଡୋର୍ ଟା କେଁ ଶବ୍ଦ କରି ଦୁଇ ପାଖକୁ ଠେଲି ହେଇଗଲା । ସେଥିରେ ତ ସେ ତା ବହି ଆଉ ପାଇଲନି ବରଂ ପାଇଲା ବହୁତ ପୁରୁଣା ଗୋଟେ ଚିଠି । ଚିଠିଟିର ଅକ୍ଷର ମାନ ସ୍ୱଳ୍ପ ଲିଭିଯାଇଥିଲା ତଥାପି ସେ ଅକ୍ଷର ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଚିହ୍ନାପଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ବାରିହେଇ ପଡୁଥିଲା । ସେ ଚିଠିଟି ଲେଖିଥିଲା ତାର ବଡଭାଇ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ । ସେ ସଂଗେସଂଗେ ଚିଠିଟିକୁ କାଢି ଆଣି ପଢିବାକୁ ବସିଗଲା ଚୌକି ଉପରେ । ଚିଠିରେ ଏମିତି କଛି ଲେଖା ଥିଲା :

ପ୍ରିୟ ମଦନ,

ମୋର ଆଶିଷ ନେବୁ । ସାନବୋହୂ ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୋ ସ୍ନେହ ଦେବୁ । ତୁ ଘରଛାଡି ଯିବା ଅନେକ ଦିନ ହେଇଗଲାଣି ରେ । କାହିଁକି କେଜାଣି ଗୋଟେ ଅଜଣା ଡର ମନ ଭିତରେ ମୋର ସବୁବେଳେ ଆସୁଛି, ତୁ ଭଲ ଅଛୁ ତ???? ଆମେ ସବୁ ଏଠି ବହୁତ ଭଲ ଅଛୁ । ତୋତେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଏ ଆଖି ଦୁଇଟା ସବୁବେଳେ ଝୁରୁଛନ୍ତି । କଣ କରିବି ? ମୁଁ ବୁଝୁଛି ସେଠି ତୋର ଅନେକ କାମ ଥିବ । ତତେ କେତେ ଥର ଚିଠି ପଠେଇଲିଣି, ପାଉଛୁ କି ନାହିଁ ଜାଣି ହେଉନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣେ ପାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ସମୟ ମିଳୁନଥିବ ତତେ । ସରକାରୀ ଚାକିରୀ, ବଡ଼ ଜଂଜାଳ ।

ପିଲାମାନେ କେମିତି ଅଛନ୍ତି ରେ ? ସମୟ ମିଳଲେ ଟିକେ ଗାଁ କୁ ଆସିବୁ ନିଶ୍ଚୟ । ଆଶାକରେ ତୁ ଭଲରେ ଥିବୁ ।

ଇତି,
ତୋର ବଡଭାଇ
ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର

ଚିଠିଟି ପଢି ସାରି ମଦନର କୋହ କୌଣସି ବାଧା ବନ୍ଧ ମାନିଲାନି ସେଦିନ । ପତ୍ନୀ ସୁଭଦ୍ରା କୁ ଚିଠି ବିଷୟରେ ପଚାରନ୍ତେ ସୁଭଦ୍ରା କହିଲା, "ନନା ସବୁ ମାସ ଚିଠି ଦେଉଥିଲେ । ତମେ ପଢି କାଳେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବ ମୁଁ ସେଥିପାଇଁ ତମକୁ ଦେଉନଥିଲି" । ମଦନକୁ ଅନେକ ଦିନ ହେବ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରୁଥିବା ସେହି ପୁରୁଣା ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵଟିର କାରଣ ଏବେ ଜଣାପଡି ଗ । ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ପଡିଲା ଯିବାପାଇଁ ତା ଜନ୍ମ ମାଟିକୁ ଯେଉଁଠି ଥିଲେ ତାର ଜିଅନ୍ତା ଭଗବାନ ତାର ଚୀରପୂଜ୍ୟ ବଡଭାଇ ।

ସମୟର ଚକଘୁରା ହଠାତ୍ ଯେମିତି ଧୀର ହେଇଯିବା ପରି ଲାଗୁଥିଲା ମଦନକୁ । ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଗାଁ ଆଡକୁ ଧାଉଁଥିବା ବସ୍ ରୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଗଲେ ସେ ଶୀଘ୍ର ପହଞ୍ଚିଯିବକ ତା ଭାଇ ପାଖରେ ? ମଦନ ର ବିଚଳତ ମନ ଏମିତି ଭାବୁଥିଲା । ଗାଁରେ ପହଂଚ ସେ ଚହ୍ନି ପାରୁନଥିଲା ନଜ ପୁରୁଣା ଗାଁ ଟାକୁ । ଗାଁରେ ଅନେକ ପରିବର୍ତନ ଆସିଯାଇଛି । ମାଟିର ଛୋଟ ଛୋଟ କୁଡିଆ ଗୁଡିକ ପକ୍କା ଘର ରେ ପରିବର୍ତନ ହେଇଯାଇଛନ୍ତି । କନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଘର ପୂର୍ବପରି ରହିଛି ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ । ସେଇଟା ତାର ଏକୁଡ଼ିଶାଳ କୁ ନଜର ଝାଟିମାଟିର କାନ୍ଥରେ ଧରି ରଖିଥିବା ତାର ଆପଣାର ଘର । କନ୍ତୁ ଏ କଣ ? ଘର ଆଗରେ ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ । ସଭିଏଁ କହୁଛନ୍ତି - ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ପାଟିକୁ ଆଉ ପାଣି ଯାଉନ । କେବଳ ସେ ତା ଭାଇକୁ ଯାହା ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । 'ମଦନରେ' 'ମଦନରେ' ଛଡା ପାଟିରେ ଆଉ କଛି ଧରୁନ । ଭାଇକୁ ଦେଖିଲେ ନଶ୍ଚେ ଏ ଜୀବନରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଯିବ ।

ଗତ ଛଅ ଦିନ ହେଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କଛି ଖାଇନାହିଁ । ଘୋଡେଇ ହୋଇଥିବା ଛିଣ୍ଡା ଅଖା ତାର ଜରୁଆ ଦେହକୁ ପୁଷମାସର ଭୟଙ୍କର ଜାଡ଼ କବଳରୁ ରକ୍ଷା କରିପାରୁନ । ଏତିକବେଳେ ତାର ଦୃଶ୍ୟ ପଟଳକୁ ଖୁସିର ଝଲକ ପରି ହଠାତ ଆସିଗଲା ତାର ଅଶାର ଶେଷ କରଣ, ତା ସାନଭାଇ ମଦନ । ମୃତ୍ୟୁକୁ ଅନେଇ ବସିଥିବା ତା ଶରୀର ଭିତରେ କୌଣସି ଏକ ଅଜଣା ସଂଜୀବନୀ ଆସି ପ୍ଲାବିତ ହୋଇଗଲା । ରୁଗ୍ଣ ଶରୀର କୁ ଏମିତି ଅଦ୍ଭୁତ ଏକ ଶକ୍ତ

ମିଳଗଲା ଯେ ସେ ଅଣ୍ଟା ସିଧାକରି ବସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ବଳ ଅଣ୍ଟା ତାର ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସିଧା ହେଲାନାହିଁ । ଶାନ୍ତ ପରିବେଶ ଭିତରେ ସୁକ୍ଷ୍ମ ସ୍ୱର ଆସି ବାଜିଲା ମଦନର କାନରେ "କେତବେଳେ___ ଆସିଲୁ___ମଦନଅଅ___ଖାଇଛୁନା_ କଇଇଛିଇଇ_ଏତେ_ବିଳମ୍ବଅଅ_କରିଦେଲୁରେ_ମୁଁ_ତୋତେ_ଦେଖିପାରିବିଇଇ_ଆଶାଛା ଡି ଦେଇଥିଲି ଇଇ..."

ମୁହଁରେ ତାର ଗୌରବାନ୍ୱିତ ଏକ ହସ ।" ମୋ ସାନଭାଇ ମୋତେ କେତେ ଭଲ ପାଏ!", ଏଭଳି ଭାବୁ ଭାବୁ ଦୁଇଧାର ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ସହ ଶେଷଥର ପାଇଁ ନିଶ୍ୱାସ ନେଲା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ । ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଚାହିଁଥିଲେ ନିଜ ଦୁରଦିନର ଅବ୍ୟକ୍ତ କାହାଣୀ କହି ନିଜର ଅତି ଆପଣାର ଭାଇ ଆଡକୁ ସହାନୁଭୂତିର ଭିକ୍ଷାପାଇଁ ହାତ ପ୍ରସାରିତ କରିପାରିଥାନ୍ତା । ଶେଷ ସମୟରେ ନିଜ ଦୁସ୍ଥ ପରିବାର ପାଇଁ ଅଳ୍ପ କିଛି ଧନ ପାଇବାର ଆଶା ପୋଷଣ କରିପାରିଥାନ୍ତା। ଯେଉଁ ଧନ ଆଉ କିଛି ଦିନ ତା ଭୋକିଲା ପେଟକୁ ପଖାଳ କଂସା ଯୋଗେଇ ଦେବାରେ ହୁଏତ ସହାୟ ହେଇଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ସେ ଧନ ମାଗିନି କେବେ, ମାଗିଛି କେବଳ ତା ଭାଇର ଦର୍ଶନ ।

ସେହି ଗ୍ରାମ ଭୂମି ଅଛି, ଗାଁ ଶ୍ମଶାନ ବି ଅଛି ଯେଉଁମାନେ ସାକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି ଗୋଟେ ଭୀଷଣ ତ୍ୟାଗ ର । 'ଗଙ୍ଗା ନାରାୟଣ' ଧ୍ୱନି ସହ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲର ମର ଶରୀର ଯାଉଛି ଲୀନ ହେବାକୁ ସେଇଠିକୁ ଯୋଉଠି ତା ବାପା ମା ଲୀନ ହୋଇସାରିଛନ୍ତି ଆଗରୁ, ବହୁ ବହୁ ଆଗରୁ । ସେପାରିରେ କିନ୍ତୁ ବାପା ମା ତାକୁ ଦୋଷ ଦେଇପାରିବେନି ସାନଭାଇ ପ୍ରତି ଅବହେଳା କରିଥିବାର କଥା କହି । ସେ ଗର୍ବରେ କହିବ ଯାଇ ନିଜ ବାପା ମା ଙ୍କୁ ନିଜ ତ୍ୟାଗ ର ଗାଥା ଓ ନିଜ ନିସ୍ୱାର୍ଥପରତାର କାହାଣୀ ।

ନନ୍ଦିପୁର, ଦଶରଥପୁର, ଯାଜପୁର

ଶୈଶବର ସ୍ମୃତି

ଅନାମ ଚରଣ ସାହୁ

ଶୈଶବ କାଳର ସବୁ ସ୍ମୃତି ମୋର
ମନେପଡେ ନଶୀଥରେ
ଅଙ୍ଗ ଉଠେ ଥରି ଦେହେ କମ୍ପ ଭରି
ମନ ଉଡେ ଭାବନାରେ ।
ମାଆର ପଣତ ନାନାବାୟା ଗୀତ
ପିତାଙ୍କ ଆଶିଷ ବାଣୀ
ଭାଇ ଭଗିନୀର ସେନେହ ଅପାର
ଜୀବନ ଅଟେ ମୋ ଋଣୀ ।
ଗୁରୁଜନଙ୍କର ଶୁଭ ଆଶୀର୍ବାଦ
ସାଙ୍ଗମେଳ ହସ ଖୁସି
ଗୁରୁ ଗୁରୁମାଙ୍କ ସୁଧା କୃପାମୃତ
ନରିଜନେ ଭାଳେ ବସି ।
ଗାଆଁ ଗୋହିରୀର ଆମ୍ବ ତୋଟାମାଳ
କୋଇଲିର କୁହୁଗାନ
ତାଳ ତରୁ ଡାଳେ ବାୟା ବସା ହଲେ
କଣି ନଏ ଜନ ମନ ।
ପୁଷ୍କରିଣୀ ଜଳ ତୋଫା ନରିମଳ
ହସୁଥାଏ ନୀଳ କଇଁ
ସ୍ନାହାନ କରନ୍ତି ଗ୍ରାମ ବଧୂ ପୁଣି
ପ୍ରିୟଙ୍କର ପଥ ଚାହିଁ ।
ପୂଜା ପାରବଣେ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମେଳେ

ସୁଖେ କଟେ ନିଶିଦିନ
ଦେବାଦେବୀଙ୍କର ସୁମନ ଚୟନ
ବ୍ରାହ୍ମକାଳେ ଯାଉ ବନ ।
କବାଡି,କଉଡି ସାଥେ ଲୁଚକାଳି
ବୋହୂଗ୍ଲେରୀ ପୁଚ ଖେଳ
କୁମାର ପୁନେଇଁ ମନ ନଏ କଣି
ସୁଖେ ବିତିଯାଏ ବେଳ ।
ଆରିସା, କାକରା ଚଉଉ ଓ ମଣ୍ଡା
ସାଥେ ଘାଣ୍ଟ ତରକାରୀ
ହରୁଥିଲା ଚଉ ସତ ମୋର ମିତ
କଏ ହେବ ଗାଆଁ ସରି ।
ମାଆ ଦୁର୍ଗା ଦେବୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସରସ୍ୱତୀ
ଶିବପୁତ୍ର ଗଣପତି
ସମୟେ ଆସନ୍ତି ସମୟେ ଯାଆନ୍ତି
ଦେଇ ପରମ ମୁକତି ।
ସାଜି ନାନାରଙ୍ଗେ ବାଦୀ ପାଲା ସଙ୍ଗେ
ଧୁଡୁକ ଓ ଘୋଡାନାଚ
ଓଡ଼ିଆ ଘରର ସଣ୍ଢଣା ଶିଖାଏ
ମନ ଆମ କରି ସ୍ୱଚ୍ଛ ।
ସେନେହ ଆଦର ଭାଇଗ୍ରା ଭାବ
ବିପଦେ ଆପଦେ ସାହା
ଗାଆଁଠାରୁ ଆଉ ଅଧିକ ହେ କେହୁ
ଜାଣିଥିଲେ କୁହ ଆହା ।
ଶୈଶବ କୈଶୋର କଟିଥିଲା ମୋର
ଯେଉଁ ମାଟି ମାଆ କୋଳେ
ଭକତି ଅନ୍ତରେ ପ୍ରଣତି ଜଣାଏ
ନୟନର ସ୍ୱଚ୍ଛ ଜଳେ ।

ବିଭୁତିପୁର, କାକଟପୁର, ପୁରୀ

ମାଟି ମା

ପ୍ରକାଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା

କେଉଁଦିନ ଆଉ ବୁଝିବୁ ରେ ବାବୁ
କେଉଁ ମାଟି ତୋର ମାଆ
କେଉଁଦିନ ଆଉ ଜାଣିବୁରେ ଧନ
କାହା କୋଳ ତୋର ସାହା ।
କେତେ ତୋତେ ଆଉ କହିବି ରେ କାନେ
ତୋ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷ କଥା
କାହାର ଦାୟଦ ହୋଇ ଜନମିଛୁ
ଶୁଣିଲେ ଘୁରିବ ମଥା ।
କେଉଁ ଦିନ ବାବୁ ଶୁଝିବୁରେ ଋଣ
କଷଣ ହୋଇବ ଦୂର
ଦୁଃଖେ ଜର୍ଜରିତ ମାଆ ସମ୍ବୀଭୂତ
ନୟନେ ତୋ ଅଶ୍ରୁଧାର ।
ଯେଉଁ ମାଟିରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ
ସୁବାସ, ସୁରେନ୍ଦ୍ର ବୀର
ବକ୍ସୀ ଜଗବନ୍ଧୁ, କବି ଗୋପବନ୍ଧୁ

ଆଜି ବି ସିଏ ଅମର ।

ତୋ ଦେହେ ବହୁଛି ସେଇ ରକ୍ତବିନ୍ଦୁ

ଯାହାର ସନ୍ତାନ ତୁହି

ତେଜି ହେ ଭିରୁତା ଜାଗିଉଠ ବୀର

ଏହି ମାଟି ମା ପାଇଁ ।

ଅକ୍ଷତ ରହୁ ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ

ଗିରି, ନଦୀ ନାଳ ଯେତେ

ହସିଉଠୁ ଏହି ମାଟିର ଭୂଷା

ଭଲ ମୁଁ ପାଉଛି ଯାହାକୁ ଏତେ

ଯାହାକୁ ଏତେ ।

କଲ୍ୟାଣପୁର, ଭୁଇଁପୁର,
ଯାଜପୁର, ପାଣିକୋଇଲି

ବେଦାନ୍ତୀର ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ଗ୍ରୁପ୍ ରେ ମେମ୍ବର ହେବାପାଇଁ
୯୫୯୪୯୯୩୭୩୩ ରେ ମ୍ୟାସେଜ୍ ପଠାନ୍ତୁ ।

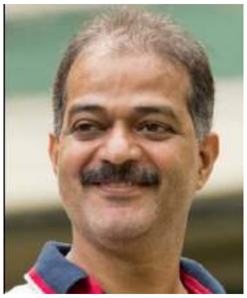

ଫୁଲ

ମୂଳ ରଚନା (ହିନ୍ଦୀ) :
ଧରମ ଦୁବେ

ଓଡିଆ ଭାଷାନ୍ତର:
ସନାତନ ମହାକୁଡ

ଫିକା ପଡିଗଲ୍
ବାସ ନ ରହିଲ୍
ମାତ୍ର
ଏକ କୋଣରେ
ତୁମ ପରଶର
ଅନୁଭବ
ଏବେ ବି ବାକି ଅଛି ।

ବେରୁଆଁବାରୀ, ନୟାଗଡ, ଓଡିଶା

ଜୀବିକା

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ୱିବେଦୀ

ବସ୍ତି ଭିତରେ ହା-ହାକାର ଶୁଭୁଥିଲା । ଏମିତି କୌଣସି ଘର ନାହିଁ ଯେଉଁଠି କରୁଣ ଚିତ୍କାର ଶୁଭୁ ନଥିଲା । ଜଣେ କି ଦୁଇଜଣ ନୁହନ୍ତି, ପୁରା ସତର ଜଣ ଲୋକ ବିଷାକ୍ତ ମଦ ପିଇ ଜୀବନ ହାରି ଦେଇଥିଲେ । ପ୍ରତିଦିନ ମୂଲ-ମଜୁରୀ କରି ଦୁଃଖ-ଦୈନ୍ୟର ପରିବାରକୁ ଗଧ ବୋଝ ବୋହିବା ପରି ବୋହି ଚାଲିଥିଲେ । କିଏ ରିକ୍ସାବାଲା, ପୁଚୁକାବାଲା, ପାନ ଦୋକାନୀ, ଅବା କିଏ ଚା ଦୋକାନ କରି ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ ।

ପ୍ରତିଟି ଘରେ ଦୁଃଖର ଛାଇ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦିଶୁଥିଲା । କାନ୍ଦର ଲହରୀ ଶୁଭୁଥିଲା ଅନତୀ ଦୂରକୁ । ଚମ୍ପା ପୁରାପୁରି ନିର୍ବାକ, ନା ତା ଆଖିରେ ଲୁହ ଅଛି ନା କିଛି କହିବାକୁ ତା ପାଟି ଫିଟୁଛି? ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଥର ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା ତା ଦେହ-ମାଂସର ଶରୀର । ନିଜେ ସେ ଚିନ୍ତା କରିପାରୁ ନଥିଲା ମୃତ ସ୍ୱାମୀ ଦିନୁର ଏକାଦଶାହ ପାଳିବ ନା ଚାରୋଟି ନିରିହ ଜୀବର ପେଟ ଭରିବ?

ବସ୍ତି ଶେଷ ମୁଣ୍ଡରେ ଚା ଦୋକାନ କରିଥିବା ବୁଢୀ ମାଉସୀ ହାତରେ ଚା କେଟିଲ ଓ ୫ ଟଙ୍କିଆ ବିସ୍କୁଟ ପେକେଟ୍ ଧରି ପହଞ୍ଚିଗଲା ଚଂପା ନିକଟରେ । ଚଂପାକୁ ବିସ୍କୁଟ ଓ ଚା ଦେଇ କହିଲା "ନେ ରେ ଝିଅ, ଦିଖଣ୍ଡ ବିସ୍କୁଟ କପେ ଚା ଖାଇଦେ । କିଛି ଖିଆ ପିଆ କରିବୁନି ତ କୋଳ ଛୁଆଟା ପାଇଁ ଦୁଧ କୋଉଠୁ ଉତୁରିବ? ଏଯାଏ ଦିନୁର ଚିତା ଲିଭି ନଥିବ । ତୁ ଏମିତି ପଥର ହେଇଯିବୁ ତ ଚାରି-ଚାରିଟା ଛୁଆଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ କହିଲୁ?

ବୁଢ଼ୀ ମାଉସୀର କଥା ଶୁଣି ଚଂପା ଚହିଙ୍କି ଉଠିଲା । ବସିଥିବା ସ୍ଥାନରୁ ଉଠିପଡି କହିଲା, "ମାଉସୀ, ତା ଚତା ତ ଦୁଇଦିନ ପରେ ଅଙ୍ଗାର ହୋଇଯିବ । ହେଲେ ପେଟର ଅଗ୍ନି କେବେ ବି ଲିଭିବନି । ଏବେଠୁ ଗୁରିଟା ଛୁଆଙ୍କର ମା ବି ମୁଁ ବାପା ବି ମୁଁ ।

ତା ପରେ ସେ କୋଳର ଛୁଆକୁ ଗୋଟେ ଶାଢ଼ୀରେ ଗୋଡେଇ କାନ୍ଧରେ ବାନ୍ଧିଦେଲା । ଆଉ ଦିନୁର ରିକ୍ସା ଧରି ବାହାରି ପଡିଲା ଜୀବନ-ଜୀବିକା ଅଣ୍ଡାଳିବାକୁ ।

ଯୋଗ ଫର ଲାଇଫ, ସେକ୍ଟର-୧, ସଲ୍ଟ ଲେକ୍, କୋଲକତା

ବେଦାନ୍ତୀର ଆଗାମୀ ସଂଖ୍ୟା ଜୁନ ମାସ ୧ ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ଏହି ସଂଖ୍ୟା ପାଇଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ଲେଖା ପଠାଇବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ । ଆପଣମାନଙ୍କ ଲେଖା ମଇ ୧୫ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଆମ ପାଖକୁ ପଠାନ୍ତୁ । ଆପଣମାନେ ଲେଖା ଇମେଲ୍ କମ୍ବା ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ଜରିଆରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ଜୀବନ ଯାତ୍ରା

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପଧାନ

ସହଜ ନୁହେଁ ଏ ଜୀବନର ପଥ
ପାଦେ ପାଦେ କଣ୍ଟା ଭର୍
ନୟନ ସାଜଇ ଅଶ୍ରୁର ଅର୍ଣ୍ଣବ
ହୋଇଗଲେ ବେସାହାର୍ ।।
ଲୁଚକାଳି ଖେଳେ ସୁଖ ସବୁବେଳେ
ଜୀବନର ଯମୁନାରେ
ଅଦିନ ମେଘରେ ଲହୁ ସାଜି ଲୁହ
ଓଦା କରେ ଅଜ୍ଞାତରେ ।।
ଅଢେଇ ଦିନ ଏ ମଣିଷ ଜୀବନ
ନୁହେଁ କଛି ଚରସ୍ଥାୟୀ
ର୍‌ଜା ଆଉ ରଙ୍କ ସାଜଇ ଜୀବନ
କର୍ମଫଳ ଅଟେ ଦାୟୀ ।।
ସମୟ ଅଟଇ ଜଟିଳ ଗଣିତ
ବୁଝିବାଟା ଭ୍‌ରି କଷ୍ଟ
ସୂତା ଛିଣ୍ଡିଗଲେ ଜୀବନ ଗୁଡିଟା
ହୋଇଯିବ ପଥ ଭ୍ରଷ୍ଟ ।।
ଜୀବନ ନଉକା ଗତି ତା'ର ଅଟେ
ଅନୁକୂଳ ପ୍ରତିକୂଳ
ନାବିକ କହିବ ଏ ଜୀବନ ଯାତ୍ରା
ସଫଳ କ ଅସଫଳ ।।

ଗ୍ରାମ – ବୁର୍‌ମୁଣ୍ଡା, ଜିଲ୍ଲା -ବରଗଡ

ସରବ୍ ଭେଗୀ

ଜ୍ୟୋତିର୍ଦିତ୍ୟ ପୁଝାରୀ

ତର୍ ଆସି ଯେଭେ ହେଲେ ଠୁଲ୍
ରେତ୍ ସରଡା ସଁସାର୍ ବୁଲ୍ ।
ଅଧର୍ତିର୍ ସୁଆଦ କେତେ
ମନ୍ ବୁଝବା ବୁଲ୍ ଲେ ତତେ ।
କେତେ ଖେବୁ କୁକର୍ ଚମର୍
ଦେଖି ଦେଖି ଦୁଃଖର୍ ଲେଞ୍ଜର୍ ।
ଲିଆ ପିଠା ସଙ୍ଗେ ମହୁ ସାନ
କ୍ଷିରୀ ପୁରୀ ଭାଟ ବାର ବାନ ।
ରକତ୍ ପିଇ ଛୁଆପୁତାର୍
ଦେଖଉଛୁ ତୋର୍ ଅବତାର୍ ।
ଗୁରସ୍ ମଦ ପେନ୍ ମଠିଆ
ନେଇ ଅଁଟୁଛେ ଫୁଲ ନଡିଆ ।
କଜଲ୍ ସେନ୍ଦୁର୍ ଶାଢୀ ପକଟା
ବୁଚକା ପେଣା କର୍ ଗଁହଟା ।

ବଏଠା ସଲତା ଧୂପ ଝୁନା
ଭଲେହେଇଥା ସୁନା ଗହନା ।
ଇ ଯେନ୍ ସାଜ୍ ସିଙ୍ଗାର୍ ଲାଗି
ହେଇଗଲୁ ଯେ ସରବଭେଗୀ ।
ପରଜା ପରି ସିଂହ୍ ଦୂଆରେ
ଚୁପର୍ ତାର ଜୀବନ ହାରେ ।
ରଖିଦେବୁ ଯଦି ଗୁଟେ କଥା
ଭାବ୍ ରସିନେ କରମି ଗୁଁଥା ।
ଢାଲିଦେ ସୁଖ ସଁସାର ଗଛେ
ନେଇଯା ମୋର ଜୀବନ ପଛେ ।

କୁଲିଗାଁ, ବଡମହେଶ୍ୱର,
ଖଡିଆଳ, ନୂଆପଡା

ହନିମୁନ

ଆଶା ସାହୁ (ଆରତୀ)

ଚତୁର୍ଥୀର ପବିତ୍ର ହୋମାଗ୍ନିରେ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ପିଣ୍ଡଦାନୋପରାନ୍ତେ ଧୂମ୍ରମୟ ସେ ନିବୁଜ କୋଠରୀରୁ ବାହାରିଲା ପରେ ଟିକେ ନିଶ୍ୱାସ ନେଇଛି କି ନାହିଁ, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋତେ ବେଦୀ ଉପରେ ବସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଗଲା। ଓଃ କି ଜ୍ୱାଳାରେ ପଡ଼ିଛି ମଣିଷ। ବାହା ଘରଟା ମୋତେ ଏକ ଶାସ୍ତି ଭଳି ଜଣା ପଡୁଥିଲା ସେତେବେଳେ। ବର୍ତ୍ତମାନ କିନ୍ତୁ ଲାଗୁଛି ମୁଁ ଯଦି ସେହି ମଧୂର, ଅମୃତମୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମାନଙ୍କୁ ସମୟର ସେହି ବିନ୍ଦୁ ଉପରେ ମୂର୍ତ୍ତିମନ୍ତ କରି ପାରି ଥାଆନ୍ତି।

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅନୁସରଣ କରି ବେଦୀ ଉପରେ ବସିଲି। ପାର୍ଶ୍ୱରେ ନବ ବିବାହିତା ମୋର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀ ଶୀପ୍ରା। ଅବଶ୍ୟ ତା ସାନ୍ନିଧ ମୋତେ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦିତ କରିବା ସାଥେ କିଛିଟା ଆଲୋଡ଼ିତ ମଧ କରୁଥାଏ। ଭାଉଜ ଭଉଣୀ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧୂର ହାସ୍ୟ, କୌତୁକ ଭିତରେ କଉଡ଼ି ଖେଳର ଆସର ଜମିଲା। ପରସ୍ପର ସହ ସର୍ବଥା ଅପରିଚିତ ବର କନ୍ୟାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ସହଜ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଏହା ଏକ ଉତ୍ତମ ପରମ୍ପରା। ଏହି ଖେଳର ନିୟମାନୁଯାୟୀ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପୁରୁଷ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଶ୍ଚିତ ପରାଜୟରୁ ଓହରି ଯାଇ ପାରି ନଥିବ।

ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ ନିୟମଟି ଏଇୟା ଯେ, ଏକୋଇଶଟି କଉଡ଼ିକୁ ବର ରଖିବ ନିଜର ବାଁ ହାତ ମୁଠାରେ ଆଉ କନ୍ୟା ତାକୁ ଖୋଲିବ ଦୁଇ ହାତ ଲଗାଇ, ମେହେନ୍ଦି, କୁଙ୍କୁମରେ ସୁସଜ୍ଜିତ ନଖରେ ଆମ୍ପୁଡ଼ି, ବିଦାରି। ବର ପ୍ରତି ଏଡ଼େ ଅନ୍ୟାୟ ଯେ, କନ୍ୟା ମୋଟେ ଗୋଟିଏ କଉଡ଼ି ଧରିବ ଦୁଇ ପାପୁଲି ମଝିରେ ଆଉ ବର ସେ ବଜ୍ରକବାଟିକୁ ଖୋଲିବ ବାଁ ହାତର କାଣୀ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ।

କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ, ମୋତେ ହିଁ ପରାଜିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ତତ୍ କ୍ଷଣାତ୍ ଭାଉଜ ମାନେ ଦାବି କଲେ, -ବୋହୂକୁ କଣ ଉପହାର ଦେଉଛ ଦିଅ ।

ଶୀପ୍ରା କାନରେ କେତେ କଣ ଅଭିମନ୍ତ୍ରଣା ଫୁଙ୍କା ଗଲା । ଶୀପ୍ରା କୁଣ୍ଠାରେ ମୁଣ୍ଡ ହଲେଇ ମନା କରୁଥିଲା ଓ ବ୍ରିଡା ଭାରରେ ମୂଖନତାବସ୍ଥାରେ ବସି ରହିଥିଲା, ଯେତେ ଯିଏ ମୁହଁ ଖୋଲିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ ସୁଦ୍ଧା। ପରିଶେଷରେ ମୋ ଭାଉଜଙ୍କ କାନରେ କଣ ଫିସ୍ ଫିସ୍ କରି କହିଦେଲା । ଭାଉଜ ସ୍ଲୋଗାନ ଦେବା ଭଙ୍ଗୀରେ ସର୍ବସମକ୍ଷରେ ଘୋଷଣା କଲେ, ମୋ ଆଡ଼କୁ ଆଖି ମିଟିକା ମାରି,

- ଶୁଣ, ଶୁଣ, ସମସ୍ତେ ଶୁଣ, ସେ ପତରରେ ମାଗିବ ବୋଲି କହୁଛି,

ତଦୋପରାନ୍ତେ ଶୀପ୍ରାକୁ କୁଣ୍ଢାଇ କହିଲେ,

ନା ଲୋ, ଶୀପ୍ରା, ଆମେ ଜମ୍ମା ଭାଗ ବସାଇବୁନା।

କଥାଟା ସେମିତି ହସରେ ହସରେ ଉଡ଼ି ଗଲା।

ଚତୁର୍ଥୀ ରାତିଟାକୁ ମୁଁ କଦାପି ମଧୂଶଯ୍ୟା ବୋଲି କହି ପାରିବିନି, କାରଣ ମୋ ରୁମରେ ନା ଥିଲା ସୁଗନ୍ଧିତ ପୁଷ୍ପସଜ୍ଜା, ନା ଥିଲା ତୂଳୀତଳ୍ପର ଶେଜ। ସପ ଉପରେ କନ୍ଥା ପଡ଼ି, ନୂଆ ଚଦରଟିଏ ଯାହା ବିଛା ଯାଇଥିଲା। ଯଦିଓ ଶୀପ୍ରା ଘରୁ ଖଟ ପଲଙ୍କ ସବୁ ଆସିଥିଲା, ଖୋଲା ଯାଇ ନଥିଲା।

ଘରର ଏକମାତ୍ର ଚାକରୀଆ ମୁଁ। ମୋ ବଡ଼ଭାଇ କଂସା ବାସନ ବୁଲା ବେପାରୀ। ମୋ ତଳ ଦୁଇ ଭାଇ ଓ ଦୁଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ଦାୟିତ୍ଵ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମୋର ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି । ବାପାଙ୍କର ଅନେକ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଦେହାବସାନ ଘଟିଥିଲା। ଭାଇଙ୍କର ସ୍ୱଳ୍ପ ଆୟରେ ଘର କୈାଣସି ମତେ ଟାଣଟୁଣ ହୋଇ ଚଳୁଥିଲା, ତା ବ୍ୟତୀତ ମୋର ପାଠପଢାରେ ମଧ୍ୟ ଖର୍ଚ୍ଚ

ହେଉଥିଲା । ମୋ ଗୃହକରୀ ପରେ ଯେ ଘରେ ସେମିତି କଛି ଆଖି ଦୃଶିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ତା ନୁହେଁ, କନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିର ଆଶା ଓ ମନର ଭରସାର ମିଳତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ସଭିଙ୍କ ମୁହଁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁଥିଲା ଯାହା।

ଶୀପ୍ରା ରୁମରେ ବସିଥିଲା, ଏକୁଟିଆ। ଅତିଥି ଅଭ୍ୟାଗତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଦା କରି ମୁଁ ସେ କୋଠରୀରେ ପ୍ରବେଶ କଲି ପ୍ରାୟ ରାତି ବାରଟା ପରେ । ଦାୟିତ୍ୱ ଭାରରେ ଥକ୍କତ ମନ ଓ ଅବସନ୍ନ ଶରୀର ନିଦ୍ରାଦେବୀଙ୍କ କୋଳକୁ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୱିଗ୍ନ ହୋଇ ପଡୁଥିଲା । କନ୍ତୁ ଖଲ ପାଟରେ ଶୀପ୍ରାକୁ ଦେଖି ମୋର ତନ୍ଦ୍ରା ଆପଣାଛାଏଁ ଉଭାନ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା। ଶୀପ୍ରା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ବୋଲି ମୁଁ ଶୁଣିଥିଲି । ଚର ଇପ୍ସିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତଟି ଚର ସ୍ମରଣୀୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିଲା ନାହିଁ। ଯେମିତି ମୁଁ ତାର ଓଢ଼ଣା ଖୋଲି ଦେଲି, ତାର ନଖୁଣ ରୂପ ଦେଖି ମୁଁ ଆମୋଦିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି। ଓଢ଼ଣା ତଳେ ସତେ କ ଦରଫୁଟା କଇଁ ଫୁଲଟିଏ ଏଇ ଫୁଟିବ ଫୁଟିବ ହେଉଛି। ନଟୋଳ ଘର୍ମାକ୍ତ ଚବୁକ ସତେକ ପଦ୍ମ ପାଖୁଡ଼ା ରେ ଶିଶିର ବିନ୍ଦୁ ର ସମନ୍ୱୟ। ବିମ୍ବଫଳ ସଦୃଶ କମ୍ପମାନ ଅଧର ଦ୍ୱୟ। ସେହି ସମ୍ମୋହକ ମୁହଁଟିକୁ ଦେଖିଲା ମାତ୍ରେ ମୋ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା, ମୁଁ ଏହି ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଶାଳନୀ ନାରୀଟିକୁ ସର୍ବାନ୍ତକରଣରେ ସୁଖୀ କରିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରିବି ତ?

ତା ସତ୍ତ୍ୱେ, ମଧୁଲଗ୍ନରେ ମଧୁର ପ୍ରେମ ସମ୍ଭାଷଣ ପରିବର୍ତ୍ତେ ମୋ ମୁଖରୁ ସ୍ୱତସ୍ଫୁର୍ତ ଭାବରେ ଅନର୍ଗଳ ବକ୍ତୃତା କୋଠରୀଟିର ବାତାବରଣକୁ ନଶ୍ଚିତ ରୂପରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହିଁ କରି ତୋଳୁଥିଲା। ବକ୍ତୃତାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥିଲା, ମୋ ଘରର ଅସ୍ୱଚ୍ଛଳ ଅବସ୍ଥା, ମୋର ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଗୁରୁ ଦାୟିତ୍ୱ ଓ ସେଥିପାଇଁ ଶୀପ୍ରାର ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହାନୁଭୂତି, ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି। ବିଚ୍ଛାରୀ ସେ ସମସ୍ତ ଅରୁଚକର ବକ୍ତୃତା ଅକୁଣ୍ଠିତ ଚ ତ୍ତରେ, ତାର ବଡ଼ ବଡ଼ ଢଳ ଢଳ ଆଖିବାଟେ ପିଇ ଯାଉଥିଲା ମୌନାବତୀ ସାଜି। ଶେଷରେ କେଜାଣି କେମିତି ମୋର ମନେ ପଡ଼ି ଗଲା, ମୁଁ ପଚାରି ଦେଲି,

-ଆରେ, ତୁମେ ପରା କଣ ଉପହାର ନେବ?

ସଂକ୍ଷିପ୍ତ କଟାକ୍ଷଟିଏ ବିନ୍ଧି ସେ ମୌନ ରହିଲା। ତାର ମନ ଏ ଭୂଷଣରୁ ବୋଧେ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ସେ ହାଇ ମାରୁଥିଲା। ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାର ଉତ୍ତରକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରି ପାରି ନଥିଲି। ଦୁହିଁଙ୍କ ଆଖି ନଦରେ ଟଳମଳ। ଦୁହେଁ ଶୋଇ ଯାଇଥିଲୁ। ବାହାରେ ଚକୋରୀଟିଏ କରୁଣ ରାଗିଣୀ ତୋଳୁଥିଲା।

ତା ପରଦିନ ଠାରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୀପ୍ରା ଆଖିରେ ମୁଁ କେବେହେଲେ ଅଭିଯୋଗ ଦେଖି ନାହିଁ। ସର୍ବଂସହା ଧରିତ୍ରୀ ପରି ସେ, ସୁଖ-ଦୁଃଖ, ହର୍ଷ-ବିଷାଦ, କୃପା-କଟାକ୍ଷ, ଅଳ-ଅର୍ଦ୍ଦଳ ସବୁ ଆତ୍ମସାତ କରୁଥିଲା ମୋତେ ସର୍ବାନ୍ତକରଣରେ ସୁଖି କରିବା ପାଇଁ। ମୁଁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ ହେଉଥିଲି ଶୀପ୍ରାକୁ ଅର୍ଧାଙ୍ଗିନୀ ରୂପରେ ପାଇ।

ବିବାହର ପ୍ରାୟ ତିନିମାସ ପରେ ସେ ତା ବାପଘରକୁ ପକ୍ଷକ ପାଇଁ ଯାଇ ଫେରିଥାଏ। ତାକୁ ଶୋଇବା ଘରେ ପାଇବା ପାଇଁ ମୋ ମନ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ହୋଇ ପଡୁଥାଏ। ଚକୋରୀର କରୁଣ ରାଗିଣୀ ରେ ଚନ୍ଦ୍ର ବିରହ ଫୁଟି ଉଠି ମୋତେ ଅଶାନ୍ତ କରୁଥାଏ। ବିଳମ୍ବିତ ରାତ୍ରିରେ କାମଦାମ ସାରି ସେ ଆସିଲା, ମୁଁ ବହିଟିଏ ଆନମନା ହୋଇ ଓଲଟା ଧରିଥାଏ। ସେ ଆସି ମଧୁର ହସ ଖେଳାଇ ବହିଟିକୁ ସିଧା କରୁକରୁ ମୁଁ ସ୍ୱଭାବ ସୁଲଭ ଭାବରେ ତାର ଜୁଡ଼ାଟିକୁ କୋହଳ କରି ଖୋଲିଦେଲି। ମୋତେ ତାର ଆଲୁଳାୟିତ ଖୋଲା କେଶ ବିଶେଷ ପସନ୍ଦ ଥିଲା। କଳା ବଉଦ ଭଳି ଘନ କୋମଳ କେଶରାଶି।

ସେ ଶଯ୍ୟା ପାର୍ଶ୍ୱରେ ବସିଲା। ମୁଁ ତା କେଶ ସହିତ ଖେଳୁ ଖେଳୁ ତାଙ୍କ ଗାଁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେତେ କଥା ପଚାରିଲି। ସେ ଅତି ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ ଉତ୍ତର ଦେଉଥିଲା। ହଠାତ ସେ କହିଲା,

-ମୋତେ କଣ ଦେବ ବୋଲି କଥା ଦେଇଥିଲ ନା?

-ହଁ, କଣ ଦରକାର କହୁନ।

-ଆମେ ହନିମୁନ ଯିବା? ଜାଣିଛ, ମୋ ସାଙ୍ଗର ବାହାଘର ଏକାଦିନରେ ହୋଇଥିଲା, ଆମସହ। ତାର ଲଭ୍ ମ୍ୟାରେଜ। ସେମାନେ ହନିମୁନ ଯାଇଥିଲେ, କନ୍ୟାକୁମାରୀ।

ମୁଁ ତାର ହାତ ପାପୁଲିକୁ ଦୁଇ ହାତରେ ଘୁପି ଧରିଲି।

-ଆରେ, ମୋର ତ ହନି ବି ଏଇଠି, ଆଉ ମୁନ୍ ବି ଏଇଠି।

ତାର ସୁନ୍ଦର ନଟୋଳ ଚେହେରାକୁ ଦୁଇ ହାତରେ ଟେକି ଧରି ଦୁଷ୍ଟାମୀରେ ତାର ଆଖିରେ ଆଖି ମିଶେଇ ଦେଲି।

- ତା ଛଡ଼ା, ଆମେ କାହିଁକି ଯିବା ଯେ ହନିମୁନ? ଆମର କଣ ଲଭ୍ ମ୍ୟାରେଜ? ତାଙ୍କର ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ମିଶାମିଶି କରି ମନ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିବ କ ନା। ତାକୁ ତାଜା କରିବା ପାଇଁ ହନିମୁନ ଯାଇଥିବେ। ଆଉ ଆମର ତ ଏକଦମ ଫ୍ରେଶ୍ ସମ୍ପର୍କ। ହଁ କ ନାଇଁ?

ତାର ସଜଫୁଟା ମୁହଁଟା ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଲା କି ନାହିଁ, ମୁଁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ନଥିଲି।

- ହୁଁ.....

- ଆରେ, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଯିବା ନା ହନିମୁନ ପାଳିବାକୁ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପରସ୍ପର ନିମନ୍ତେ ବାସି ହୋଇଯିବା। ଯେବେ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କ ଠାରୁ ବୋର ହୋଇଯିବା। ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ମୋର ଅଫିସ ଭଲ ଲାଗୁଥିବ, ଆଉ ତୁମକୁ ଆମର ପିଲାମାନେ।

ବଡ଼ କୁଣ୍ଠିତ ଧୀର ସ୍ୱରରେ ସେ କହିଲା,

- ତୁମେ କାହିଁକି ଭାବୁଛ ଯେ ଆମେ ଦୁହେଁ ବାସି ହୋଇଯିବା ବୋଲି। ଦେଖିବ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଜମା ବୋର୍ ହେବାକୁ ଦେବିନାହିଁ।

ସତକୁ ସତ ବିବାହର ଦୀର୍ଘ ତିରିଶ ବର୍ଷ ବିତି ଗଲାଣି। ଆଜି ମଧ୍ଯ ସେ ମୋତେ ସଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ କଇଁ ଟିଏ ପରି ମୋତେ ମନେହୁଏ। ତାର ନିତ୍ୟ ନୂତନ ରୂପରେ ସେ ମୋତେ ସବୁଦିନ ମୁଗ୍ଧ କରେ ।ତାର ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଚରିତ୍ରଟି ମୋତେ ସର୍ବଦା ସଜ ମନେହୁଏ। ହଁ, ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ମୋର ଅଫିସକୁ ଭଲ ପାଇ ପାରିନାହିଁ।

ସେ କିନ୍ତୁ, ମୋର ଭାଇ ଭଉଣୀ, ପୁତୁରା ଝିଆରୀ, ପୁଅ ଝିଅ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରି ସାରିଛି। ଆଉ ମୋ ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଅଧିଷ୍ଠାତ୍ରୀ ଦେବୀ ସଦୃଶ୍ୟ ବିରାଜମାନ କରି ସାରିଛି।

ବୋଉ ବଞ୍ଚିଥିଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତାର ଛାଇ ହୋଇ ରହିଥିଲା। ଏପରିକି ମୃତ୍ୟୁ ଶଯ୍ୟାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଶୀପ୍ରାର ନାମ ନେଇ ବାଉଳ ଗାଉଳ ହେଉଥିଲା। ଶୀପ୍ରା କୋଳରେ, ଶୀପ୍ରା ମୁଖକୁ ଚାହିଁ, ଓ ଶୀପ୍ରା ହାତରୁ ତୁଳସୀ ଜଳ ପାଇ ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଆରପାରିକୁ ଯାଇଥିଲା।

ମୋ ଭାଇ ଭଉଣୀ ମାନେ ଶୀପ୍ରା ଆଗରେ ତାଙ୍କର ଅଳିଅର୍ଦ୍ଦଳି ବାଢୁଥିଲେ। ବଡ଼ ଭାଉଜ ତାଙ୍କର ଭଉଣୀ ମାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲେ ଶୀପ୍ରାକୁ ପାଇ। ବଡ଼ ଭାଇଙ୍କୁ ସେ ଓଢ଼ଣା ଦେଉ ନଥିଲା। ସାନ ଭଉଣୀ ପରି ତାଙ୍କର ସେବା କରୁଥିଲା। ତାଙ୍କ ସହିତ ପୁରାଣ ଚର୍ଚ୍ଚା କରୁଥିଲା। ତା ବ୍ୟତୀତ ସେ ସୁନ୍ଦର ଗୀତ ଗାଇବା ସହ, ପତ୍ରିକା ମାନଙ୍କରେ ଲେଖାଲେଖି ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲା।

ମୋତେ ବେଳେବେଳେ ଲାଗୁଥିଲା, ମୁଁ ବୋଧେ ଏ ମହିୟସୀ ମହିଳାର ଯୋଗ୍ୟ ସ୍ଵାମୀ ହୋଇ ପାରିଲିନି। ସତରେ, ସେ ମୋତେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୋର୍ ହେବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇ ନାହିଁ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ ଶେଷ। ପୁଅବୋହୂ କଲିକତାରେ, ଝିଅ ଜ୍ଵାଇଁ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆରେ। ଭାଇ ଭଉଣୀ ମାନେ ତାଙ୍କ ଘରେ ସୁଖି। ପୁତୁରା ଝିଆରୀ ମାନେ ତାଙ୍କ ସୁଖି ସଂସାରରେ ବ୍ୟସ୍ତ। ଭାଇ ଭାଉଜ ତାଙ୍କ ପୁଅ ପାଖରେ।

ସେଦିନ ଅଫିସରେ ଗୋଟେ ପିଲାର ଛୁଟି ସେଂକ୍ସନ କରୁ କରୁ ଦେଖିଲି ସେ ହନିମୁନ ଯିବା ପାଇଁ ଦରଖାସ୍ତ ଦେଇଛି।

ମୋ ମନଟା ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲା। ବିଚାରୀ ଶୀପ୍ରା! ସେଇ ମାତ୍ର ଗୋଟିକ ଅନୁରୋଧ କରିଥଲା, ଯାହାକ ମୁଁ ଏ ଯାବତ୍ ପୂରା କରି ପାରିଲନ। ବାଟସାରା ଚନ୍ଦନ ମନନ କରୁଥାଏ, ଅଡୁଆ ଖିଅ ଖୋଲୁଥାଏ, ନିଜର ଦୋଷ ହୀନତା ଖୋଜୁଥାଏ। ମୋର ଯେ ସୁନ୍ଦରୀ ନବବଧୂକୁ ନେଇ ହନିମୁନର ଏକାନ୍ତକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା ତା ନୁହେଁ, ସମ୍ବଳହୀନତା ହିଁ ମୋତେ ସେହି ମନଲୋଭା ଭାବନାରୁ ବିରତ କରିଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ମନ ଥିଲା ଧନ ନଥିଲା। ଆଉ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱଚ୍ଛଳତା ଆସିଲା, ଦାୟିତ୍ୱ ଓ ଜଞ୍ଜାଳ ମାନେ ମସ୍ତିଷ୍କର ଅଭ୍ୟନ୍ତର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି ଖୁନ୍ଦାଖୁନ୍ଦି ହୋଇ ରହିଥିଲେ ଯେ ହନିମୁନ ପରି ପ୍ରଗଳ୍ଭ ଚିନ୍ତାଟିଏ ସେଥିରେ ମୋଟେ ଗଳି ପାରି ନଥିଲା। ଯା ହେଉ ଏବେ ତ ମୁଁ ଓ ଶୀପ୍ରା ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ। ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଭାବ ନାହିଁ। ବର୍ତ୍ତମାନ ତାକୁ ନେଇ ମୁଁ ଦେଶ ବିଦେଶ ଘୁରିଆଡ଼େ ହନିମୁନ ପାଳନ କରିବାକୁ ଯିବି।

ଅଫିସରୁ ଆସିଲା ପରେ ମୁଁ ବେଡରୁମରେ ବସିଥାଏ, ପ୍ରତିଦିନ ପରି ଚାହା କପ ଦୁଇଟି ଧରି ଶୀପ୍ରା ଆସି ପାଖରେ ବସିଲା। ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବେ ସେ ଆଜି ମଧ୍ୟ ତାର କେଶକୁ କବରୀର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିଲା ଓ ଆଜି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତାର କବରୀକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିଦେଲି। ମୁଁ ଜାଣେ ସେ ଜାଣିଶୁଣି କବରୀ ବାନ୍ଧି ଥାଏ ତା କେଶରେ ମୋର ଏହି ସାମାନ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ ଟିକକ ପାଇ ଆହ୍ଲାଦିତ ହେବାକୁ।

ତାକୁ ଆଜି ଭଲକରି ନିରିକ୍ଷଣ କଲି। ମୁହଁଟା ପିଲାଳିଆ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କଳା କେଶରେ ମଝିରେ ମଝିରେ ରଜତର ସୂକ୍ଷ୍ମ ତାର ସଦୃଶ ବେଶ କେଇଟା କେଶ ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଥାଏ। ସ୍ୱୟଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେହେରାଟି ତାର ଅତି କମନୀୟ ଲାଗୁଥାଏ। ମୋର ନିର୍ନିମେଷ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସହ୍ୟ କରି ନପାରି ସେ ମୁଖନତ କରି ବସିଲା ଓ କଣେଇ ଚାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ଦୃଷ୍ଟିଟିଏ ନିକ୍ଷେପ କଲା। ମୋ ମନର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବାତାୟନଟି ଖୋଲି ଯାଇଥିଲା।

- ଯିବା, ହନିମୁନ**?**

ଆହୁରି ଲାଜେଇ ଗଲା ସିଏ। କନ୍ତୁ ଉତ୍କଣ୍ଠା ତାର ସ୍ୱରରେ ଅଛପା ରହିଲା ନାହିଁ। ତଥାପି କୌତୁକରେ କହିଲା,

- କାହିଁକି, ଆମର ପ୍ରେମ କଣ ଫିକା ହୋଇଗଲା କି? ନା ମୁଁ ବାସି ହୋଇ ଗଲିଣି ?

- ଆରେ ନା, ମୋତେ ଲାଗୁଛି ମୁଁ କାଳେ ବାସି ହୋଇ ଯାଇଥିବି। କୁହ ପ୍ରଥମେ କୁଆଡ଼େ ଯିବ?

- କନ୍ୟାକୁମାରୀ...

ଅତି ଆଗ୍ରହରେ ଅନାବିଳ ଭାବରେ ତା ମୁହଁରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ଶବ୍ଦଟି। ସତେଯେମିତି ଏହି ଶବ୍ଦଟିକୁ ଅସଂଖ୍ୟ ଶବ୍ଦ ମାନେ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖିଥିଲେ, ଯୁଗ ଯୁଗରୁ, ଆଜି ସେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହେବାର ସୁଯୋଗକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର କରଛଡ଼ା କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ।

ଦୁଇଦିନ ପରେ କନ୍ୟାକୁମାରୀ ପାଇଁ ରିଜର୍ଭେସନ କରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଛୁଟି ଦରଖାସ୍ତ ଦେଇଦଲି।

ଛୋଟ ଶିଶୁ ଭଳି ମୋ ମନରେ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଲହରୀ ଖେଳି ଯାଉଥାଏ। ମୁଁ ମଝିରେ ମଝିରେ ମନେମନେ କୁରୁଳି ଉଠୁଥାଏ।

ଘରକୁ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଦାଣ୍ଡଘରେ ମୁଁ ଶୀପ୍ରାକୁ ପାଇଲି ନାହିଁ, ଯାହାକି ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ। ବେଡରୁମରେ ସେ ଖଟରେ ଶୋଇଥିଲା। ପ୍ରଥମ ଥର କରି ତାର କେଶ କବରୀରୁ ଖୋଲି ଯାଇ କେରି କେରି ହୋଇ ଖଟ ତଳକୁ ଝୁଲୁଥିଲା। ମୁଦ୍ରିତ ନୟନା ଶୀପ୍ରାକୁ ଦେଖି ମୋର ଅନ୍ତରତମ ହୃଦୟ ଥରି ଉଠୁଥିଲା। ସେ କଣ ଅସୁସ୍ଥା ହୋଇ ପଡ଼ିଛି? ଖୁବ୍ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ ଶୀପ୍ରାକୁ ବ୍ୟାଧି କେବେହେଲେ କବଳିତ କରି ପାରିନାହିଁ। ସାମାନ୍ୟ ଥଣ୍ଡା ଜ୍ୱର ହେଲେ ସେ କେବେ ବିଛଣାରେ ପଡ଼େ ନାହିଁ।

କପାଳରେ ହାତ ମାରିଲି, ତାତିରେ ଖଇ ଫୁଟୁଛି। ଚେତାଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ ଦେଖି ମୋର କଲିଜା ତଣ୍ଟି ପାଖକୁ ଆସି ଯାଇଥିଲା। ଗୃହର ଅନ୍ୟ ଏକ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ରହୁଥିବା ସାନଭାଇକୁ ଡାକିଲି। ଡାକ୍ତର ଆସିଲେ, ଔଷଧ ଦେଲେ, ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ ଦେଲେ। ଶୀପ୍ରା ସୁସ୍ଥ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସ୍ଥିତି ଆହୁରି ଗମ୍ଭୀର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା। ବଡ଼ ହସ୍ପିଟାଲ ନେଲୁ। ଟେଷ୍ଟ ପରେ ଟେଷ୍ଟ ଚାଲିଲା। ପିଆଜ ପାଖୁଡା ପରି ପରସ୍ତ ପରସ୍ତ ଖୋଲିଲେ ସୁଦ୍ଧା ପରିଣାମ ଶୂନ୍ୟ। ହେଲେ ସେହି ଶୂନ୍ୟ ଭିତରେ ଯେ ବିରାଟ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ଆମର ସମଗ୍ର ପରିବାରଟାକୁ ଦୋହଲେଇ ଦେବ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଭରସାର ମୂଳୋତ୍ପାଟନ କରିବ ସେକଥା କିଏ ଜାଣିଥିଲା?

ଶୀପ୍ରା ନାମ୍ନୀ ଲତାଟି କର୍କଟ କୀଟ ଦଂଶନରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହତବାକ୍ କରି ଦେଇ!!।ଶୀପ୍ରାକୁ ଲଂଗ କ୍ୟାନସର୍!!!

ପ୍ରାଥମିକ ପରୀକ୍ଷଣରେ ହିଁ ଜଣା ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା ଯେ ଲଂଗ କ୍ୟାନସର୍ ଏଡଭାନ୍ସ ଷ୍ଟେଜ। ମୋର ଦୁନିଆ, ମୋର ସ୍ୱପ୍ନ, ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଧୂଳିସାତ୍ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା।

ଡ୍ରେସିଂ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରିଜର୍ଭେସନ ଟିକେଟ ଦୁଇଟା ଇତସ୍ତତଃ ପଡ଼ି କରୁଣ ଚାହିଁଟିଏ ଫୋଳ ମୋର ହୃଦୟକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଥିଲେ। ବାହାରେ ଚକୋରୀଟାର କରୁଣ ସ୍ୱର ମୋତେ ଖତେଇ ହେଉଥିଲା।

ତତ୍କାଳୀନ ଭିତ୍ତିରେ ମୁମ୍ବାଇ ପାଇଁ ରିଜର୍ଭେସନ କରାହେଲା।

ପ୍ଲେନରେ ବସି ସେ ମୋର ହାତଟିକୁ ମୁଠେଇ ଧରିଥାଏ। ତାର ଶୀତଳ ହାତ ମୁଠା ଭିତରେ ମୋର ହାତଟି ଘର୍ମାକ୍ତ ହୋଇ ତରଳ ଯାଉଥାଏ। ନଜର ଲୁହ ଲୁଚେଇବା ପାଇଁ ସେ ତୁଚ୍ଛା ଆକାଶଟାରେ ନଜର ଦୃଷ୍ଟି ନିବଦ୍ଧ ରଖିଥାଏ। ମୁମ୍ବାଇ ମାଟିରେ ପାଦ ଥାପୁ ଥାପୁ ମୁଁ ଚମକି ପଡ଼ିଲି ଶୀପ୍ରାର କୋହ ଜର୍ଜରିତ ବାଷ୍ପାକୁଳ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଣି।

- ମୁଁ କଣ ସତରେ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ି ମରିଯିବି, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମରିବାକୁ ଗ୍ଚହେଁନା, ପ୍ଲିଜ ପ୍ଲିଜ ପ୍ଲିଜ, ମୋତେ ବଞ୍ଚାଅ, ମ...ତେ.....ଗ୍ଚ...ଅ....!!!!
ତାର ଚେତନା ଶୂନ୍ୟ ଶରୀରଟି ମୋର ବାହୁରେ ଢଳ ପଡ଼ିଥିଲା ।

****

ପ୍ରାଥମିକ ଚକତ୍ସା ପରେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଟିକେ ଷ୍ଟେବଲ୍ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି। ପୁଅ ଝିଅ, ଭାଇ ଭଉଣୀ, ପୁତୁରା ଝିଆରୀ, ସମସ୍ତେ ମୁମ୍ବାଇ ଆସିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ।କେତେଜଣ ହୁଏତ କାଲି ସୁଦ୍ଧା ଆସି ପହଞ୍ଚିବେ ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଠାରୁ ଅନୁମତି ନେଇ ଶୀପ୍ରାକୁ ଧରି ମୁଁ ଆସିଛି ମୁମ୍ବାଇର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଜୁହୁ ବେଳାଭୂମିକୁ। ମୋ କାନ୍ଧରେ ତାର ମୁଣ୍ଡ ଥାପି ନଜର କେଶରାଶି ଖେଳାଇ ସେ ଆନମନା ହୋଇ ଶୂନ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଗ୍ଚହିଁ ରହିଛି ସୀମାହୀନ ଲହରୀମାଳାକୁ। ଆଉ ମୁଁ ସେ ଲହରୀମାଳାକୁ ଭୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଖିରେ ଅନେଇ ରହିଛି, ହୁଏତ କେଉଁ ଏକ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଲହରୀ ମୋ ଜୀବନରେ ଭରିଦେବ ସୁନାମୀ ର ଅଖଣ୍ଡ ନୀରବତା।

(ଛଦ୍ମ ନାମ ବ୍ୟବହୃତ ସତ କଥା। ଭଗବାନ କରନ୍ତୁ
ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ସୁନାମୀର ଝଡ଼ ନ ଆସୁ)

ବସନ୍ତ ବିହାର, ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ

ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି

ଚନ୍ଦ୍ର ଶେଖର ଗୋ

"ଆଶା" ହଜିଗଲା
ଆକାଶର ଶୂନ୍ୟତାରେ
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି
ଆଶ୍ୱାସନାକୁ ଆଦର କରି ।।

"ସ୍ୱପ୍ନ" ଜଳଗଲା
ପ୍ରେମିକାର ଅହମିକାରେ
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି
ପାଉଁଶକୁ ସ୍ମୃତି କରି ।।

"ଆଖି" ଭରିଗଲା
ସାଗର ପରି ଲୋତକରେ
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି
ଲୁହକୁ ଖୁସୀର ନା' ଦେଇ ।।

"ମନ" ପାଲଟିଗଲା
ବିଦଗ୍ଧ ମରୁଭୂମି
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି
ସାନ୍ତ୍ୱନାର ଅଞ୍ଚଳରେ ।।

ବେଦାନ୍ତୀ

"ହୃଦୟ" ବେଳାଭୂମେ
ଘୃଣାଭଙ୍ଗା ପଡ଼ିଗଲା
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି
ଉଆଁଷକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ।।

"ପ୍ରେମ" ଶୋଇଗଲା
ପ୍ରତାରଣାର ପଲଙ୍କରେ
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି
ପ୍ରେମର ଅମରତ୍ୱ ପାଇଁ ।।

"ଜୀବନ" ପାଲଟିଗଲା
ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଯୋଗ୍ୟ ବନ୍ଧୁ
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି
ଜୀଇଁବାକୁ ସମ୍ମାନିତ କରି ।।

"ମୁଁ" ଏକା
ଆଜି ସର୍ବହରା
ତଥାପି ବଞ୍ଚିଛି
ଦିହକୁ ବୋହି ଦହନ ପାଇଁ
ଗ୍ଲିଛି ଶ୍ମଶାନ ଅଭିମୁଖେ...।।

କର୍ଲାଖମାର, ସିନାପାଲି, ନୂଆପଡ଼ା

“ପଢନ୍ତୁ ଏବଂ ପଢାନ୍ତୁ ବେଦାନ୍ତୀ”

ବଣ ମଲ୍ଲୀ

ଭାରତୀ ସାହୁ

ବଣ ମଲ୍ଲୀ ସିନା ବଣେ ଫୁଟିଥାଏ ଝରିପଡ଼େ ସେ ବଣରେ,
ବଣରେ ଜନମ ବଣରେ ମରଣ ଲାଗି ନ କେବେ ସେବାରେ ।
ବଣ ବୁଝିଲାନ ବଣର ମଲ୍ଲୀକୁ ବଣ କଲାନ ନଜର,
ବଣକୁ କହିବ ମନକଥା ହେଲେ ବଣ ହେଲା ସାତପର ।
ବଣ କଲା ସୃଷ୍ଟି ବଣ କଲା ଧ୍ୱଂସ ବଣକୁ ଦେଉନ ଦୋଷ,
ବିଶ୍ୱାସରେ ବିଷ ଦେଲା ଯେବେ ବଣ ପିଇଲା ଭାବି ପୀୟୂଷ ।
ବଣ ତାର ଗତି ବଣ ତାର ଦିନ ବଣବି ତାର ସପନ,
ବଣ ତାର ସାଥି ଭାବିତ ନେଇଛି ବଣକୁ ଦେଇଛି ମନ ।
ସକାଳର ଖରା ବଣତ ଦେଇଛି ବଣବି ଦେଲା ଗୋଧୂଳି,
ବଣ ତା ପୁନେଇଁ ବଣ ତା ପରବ ପାରୁନ ବଣକୁ ଭୁଲି ।

ଯୁନଦା ପାଟଣା, ଦଶରଥପୁର, ଯାଜପୁର

"ପଢନ୍ତୁ ଏବଂ ପଢାନ୍ତୁ ବେଦାନ୍ତୀ"

ବାଟବଣା ପଥିକ

ସୁଷମା ପରିଜା

ଗୋଟିଏ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ରେ ଛଟପଟ ହେଉଥିଲ୍ ସାହେବ | ସାହେବ ନାଏକ ପଁଇତିରିଶ ବର୍ଷର ଯୁଆନ ଭେଣ୍ଡା, ଘରେ ତା'ର ତିରିଲ୍ ପଳାଶ, ସାନ ସାନ ଦୁଇଟି ପୁଅ ବବୁଲ୍, ଟୁବୁଲ୍, ବୁଢା ବାପ ହାକମ ନାଏକ, ମାଆ ସାରୀ ନାଏକ କୁ ମିଶାଇ ଛଅ ପ୍ରାଣୀ କୁଟୁମ୍ବ | ଆଜି କ ପନ୍ଦର ଦିନ ହେବ ମାଆ କୁ ଜର | ବାପାଙ୍କ ଧଇଁ କାଶ ଟା ମାସେ ହେଲ୍ଣି ବାହାରି ପଡିଛି ଯେ ସେ ର୍ତି ସାର୍ କାଶି କାଶି ବେଦମ୍ ହେଉଛନ୍ତି | ପଳାଶ ପେଟରେ ପାଞ୍ଚ ମାସର ଛୁଆକୁ ଧରି କାମ କରି କରି ନୟାନ୍ତ ହେଉଛି | କାହାରି ପାଇଁ କଛି କରି ପାରୁନ ସାହେବ। ଯେଉଁ ଠିକାଦାର ପାଖରେ ସେ କାମ କରେ ସିଏ ଯାଇଛି ସହରକୁ ଟଙ୍କା ଆଣିବାକୁ | ଏଠାର କୁଲି ସର୍ଦ୍ଦାର କହୁଛି କ'ଣ ଗୋଟାଏ ବିଲ୍ ପାସ୍ ହେବ, ତା'ପରେ ଟଙ୍କା ମିଳବ ଠିକାଦାର କୁ। କେବେ ମିଳବ କଏ ଜାଣେ ? ହପ୍ତା କୁ ହପ୍ତା ମଜୁରୀ ମିଳେ ସାହେବ କୁ | ସେଇଥିରେ ତା'ର ଘର ଚଳେ। ଏବେ ଦୁଇ ତିନ ହପ୍ତା ହେଲ୍ଣି ମଜୁରୀ ମିଳବାକୁ ନାହିଁ | ଖଟିଖିଆ ମଣିଷ ର ତ କାନ୍ଧ ଅଲଗୁଣି, ପେଟ ଅମାର| ଆଉ କୋଉଠି କ'ଣ ଅଛି ଯେ ସିଏ ଘର ଚଳେଇବ | ମାଆ ଯୋଉ ଆମ୍ବ ଟାକୁଆ ରୁ କୋଇଲି କାଢି, ତା'କୁ ଶୁଖାଇ ଚୁନାକରି ରଖି ଥିଲ୍ ସେଇଆକୁ ଜାଉ କରି ଖାଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ | ଛୁଆ ଦୁଇଟା ଖାଲି କ'ଣ ଖାଇବେ କ'ଣ ଖାଇବେ ବୋଲି ଡହଳବିକଳ ହେଉଛନ୍ତି | ସେମାନଙ୍କୁ ଗ୍ଚହିଁ ମୁହଁ ଶୁଖି ଯାଉଛି ପଳାଶ ର। ସେ ନଜେ ଟିକେ ଭଲ ମନ୍ଦ ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ବି ମନକୁ ମାରି ରହୁଛି | ମାଆର ଜରୁଆ ପାଟିକୁ କଛି ଭଲ ଲ୍ଗୁନ, ସିଏ ବି ପିଲ୍ଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଗ୍ଚହିଁ ଚୁପ୍ ରହୁଛି |ବାପା ଜୁଳୁ ଜୁଳୁ କରି ଗ୍ଚହିଁ

ରହୁଛି, ଅସହାୟତା ର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡୁଛି ରହି ରହି | ଖୁବ୍ ଅସହାୟ ଲାଗୁଛି ସାହେବ କୁ | କାନ୍ଦିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ବୁକୁ ଫଟେଇ |

ଦିନ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ତା' ବାପା ମାଆ ଜଙ୍ଗଲରୁ ଶାଳ ପତ୍ର, ଛତୁ, ମହୁଲ ସଂଗ୍ରହ କରି ଆଣୁଥିଲେ ଆଉ ସାହେବ ତା'ଭଉଣୀ ରୁକ୍ମଣୀ ସାଙ୍ଗରେ ସେ ସବୁ ଜିନିଷ କୁ ନେଇ ଗାଁ ହାଟରେ ବିକ୍ରି କରି ଖୁବ୍ ପଇସା କମେଇ ଆଣୁଥିଲା । ସେଥିରେ ହାଟ ସଉଦା ହୋଇ ସାରି ଆହୁରି ଦି'ପଇସା ବଳି ପଡୁଥିଲା । ସେତକ ଆଣି ମାଆ ହାତରେ ଦେଲା ବେଳକୁ ମାଆର ମୁହଁରେ ଯେଉଁ ଖୁସି ର ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦିଆ ହସ ଟିକକ ଉକୁଟି ଉଠୁଥିଲା ସେଇ ଖୁସି ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ର ପୁଅ ସାହେବ କୁ କାଠିଏ ବଳ ଦେଉଥିଲା ଆହୁରି ଅଧିକ କାମ କରିବାକୁ । ସେ ହାଟ ରେ ବେପାରୀ ମାନଙ୍କ ର ଛୋଟ ଛୋଟ କାମ, ଯେମିତି କ ଟିକଏ ପାଣି କ ଗ୍ଲ ଆଣିବା, ଛୋଟ ଛୋଟ ବୋଝ ଉଠାଇଦେବା ଇତ୍ୟାଦି କାମ କରି ଆଉ ଦୁଇ ପଇସା ଅଧିକ ରୋଜଗାର କରି ଆଣୁଥିଲା । ବାଟରେ ଭାଇଭଉଣୀ ମିଠେଇ ଖାଉଥିଲେ, ଭଉଣୀ ପାଇଁ ନାଲିଫିତା, ନଖପାଲିସି କିଣି ଆଣୁଥିଲେ, କେତେ ଖୁସିରେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି କହୁଥିଲା ମାଆ "ମୋ ପୁଅ ସତସତିକା ସାହେବ ହେବ ଦିନେ "| ଦୂରରେ ଥାଇ ଅଦୃଶ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତ ର ଆନନ୍ଦ ରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଉଠୁଥିଲା ବାପାର ମୁହାଁ ହେଲେ କଏ ଜାଣିଥିଲା ଦିନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଅବସ୍ଥାରେ ଦିନ କାଟିବାକୁ ପଡିବ ବୋଲି ।

ତାଙ୍କର ଏବଂ ତାଙ୍କରି ଭଳିଆ ଅନେକ ପରିବାରର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ସେଇଦିନ, ଯେଉଁଦିନ ସରକାର ତାଙ୍କ ଗାଁ ପାଖ ଜଙ୍ଗଲକୁ ନିଲାମ ରେ ଦେଇ ଦେଲେ ସହରୀ ବେପାରୀ ମାନଙ୍କୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ମନା କରି ଦିଆଗଲା ସେଇ ଦିନ ଠାରୁ ସେମାନେ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ରେ ତୋଳି ପାରିବେନି ମହୁଲ, ଶାଳପତ୍ର, ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିବେନି ଝୁଣା, ମହୁ କି ଛତୁ । ଯେଉଁ ଠିକାଦାର ଜଙ୍ଗଲ କୁ ନିଲାମ ଧରିଛି କେବଳ ସିଏ କମ୍ପା ତା'ର ଲୋକ ହିଁ ସେ ସବୁ ନେଇ ପାରିବେ । ସେଦିନ ସାହେବ ଭାବିଥିଲା ଜଙ୍ଗଲ ତ ସେମାନଙ୍କର ମାଆ । କାହିଁ କୋଉକାଳୁ ତା'ବାପ ଗୋସିବାପ ଅମଳରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେଇ ଜଙ୍ଗଲ ହିଁ ପାଳି ଆସିଛି ତା' କାଠ, ପତ୍ର, ଝୁଣା, ମହୁ, ମହୁଲ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ଦେଇ । ତାଙ୍କ ଭଳିଆ ଜମିହୀନ ଲୋକ ମାନଙ୍କର ଭାତହାଣ୍ଡି ହେଲା ଜଙ୍ଗଲ । ସରକାର ଟା କଏ

ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ମା' ଠାରୁ ଅଲଗା କରିବା ପାଇଁ ? ତାଙ୍କ ଠାରୁ ତାଙ୍କର ଅଧିକାର ଛଡ଼ାଇ ନେବା ପାଇଁ ? ତା'ର ଛୋଟ ମୁଣ୍ଡରେ କଛି ପଶୁନଥିଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ତାଙ୍କର ଗାଁ ରେ ସହରୀ ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ ବଢିଲା । ବଡ ଠିକାଦାର ଠାରୁ ଛୋଟ ଠିକାଦାର, ଛୋଟ ଠିକାଦାର ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଗାଆଁ ର ମାମଲତକାର ଙ୍କ ହାତରେ ରହିଲା ଜଙ୍ଗଲର ମାଲିକାନା । ଆଉ ବାପା ଭଳଆ ଲୋକ ମାନେ ଦିନ ମଜୁରିଆ ସାଜି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଗଲେ ଶାଳପତ୍ର, ମହୁଲ, ଝୁଣା, ମହୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳେ ସେସବୁ ଜିନଷ କୁ ସର୍ଦ୍ଦାର ହାତରେ ସମର୍ପି ଦେବା ଲାଗି । ଯାହା ମଜୁରୀ ମିଳୁଥିଲା ତାହା ପାଟି କୁ ଅଣ୍ଟିଲେ ପେଟକୁ ଅଣ୍ଟୁ ନଥିଲା । ମାଂସାଶୀ ସହର ଲୋକଙ୍କ ଭୋକଲା ଆଖି ପଡିଲା ଜଙ୍ଗଲୀ ତିରିଲା ଙ୍କ ଉପରେ ।

ପେଟ ର ଭୋକକୁ ଶାନ୍ତ କରିବାକୁ କେହି କେହି ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ଦେହର ଭୋକକୁ ମେଣ୍ଟାଉଥିଲେ ତ ଆଉ କଏ ସେମାନଙ୍କ କବଳରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ଲାଗି ତା' ମାଆ ଭଳ ଜଙ୍ଗଲ ଯିବା ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥିଲେ । ଏମିତି ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ରେ ଜୀବନ କଟୁଥିଲା ବେଳେ ଦିନେ ଗୋଟିଏ ଗଛରେ ଚଢି ମହୁ ଫେଣା କାଢିବା ସମୟରେ ମହୁମାଛି ଙ୍କ ଆକ୍ରମଣ ର ଶିକାର ହୋଇ ଗଛରୁ ପଡି ଅଣ୍ଟା ଭାଙ୍ଗି ଗଲା ବାପା ର। ଗାଁ ବଇଦ ଯେତେ ଚକତ୍ସା କଲେ ବି ଆଉ ଅଣ୍ଟା ସଳଖି ଠିଆହେଲା ନାଇଁ ବାପା । ସେଇ ଦିନରୁ ଘର ର ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ ବାପାର ମଜୁରୀ ଖଟିବାକୁ ଗଲା ଅଠର ବର୍ଷର ଯୁଆନ ସାହେବ ।

ସେଇ ଦିନ ଠାରୁ ଖଟୁଛି ତ ଖଟୁଛି । ଭଉଣୀର ବାହାଘର, ନଜ ବାହାଘର, ବାପା ମାଆ ଙ୍କର ଦେହ ପାଆ ସବୁ କରିଛି ହେଲେ ପଇସା ଟିଏ ସଞ୍ଚି ପାରିନ । ଯାହା କମେଇଛି ସବୁ ଘର ଖର୍ଚ୍ଚ ରେ ଆଉ ସାହୁକାର ର ଦେଣା ଶୁଣିବାରେ ଯାଇଛି । ଆଜି ତା' ହାତରେ କାଣି କଉଡି ଟିଏ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଗଛମୂଳେ ଏମିତି ଭାବି ଭାବି ବସିଛି ନଜ କାନ୍ଧରେ କାହାର ମୃଦୁ ସ୍ପର୍ଶ ପାଇ ଚମକ ଉଠିଲା ସାହେବ । ଦେଖିଲା ତା'ପଛରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ପାଖ ଗାଆଁ ଦଣ୍ଡ ପଦର ଗୀର୍ଜା ର ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ । ଆଗରୁ କେତେଥର ଗାଁ ରାସ୍ତାରେ ଯିବା ଆସିବା ବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଭେଟିଛି ସାହେବ । ଖୁବ୍ ଆମାୟିକ ଭଦ୍ର ଲୋକ ଜଣେ । ଦେଖା ହେଲେ ଭଲ ମନ୍ଦ ପଗ୍ଚରି ବୁଝିଥାନ୍ତି । କେତେଥର କହିଛନ୍ତି ତା' ବାପା ମାଆଙ୍କୁ ଆଣି ଗୀର୍ଜା ରେ ଥିବା ମେଡିକାଲ୍ ରେ ମାଗଣା ଚକତ୍ସା କରେଇ ନେବାକୁ ହେଲେ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ

ଭୟରେ ସେ କେବେ ଯାଇ ପାରେନ । ଅନେକ ଦିନ ଧରି ସେ ଶୁଣି ଆସୁଛି ଯେ ଫାଦର୍ କୁଆଡେ ଏମିତି ମାଗଣା ଚକସ୍ତା, ମାଗଣା ଔଷଧ ଆଉ ମାଗଣା ଶିକ୍ଷା ର ମୋହ ଦେଖାଇ ଗରିବ ନରୀହ ଲୋକଙ୍କୁ ଗୀର୍ଜା କୁ ଡାକ ନଅନ୍ତି ଆଉ ସେଠି ଥିବା ତାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ମାନେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଲୋଭିତ କରି ଧର୍ମାନ୍ତର କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ କରିଦିଅନ୍ତି । ସେଇଥିପାଇଁ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କର ଖୁବ୍ ଅସନ୍ତୋଷ ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ ଙ୍କ ଉପରେ । ତା'କୁ ସ୍ନେହ ରେ ଆଉଁସି ଦେଇ ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ କହିଲେ "ଏଠାରେ ଏମିତି ମନ ଦୁଃଖକରି କାହିଁକି ବସିଛ ସାହେବ ? କ'ଣ ହୋଇଛି ତୁମର ? ମୁଁ ତମର ବାପ ବୟସର ହେବି, ତମେ ମୋ ପୁଅ ଭଳଆ, ତମର ଦୁଃଖ କଥା କହିଲେ ହୁଏତ ମୁଁ ତମକୁ କଛି ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବି "। ସବୁ ଆଡୁ ହତାଶ ହୋଇ ବସିଥିବା ସାହେବ କୁ ବଂଚବା ଲାଗି ସାହାଗ୍ ଟିଏ ମିଳଗଲା ଯେମିତି ।

ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ ଙ୍କ ଦୁଇପଦ ସମବେଦନା ର କଥା ଶୁଣି ସାହେବ ର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ର ବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗି ପଡିଲା, ସେ ଭେ ଭେ ହୋଇ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ସବୁ କଥା କହିଗଲା ତାଙ୍କୁ । ସବୁ ଶୁଣି ସାରି ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ ତଳୁ ଉଠାଇ ଆଣି ଛାତିରେ ଗ୍ଣପି ଧରିଲେ ତା'କୁ । ତା'ର ପିଠି ଥାପୁଡ଼ାଇ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲେ । ପକେଟ୍ ରୁ କାଢି ଦୁଇଟି ପାଞ୍ଚ ଶହ ଟଙ୍କାର ନୋଟ୍ ଗୁଞ୍ଜି ଦେଲେ ତା' ହାତରେ। କହିଲେ " ଯା, ଆଗ ଛୁଆ ମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଖାଇବାକୁ ଦେ, କାଲି ମାଆଙ୍କୁ ଆଣି ଆମ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଦେଖାଇ ଔଷଧପତ୍ର ନେଇଯିବୁ"। ସାହେବ କୃତ୍ୟ କୃତ୍ୟ ହୋଇ ଗ୍ଣହିଁଥିଲା ଫାଦର୍ ଙ୍କ ମୁହଁକୁ । ଆରେ ଶିଘ୍ର ଯା' ବର୍ଷା ମାଡି ଆସିଲାଣି କହି ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ପାହୁଣ୍ଡ ପକେଇ ଆଗେଇ ଯାଉଥିଲେ ଗୀର୍ଜା ଆଡକୁ ଯାଇଥିବା ରାସ୍ତା ରେ । ସାହେବ ର ମନେ ହେଉଥିଲା ଧଳା ପୋଷାକରେ ଦେବଦୂତ ଜଣେ ସ୍ୱର୍ଗ ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଥିଲେ ତା'କୁ ତା'କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ । ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣିଥିବା କଥା ଗୁଡ଼ିକ ତା'କୁ ଡାହା ମିଛ ବୋଲି ଲାଗୁଥିଲା । ଫାଦର୍ ଙ୍କ ଲୋକପ୍ରିୟତା ଦେଖି ଗାଁ ଲୋକେ ଅସହିଷ୍ଣୁ ହୋଇ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ କୁତ୍ସା ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ବୋଧହୁଏ।

ସେଦିନ ସେଇ ଟଙ୍କା ରେ ଘର ସଉଦା ସାଙ୍ଗରେ ପୁଅ ମାନଙ୍କ ଲାଗି ମିଠେଇ, ପଳାଶ ଲାଗି ବାରମଜା, ବାପା ମାଆ ଙ୍କର ଔଷଧ ସହିତ ଫଳମୂଳ ନେଇ ଘରକୁ ଫେରିଲା

ବେଳକୁ ତା' ମୁହଁ ଖୁସିରେ ଝଲସି ଉଠୁଥିଲା । ତା' ହାତରେ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଜିନଷ ଦେଖି ସେଇ ଖୁସି ସଂଚରି ଯାଇଥିଲା ଘରର ସବୁ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ମୁହଁକୁ । ସେଦିନ ରାତିରେ ଭାତ ଡାଲି ତରକାରୀ ରୋଷେଇ କରି ପେଟପୁରା ଖାଇଲେ ସାରା ପରିବାର। ରାତିରେ ଖାଇ ପିଇ ସାରିବା ପରେ ଶୋଇବା ବେଳକୁ ପଇସା କେଉଁଠୁ ଆଣିଲ ବୋଲି ପଚାରିଲା ପଳାଶ । ମାଇପି ଲୋକ କଥା ଟା ଜାଣିଲେ କାନକୁ ପାଞ୍ଚ କାନ ହୋଇ ଗାଁ ରେ ଘୁରି ବୁଲିବ ଆଉ ଗାଁ ଲୋକେ ପୁଣି ଫାଦର୍ ଙ୍କୁ ବଦନାମ କରିବେ ବୋଲି ଭାବି ସାହେବ ସତ କଥା ଟା ନକହି କରଜ ଆଣିଛି କହି ବାଆଁରେଇ ଦେଲା ପଳାଶ କୁ ।

ତା'ପରଦିନ ସକାଳୁ ମାଆକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ସାହେବ ପହଞ୍ଚିଲା ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ ଙ୍କ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ। ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ଡାକ୍ତର ମାଆକୁ ମାଇନା କରି ଔଷଧପତ୍ର ଦେଲେ ଏବଂ ସେସବୁ ଔଷଧ ର ଖାଇବା ବିଧି ଜାଣିବା ଲାଗି ପଠାଇ ଦେଲେ ଆରଘରେ ବସିଥିବା ସିଷ୍ଟର୍ ମାରିଆ ଙ୍କ ପାଖକୁ । ପତଳା ଗୋରା ତକତକ ଚେହେରା ର ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟି ସିଷ୍ଟର୍ ମାରିଆ। ତା'ର ଚେହେରା ଟି ଥିଲା ଯେତିକ ସୁନ୍ଦର କଥା ଥିଲା ସେତିକ ମଧୁର । ସାହେବ ର ଆଖି ଦୁଇଟା ହଟୁ ନଥିଲା ମାରିଆ ର ମୁହଁ ଉପରୁ । ମାଆର ଔଷଧ ଆଣିଲା ପରେ ସେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇବାକୁ ଯାଇଥିଲା ଫାଦର୍ ଙ୍କ ପାଖକୁ । ଫାଦର୍ ଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ପ୍ରଣାମ ଜଣାଇଲା ଏବଂ ମଜୁରୀ ମିଳବା ପରେ ସେ ତାଙ୍କ ଦେଇଥିବା ଟଙ୍କା ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଫେରାଇ ଦେବ ବୋଲି କହିଲା ।

ସ୍ୱଳ୍ପ ହସି ଫାଦର୍ କହିଲେ ସେ ଟଙ୍କା ଫେରସ୍ତ କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ ବରଂ କେତେବେଳେ କେମିତି ଆସି ଗୀର୍ଜା ପାଖରେ ଥିବା ବଗିଚାରେ କଛି କାମ କରି ଶୁଝାଇ ଦେବ ସେ ଟଙ୍କା । ପ୍ରସ୍ତାବ ଟି ମନକୁ ପାଇଲା ସାହେବ ର। ସେଇ ଦିନ ଠାରୁ ସେ କେତେବେଳେ କେମିତି କାମ ଧନ୍ଦା ସାରି ସେ ଚାଲି ଯାଏ ଗୀର୍ଜା କୁ । ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ ଯାହା କାମ କରିବାକୁ କୁହନ୍ତି କରି ଦେଇ ଆସେ । ମଝିରେ ମଝିରେ ଆସି କାମ ଦେଖି ଯାଆନ୍ତି ସିଷ୍ଟର୍ ମାରିଆ। ତାଙ୍କର ହସ ଟି ଦେଖି ସାହେବ ଆତ୍ମବିସ୍ମୃତ ହୁଏ, ତା'ର ସବୁ କ୍ଳାନ୍ତି ମେଣ୍ଟିଯାଏ ।

ଘରେ କନ୍ତୁ ଏଠିକ ଆସିବା କଥା କାହାକୁ ଜଣାଉନଥାଏ ସେ। କେମିତି ଗୋଟାଏ ମୋହ ଆବୋରି ବସିଥାଏ ତା'କୁ । ଦିନେ ଯଦି ସେଠିକ ନଆସି ପାରେ ଖୁବ୍ ଛଟପଟ ହୁଏ, ରାତିରେ ନିଦ ହୁଏ ନାହିଁ ତା'କୁ । ସିଷ୍ଟର୍ ମାରିଆ ଙ୍କ ହସ ହସ ମୁହଁ ଟି ସବୁବେଳେ ନାଚ ଯାଏ ତା' ଆଖିରେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୀର୍ଜା କୁ ଆସିବା ବଢି ଚାଲିଥିଲା ସାହେବ ର, ତା ସହିତ ଘରକୁ ଫେରିବାର ସମୟ ବି । ସବୁ ବେଳେ କେମିତି ଗୋଟାଏ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ରହୁଥିଲା ସେ । ଏବେ ଆଉ ପଇସା ପତ୍ର ର ସେମିତି ଅଭାବ ନଥିଲା ତା'ର ।

ତା'ର ଏଇ ପରିବର୍ତ୍ତନ କୁ ଠିକ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲା ପଳାଶ । ଆଗରୁ ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ରହୁଥିବା ସାହେବ ଏବେ ଖୁବ୍ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ରହୁଥିଲା । ବାପା ମାଆ ଙ୍କର ଔଷଧ ପତ୍ର, ଲୁଗାପଟା, ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖେଳନା, ତା' ପାଇଁ ଭଲ ଭଲ ଖାଇବା ଜିନିଷ ସବୁ କିଣି ଆଣୁଥିଲା । ଆଗକୁ ଆହୁରି ପଇସା ଆଣିବ, ତା'କୁ ରାଣୀ ଭଳିଆ ରଖିବ, ପିଲାଙ୍କୁ ଭଲ ସ୍କୁଲ ରେ ପଢେଇ ବଡ ମଣିଷ କରିବ, ନିଜ ଭଳିଆ ମୂଲିଆ ହେବାକୁ ଦେବନି ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ବହୁତ କଥା ପଳାଶ କୁ କହୁଥିଲା ସାହେବ । ପଳାଶ କୁ ଲାଗୁଥିଲା ସାହେବ କିଛି ଭୁଲ୍ କାମ କରୁଛି ନିଶ୍ଚିତ ନହେଲେ ଏତେ ପଇସା ତା' ପାଖକୁ ଆସୁଛି କୁଆଡୁ ? କିଛି କଥା ପଚାରିଲା ବେଳକୁ କଥା ବାଆଁରେଇ ଦେଇ ଉଠି ବାହାରକୁ ଚାଲି ଯାଉଛି । ଆଜି କାଲି ତା' ପାଖରେ ବି ଆଗ ଭଳିଆ ନସର ପସର ହେଉନାହିଁ ସେ। କାମ କରି ହାଲିଆ ହୋଇ ପଡି ଆସୁଛି ଯେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜାକଜୁକ ହୋଇ ଶୋଇପଡୁଛି । ବୋଧହୁଏ ଗର୍ଭବତୀ ପଳାଶ କୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛି ସାହେବ। ବିଚରା ମରଦ ଟା ଉପରେ ଦୟା ହେଲା ପଳାଶ ର। ଦୁଇ ପୁଅ ଙ୍କ ମଝିରେ କୁଙ୍କୁରି କାଙ୍କୁରି ହୋଇ ଶୋଇ ପଡିଥିବା ସାହେବ କୁ ଅନେକ ଦିନ ହେବ ଟିକଏ ଘଷି ମୋଡି ଦେଇ ପାରିନି ସେ। ଆହା ! କେତେ ଖଟୁଛି ମରଦ ଟା ତା' ପାଇଁ, ତା' ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ସିନା। ସାହେବ ର ଗୋଡ ତଳେ ବସିପଡି ତା'ର ପାଦ ଦୁଇଟି ଧରି ଆଉଁସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ପାଦରୁ ଅଣ୍ଟା, ଅଣ୍ଟା ରୁ ପିଠି ଏମିତି ଆଉଁସି ଆଉଁସି ହାତ ମାରିଲା ତା'ର ଛାତିରେ। ଛାତିରେ ହାତ ଦେଲା ବେଳକୁ ସାର୍ଟ ତଳେ କ'ଣ ଗୋଟିଏ ମୁନିଆଁ ଜିନିଷ ରେ ହାତ ବାଜିଲା ପଳାଶ ର। କ'ଣ ଟାଏ ବୋଲି ସାହେବ କୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇ ତା'ର ସାର୍ଟ ବୋତାମ୍ ଖୋଲି ଦେଖିଲା ସେ। ବିସ୍ମୟ ରେ ଆଖି

ଦୁଇଟା ବିସ୍ଫାରିତ ହୋଇଗଲା ପଳାଶ ର । ସାହେବ ର ବେକରେ ଝୁଲୁଥିଲା ରୁପା ଚେନ୍ ରେ ବନ୍ଧା କ୍ରସ୍ ଟିଏ ! ଯେମିତି ଗାଁ କୁ ଆସୁଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ପାଦ୍ରୀ ଆଉ ତାଙ୍କର ସାଥୀମାନଙ୍କ ବେକରେ ପଡି ଥିବାର ଦେଖିଥିଲା ସେ। ଜିଭ କାମୁଡି ପକାଇ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଗଲା ପଳାଶ । ତା' ହେଲେ କ'ଣ ସାହେବ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୋଇ ଯାଇଛି ? ଶାଶୁ ଶଶୁର ଜାଣିଲେ କ'ଣ ହେବ ? ଗାଁ ଲୋକେ ଜାଣିଲେ କ'ଣ ହେବ ?? ଜାତିପତି ରୁ ବାସନ୍ଦ କରିବେ ତ କରିବେ ସାହେବ ର ଜୀବନ ରଖିବେ ତ ??? ଭଲରେ ବରଡା ପତ୍ର ପରି ଥରିଥରି ସାହେବ କୁ ଝିଙ୍କି ଏକା ଝଟକା ରେ ଉଠାଇ ଦେଲା ସେ। ନିଦ ମଳ ମଳ ଆଖିରେ ଉଠି ପ୍ରଶ୍ନିଳ ଦୃଷ୍ଟି ରେ ଗୁହିଁଲା ସାହେବ। ନିଜର ରାଣ, ପିଲାଙ୍କ ରାଣ ଦେଇ ସତ କଥା ଟା ସାହେବ ଠାରୁ ଆଦାୟ କରିବା ଲାଗି ବେଶୀ ସମୟ ଲାଗିନଥିଲା ପଳାଶ କୁ। ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ କହିଗଲା କେମିତି ଫାଦର୍ ଯୋଶେଫ୍ ଙ୍କ ମିଠା ମିଠା କଥା, ଅଯାଚିତ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା, ସେ ଦେଖାଇଥିବା ସୁନ୍ଦର ଭବିଷ୍ୟତ ର ସୁନେଲି ସ୍ୱପ୍ନ ର ମାୟାଜାଲ ରେ ପଡି ସେ ଧର୍ମାନ୍ତରିତ ହୋଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି । ସବୁ କରିଛି କେବଳ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ନିଜ ପରିବାର ପାଇଁ।

ଆଃ, ଥୁଃ କହି ଛେପ ନଣ୍ଡାଏ ତଳକୁ ପକାଇ ଦେଇ ସାହେବ କୁ ଦୂରକୁ ଠେଲି ଦେଲା ଘୃଣା ରେ ମୁହଁ ଫେରାଇ ନେଇଥିଲା ପଳାଶ । ସାହେବ ର ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା ଦେଖି କ୍ଷୋଭ ଆଉ ଦୁଃଖରେ ଜଳି ଉଠୁଥିଲା ସେ। ରଡି ନିଆଁ ପରି ଜଳି ଉଠି ଗର୍ଜନ କହିଥିଲା "ତୁମେ ଆମକୁ ଯେମିତି ରଖୁଥିଲ, ଆମେ ରହିଥିଲୁ, ସୁଖେ ଦୁଃଖେ ଚଳୁଥିଲୁ, କେବେ ତୁମକୁ କହିଥିଲୁ କି ଆମକୁ ଭଲ ଖାଇବାକୁ, ଭଲ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦିଅ ବୋଲି? ତୁମ ବାପା ମାଆ କେବେ କହିଥିଲେ କି ଆମକୁ ଭଲ ଡାକ୍ତର ଦେଖା, ଭଲ ଔଷଧପତ୍ର, ଫଳମୂଳ ଆଣି ଦେ ବୋଲି । ତେବେ ତମେ ନିଜକୁ କାହିଁକି ବିକି ଦେଲ ଫାଦର୍ ଙ୍କ ପାଖରେ ? ନିଜକୁ, ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ, ବାପା ମାଆ ଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ କୁ, ଆମ ଗାଁ, ସାଇ ଭାଇ, ଆମ ଠାକୁର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିକି ଦେଲ ସାମାନ୍ୟ କେତେଟା ଟଙ୍କା ଆଉ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ? ଆମେ ହିନ୍ଦୁ ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ, ହିନ୍ଦୁ ହୋଇ ମରିବୁ , ବିଧର୍ମୀ ହୋଇ ନୁହେଁ । ଧର୍ମ ଲାଗି ଜିଇଁଛୁ, ଧର୍ମ ଲାଗି ମରିବୁ" ।

ରାଗ ଜର ଜର ହୋଇ ଗୁଳରେ ଖୋସା ହୋଇଥିବା ଧାରୁଆ କାତି ଟାକୁ ଭିଡି ଆଣିଲା ପଳାଶ । କହିଲା "ଆମ ପାଇଁ ତମର ଏତେ ଚନ୍ତା ତ, ଆଜି ସେ ଚନ୍ତା ମୁଁ ଦୂର କରି ଦେଉଛି। ଆଗ ପୁଅ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ହାଣିବି, ତା 'ପରେ ନଜେ ହାଣି ହେବି, ତମର ସବୁ ଚନ୍ତା ଏକା ଥରକେ ତୁଟିଯିବ" |

ପୁଅ ଦୁହିଁଙ୍କୁ, ପଳାଶ କୁ ଜୀବନରୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଉଥିଲା ସାହେବ। ପଳାଶ ର ଏ ଦୃଢୋକ୍ତି ଶୁଣି ହାଲୁକ ଶୁଖିଗଲା ତା'ର । ଧାଇଁଯାଇ ପଳାଶ ହାତରୁ କଟୁରୀ ଟା ଛଡାଇ ଆଣି ତଳେ ପକାଇ ଦେଇ ପଳାଶ ର ଗୋଡ ଧରି ନେହୁରା ହେଲା, କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲା "ମୋର ଭୁଲ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି ପଳାଶ, ମତେ ତୁ କ୍ଷମା କରି ଦେ। ମୁଁ ତତେ କମ୍ବା ମୋର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଛାଡି ବଞ୍ଚି ପାରିବିନ । ତୁ ଦେଖିବୁ, ମୁଁ କାଲି ସକାଳେ ପୁରୀ ଯାଇ ସେଠାରେ ମୁକ୍ତି ମଣ୍ଡପରେ ଜାତି ହୋଇ ଆସିବି। ଆଉ ଦିନେ ହେଲେ ଗୀର୍ଜା ର ଦୁଆରମୁହଁ ମାଡିବିନ। ତୁ ମୋ ପିଲାଙ୍କୁ ମାରେ ନାଇଁ କ ନଜେ ମର ନାଇଁ ଲୋ । ତମକୁ ହରାଇ ମୁଁ ମରିଯିବି "| କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ପଳାଶ କୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଥିଲା ସାହେବ । ଦୁହିଁଙ୍କ ଆଖରୁ ଲୁହ ଧାର ବୋହି ଓଦା ହେଉଥିଲା ଘରର ମାଟି ଚଟାଣ । ସତେ ଯେପରି ଦୁହିଁଙ୍କ ଲୁହରେ ଧୋଇ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ପୃଥିବୀ ର ସବୁ କଳୁଷ । ପୂର୍ବାକାଶରେ ସିନ୍ଦୂରା ଫାଟି ଆସୁଥିଲା। ଝାଡିଝୁଡି ହୋଇ ସାହେବ ବାହାରି ଗଲା ବାହାରକୁ । ନଜର ନତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ତା'କୁ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ରାସ୍ତାରେ ପହଞ୍ଚି ବସ୍ ଧରି ପୁରୀ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାଟ ହୁଡା ପଥିକ ପୁଣି ବାଟକୁ ଫେରିବ।

ଶାରଳା ଭବନ, ପୋତାପୋଖରୀ,
ନୂଆବଜାର, କଟକ -753004

ମୋ ଗାଆଁ

ଶିବ ଚରଣ ମହାପାତ୍ର

ଆଧୁନିକତା ର ଉଷ୍ମ ଆଲିଙ୍ଗନେ
ଅତୀତ ଟା ଫିକା ପଡୁଛି
କାହିଁ କେତେକାଳୁ କର୍ପୂର ଉଡିଛି
କପଡା ତ ପଡି ରହିଛି..

ଦୂର ତାଳବଣ ମୁଣ୍ଡେ ଇମାରତ
କଆ ଗହିରୀ ଟା ଶୋଇଛି
ବିଲ ହୁଡା ମାନେ ଗେଣ୍ଡାଳିଆ ନାହିଁ
ପର ତାର ଝଡି ଯାଇଛି..

ପାହାନ୍ତି ପ୍ରହରୁ କୁକୁଡା ଡାକେନି
ଗୃବି ଦିଆ ଘଣ୍ଟା ବୋବାଳେ
ଛେର୍ ପହର୍ ଟା କଏ ଆଉ ଦେବ
ବୋହୂ ଶୋଇଛି ପା ଳଦରେ..

କଆ ଗହୀର ରେ ଅଳସ ଭ୍ରୁଙ୍ଗୁନି
ମୋ ଗାଆଁ ର ନୀରବତା
ଷୋଡଶି ସୁନ୍ଦରୀ ଓଠ ତୁନି ରଖି

ଆଖିରେ କହୁନ କଥା..

ସ୍ୱଚ୍ଛ ଭାରତ ର ଡିଜିଟାଲ୍ ଗାଁ ରେ
ଅତୀତ ର ଗାଆଁ ହଜୁଛି
ପଦ୍ମ ପୋଖରୀ ରେ ହସୁନାହିଁ କଇଁ
ପୋଖରୀ ର ଲୁହ ଝୁରୁଛି..

ଶୁଭୁ ନାହିଁ ଆଉ କେନ୍ଦରା ବେହେଲା
ଡିଜେ ବାବୁ ଗୀତ ବାଜୁଛି
ସଞ୍ଜ ବୁଡୁନାହିଁ ଆମ୍ବ ତୋଟା ମାଳେ
ଗାଁ ମୋ ସହର ବାସୁଛି..

ଲଣ୍ଠନ ଡିବିରି ହଜିଗଲା କାହିଁ
ଭାଗବତ ଟୁଙ୍ଗି ପଡିଛି
ମାଳ ମାଳ ହୋଇ ମଦ ଭାଟି ଠୁଳ
ସଂସ୍କୃତି ମୋ କାହିଁ ହଜୁଛି..

ମାଟିର ମଣିଷ ମାଟିର ବାସନା
ହୃଦୟ ରୁ ଭୁଲି ଯାଉଛି
କାହିଁ କେତେ କାଳୁ କର୍ପୂର ଉଡିଛି
କପଡା ତ ପଡି ରହିଛି..

ସା/ପୋ-ଚକ୍ରଧରପୁର
ଜିଲ୍ଲା –କେନ୍ଦୁଝର

ଝାଳ

ଧୀରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ପ୍ରଧାନ

ଗତକାଲି ସଞ୍ଜରେ
ଲିଭିଯାଇଥିବା ଚୁଲ୍ଲୀରେ
ପଡିଥିବା ପାଉଁଶ ର ବନ୍ଧକୁ
ଭ୍ଙ୍ଗି ଦିଏ ମୋର ସ୍ୱେଦର ବନ୍ୟା
ନଭଶ୍ଚୁମ୍ବୀ ହେଉ ବା ମନ୍ଦିର
ନୂତନ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ।
ନଦୀବନ୍ଧ ହେଉ ବା ଭବନ
ସିମୀତ ଜଳଭ୍ଗର ସିମୀତ ଲହୁରୁ
ଲମ୍ବାରାସ୍ତା ବା ବିଦ୍ୟାଳୟ
ଅସିମୀତ ଝରଝର ସ୍ୱେଦ ମୋର
ପ୍ରୟୋଗରେ ଯୋଡେ ବନ୍ଧନ
ଭିଜାଏ ମୋ ଶରୀରକୁ ବସନକୁ
ଉର୍ଜ୍ଜା ମୋର ଅସୀମ ।।।।
ଦେଇଥାଏ ଅନ୍ୟକୁ ନାକ ଟେକବାର
ସୁଯୋଗ ସିନା, ମୋ ପାଇଁ ତ
ମୋ ରକ୍ତରେ
ମୋ ଭ୍ତହାଣ୍ଡିର ମହକ, ମୋ ପାଇଁ ତ
ଉଦିତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ର ଲ୍ଲିମା
ମୋ ଛୁଆଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସର ଝଲକ।।।
ଚନ୍ଦ୍ର ର ଗାରିମା
ଅପ୍ରଶସ୍ତ ବକ୍ଷରେ ମୋ ହିମାଳୟ

ସମୁଦ୍ରର ଉଦ୍ଦାମତା
କେବେ ଝୁଙ୍କି ନଥିବା ମେରୁଦଣ୍ଡ
ନଦୀର ପ୍ରଖରତା
ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ବାହୁଦ୍ୱୟ
ନଦୀ ସାଗରରେ
ଥକାହୀନ ପାଦଦୁଇ
ମିଶିଲ୍ ପରି
ମୋର ନଜସ୍ୱ ସମ୍ପତ୍ତି ।।।।।।।
ମୋ ଦେହର ସ୍ୱେଦବିନ୍ଦୁ
ମୋ ଅପରିସୀମ ଶକ୍ତି ର
ପାଗ୍‌ବାର।।।।।।
ରକ୍ତ ଓ ଝାଳର ସୁଆଦ ତ ଏକାପରି
ଖାଲି ରଙ୍ଗ ର ଫରକ
ଦେଖିଲ୍ ଲୋକ ଦେଖିପାରେ ଗାଢତା,,,,
ରକ୍ତ ଠାରୁ ମୋ ସ୍ୱେଦର।
ଭରିରହିଛି ସ୍ୱାଭିମାନ, ସ୍ନେହ,
କର୍ତ୍ତବ୍ୟନଷ୍ଠା, କର୍ମ ସମର୍ପଣ
ଆଉ ଟିକେ ସଚ୍ଚୋଟତାର ଲୁଣ
।।।।ମୁଁ ଏ ଦେଶର ଶ୍ରମିକ ।ଶ୍ରମ ମୋର ଜୀବନ।।।।
ଶ୍ରମିକ ଦିବସରେ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ ।।।।।।।।।।

ଝଜିରୀବାହାଳ, ଅନୁଗୋଳ

ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ - ଗିରନାର ପାହାଡ

(ଜୁନାଗଡ଼, ଗୁଜରାଟ)

ସୁବଳ ମହାପାତ୍ର

ଶେଷ ଭାଗ

ସୁବିଧା ସୁବିଧା ରେ ଓଲ୍ଲେହି ଗଲୁ ୨୫୦୦ ପାହାଚ। ଗ୍ଲି ଗ୍ଲି ଆସିବା ପରି ଲ୍ଗିଲ୍। ମଝିରେ କେବଳ ଖର୍ ଟିକଏ ଖାଇବା ପାଇଁ ଏକ ପଥର ଉପରେ ବସି ପୁଣି କଛି ଚପ୍ସ ଖାଇ ପାଣି ପିଇ ପୁଣି ବାହାରିଲୁ। କମଣ୍ଡଲୁ କୁଣ୍ଡ ରେ ପହଁଚବା ବେଳକୁ ୧୦.୩୦ ହୋଇ ଯାଇଥିଲ୍। ମନ୍ଦିର ଦର୍ଶନ କରି, ପ୍ରସାଦ ପାଇ ଆସିଲୁ ଉପରକୁ। ଏବେ ପୁଣି ଚଢ଼ିବାକୁ ପଡିବ ଆଉ ୧୦୦୦ ପାହାଚ। ଶେଷ ୧୦୦୦ କନ୍ତୁ ଭ୍ରି ତିଖ। ଫୋଟୋ ଉଠେଇଲୁ ପାହାଡ଼ ରେ ପ୍ରାକୃତିକ ଭ୍ବେ ଲଖିଥିବା ହାତୀ ମୁଣ୍ଡ ଆକୃତି ର ପଥର ର। ପୁଣି ଚଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ। ପାହାଚ ପାଖରେ ଲ୍କେଟିଏ ଭେ୍ଗ ଭ୍ବେ ଶୁଖା ନଡ଼ିଆ ଓ ଧୂପକାଠି ବିକ୍ରି କରୁଥିଲ୍। ମାତ୍ର ୨୫ ଟଙ୍କା। ସେଠୁ ଭେ୍ଗ କଣି, ଗ୍ଲିଲୁ ଉପରକୁ। ଉପରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଲ୍ଗିଗଲ୍ ଘଣ୍ଟେ ପନ୍ଦର ମିନଟ। ୧୧.୪୫ ରେ ଶେଷ କଲୁ ୧୦୦୦୦ ପାହାଚ। ମନ୍ଦିର କୁ ଯାଇ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟ ଙ୍କ ପାଦୁକା ଦର୍ଶନ କରି ଫେରିଲୁ। ୧୨ ବାଇ ୧୨ ର ଛୋଟ ମନ୍ଦିର ଟିଏ। ମନ୍ଦିର ଟି ପାହାଡ଼ ର ଶିଖର ରେ ନିର୍ମିତ। କୁହାଯାଏ ଅନନ୍ତ କାଳ ରୁ ଆଜି ଯାଏଁ ବଞ୍ଚିଥିବା ଦେବତା ମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟ ଜଣେ। ସେ ରୁହନ୍ତି ଏହି ମନ୍ଦିର ରେ। ଏହି ପାହାଡ଼ ରେ ଚଲ୍ ବୁଲ୍ କରନ୍ତି। ପାହାଡ଼ ଉପରେ ପବନ ର ବେଗ ଅଧିକ ଥିଲ୍। ତାପମାତ୍ରା ୪ ରୁ ୫ ଡିଗ୍ରୀ ଭିତରେ। ଶୀତ ପ୍ରବଳ ହେଉଥାଏ। ଚଢ଼ି ସାରିଲ୍ ପରେ ଖୁସି ସମସ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତେ ସମସ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁ କୁ ଗ୍ହିଁଲୁ । ସ୍ୱିଟର, ଜ୍ୟାକେଟ, ଟୋପି ପିନ୍ଧି ଆମେ ଶୀତ ରେ ଥରୁଥିବା ବେଳେ ଭିତରେ ବସିଥିବା ବାବା, କେବଳ ନାଲି ରଙ୍ଗର ଖଣ୍ଡେ ମଠା ପିନ୍ଧିବା ସହ ଆଉ ଖଣ୍ଡେ ଘୋଡ଼ି ହୋଇ ବସିଥିଲେ। ମନ୍ଦିର ରୁ ଆସି ପାହାଡ଼ ଉପରୁ ଦେଖିଲୁ

ପ୍ରକୃତି ର ଶୋଭା, ଗିର ଜଙ୍ଗଲ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ପାହାଡ଼ ଓ ପ୍ରାକୃତିକ ଦୃଶ୍ୟ । କଛି ଫୋଟୋ ସ୍ମୃତି ପାଇଁ ଓ କଛି ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣ ଦେଖେଇବା ପାଇଁ ଉଠେଇ ଫେରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲୁ। ଏତେ ବାଟ ଚଢି ପାରିବୁ ବୋଲି ନିଜ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ନଥିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟି ଉଠୁଥାଏ । "Yes we did it " କହି ଉଠିଲେ କେହି କେହି .... ନିଜ ନିଜ ଘରକୁ ଫୋନ ଲଗେଇ ଆନନ୍ଦରେ କହିବା ପାଇଁ ଗଲାବେଳେ ନେଟୱାର୍କ ନାହିଁ...ମୁହଁ ଶୁଖେଇ ତଳେ ପହଞ୍ଚିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣେଇବେ ବୋଲି କହି ପୁଣି ଗୋଡ ଟଣାଟଣି ରେ ଲାଗି ଗଲେ ସମସ୍ତେ....

(ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଦତ୍ତ ଦ୍ୱାର)

(ଅଖଣ୍ଡ ଧୁନ ରୁ ବାହାରୁଥିବା ବିଭୁତି ଯାହା ପ୍ରତି ସୋମବାର ବାହାରକୁ ଅଣାଯାଏ)

(ଗୁରୁ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟ ଙ୍କ ପାଦୁକା)

(ଗୁରୁ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟ)

(ପାହାଡ ଉପରୁ କମଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡ ମନ୍ଦିର)

ବଡି ଭୋର ୪.୪୫ ରୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ ଚଢ଼ିବା, ସରିଲା ୧୧.୪୫ ରେ। ବିଗତ ଚାରି ବର୍ଷ ରେ ଏକକାଳୀନ ତିନ କିଲୋମିଟର ଚାଲି ନଥିବା ମୋ ଶରୀର ଟି ଯେ ଦୀର୍ଘ ସାତ ଘଣ୍ଟା ର ଯାତ୍ରା, ୧୦୦୦୦ ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏ ଜାଗାରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ଏ ଆଶା ନଥିଲା। ଜାଣିନ, ଭଗବାନଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଥିଲା କି ମୋ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ଠିଆ ହୋଇଥିଲି ଗୁଜରାଟ ର ଅର୍ଦ୍ଧାଧିକ ଲୋକ ଚଢି ପାରି ନଥିବା ଜାଗାରେ। କୁହନ୍ତି, ଜଗା ର ଡୋରୀ ନ ଲାଗିଲେ ପୁରୀ ବଡ଼ଦେଉଳ ବାହାରେ ଥାଇ ମଧ ଦର୍ଶନ ମିଳେନାହିଁ। ଏଠି ଗୁଜୁରାଟୀ ମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଯେ, ଭଗବାନଙ୍କ ବରାଦ ନଥିଲେ ତୁମେ ଗୁରୁଶିଖର ଯାଏଁ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ନାହିଁ। ତେଣୁ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚାହିଁ ଆଉ ଥରେ ମୁଣ୍ଡିଆ ଟିଏ ମାରି, ପୁଣି ଥରେ ମୋତେ ଡ଼ାକବ ବୋଲି ଭଗବାନଙ୍କୁ କହି ଫେରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲୁ।

(ହାତୀ ମୁଣ୍ଡ ପଥର ଥିବା ପାହାଡ)

(ଗୁରୁ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟ ମନ୍ଦିର -- ଗୁରୁ ଶିଖର ୧୦୦୦୦ ପାହାଚ)

(ଗୁରୁ ଶିଖର ପର୍ବତ)

(ଗୁରୁ ଶିଖର ରୁ କମଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡ ର ଦୃଶ୍ୟ)

ଯେଉଁ ରାସ୍ତା ଦେଇ ଆସିଥିଲୁ ଏବେ ଫେରିବୁ ସେହି ରାସ୍ତା ରେ..... ପୁଣି ୧୦୦୦୦ ପାହାଚ। ତଳକୁ ଓହ୍ଲେଇବା ବେଳେ ମୁଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦେଖି ପାରୁଥିଲି ପିଲାଙ୍କ ମନରେ ଗଡ଼ ଜିଣି ଯିବାର ଖୁସି ଓ ପୁଣି ପଛକୁ, ସେହି ଅଫିସ, କାମ, କଂକ୍ରିଟ ଜଙ୍ଗଲ, କର୍ପୋରେଟ ଲାଇଫ କୁ ଫେରି ଯିବାର ଦୁଃଖ। ତେବେ ଫେରିବାକୁ ତ ପଡିବ। ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଉ କିଛି ଘଣ୍ଟା ମନ ଖୁସିରେ ପ୍ରକୃତି କୋଳ ରେ କଟେଇ ଦିଆଯାଉ। ଥଣ୍ଡା ପବନ ଖାଇ ପୁଣି ମାତିଗଲୁ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଟାଣିବାରେ.... ବାଟରେ କିଏ କଣ କରିଛି, କିଏ କେମିତି ଚାଲୁଥିଲା, କଣ କଣ ସବୁ ଘଟିଥିଲା ସେ ବିଷୟରେ ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ସହ ଅନ୍ୟର

ଗୋଡ ଟାଣି ସମମସ୍ତଙ୍କୁ ଟିକେ ଟିକେ ଖୁସି ଦେବାର ଉଦ୍ୟମ ରେ ଥିଲୁ ସମସ୍ତେ। ମଜା ମଜା ରେ କଟିଗଲା କିଛି ସମୟ..

ଫେରିବା କେବେ?? ପ୍ରଶ୍ନ ଟି ପଚାରି ଦେଇ ଚାହିଁଲି ପିଲାମାନଙ୍କ ମୁହଁକୁ। ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁରେ ଥିଲା "ପ୍ରଶ୍ନବାଚକ ଚିହ୍ନ" ସହ "ନା ଥାଉ, ଯିବାନି" ପରି ଚୁପଚାପ ଉତ୍ତର। ଆଖିରେ ଆଖିଏ ସ୍ୱପ୍ନ, କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ଗୋଟେ ହଜି ଯିବାର ଇଚ୍ଛା। ମୋ ପାଇଁ ବଡ ହୃଦୟବିଦାରକ ଦୃଶ୍ୟ ଥିଲା। କାହାକୁ କିଛି ନକହି ଆଉ କିଛି ସମୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଏମିତି ଛାଡି ଦେବାପାଇଁ ମନ କହୁଥିଲା। କିନ୍ତୁ ପେଟ ର ଭୋକ, ଶୋଷ, ଆଉ ଫେରିବା ପାଇଁ ବାଧ ଥିବା ମନକୁ ନେଇ କେତେ ସମୟ ଅବା ଅପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି? ଫେରିବାକୁ ଯଦି ପୁଣି ସାତ ଘଣ୍ଟା ଲାଗେ ତେବେ? ତେଣୁ ବାଧ ହେଲୁ ଫେରିବା ପାଇଁ।

ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କଲୁ ୧୨.୨୫ ରେ । ୧୦୦୦ ପାହାଚ ଓହ୍ଲେହିବାର ଥିଲା। ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିଲୁ ୧୦୦୦ ପାହାଚ। ଏବେ ପୁଣି ଚଢ଼ିବାକୁ ପଡିବ ୨୫୦୦ ଅତି ତିଖ ପାହାଚ, ଯାହାକୁ ଓହ୍ଲେହିବାକୁ ଆମକୁ ମଜା ଲାଗିଥିଲା। ଏଥର କିନ୍ତୁ ଚଢ଼ିବା। ପ୍ରଥମ ୧୦୦, ୨୦୦ ପାହାଚ ଚଢି ଗଲାପରେ ପ୍ରତି ୨୦, ୩୦ ପାହାଚ କିମ୍ବା ପ୍ରତି ବାଙ୍କ ରେ ରହିବାକୁ ପଡୁଥିଲା। ଗୋଡ଼ ବୋଲ ମାନିବା ଅବସ୍ଥା ରେ ନଥିଲେ, ତଥାପି ସାହସ ଦେଖେଇ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଚଢ଼ିଲୁ। ଗଲାବେଳେ ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ବସି ଖାଇଥିଲୁ, ସେହି ଜାଗାରେ ଆଉ ଥରେ ବସିଲୁ। ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରୁ ପାଣି ସରି ସରି ଆସୁଥାଏ। ଢୋକେ ପିଇ, ଟିକେ ଆଗକୁ ଯାଉଥାଉ। ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ପାଣି ବଞ୍ଚେଇବାକୁ କହିଲି, କାରଣ ଅମ୍ବାଜି ମନ୍ଦିର ଯାଏଁ କୌଣସି ଦୋକାନ ନଥିଲା।

(ଫେରିବା ବେଳେ ଚଢିଥିବା ୨୫୦୦ ପାହାଚ)

ଟିମ, ଗ୍ରୁପ ରେ ଗଲାବେଳେ ଯଦି ଜଣେ ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ, ତେବେ ସମସ୍ତେ ଏକାବେଳେ ସକୁଶଳ ରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ। ଦୁଇଜଣ ଝିଅ ଏବେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଗ ବି ବୋହିବା ଅବସ୍ଥା ରେ ନଥିଲେ। ତେଣୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଅଦଳ ବଦଳ କରି ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଗ ଧରିଲୁ ସମସ୍ତେ। ସେ ଦି ଜଣଙ୍କୁ ଏକା ଏକା, ଖାଲି ରେ ଚାଲିବାକୁ କହିଲୁ।

୩୫୦୦ ପାହାଚ ସରି ସାରିଥିଲା, ଗୋରେଖ ନାଥ ମନ୍ଦିର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲୁ, ପାଣି ସରିଯାଇଥିଲା। ଉପରକୁ ଆସି ସାରିଥିଲୁ। ଏବେ ଆଉ ୧୦୦୦ ପାହାଚ, ତା ପରେ ଯାଇ ପାଣି। ଥଣ୍ଡା ପବନ ରେ ଦେହ କୋଲ ମାରି ଯାଉଥାଏ, ଏଇଟା ସେହି ଜାଗା ଯେଉଁଠି ଆମକୁ ସ୍ୱେଟର ଓ ଜ୍ୟାକେଟ ପିନ୍ଧିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ଏପଟେ ଶୋଷ, ସେପଟେ ଦେହ ହାତ କୋଳ ମାରି ଯାଉଛି, ତଥାପି ସେହି ଥଣ୍ଡା ପବନ ରେ ଘଡ଼ିଏ ଛିଡା ହୋଇ ଯିବାକୁ ମନ କହୁଥିଲା । ଠିଆ ହେଲୁ ବି.. କିନ୍ତୁ କେତେ ସମୟ? ଆଗକୁ ତ ଯିବାକୁ ପଡିବ.. ଚାଲିଲୁ ପୁଣି... ଯେନତେନ କରି ପହଞ୍ଚିଗଲୁ ଅମ୍ବାଜି ପାଖରେ। ପ୍ରଥମେ ଦୋକାନ ରୁ ଥଣ୍ଡା ପାଣି କିଣି ପିଇବା ପରେ ସମସ୍ତେ କିଛି କିଛି ଜଳଖିଆ ଖାଇବା ପାଇଁ କହିଲେ। ଗାଂଠିଆ, ଆଳୁଚପ, ବଡା ପାଓ କିଣି ଖାଇଲୁ। ଅହମଦାବାଦ ରେ ଗାଂଠିଆ, ଆଳୁଚପ ଓ ବଡା ପାଓ ଯଥାକ୍ରମେ ଶହେ ଗ୍ରାମ କୁ ୩୦ ଟଙ୍କା, ଶହ ୨୦ ରୁ ୩୦, ଓ ୨୦ ଟଙ୍କା ଥିବାବେଳେ ସେଠି ୪୦, ୪୦ ଓ ୩୦ ଥିଲା। ଆରମ୍ଭ ରେ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ସେଇଠି ହିଁ ଶୋଇ ଯିବାକୁ ମନ କହୁଥିଲା। କିଛି ସମୟ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ପୁଣି ଚାଲିଲୁ।

ଜୁନାଗଡ଼ ସହର ସେଇ ହାତ ପାଖରେ ଲାଗୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପାହାଚ ଯେତେ ଓଲ୍ଲେହିଲେ ବି ସରୁ ନଥାଏ। ଖରା ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବଢୁଥାଏ, ତା ସହ ତାଳ ଦେଇ ଗୁଳୁଗୁଳ। ହାତରେ ପ୍ରଚୁର ସମୟ। ରାତି ୯.୫୦ ରେ ବସ। ତେଣୁ ଜଲଦି ଫେରିବାର ଇଛା ନଥାଏ। ରହି, ବସି, ଉଠି, ବାଟ ସାରା ଘୋଳଦହି, ମସଲା ସୋଡା, ଚା, ପାଣି, ଲସି ପିଇ ଆସୁଥାଉ। ଚଢ଼ିବା ଠାରୁ ଓଲ୍ଲେହିବା ବେଶି କଷ୍ଟ ଲାଗୁଥାଏ। ତେଣୁ ପ୍ରତି ଅଧ ଘଣ୍ଟା ରେ ଥରେ ବସି ଉଠି ଚାଲିଥାଉ। ପାଦ, ପେଣ୍ଡା, ଆଂଠୁ, ଜଙ୍ଘ ସବୁ କେଁ କେଁ ଡାକ ଦେଉଥାଏ। ମଝିରେ ମଝିରେ ସମତଳ ପଥର ରେ ବି ଗୋଡ଼ ଖସୁଥାଏ। ଲୋକମାନେ ଚାଲି ଚାଲି ପଥର ସବୁ ପାଲିସ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି। ଶେଷ ତିନିହଜାର ପାହାଚ ସରିବାର ନାଁ ନେଉ ନଥାଏ। ମଝିରେ ମଝିରେ ରାସ୍ତା ଉପରେ ମାଙ୍କଡ ମାନେ ବସି ମଜା ନେଉଥାନ୍ତି। କିଛି କିଛି ଲୋକ

(ଯେଉଁମାନେ ସକାଳ ହେଲାପରେ ୮ ଟା, ୯ ଟା ପରେ ଚଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ) ଅମ୍ବାଜି ମନ୍ଦିର ପାଖରୁ ଯାଇ ଫେରୁଥାନ୍ତି। ହେଇ, ଜୁନାଗଢ଼ ଦେଖା ଯାଉଛି ଆଉ ଅଳ୍ପ ପାହାଚ କହି ମନ ଭୁଲେଇଲା ବେଳକୁ ପାହାଡ଼ କଡରେ ୨୩୦୦, ୧୮୦୦, ୧୫୦୦ ପାହାଚ ବୋଲି ଚହ୍ନଟ କରା ଯାଇଥିବାର ଦିଶିଯାଇ ମନକୁ ଆହୁରି ହତାଶ କରେଇ ଦେଉ ଥାଏ। ତଥାପି ଯାତ୍ରା ଚାଲିଥାଏ, ମଝିରେ ମଝିରେ କଛି କଥା, ଜୋକ୍ସ, ଆଉ ଗୋଡ ଟଣାଟଣି ରେ ରାସ୍ତା ସରି ଚାଲିଥାଏ। ଶେଷ ରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲୁ ତଳେ।

ଆସିଲା ବେଳେ ଭାବୁଥିଲୁ, ଏଇଟା ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ। ଆଉ ଆସିବିନ ଲୋ ବାପା....

କଛି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ, ବୁଢ଼ୀ ବୁଲୁଥାନ୍ତି ତଳେ, ପାହାଡ଼ ର ପାଦଦେଶ ରେ। ପଚାରିଲେ, "ପୁରା ଉପରକୁ ଯାଇ ଆସିଲ?"
କହିଲୁ -- ହଁ ।
-- ଗୁରୁଶିଖର ଯାଏଁ?
-- ହଁ.....

ଦୁଇଜଣ ମାଡି ଆସି ପାଦ ପାଖରୁ ଧୂଳ ନେଇ ମୁଣ୍ଡରେ ମାରିଲେ ଓ ଜଣେ ଉଠି ପାରୁ ନଥିବା ବୁଢ଼ୀ ମା, ରାସ୍ତା ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ଛୁଇଁ ଆମକୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ। ହଡବଡେଇ ଗଲେ ବି, ସେମାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦେଖି ନିଜ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସୁଥିଲା, "ଆମେ କଣ ଏତେ ଭକ୍ତି ରେ ପାହାଡ଼ ଚଢିଥିଲୁ?"
ବୋଧହୁଏ ନା....

ପଛକୁ ଚାହିଁ ପାହାଡ଼ କୁ କହି ଆସିଲି, "ଆଉ ଥରେ ଆସିବି ନିଶ୍ଚିତ..."

ସମୟ ୫.୪୫। ଚଢି, ଓଲ୍ହେଇବାକୁ ପୁରା ୧୩ ଘଣ୍ଟା ଲାଗିଲା। ଅବଶ୍ୟ ରହି, ବସି, ଉଠି , ଖାଇ ପିଇ ମଜା କରି ଆସିଥିଲୁ। ଭଲରେ ଯାଇ ଭଲରେ ଫେରିଲୁ।

ତଳେ ପହଞ୍ଚି ଲଠି ଫେରେଇ, ଗୋଟେ ଦୋକାନ ରେ ପାଣି ଗ୍ଲୁ ପିଇ, ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଠଟା ଯାଏଁ ବସି ଗୁଲିଖଟି କଲୁ। ନିଜ ନିଜ ଘରକୁ ଫୋନ କରି ସକୁଶଳ ରେ ଫେରିଲୁ ବୋଲି ଜଣେଇ ଦେଲୁ। ଆଠଟା ପରେ ହୋଟେଲ ରେ ଖାଇ ୯.୫୦ ରେ ବସ ଧରିଲୁ। ବସ ଛାଡିଲା ବେଳେ ଭାବୁଥିଲି, ଯଦି ଆମେ ୫.୩୦ ବସ ରେ ଟିକେଟ କରିଥାନ୍ତୁ, ତେବେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଥାନ୍ତୁ ତ**??** (ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ, ଭଗବାନ ଙ୍କ ଉପରେ ଛାଡିଲେ, ସେ ବୁଝିବେ ସବୁ ଜିନିଷ)

ବସ ରେ ଚଢି, କଏ କେମିତି ଶୋଇଲେ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି। କଣ୍ଡକ୍ଟର ଆସି ଟିକେଟ ମାଗିବାର ପନ୍ଦର ମିନଟ ପରେ ଟିକେଟ ଦେଖେଇ ପୁଣି ଶୋଇ ଗଲୁ। ସକାଳ ୬ ରେ ପହଞ୍ଚି ଗଲୁ ଗାନ୍ଧିନଗର। ସେଦିନ ଥିଲା ରବିବାର। ନିଜ ନିଜ ଘରେ ପହଁଚିଲା ପରେ ଆଉ କେହି କାହା ଖବର ରଖିନୁ। ମେଡ଼ିସିନ ଖାଇ, ମୁଭ ମାରି, ଦିନ ସାରା ଶୋଇଲା ପରେ ବି ଗୋଡ଼ ରୁ ପୀଡା ଯାଇ ନଥିଲା। ସୋମବାର ଅଫିସ ରେ ଦେଖାହେଲା ୭ ଜଣଙ୍କ ସହ, ବାକି ଦୁଇଜଣ ଛୁଟି ରେ ଥିଲେ।

ଆଜି, ତିନିଦିନ ପରେ ବି ଗୋଡ଼ ରୁ ପୀଡା ଯାଇନି। ଏବେ ବି ଘର ଓ ଅଫିସ ର ସିଡି ଚଢ଼ିଲା ବେଳକୁ ଚଢି ଯାଉଛି ସିନା, ଓଲ୍ଲେହିଲେ ମନେ ପଡୁଛି ଶେଷ ତିନିହଜାର ପାହାଚ କଥା।

ଆହୁରି ବି ମନେ ପଡୁଛି**.....??**

ପଛକୁ ଘୁରି ପାହାଡ଼ କୁ କହି ଆସିଥିଲି, "ଆଉ ଥରେ ଆସିବି ନିଶ୍ଚିତ..."

----XX----

ଗିରନାର ପାହାଡ ଚଢିବା ପୂର୍ବରୁ କିଛି ଜାଣିବା କଥା :-

୧. ପାହାଡ ଉପରେ ଜଳୀୟ ବାଷ୍ପ ର ସାନ୍ଦ୍ରତା (Humidity) ସକାଳ ୯ ଟା ପରେ ବଢିଯାଏ, ତେଣୁ ବଡି ଭୋର ୩ ଟା ରୁ ୫ ଟା ଭିତରେ ଚଢା ଆରମ୍ଭ କରିବା କରନ୍ତୁ ।

୨. ପାହାଡ ଉପରେ ଲାଇଟ ଓ ଅନ୍ୟ ସୁବିଧା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ବେଳେବେଳେ କେହି କେହି ଜଙ୍ଗଲୀ ଜନ୍ତୁ ଙ୍କୁ ଦେଖି ଥିବାର କୁହନ୍ତି, ତେଣୁ ଦିନ ଥିବା ଭିତରେ ହିଁ ଚଢିବା ଓ ଓ଼ଲ୍ଲେହିବା ଭଲ । ସାଙ୍ଗରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଟିଏ ରଖନ୍ତୁ । ହାଲକା ଟର୍ଚ୍ଚ ତଳେ ଦୋକାନ ରେ ମିଳବା

୩. ଶୀତ ଦିନେ ହିଁ, ଏ ପାହାଡ଼ ଚଢିବା ଭଲ । ଖରାଦିନେ ଗରମ ଓ ବର୍ଷାଦିନେ ଖସଡ଼ା ପଥର ରୁ ଖସିବାର ଭୟ ଥାଏ । ତେଣୁ ଅକ୍ଟୋବର ରୁ ଫେବୃଆରୀ ପାହାଡ ଚଢିବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସମୟ ।

୪. ଚଢିବା ବେଳେ ଭଲ, ହାଲକା ଓ ସ୍ୱଛ୍ଛ ଜୋତା ହିଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ, ଅଧିକ ଓଜନ କମ୍ବା ଚମଡା ଜୋତା ଫାଟି ଯିବାର ଭୟ ଥାଏ । ଓଜନ ଜୋତା ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଅଧିକ କଷ୍ଟ ଦେଇ ପାରେ ।

୫. ଚଢିବା ପାଇଁ ବାଉଁଶ ବାଡ଼ିଟିଏ ସାଙ୍ଗରେ ରଖନ୍ତୁ । ମାତ୍ର ୧୦ଟଙ୍କା ଭଡା ରେ ମିଳେ । ଅଧିକ ମୋଟା କମ୍ବା ଅଧିକ ପତଳା ବାଡ଼ି ନଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

୬. କମଣ୍ଡଲୁ କୁଣ୍ଡ ରେ ମହାପ୍ରସାଦ ଖାଇବାକୁ ଯେମିତି ନ ଭୁଲନ୍ତି ।

୭. ଡୋଲୀ କମ୍ବା ଜିନଷ ବୋହୁଥିବା ଲୋକମାନେ ବେଳେ ବେଳେ ମିଛ କଥା କୁହନ୍ତି, "ଚଢି ପାରିବନ, ଜିନଷ ବୋହି ହେବନ, ବହୁତ ଦୂର, ବହୁତ କଷ୍ଟ" ଇତ୍ୟାଦି । ନିଜ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖନ୍ତୁ ଓ ସମୟ ନେଇ ଚଢ଼ିବାକୁ ଯାଆନ୍ତୁ । ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଇଣ୍ଟରନେଟ ରୁ ଜାଗା ବିଷୟ ରେ କିଛି କିଛି ଜ୍ଞାନ ରଖିବା ଭଲ ।

୮. ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ନେଇ, କୌଣସି ଭଲ ଗୀତ ଶୁଣି ଶୁଣି ଓ ଗୁଣୁ ଗୁଣେଇ କମ୍ବା ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ସହ ହସ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଆନ୍ତୁ, ଚଢ଼ିବାର କଷ୍ଟ ଜଣ ପଡିବ ନାହିଁ । ପୁରା ପାହାଡ ଚଢିବା କମ୍ବା ଓ଼ଲ୍ଲେହିବାକୁ ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତା ନାହିଁ । ଆପଣ ଙ୍କୁ ନିଜେ, ପାଦରେ ଚାଲିଚାଲି ଯିବାକୁ ଓ ଓ଼ଲ୍ଲେହିବାକୁ ପଡିବ ।

୯. ପେନ କଲର, ମୁଭ ଓ ଅନ୍ୟ ଅତି ଦରକାରୀ ଜିନଷ ସାଙ୍ଗରେ ରଖନ୍ତୁ । ଅଧିକ ଲଗେଜ ବା ଜିନଷ ପତ୍ର ସାଙ୍ଗରେ ନଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଫେରିବା ବେଳେ ପିନ୍ଧିଥିବା ହାତ ଘଣ୍ଟା ବି ବୋହିବାକୁ କଷ୍ଟ ଲାଗିପାରେ । ପାଣି ଓ ଅନ୍ୟ ଖାଇବା ଜିନଷ ଅଳ୍ପ ଅଧିକ ପଇସା ରେ ବାଟସାରା ପ୍ରାୟ ୫୫୦୦ ପାହାଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଳବ, ଗୁରୁ ଶିଖର ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପାଣି ବୋତଲ ଟିଏ ପାଖରେ ରଖନ୍ତୁ ।

୧୦. ରୋଗୀ, ଶ୍ୱାସ ରୋଗୀ, ହୃଦୟ ରୋଗୀ ପାହାଡ ଚଢିବାରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ରୁହନ୍ତୁ । ପାହାଡ ତଳେ ଥାଇ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକଲେ ବି ସେ ଶୁଣିବେ । ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ପାହାଡ ତଳୁ ଡୋଲୀ ଟିଏ ଭଡା କରନ୍ତୁ । ଓଜନ ଅନୁସାରେ ୧୨୦୦୦ ରୁ ୨୫୦୦୦ ଯାଏଁ ଟଙ୍କା ଲାଗିବ, ଯିବା ଆସିବା ।

****ସମାପ୍ତ****

ଖଲାରୀ, ଅନୁଗୁଳ, ଓଡିଶା

ଚଳତ ସଂସ୍କରଣରେ ଯଦି କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ଏବଂ ଆମର ଚେଷ୍ଟା ରହିବ ଆଗକୁ "ବେଦାନ୍ତୀ"କୁ ଉନ୍ନତରୁ ଉନ୍ନତତର କରି ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା। ସେଥିପାଇଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହଯୋଗ କାମନାପାର୍ଥୀ।

ବସୁଦେହୈବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା

ବସନ୍ତ ର ରଂଗ ଉଡିତୋ ଗଲାଇ – ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ ଛାଡୁଛି ଖରା,
ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ତାପ ବଢେ ଧୀରେ ଧୀରେ – ବର୍ଷା ଅପେକ୍ଷାରେ ଧରା,
ପ୍ରକୃତି ଖେଳ ଏ ପରା....
କୃଷକ ଭାଇ ବି ଅପେକ୍ଷା କରିଛି – ଜଳର ଅମୃତ ଧାରା ।୧।

ଚାଷି ପୁଅ ଆଉ ବିଲକୁ ଯାଉନ – ହଳ ଲଙ୍ଗଳକୁ ଧରି,
ଟ୍ରାକ୍ଟର ହଳରେ ହଳକାମ ସାରି – ରଖିଛି ଉର୍ବର କରି,
ସମୟ ତୋ ଯିବ ସରି....
ଧାନ ବୁଣା, ରୁଆ ଦିନ ଗଡିଗଲେ – ଚାଷ ହୋଇଯିବ ଡେରି ।୨।

ପାଣିପାଗ ଏବେ ଠିକ୍ ରହୁନାହିଁ – ଅବେଳରେ ବର୍ଷା ଝଡି,
ବେଳୁ ସଚେତନ ନ ହୋଇବ ଯଦି – ପଡିଆଯେ ବିଲ ବାଡି,
ଜଳ ବିହୁନେ ମରୁଡି....
ପ୍ରବଳ ବର୍ଷାରେ ପାଣି ଭରିଗଲେ – ଭାଙ୍ଗିଦିଏ ବିଲ ଆଡି ।୩।

କର୍ମ କରେ ଚାଷି ଚାଷ ମାସଯାକ – ଫଳଦାତା ମହାବାହୁ,
କାହାକୁ କହିବ କଏ ବା ଶୁଣିବ – ଦୈବ ସାଜିଲେ ଦାଉ,

ଦାନା ଗଣ୍ଡେ ପେଟେ ଯାଉ....
ଦେଶଜନ ପାଇଁ ଅନ୍ନ ଯୋଗାଡରେ – ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ସର୍ବଦା ଥାଉ ।୪।

ଏଇ ମନଭାବ ରଖିଣ କୃଷକ – କୃଷି ଭାବେ ତାର ଧର୍ମ,
ପର କି ନିଜନ ଭାବେନାହିଁ କେବେ – ଉଦାରତା ହୃଦ ମର୍ମ,
ଅଧିକ କରଇ ଶ୍ରମ....
"ବସୁଧୈବ କୁଟୁମ୍ବକମ୍" ମନରେ – ଭାବି କରିଥାଲେ କର୍ମ ।୫।

କେନ୍ଦୁଡିହା, ବଡସାହି, ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ବେଦାନ୍ତୀର ଆଗାମୀ ସଂଖ୍ୟା ଜୁନ ମାସ ୧ ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ଏହି ସଂଖ୍ୟା ପାଇଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ଲେଖା ପଠାଇବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ । ଆପଣମାନଙ୍କ ଲେଖା ମଇ ୧୫ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଆମ ପାଖକୁ ପଠାନ୍ତୁ । ଆପଣମାନେ ଲେଖା ଇମେଲ୍ କିମ୍ବା ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ଜରିଆରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ଇମେଲ୍ – vedantimagazine@gmail.com / editor.vedantimagazine@gmail.com
ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ନଂ -9594993733

ଫେରିଆସ ବନ୍ଧୁ ଫେରିଆସ

ପ୍ରଦୀପ ବନ୍ଧ

ଏ କେଉଁ ରାମାୟଣ ଯେ
ସମାଜର ଜ୍ୱାଳାମୁଖୀ ସମୟ
ପୃଷ୍ଠାରେ ନିଜକୁ ବଦଳେଇବା ପାଇଁ
ସୁନା ସମ୍ପର୍କର ପଞ୍ଚବଟିରେ
ଉତ୍କଟ ଜହର ପିଆଇ
ତିନଗାର ଟାଣି
ଉଦାର ପୁରୁଷ ମହାମୟ ଲକ୍ଷଣକୁ
ଏଠି ବନ୍ଦୀ ସଜେଇ ଚାଲିଯାଉଛ
ମାୟା ମୃଗ ପଛରେ,

ତୁମେ କେଉଁ ରାମ,
କର କମଳରେ ଆଶିଷ ସାଉଁଟି
ଓଠରେ ମୃଦୁ ହାସ୍ୟ
ମହକ ଭରି
ଛିଡେଇ ଚାଲିଯାଉଛ
ଆମର ସେ ସ୍ନେହ ପ୍ରେମର
ସୁଦୃଢ଼ ଶିକୁଳକୁ,
ପାରିବନ ତୁମେ
ସେ ଯୁଗର ପିତୃଭକ୍ତ ପରି

କେବେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ
କରିଛ ନା କରିବ
ତୁମେ ତ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର
ବାଲିପିଣ୍ଡ ଦେଇ
ତୁମ ପିତୃତ୍ଵର ଆତ୍ମା କାୟାକୁ
ଶାନ୍ତ କରିପାରିବତ,

ତୃଷାର୍ତ୍ତ କଣ୍ଠାରେ ତୃଷ୍ଣା
ତୁମ ଦେହ ମନକୁ ଗିଳି ସାରିଛି
ନା ଅଛି ତୁମ ସହିତ ସେ
ଜନକ ନନ୍ଦିନୀ ମହାମାୟୀ ସୀତା
ନା ଅଛନ୍ତି ସହସ୍ର ବାନର ସଖା
ନା ଏ ମହାଅନ୍ଧ ରାବଣ ରୂପି
ସମାଜ ଆଖିରୁ ହଟେଇ ପାରିବ
ତୁମ କଳୁଷିତ କଳଙ୍କକୁ
ଫେରିଆସ ବନ୍ଧୁ ଫେରିଆସ
ଡେଣା କଟିଗଲା
ପରେ ଜଟାୟୁ ର
ଦୁଃଖକୁ ସହି ପାରିବ ତ |

ଭଦ୍ରକ, ବାସୁଦେବପୁର

କୈକେୟୀ ଉବାଚ

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସାହୁ

ରାମ, ଧନ ମୋର... ତୁ ହୁଏତ ଭୁଲ ବୁଝିଥିବୁ ମୋତେ ମୋ' କୃତକର୍ମ ପାଇଁ, ହେଲେ ମୁଁ ନାଚାର ଥିଲିରେ...

କ୍ରୋଉଁଞ୍ଚ ପକ୍ଷୀର କଥା ଶୁଣି ଦୁଇଟି ବର ମାଗିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲି ତୋ' ବାପାଙ୍କୁ, ତୋ' ପାଇଁ ଆଉ ଭରତ ପାଇଁ। ଜାଣିଥିଲି ସେହି ବର ପାଇଁ ଦୁନଆ ଛିଃ କହିବ ମୋତେ ଆଉ ମୁଁ ହରେଇ ବସିବି ମୋ' ସାଧବା ବେଶ ଅଥଚ.. ହରେଇବିନି ତୋତେ, ମୋ' ଗଣ୍ଠିଧନକୁ। ତୁ କଣ ଜାଣିନୁ ମୁଁ କେତେ ଭଲପାଏ ତୋତେ । ତୁ ଠିକ ଭାବ ଅବା ଭୁଲ.. ତୋ' ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ମୋ' ବୈଧବ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଭୁଲିଯିବି ବୋଲି ତୋ' ହସକୁ ଚାହିଁ ମୋ' ଦୁଃଖକୁ ହଜେଇ ଦେବି ବୋଲି ତୋତେ ପଠେଇ ଦେଲି ବନବାସ । ତୋ' ରିଷ୍ଟ କଟିଗଲେ ତୁ ପୁଣି ଫେରି ଆସିବୁ ମୋ' କୋଳକୁ ଏହି ଆଶାରେ ମରି ମରି ବଞ୍ଚିଛି ମୁଁ । ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ଦୁନଆ ମୋ' ନାଁରେ ନନ୍ଦା ବାଜଣା ବଜାଉ ମୋର ଦୁଃଖ ନାହିଁ, ତୁ ଅଛୁ ତ ସବୁ ସୁଖ ଅଛି ମୋର ତୋ' ପାଇଁ ମୁଁ ବଞ୍ଚିଛି । ଖରାତରାରେ ବୁଲି ଶୁଖି ଯାଇଥିବ ତୋ' ମୁହଁ ତୁ ଆ' ରାମ .. ଫେରିଆ ମୋ' କୋଳକୁ ମୋ' ପଣତ କାନରେ ପୋଛିଦେବି ତୋ' ମୁହଁ । ତୁ ଆ ରାମ, ତୋ' ହସ ହସ ମୁହଁ ଦେଖି, ତୋ' ମୁଖରୁ ମଧୁର ମା' ଡାକ ଶୁଣି ବାହାରି ଯାଉ ମୋ' ପ୍ରାଣ । ତୁ ଆ' ରାମ, ଫେରିଆ ମୋ' କୋଳକୁ ।

ପଲ୍ଲୀସାହି, କମାଳପୁର, ଅହିୟାସ, ଯାଜପୁର

ହେ ରଙ୍ଗ

ଧିରେନ୍ ବାଗ

ଏ ଦୁନଆରେ ତ
ହଜାରେ ରଙ୍ଗ
କେ ରଙ୍ଗେ
ନଜକୁ ସଜାଇବି ।
ଅସୁମାରି ଆଶା
ରଙ୍ଗହୀନ ଜୀବନ
ସବୁ ଲ୍‌ଗେ ଏଠି
ବେରଙ୍ଗ ଫିକା ।
ହେ ରଙ୍ଗ
ବଢାଇ ଦେ ହାତେ
ସେ ରଙ୍ଗ
ଯେ ରଙ୍ଗ ନାଇଲେ
ଏ ଦୁନଆ ସାର୍‌
ଜାଣିବ ମୋତେ ।

ଗଉଡରମା, କୁଳଅଣା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ନାଲି ଗୁ'

ସୁଧୀର କୁମାର ଦ୍ୱିବେଦୀ

ଆଜି ସକାଳୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡଟା ଖୁବ ବିନ୍ଧୁଥିଲା । ଦେହଟା ବି ଅବଶ ଲାଗୁଥିଲା | ହେଲେ ଏମିତି ସାଧାରଣ ଦେହପା' ହେଲେ ମୁଁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଔଷଧ ଖାଏନା | ମାତ୍ର ଦଶଟା ସୁଦ୍ଧା ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧା ନ କମିବାରୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି ଅଫିସରୁ ଛୁଟି ଆଣିବାକୁ | ଭାବିଲି ଗୋଟେ ଦିନ ବିଶ୍ରାମ ନେଲେ ଭଲ ଲାଗିବ | ମୋ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ହରିପ୍ରିୟା ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧା ର କାରଣ ଖୋଜି ନିରାକରଣ କରିବାରେ ଆଦୌ ଅବହେଳା କରି ନ ଥିଲେ | ମାତ୍ର ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧା କମୁ ନ ଥିଲା |

ସେ ଦିନ ଉପର ଓଳ ମୋତେ ଟିକେ ସଅଳ ଗୁ' କପେ ଧରେଇ ଦେଇ ହରିପ୍ରିୟା କହିଲେ - ହଇଏ, ଶୁଣୁଛ ! ତୁମେ ଟି.ଭି. ଦେଖୁ ଥାଅ, ମୁଁ ଯାଉଛି ଟିକେ ସାଇପଡ଼ିଶାଙ୍କ ଭଲ ମନ୍ଦ ବୁଝି ଆସେ | ବେଶି ସମୟ ରହିବିନି.....ଆସିଲେ ସନ୍ଧ୍ୟା ବତୀ ଦେବି ଯେ !

ଅବଶ୍ୟ ଘର ଜଞ୍ଜାଳ ରେ ବୁଡି ରହି ହରିପ୍ରିୟା ମାସ ମାସ ଧରି ଗାଁ ଦାଣ୍ଡ ମାଡନ୍ତି ନାହିଁ | ଅଳ୍ପ ଟିକଏ ସଜବାଜ ହୋଇ ସେ ବାହାରି ପଡିଲେ | ସେ କୁଆଡେ ପ୍ରଥମେ ବଡ ଖୁଡୀଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲେ | ସେଠାରେ କିଛି ସମୟ କଟାଇ ଆସିଲେ ମାଇଁଙ୍କ ଦେହପା' ବୁଝିବାକୁ | ତାଙ୍କର ତିନି ପୁଅ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଚୂଲି ଅଲଗା | ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ତିନିଜଣଙ୍କ ଘରେ ମୁହଁ ମାରି ଆସିଲେ ହରିପ୍ରିୟା | ତାପରେ ଆସିଲେ ମଝିଆଁ ନାନୀଙ୍କ ଘରକୁ | ତାଙ୍କ ଘରେ ତାଲା ପଡିଥିଲା | ସେଠାରୁ ଫେରିଆସି ସେ ପହଞ୍ଚିଲେ ରୋହିତ ଭାଇନାଙ୍କ ଘରେ | ଭାଇନା ଓ ଭାଉଜ ହରିପ୍ରିୟାଙ୍କୁ ଭାରି ଭଲ ପାଆନ୍ତି | ବେଶ କିଛି ସମୟ ସୁଖ ଦୁଃଖ ହେଲେ | ଗୁ ଜଳଖିଆ କରିଯିବାକୁ ଭାଉଜ କହିବାରୁ ବଡ଼ ଖୁଡୀଙ୍କ ଘରେ ଗୁ ପିଇଛନ୍ତି, ପୁଣିକେବେ, ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲାଣି ବୋଲି କହି ହରିପ୍ରିୟା ଘରକୁ ଫେରିଆସିଥିଲେ |

ଲୁଗା ବଦଳ ଧୋଇଧାଇ ହୋଇ ହରିପ୍ରିୟା ଚଉର୍ ମୂଳେ ସନ୍ଧ୍ୟା ବତୀ ଦେଇ ମୋ ଡ଼ାକର୍‌ରେ ବେଡ୍ ରୁମ୍ କୁ ଆସିଲେ | ଫ୍ୟାନ୍ ର ସ୍ପୀଡ୍ ଟା ବଢାଇଦେଇ ମୁଁ ବସିଥିବା ସୋଫା ନକଟରେ ବସି ପଡି ପଗ୍ଧରିଲେ- ମୁଣ୍ଡଟା କେମିତି ଲ୍ଗୁଛି ?

ସେମିତି ବିନ୍ଧୁଚ........!

ଏତିକରେ ସେ ସୋଫା ପଛପଟକୁ ଗ୍ଧଲିଆସି ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଚପୁ ଚପୁ ଉପଦେଶ ଦେବା ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଲେ- ଦେଖ, ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧା ପ୍ରକୋପରୁ ତୁମ ଦେହରେ ଟିକେ ତାତି ବି ଆସିଛି| ଅଫିସ୍ ରୁ ଆଉ ଦିନେ ଦି' ଦିନ ଛୁଟି ଆଣ | ଉପାଧ୍ୟାୟ ଡାକ୍ତର ଙ୍କୁ ଦେହ ଟିକଏ ଦେଖାଅ| କାଳେ ବି.ପି. ବଢିଥିବ |

ହରିପ୍ରିୟା ମୁଣ୍ଡ ଚପୁଥିଲେ | ଟିକଏ ସମୟ ପରେ ବିନା ଉପକ୍ରମଣିକାରେ ସେ ମୁହଁରେ ଦୁଃଖର ଭ୍ଧବଟିଏ ଫୁଟାଇ ଫିସ୍ ଫିସ୍ କଣ୍ଠ ରେ କହିଲେ- ଜାଣିଛ...ସେଇ ଯୋଉ କୋଟିପତି ଅମିନ, ଆମ ଘରଡିହ କଣିଲ୍ ବେଳକୁ ସେ ପଗ୍ ହଇଗ୍ଣ କରିଥିଲେ.... ସେମାନେ ଆଜି ସକାଳୁ ପୁରୀରୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସାରି ତାଙ୍କ କାର୍ ରେ ଫେରୁଥିଲେ | ବାଟରେ କାର୍ ଟି ଦୁର୍ଘଟଣାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଛି | ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ସଂକଟାପର୍ଣ୍ଣ |କଟକ ବଡ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ତାଙ୍କୁ ଭର୍ତ୍ତି କଗ୍ଯାଇଛି | ପୁଅଟିର ଗୋଡ଼ ଭ୍ଙ୍ଗିଛି | ବାକ ସମସ୍ତେ ଅଳ୍ପ ବହୁତେ ଖଣ୍ଡିଆ ଖାବଗ୍ ହୋଇଛନ୍ତି | କାର୍ ଟି ଭ୍ଙ୍ଗି ଚୁର୍ ମାର୍ ହୋଇଯାଇଛି | ହେଲେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଟା କୁଆଡେ ଭ୍ରି ଭଲ !

ପର ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ପଡିବା ହରିପ୍ରିୟାଙ୍କ ଏକ ବିଶେଷ ଗୁଣ |....ଆଁ, କଣ କହୁଛ ତୁମେ - ମୁଁ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦୁଃଖରେ ସମଭ୍ଗୀ ହୋଇ ପଡିଲି |

ହଁ, କ୍ରିଷ୍ଣା ମେଡ଼ିସିନ୍ ଷ୍ଟୋର ର ମାଲିକଙ୍କ ଘରୁ ଗତ ଗ୍ତିରେ ପଗ୍ ଗ୍ଧେରି ହୋଇଛି, ଦଶ ଭରି ସୁନା ଅଳଙ୍କାର, ନଗଦ ଦେଢ଼ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା....! ଦେଖ ତ, ଆଜିର ଖବର କାଗଜରେ ବାହାରିଛି....

ହରିପ୍ରିୟା ମୁଣ୍ଡ ଚପିବା ବନ୍ଦ କରି ଟି- ପୟରେ ଥିବା ଖବରକାଗଜଟିକୁ ମୋତେ ଧରାଇ ଦେଲେ | ଖବରକାଗଜ ଟିର ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଉ ଓଲଟାଉ ମୁଁ ସ୍ୱଗତୋକ୍ତି କଲି- ନକଲି ଔଷଧ କାରବାର କଲେ ଆଉ କଣ ହୁଅନ୍ତା ?

ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ଜାଣିଛ, ବିଦ୍ୟାଳୟ ଉନ୍ନତିକରଣ ପାଣ୍ଠି ହେରଫେର କରିବା ଅଭିଯୋଗରେ ତୁମ ଦଦେଇ ପୁଅ ଭାଇଙ୍କୁ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ୍ରମେ ଚାକିରିରୁ ନିଲମ୍ବନ କରାଯାଇଛି | ହରିପ୍ରିୟା ବିଷର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କହିଲେ - ଆହା ସାଧାସିଧା ଲୋକଟା, ଚାକିରି ପରା ଆଉ ବର୍ଷେ ଥିଲା | ତିନି ତିନିଟା ଅଭିଆଡ଼ି ଝିଅ, କଣ କରିବେ ଏବେ?

ଖବରକାଗଜ ଛାଡି ମୁଁ ସଳଖି ବସିଲି | ଏଥର ମୋତେ ଟିକଏ ଆରାମ ଲାଗିଲା | କିଛି ନ କହି ମନେପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲି..ହଁ ହଁ ସେ ଦିନ ଅଫିସ୍ ରେ କିଏ କହୁଥିଲା ସେ କୁଆଡେ ଶିକ୍ଷାଦାନ କମ୍ ନେତାଗିରି ବେଶୀ କରୁଥିଲା...ସ୍କୁଲ କୁ ନ ଯାଇ ଠକିବା ତାର ଅଭ୍ୟାସ ରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଥିଲା |

ସବୁ ସେଇ ଉପରବାଲାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ - ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଟିକେ ସତେଜ କଣ୍ଠରେ କହିଲି - ହଉ, ଯାଅ, ଆଉ ଟିକେ ନାଲି ଚା' ତିଆରି କରି ଆଣ | ହଁ, ଟିକଏ ଅଦା ଆଉ ଲେମ୍ବୁ ରସ ପକାଇବାକୁ ଭୁଲିବନି |

ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଚା' କପ୍ ଟିଏ ଧରାଇ ଦେଇ ଗୋଟାଏ ନିରାନନ୍ଦ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ.....ହଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ତୁମକୁ କହିବାକୁ ଭୁଲିଯାଇଛି, ତୁମର ଯୋଉ ବାଲ୍ୟବନ୍ଧୁ ବଳଭଦ୍ର ଓ.ଏ.ଏସ୍. ହୋଇଥିଲେ ସେ ପରା ଆୟ ବହିର୍ଭୂତ ସମ୍ପତ୍ତି ଠୁଳ ଅଭିଯୋଗରେ ଦିବର୍ଷ ତଳେ ଭିଜିଲାନ୍ସ ହାତରେ ଧରା ପଡ଼ିଥିଲେ | ତାଙ୍କ ମାମଲାର ରାୟ ଆଜି ବାହାରିଛି | ବର୍ଷେ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ସହ ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଜୋରିମାନା | ତା ଛଡା ସମସ୍ତ ଆୟ ବହିର୍ଭୂତ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାଜ୍ୟାପ୍ତ ହେବ|

ମୋର ଜଣେ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ଓ.ଏ.ଏସ୍ ଅଫିସର୍ ହୋଇଥିବା କଥା ମୋ ନବବିବାହିତା ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ମୁଁ ଅନେକବାର ଦ୍ୱାପର ଯୁଗର ସୁଦାମାଙ୍କ ବାଗ୍ ଭଙ୍ଗୀରେ କହିଥିଲି | ଆଜିଯାଏ ସେ ଏ କଥା ଭୁଲି ପାରି ନ ଥିଲେ ବୋଧହୁଏ !

-କ'ଣ କହୁଚ ମ ! .....ମୁଁ ଟିକିଏ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ପଡିଲି | ବଳଭଦ୍ର ମୋର କ୍ଲାସ୍ ମେଟ୍ ଥିଲା | ସେ ଥିଲା ସ୍ୱଭାବତଃ ଲଜ୍ଜାଶୀଳ | ଶ୍ରେଣୀରେ ମୁଁ ଭଲ ପଢୁଥିଲି | ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଛାତ୍ରବୃତ୍ତି ପାଇବା ସହ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇଛି | ଆଉ ବଳଭଦ୍ର ଭଲ ପଢିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା | ଏଣୁ ସେ ପାଠ ବୁଝି ନ ପାରିଲେ ମୋତେ ପଚାରୁ ଥିଲା | ଆମ ଘରକୁ ଆସୁଥିଲା | ତାର ଏ ଗୁଣକୁ ମୁଁ ଭଲ ପାଉଥିଲି ଓ ମୁଁ ମୋ ପାରୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠଟିକୁ ତାକୁ ବୁଝାଇଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲି | ସ୍ନାତକ ପରେ ସେ ଭୁବନେଶ୍ୱର କୁ ଚାଲିଗଲା ବି.ଜେ.ବି. କଲେଜରେ ଏମ୍.ଏ କରିବାକୁ। ମୁଁ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରି କରାଣି ଚାକିରିଟିଏ ପାଇ ନିଜକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ମନେ କଲି | ତା'ର ବର୍ଷେକପରେ ବଳଭଦ୍ର ଓ.ଏ.ଏସ୍. ପାଇଥିବା କଥା ଜାଣିଲି | ସେ ପିଲାବେଳୁ କେମିତି ଭଲ ପଢୁଥିଲା, ଇଂରାଜୀ ରେ ତାର କପରି ବିଶେଷ ଦକ୍ଷତା ଥିଲା, ସେ କପରି ଅନର୍ଗଳ ବକ୍ତୃତା ଦେଇ ପାରୁଥିଲା, ସେ ଅନାୟାସରେ କେମିତି ଓ.ଏ.ଏସ୍ ପାଇଗଲା, ଏବେ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ପାଇଁ ନିଜକୁ କପରି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି ଆଦି ମୋ ଆଖପାଖ ଲୋକଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି | ସମସ୍ତେ ବଳଭଦ୍ରକୁ ଆମ ଅଞ୍ଚଳରେ ଆଦର୍ଶ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିଲେ | ଓ.ଏ.ଏସ୍. ପାଇବା ପରଠାରୁ ବଳଭଦ୍ର ଆଉ ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁ ନ ଥିଲା | ଗୁମାସ୍ତାଗିରି ରେ ବୁଡି ମୋର ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଚାହିଁବାର ବେଳ ନ ଥିଲା |

କାହିଁକି କେଜାଣି ମୋ ମୁଣ୍ଡଟା ଆଉ ବିନ୍ଧୁ ନ ଥିଲା | ଯୋଗୀଟିଏ ପରି ମନଟା ଖୁବ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଇଥିଲା | ଖୁବ ସ୍ଫୁର୍ତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଲାଗୁଥିଲା |

କଣ ଭାବୁଛ, ଗୁ' ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯିବ ଯେ, ପିଉ ନ କଆଁ ? -ହରିପ୍ରିୟାଙ୍କ କଥାରେ ମୁଁ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲି | ସେ ପୁଣି କେମିତି ଗୋଟେ ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ-ଛିଃ, ଆଜି କୋଉ ବେଳାରେ ଘରୁ ବାହାରିଲି ଯେ ଗୋଟେ ବି ଭଲ ଖବର ପାଇଲି ନାହିଁ !

ତାଙ୍କ କଥାକୁ ନ ଶୁଣିଲାପରି ମୁଁ ଗୁ' ପିଇ ସାରି କହିଲି -ହଁ ଶୁଣ, କ୍ଷୀର ଗୁ' ପିଇ ପିଇ ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗୁ ନ ଥିଲା | ଆଜିର ନାଲି ଗୁ' ଭାରି ଭଲ ଲାଗିଲା | ଦେଖ,ନାଲି ଗୁ' ପିଇବା ପରେ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧା କେମିତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜନକ ଭାବରେ ଉଭେଇ ଯାଇଛି |

ହରିପ୍ରିୟା ମୋ ଦେହରେ ହାତ ମାରି କହିଲେ-ସତେ ତ, ତୁମ ଦେହରେ ତାତି ବି ନାହିଁ |

ଶାସନ ସାହି, ଦେବଗଡ଼

ବେଦାନ୍ତୀର ଆଗାମୀ ସଂଖ୍ୟା ଜୁନ ମାସ ୧ ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ଏହି ସଂଖ୍ୟା ପାଇଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ଲେଖା ପଠାଇବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ । ଆପଣମାନଙ୍କ ଲେଖା ମଇ ୧୫ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଆମ ପାଖକୁ ପଠାନ୍ତୁ । ଆପଣମାନେ ଲେଖା ଇମେଲ୍ କମ୍ବା ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ଜରିଆରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ଇମେଲ୍ – vedantimagazine@gmail.com / editor.vedantimagazine@gmail.com

ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ନଂ -9594993733

ନାରୀ

ଯଶୋବନ୍ତ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଜନନୀରୁ ଜାୟା ଯାଏ;
ଭଗିନୀର ପ୍ରତିଟି ସାଧନା –
କବା ଦିବା – କବା ରାତ୍ର –
କବା ପ୍ରାତଃ ଅବା ଅପରାହ୍ନ,
ଯୌବନରୁ ଜରାଯାଏ;
ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି ଯାତନା –
ମୋ ପାଇଁ ଯାମିନୀର ଜହ୍ନ ॥
ଶାନ୍ତି, ପ୍ରୀତି, ମମତାର;
ଅନାବୃତ ଅମ୍ଳାନ ଆଇନା –
କେବେ ଗଢେ – କେବେ ଭଙ୍ଗେ
ପଣତର ଟିକ ସୂତା ଖିଅ,
ସୃଷ୍ଟିରୁ ବିଲୟ ଯାଏ;
ସମ୍ଭୋଗର ପ୍ରତିଟି ବାସନା –
କେବେ ବିଷ କେବେ ସୁଧାମୟ ॥
ନିନାଦ ଏକ ସୁଶୀତଳ ନିର୍ଝରିଣୀର –
ପୁଣି ଏକ ଅତୃପ୍ତ ଆର୍ତ୍ତଚିତ୍କାର,
କେବେ ବନ୍ଧୁ କେବେ ତ ଅରି;
ମୁଁ– "ନାରୀ" ।

ଶିକ୍ଷକ, ଗାନ୍ଧିନଗର, ଡାଲକ, ଓଡଗାଁ, ନୟାଗଡ

ମନ ଚଢେଇ

ଗୀତାରାଣୀ ରଣା

ମୋ ମନର ଏଇ ଟିକି ଚଢେଇଟା
ଉଡୁଥିଲା ଆକାଶରେ,
ଉଡି ଉଡି ସିଏ ଖୋଜି ବୁଲୁଥିଲା
ମନ ପକ୍ଷୀ ସନ୍ଧାନରେ ।୧ ।
କିଏ ହେବ ତାର ମନର ମଣିଷ
ଖୋଜି ହେଉଥିଲା ତାକୁ,
ପାଇଲେ ସେ ପୁଣି ଗଢିବି ତ ବସା
ନଜର କରିବ ତାକୁ ।୨ ।
ଧାଇଁଗଲା ଦିନେ ପୂରୁବ ଦିଶାକୁ
ପାଇଲା ନାହିଁ ସେ ସାଥି,
ପଶ୍ଚିମ ଦିଶାରେ ଲୁଚ ରହିଥିଲା
ତାହାର ଜୀବନ ସାଥି ।୩ ।
ମନ ପକ୍ଷୀ ସାଥେ ଉଡି ବୁଲୁଥିଲା
ଗଛରୁ ଡାଳ ପତର,
ଖୁସି ରହୁଥିଲା ମନ ଚଢେଇଟା
ଯେମିତି ସ୍ନେହ ସାଗର ।୪ ।

ହାଟସିଂହାପୁର, ଯାଜପୁର

ଗାଁର ଲୁହ ଓ ମା'ର କୋହ

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ମହାନ୍ତି

ଗାଁରେ ଲେଖା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଇତିହାସ । ଭାରତର ଆତ୍ମା ହିଁ ଗାଁ ଭିତରେ ଲୁଚି ରହିଛି । ଧୂଳି, ଧୂସରିତ ଗାଁରେ ଯିଏ ବଡ ହେଇ ଜୀବନର ଯେତେ ଉପରକୁ ଯାଇଥାଉ ସେ କେବେବି ନିଜ ଜନ୍ମ ମାଟିକୁ ଭୁଲି ପାରେନା । ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳର ଉନ୍ନତି ଯୋଗୁ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଏକ ଗ୍ଲୋବାଲ ଭିଲେଜରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ନିଜ ଭିଟା ମାଟି ପ୍ରତି ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶ୍ରଦ୍ଧା ରହିଥାଏ । ଯିଏ ଯେଉଁଠି ଥାଉନା କାହିଁକି ନିଜ ଗାଁକୁ ଝୁରି ହୁଏ। ପେଟ ପାଟଣା ନେଇ ବାହାରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଗାଁକୁ ପୁନେଇ ପର୍ବରେ ଛୁଟି ଆସିବାକୁ ମନ ଆତୁର ହୁଏ । ଗାଁର ସୁଖ ଗ୍ୱକଚକ୍ୟ ଭର୍ି ସହର ମାଟିରେ ମିଳେନା । ଗାଁର ପଖାଳ ଭାତ, ବଡି ଚୁର୍ି, ବାଇଗଣ ଭରତା, କଖାରୁ ଫୁଲ ଭଜା, ପୋଇ ର୍ାଇ, ଚୁନାମାଛ ତରକାରୀ, ଛତୁ ପୋଡା ଓ ସଜନା ଶାଗ ଭଜାର ସ୍ୱାଦ ସବୁବେଳେ ନିଆର୍ା । ଗାଁରେ ଦୋଳ, ଦଶହର୍ା, ମଙ୍ଗଳା ପୂଜା, ଅଷ୍ଟପ୍ରହରୀ, ରଜ, ଦୀପାବଳି, ଭାଲୁକୁଣି ଓଷା, ବୁଧେଇ ଓଷା, ଦାଣ୍ଡ ପହଁର୍ା, ଦଣ୍ଡ ନୃତ୍ୟ ଓ ବାଲି ପର୍ବ ଆମ ଭାଇଗ୍ୱର୍ା ଓ ସଂସ୍କୃତିକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଏହି କୋଡିଏ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଗାଁ ଏପରି ଭାବରେ ବଦଳୁଛି ଗାଁରୁ ଯିଏ ଗଲେ ସେମାନେ ଆଉ ଫେରିବାକୁ ମନ କରୁନାହାନ୍ତି । ଆଉ ଯେଉମାନେ ସବୁ ଗାଁରେ ରହିଛନ୍ତି ସେମାନେ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ଡାକ ଦେଲେଣି । ଗାଁରେ ନଷ୍ଟ ହେଇ ଆସୁଥିବା ଭାଇଗ୍ୱର୍ା ଓ କଲୁଷିତ ପରିବେଶ ଯୋଉ ଏବେ ଖାଲି ଗାଁ କାନ୍ଦୁନାହିଁ ବରଂ ଗାଁରେ ରହୁଥିବା ମା ମାନେ ବି ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ।

ଆଜି ଗାଁ ଗହଳରେ ମଦର ବହୁଳ ପ୍ରସାର ଯୋଗୁ ଗାଁ ଗୁଡ଼ିକର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ଖରାପ ଆଡକୁ ଗତି କରିବାକୁ ବସିଲାଣି | ପାରିବାରିକ ଅଶାନ୍ତି ସହ ମହିଳା ଓ ଶିଶୁ ମାନଂକ ପ୍ରତି ନିର୍ଯାତନା ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି ପଛେ କମିବାର ନା ଧରୁନ | ମଦୁଆ ଲୋକମାନଂକ ଉତପାତ ଯୋଗୁ ଗାଁର ପରିବେଶ ଖରାପ ହେଉଛି | ଏଣେ ଗାଁର ଭାଇଚାରା, ଶାନ୍ତ ପରିବେଶକୁ ମଦ ପୁରା ଉଜାଡି ସାରିଲାଣି | ମଦୁଆ ଲୋକମାନଂକ ଗାଳଗୁଲଜ ଯୋଗୁ ସେମାନଂକ ପରିବାର ସହ ପଡୋଶୀ ପିଲାମାନଂକର ପାଠ ପଢା ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଛି | ମଦୁଆଙ୍କ ଯୋଗୁ ଗାଁରେ ଆଉ କିଛି ଭଲ କାମ ହେଇ ପାରୁନ | ଗାଁରେ କୂଟନୀତି, ନାନା ପ୍ରକାର ଖଳ କାମରେ ମଦୁଆ ଲୋକଙ୍କୁ ସାମିଲ କରାଯାଇ କିଛି ଲୋକ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ସାଧନା କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି | ନେତା ଓ କୁଜିନେତା ମାନେ ଗାଁର ଲୋକମାନଂକୁ ମଦରେ ବୁଡାଇ ଲୋକମାନଂକର ବିଚାର ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି | ମଦ ପିଇ ମାତାଲ ହୋଇ କୋଉଟା ଭଲ କୋଉଟା ମନ୍ଦ ଆଉ ଲୋକ ବିଚାର କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି | ଗାଁ ରେ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ଓ ସେବା ପଛେ ନ ମିଳୁ କିନ୍ତୁ ମଦ ସହଜରେ ମିଳି ଯାଉଛି | ଘରର ମୁଖିଆ ମାନେ ମଦ ଅହରହ ପିଇବା ଦ୍ୱାରା ମହିଳା ମାନଂକ ପ୍ରତି ନିର୍ଯାତନା ବଢିବା ସହ ପିଲା ଓ ମହିଳା ମାନେ କୁପୋଷଣର ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି |

ସରକାରୀ ସ୍ତରରେ ମଦ ପ୍ରତି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଯୋଗୁ ଗାଁ ଗୁଡିକରେ ମହିଳା ମାନଂକ ମଦ ବିରୋଧୀ ଆନ୍ଦୋଳନ କିଛି ସୁଫଳ ହୋଇ ପାରୁନ | ଏଣେ ଗରିବ ଲୋକମାନଂକ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ସୁରକ୍ଷା ଯୋଜନାରେ ଯେତେ ଚାଉଳ ବାଣ୍ଟିଲେବି ସେମାନେ ଭାତ ନଖାଇ ଚାଉଳ ବିକି ମଦ ପିଇକରି ନିଜର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ହରାଇବାରେ ବସିଛନ୍ତି | ଆଉ ସରକାର କହୁଛନ୍ତି ଆମର ପ୍ରଗତି ହେଉଛି | ଲୋକମାନଂକ ଶାରୀରିକ ଓ ମାନସିକ ଶକ୍ତିକୁ ନଷ୍ଟ କରି କୋଉ ସରକାର କେବେ ଗୋଟେ ଜାତିର ଉନ୍ନତି କରି ପାରେନାହିଁ | ଲୋକଂକୁ ମଦୁଆ କରି ଗାଁର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ରସାତଳଗାମୀ କରୁଥିବା ଆମର ନେତା, କୁଜିନେତା ଓ ପ୍ରଶାସନିକ ଅଧିକାରୀ ମାନେ ଗାଁର ସ୍ଥିତି କୋଉ ଆଡକୁ ଗତି କଲାଣି ବୁଝିବାକୁ ଅକ୍ଷମ | ଏଣେ ସରକାର ରାଜସ୍ୱ ବଢାଇବା ପାଇଁ ମଦ ଦୋକାନ ଖୋଲିବାର ବହୁତ ଲାଗିଛନ୍ତି | ଗାଁର

ଅର୍ଦ୍ଧାଧିକ ଲୋକମାନେ ସୁଷମ ଖାଦ୍ୟ ଆଉ ନ ଖାଇ ମଦ ପିଇ ମାତାଲ ହେଉଛନ୍ତି | ଆଉ ଅକାଳରେ ଆର ପାରିକୁ ଗ୍ଭଲି ଯାଉଛନ୍ତି | ମଦ କବଳରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇପଡ଼ିଥିବା ନଜ ସ୍ୱାମୀ ଓ ରୋଜଗାରିଆ ପୁଅ ମାନଙ୍କର ଦୁରବସ୍ଥା ଦେଖି ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ମା ମାନେ ଅହରହ ଆଖିର ଲୁହ ପୋଛୁଛନ୍ତି |

ସମୟ ଥିଲା ଗାଁ ରାସ୍ତାରେ ଶଗଡ଼, ଟ୍ରକ ଆଦି ଯାନବାହାନ ଯାଇ ପାରୁଥିଲା | ଏହି ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ଭିତରେ ଗାଁରେ ଅନାଧିକାର ଭାବରେ ସର୍ବସାଧାରଣ ରାସ୍ତାରେ ଆଗକୁ ମଡ଼େଇ ଘର କରାଯାଉଛି | ରାସ୍ତା କବଜା କରି ପଥର, ଗୋଡି, ବାଲି ଅନେକ ଦିନ ଧରି ରଖିବା ଫଳରେ ଦୁଇ ଚକଆ ଯାନ ଗାଁ ରାସ୍ତାରେ ଯିବା କଷ୍ଟ ଦାୟକ ହୋଇ ପଡ଼ିଲାଣି | ଯୋଉ ଗାଁ ଗୁଡିକର ରାସ୍ତା ଦେଇ ୨୦ଟି ଗାଁର ଲୋକ ଯିବା ଆସିବା କରୁଛନ୍ତି ଯାତାୟାତ ବେଳେ କଳଗୋଳ ହେଉଛି | ଗାଁ ରାସ୍ତାରେ ଗାଈ ଗୋରୁ ବାନ୍ଧି ଯିବା ଆସିବା ରାସ୍ତାକୁ ବିପଦ ସଂକୁଳ କରାଯାଉଛି | କଛି ଗାଁର ଲୋକମାନେ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଧାନ ମଡ଼େଇବା କାମ କରୁଛନ୍ତି | ଗାଁ ର ସର୍ବସାଧାରଣ ରାସ୍ତାରେ ଡ୍ରେନ ନେବା ଓ ରାସ୍ତା ଚଉଡା କଲାବେଳେ ବହୁତ ବିବାଦ ଉପୁଜୁଛି | ଏଥି ପାଇଁ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ମାଡ଼ ପିଟ ହେଉଛି | ଆଉ ଯୋଉ ମାନେ ତ ଟିକେ ପଇସା ବାଲା ଓ ରାଜନୀତି ସହ ଜଡିତ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବସାଧାରଣ ରାସ୍ତା ଓ ଜାଗା ସବୁ ମାଡି ବସି ଯାହା ମନ ତାହା କରୁଛନ୍ତି | ତାଙ୍କୁ କହିବାକୁ କ ଦେଖିବାକୁ କେହି ନାହାନ୍ତି | ଏପରିକି ଗାଁରେ ଥିବା ମଶାଣି, ଗୋଚର ଓ ଖେଳ ପଡିଆର ଜାଗାକୁ କଛି ଲୋକ ଚଂଚକତା କରି ଏମିତି ବବ୍ୟହାର କରୁଛନ୍ତି ଯାହା ଫଳରେ ଗାଁରେ ଅନେକ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି | ସହରରେ ପ୍ରଶାସନ ଯୋଉ ଭଳି ସର୍ବ ସାଧାରଣ ଜାଗାକୁ ଅଧିକାର କରିଥିବା ପରିବାର ଉପରେ ଚଢ଼ାଉ କରୁଛି, ଗାଁରେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଏପରି କରିବା ଦରକାର ପଡ଼ିଲାଣି | ନହେଲେ ଗାଁ ରାସ୍ତାରେ ଆଗକୁ ସାଇକେଲରେ ଯାଇ ହେବ କ ନାହିଁ ସେ ନେଇ ସନ୍ଦେହ ଉପୁଜିଲାନ |

ଗାଁରେ ଏବେ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଓ ନମ୍ନ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାର ଗୁଡିକ ଏକ ପ୍ରକାର ସଂକଟମୟ ସ୍ଥିତି ଦେଇ ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ବି.ପି.ଏଲ ଶ୍ରେଣୀରେ ଥିବା ଲୋକମାନେ ନାନା ସରକାରୀ ସୁବିଧା

ସୁଯୋଗ ପାଇଁ ଆଉ କାମ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁନାହାନ୍ତି | ଯାହାଫଳରେ ଏବେ ବିଲ ସବୁ ପଡିଆ ପଡୁଛି | ଯୋଉ ଗାଁ ଗୁଡିକରେ ଦୋ କ ତିନ ଫସଲି ହେଉଥିଲା ଏବେ ସେଠି ଗୋଟେ ଥର ଫସଲ ଅମଳ କାଠିକର ପାଠ ହେଇପଡିଲାଣି | ଆଉ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବ ଗୋଷ୍ଠୀ ବିଲବାଡ଼ିକୁ ଯିବାକୁ ପୁରା ବିମୁଖ | କଛି ଶିକ୍ଷିତ ପିଲା ଓଡ଼ିଶାରେ କାମ ନ ପାଇଁ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର, ଗୁଜୁରାଟ, ଗୋଆ, କର୍ଣ୍ଣାଟକ, ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଯାଇ ପେଟ ପାଟଣା ନେଇ ଯୁଝୁଛନ୍ତି | ଆଉ ଦଳେ ଯୁବକ ଗାଁରେ ଯିଏ ସବୁ ରହିଲେ ଦଳୀୟ ରାଜନୀତିରେ ମାତି ଗାଁକୁ ଖାଲି ଉଠାଉଛନ୍ତି ଓ ପକାଉଛନ୍ତି | ଆଉ ନେତା ଓ ସେମାନଙ୍କ ଅନୁଗତ ମାନେ ସେହି ଯୁବକ ମାନଙ୍କୁ ହାତବାରିସୀ କରି ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ସାଧନରେ ମାତିଛନ୍ତି | କନ୍ତୁ ଏହାରି ଭିତରେ ଯେ ଯୁବ ଶକ୍ତି, ଯେଉଁ ମାନଙ୍କୁ ଯୋଗୁ ଗାଁ ଉନ୍ନତି ହେବା କଥା ସେମାନଙ୍କ କର୍ମ ବିମୁଖତା ଓ ବାଟବଣା ଗାଁର ସ୍ଥିତିକୁ ଅଧିକ ଦୁର୍ବଳ କଲାଣି |

ଆଜି ସ୍ୱାଧୀନତାର ୭୨ ବର୍ଷ ପରେବି ଓଡ଼ିଶାର ଅନେକ ଗାଁରୁ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଓ କୁସଂସ୍କାର ଲୋପ ପାଇନାହିଁ |ଡାହାଣୀର ଭୟ ଏବେବି ଗାଁଲୋକଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଛି | ଆଉ ଝଡା ଫୁଙ୍କା ଉପରେ ଭରଷା ତୁଟିନ | ଆଉ ଆଜିର ଦିନରେ ବିଭିନ୍ନ ଟିଭି ଚାଁନେଲ ଗୁଡିକ ତନ୍ତ୍ର, ମନ୍ତ୍ର, ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ଉପରେ ଧାରାବାହିକ ପରିବେଷଣ କରି ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ପୁଣି ଥରେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସର ମାୟା ଜାଲରେ ବାନ୍ଧି ଦେଉଛନ୍ତି | ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଶାସନର ନଜର ନାହିଁ କ ସେ ଉପରେ କଛି ପଦକ୍ଷେପ ନାହିଁ |

ଏବେବି ଅନେକ ଗାଁକୁ ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ ଯିବାକୁ ରାସ୍ତା ନାହିଁ | ଭଲ ପିଇବା ପାଣି ଟିକେ ମିଳୁନ | ପିଲାମାନେ ବିପଦ ସଂକୁଳ ରାସ୍ତା ଦେଇ ସ୍କୁଲ ଯାଉଛନ୍ତି | ଓଡ଼ିଶାର ଅନେକଗୁଡିଏ ଗାଁ ସ୍କୁଲର ସ୍ଥିତି ଆଉ ଭଲ ନାହିଁ | ସବୁ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ପରେବି ଗାଁ ସ୍କୁଲରେ ଆଉ ଉତ୍ତମ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ବାହାରି ପାରୁନାହାନ୍ତି | ତଥାପି ଗାଁ ନିଜ ଭାଗ୍ୟକୁ ଆଦରି ପଡିଛି | ଝିଅ, ବୋହୂ ମାନେବି ଗାଁରେ ଆଉ ସୁରକ୍ଷିତ ନୁହନ୍ତି | କଛି ଗୋଷ୍ଠୀ ଓ ଚତୁର ଶ୍ରେଣୀ ଗାଁକୁ ପୁରା ନିଜ କବଜାରେ ରଖିଛନ୍ତି | ସେମାନେ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ଆଖିରେ ଆଙ୍ଗୁଠି ଗେଂଜି ନିଜ ଗୋଡ ହଳଦିଆ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି | ପ୍ରତିବର୍ଷ ଗାଁରେ ନେତା ଓ ସେମାନଙ୍କ

ଅନୁଗତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକଳ୍ପର ଶୁଭ ଦିଆଯାଉଛି | କିଛି ହେଉଛି, ଆଉ କିଛି ଅଧା ହେଇପଡିଛି | ଆଉ କିଛି କାମ ଆରମ୍ଭ ବି ହେଇନ | ଅନେକ ଗାଁରେ ପ୍ରକଳ୍ପର ଫଳକ ଜାଗା ମାଡି ଆମ ଗାଁ ପ୍ରଗତିର ଇତିହାସ ବଖାଣୁଛି |

ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଗାଁର ଭାଇଚାରାକୁ ନଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଚରିତ୍ର ମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଠିକଣା ଜବାବ ଦେବାର ବେଳ ଆସିଛି | ଆଉ ଯୋଉ ନେତା ଓ ସେମାନଙ୍କ ଅନୁଗତ ରାଜନୀତିକୁ ଆୟୁଧ କରି ଗାଁ ଗୁଡିକରେ ଘରେ ଘରେ କଳର ମଞ୍ଜି ବୁଣୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ଦରକାର | ଏବେ ଦେଶର ଅର୍ଦ୍ଧାଧିକ ନେତାଙ୍କ ଦଳ ଓ ଦେଶ ପ୍ରତି ଆନୁଗତ୍ୟ ନାହିଁ | ସ୍ୱାର୍ଥ ପୂରଣ ନ ହେଲେ ସେମାନେ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ଧରି ଥିବା ଦଳ ତ୍ୟାଗ କରୁଛନ୍ତି | ଆଉ ଯୋଉ ଦଳକୁ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ଧରି ବିରୋଧ କରି ଆସୁଥିଲେ ସେଠି ଯାଇଁ ଶରଣ ପଶୁଛନ୍ତି | ହୀନ ରାଜନୀତି ପାଇଁ ଗାଁ ତାର ଗୌରବ ନହରେଇ ଗାରିମା ବଜାୟ ରଖୁ |

ନବଜୀବନ ସମାଜ,ଗ୍ରାମ/ଡାକ- ସଫା,
ଜିଲ୍ଲା-କଟକ-୭୫୪୦୨୨

ଖୋଲୁଛି ଆଜି ଏ ଗୁମର

ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା

ପଚ୍ଚିଶ ବରଷେ ହରିହର ବାବୁ
ଅସ୍ବନକ ହେଲେ ବେମାର
ଶେଷବେଳ ଜାଣି ପାଖକୁ ଡାକଲେ
ଅଲିଅଳ ବୋଉ ଚେମାର ।
ଏକୁଟିଆ ଦେଖି ବହୁ କଷ୍ଟରେ ସେ
ପଚ୍ଚରିଲେ ଚେମା ମାଆକୁ
ସତକୁହ ସାନ ପୁଅଟା କାହାର
ନଜର ଭିବେ ମୁଁ ଯାହାକୁ ?
ସେଇଟାକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ ସବୁଯାକ
ଲାଗୁଛନ୍ତି ଏକା ଭଳଆ
ହନୁମୁହାଁ ଟାଏ କେମିତି ହୋଇଲା
ତୁମ ସାନପୁଅ ଜଳଆ ?
ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି, ଆଉ କେଉଁଠାରୁ
ଯଦି ପାଇଅଛ ଦାନରେ
କଛି ନଭିବିକ ଶାନ୍ତିରେ ମରିବି
କହିଦିଅ ମୋଓ କାନରେ ।

ଲୁହ ପୋଛୁପୋଛୁ ଚେମାବୋଉ କହେ,
ଖୋଲୁଛି ଆଜି ଏ ଗୁମର
ପାଞ୍ଚ ପୁଅଝିଅ ଭିତରୁ ଜାଣିଥା'
ସାନଟା କେବଳ ତୁମର ।

କୁଆଁସ, ମେରଦା କାଟିଆ, ଯାଜପୁର

ତୁମେ ଚାଲିଗଲା ପରେ

ଶୁଭସ୍ମିତା ବେହେରା

ତୁମେ ଚାଲିଗଲା ପରେ ମୁଁ
ବହୁ କଷ୍ଟରେ ଥିବି
ଏହା ତୁମ ଭ୍ରମ...
ମାନୁଛି କଷ୍ଟ ହେଉଛି,
ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଉଛି,
ଲୁହ ନିଗିଡ଼ିଛି,
ତକିଆ ଭିଜିଛି,
ଅନେକ୍ ରାତି ଉଜାଗର ହେଉଛି,
ନିଦରେ ବାଉଳା ହେଉଛି,
ପାଗେଳ ଭଳି କ'ଣ ଗୁଡ଼ାଏ ଗପି ଯାଉଛି,
ତଥାପି ତୁମକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ
ବଞ୍ଚିବାର କଳା ମୁଁ ଶିଖି ନେଇଛି ....

ହଁ, ତୁମେ ଗଲା ପରେପରେ
ନିଜ ବୋଝକୁ ନିଜେ ମୁଣ୍ଡେଇଛି
ନିଜ ପାଇଁ ନିଜେ ସାହାରା ପାଲଟିଛି,
ନିଜକୁ ନିଜେ ପଢିବାକୁ ଲାଗିଛି
ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସମୟ ଦେଇଛି,

ଏସବୁ ପରେ ବି ନିଜ ମନକୁ ବୁଝେଇ
ପାରିଛି,
ହଁ ପର୍‌ ଏସବୁ ସମ୍ଭବ ହେଇଛି
ତୁମେ ଗ୍ଳଲି ଯିବା ପରେ ପରେ...
ଆଗ ଭଳି ନିଜକୁ ଅଣଦେଖା ନ କରି
ନିଜର ଯତ୍ନ ନିଜେ ନେଇଛି
ନିଜ ଦାୟିତ୍ୱ କୁ ନିଜେ ତୁଲେଇଛି,
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଆଗେଇ ଯାଇଛି
ସତ; ତୁମେ ଯିବାର ବହୁଦିନ ପରେ....

ଉଦୟନାଥ ଅଟୋନୋମସ କଲେଜ (ଅଡଶପୁର)
ଜେନାପୁର, ଜାଜପୁର, ଓଡିଶା

ବେଦାନ୍ତୀକୁ ପଢିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ମଧ୍ଯ ଏହା ପଠାନ୍ତୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଓଡିଆ ଭାଷାର ଲୋକପ୍ରିୟତା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବଢିପାରିବ

ପ୍ରକୃତି କୋଳରେ ଖଣ୍ଡାଧାର

ପୁଷ୍ପିତା ଭୂୟାଁ

ଜଙ୍ଗଲ ପର୍ବତ ଭରା ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା ଖଣ୍ଡାଧାର ଜଳପ୍ରପାତ ପାଇଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏହା ସୁନ୍ଦରଗଡ ର ବଣାଇ ଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ। ଜଳପ୍ରପାତ ଟି ଖଣ୍ଡାଧାରର ବୁଢା ପାହାଡ଼ର ଅଗ୍ରଭାଗରୁ ଝରି ଆସି ୨୪୪ ମିଟର ତଳକୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଏକ ଅତି ସୁନ୍ଦର ମନଲୋଭା ପ୍ରପାତ। ଏହା ଆମ ଓଡିଶାର ସବୁଠାରୁ ଲମ୍ବା ଓ ଉଚ୍ଚା ଜଳପ୍ରପାତ ।

ଖଣ୍ଡାଧାର ଦେଖିବା ପାଇଁ ମୋ ମନରେ ପ୍ରବଳ ଉତ୍କଣ୍ଠା ଓ ଆଗ୍ରହ କିଛି ଦିନ ତଳୁ ରହିଥିଲା । ଆମେ ସେଦିନ ସମ୍ବଲପୁରରୁ ବାହାରି ଦେବଗଡ ଦେଇ ୪ ଘଣ୍ଟାର ଲମ୍ବା ଯାତ୍ରା ପରେ ବଣାଇ ଠାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲୁ । ବଣାଇର ଲଲେଇ ଛକ ଠାରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଲା ଏକ ବୋର୍ଡ, ଯେଉଁଥିରେ ଲେଖାଥିଲା , "ଖଣ୍ଡାଧାର ଆଉ ୧୫ କିଲୋମିଟର।" ଦୂରରୁ ଦୀର୍ଘ ଉଚ୍ଚା ଉଚ୍ଚା ପାହାଡ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉଥାଏ। ଏହି ପର୍ବତମାଳାରେ ଖଣ୍ଡାଧାର ଅବସ୍ଥିତ। ଆମ ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥାନ ଯେତିକି ପାଖେଇ ଆସୁଥାଏ ମନରେ ଉତ୍କଣ୍ଠା ସେତିକି ବଢିବଢି ଚାଲିଥାଏ।

ଶେଷରେ ଆମେ ବୁଢାଭୂଇଁ ଗ୍ରାମରେ ପ୍ରବେଶ କଲୁ। ଚେକ୍ ପୋଷ୍ଟ ପାଖରୁ ଜଳପ୍ରପାତ ଟି ସରୁ ଖଣ୍ଡାର ଧାର ସଦୃଶ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉଥାଏ। ପର୍ବତର ଶିଖର ଦେଶରୁ ଜଳପ୍ରପାତ ଟି ବୋହିବାର ଦୃଶ୍ୟ, ସତରେ ଖୁବ ମନୋରମ, ସତେକ ପର୍ବତର ସବୁଜିମା କୁ ସଫେଦ ରଙ୍ଗର ସୂତାରେ ଗାର କାଟି ଦୁଇଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି।

ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଜଙ୍ଗଲ ଓ ପରିବେଶ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ପ୍ରକୃତି ନିବାସକୁ ଗଲୁ । ଏହି ନିବାସ ଗୁଡିକର ଶୁଭ ଉଦଘାଟନ ଜାନୁୟାରୀ ୧୭ ତାରିଖ ୨୦୧୯ ରେ ହୋଇଥାଏ। ଖଣ୍ଡାଧାର ନିକଟରେ ଥିବା ଆଉ ଏକ ପାହାଡ଼କୁ ସମତଳ କରି

ଜଙ୍ଗଲ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ୬ଟି କଟେଜ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି। କଟେଜ୍ ଗୁଡିକ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ପରିବାର ପାଇଁ ଉଦିଷ୍ଟ । ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସବୁ ପ୍ରକାର ଆଧୁନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ। କଟେଜ୍ ଗୁଡିକୁ ଲାଗି ସୁନ୍ଦର ଲନ୍ ଓ ବଗିଚା ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । କଟେଜ୍ ବରଣ୍ଡାରୁ ଜଳପ୍ରପାତ ରୁ ଝରି ଆସୁଥିବା ଜଳର କଳକଳ ନାଦର ସଙ୍ଗୀତ ପରିବେଶକୁ ଆହୁରି ମନଛୁଆଁ କରୁଥାଏ। ଜଙ୍ଗଲ ଘଞ୍ଚ ଥିବାରୁ ପ୍ରପାତ ର କଛି ଅଂଶ ବୃକ୍ଷ ମାନଙ୍କ ଆଢୁଆଳରେ ଲୁଚ ଯାଉଥାଏ। କଛିଦିନ ପରେ ସେ ସବୁ ବୃକ୍ଷ ମାନଙ୍କର ଅଗ୍ରଭାଗ କଟାଯାଇ ପ୍ରପାତ ଟି କପରି ସବୁ ରୁମ୍ ର ଖଟ ଉପରୁ ଦର୍ଶକମାନଙ୍କୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେବ, ସେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯିବ ବୋଲି ସେଠିକାର ଅଧିକାରୀ ଆମକୁ ଅବଗତ କରାଇଲେ । ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଦୂର ଦୂରାନ୍ତରୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କର ବହୁ ପରିମାଣରେ ସମାଗମ ହେବ ।

ମଧ୍ୟାନ ଭୋଜନର ସମୟ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଭୋଜନ କରିନେଲୁ। ତାପରେ ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ଜଳପ୍ରପାତଟିକୁ ଦେଖିବାକୁ ଯିବା ବୋଲି ସ୍ଥିର ହେଲା।

ପ୍ରଥମେ ଆମେ ମେନ୍ ଗେଟ୍ ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କଲୁ। ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଜଗାଟିକୁ ସଜା ଯାଇଛି। ପର୍ବତର ପାଦ ଦେଶରେ ଖଣ୍ଡାଧାରରୁ ବୋହି ଆସୁଥିବା ଜଳକୁ ଏକ ସୁନ୍ଦର କେନାଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଛଡା ଯାଇଥାଏ। ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ପାର୍କ ଓ ଉଦ୍ୟାନ ଟିଏ ବି ସେଠାରେ ଶୋଭା ପାଉଛି। ଶୀତଦିନରେ ପର୍ଯ୍ୟଟକ ମାନଙ୍କର ଭିଡ ଲାଗିରହେ ସେଠାରେ। ପିକନିକ୍ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ସେଠାରେ ରହିଛି। ସେଦିନ ମଧ୍ୟ କେତେ ଗୁଡିଏ ବସ୍, କାର୍ ରେ ଲୋକମାନେ ଓ ସ୍କୁଲ ପିଲାମାନେ ପିକନିକ୍ କରିବାପାଇଁ ସେଠାକୁ ଆସିଥିଲେ। ସନ୍ଧ୍ୟା ପରେ ସେଠାରେ କାହାରିକୁ ରହିବାପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ ନାହିଁ। ତେଣୁ ସାନ୍ଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ସମସ୍ତଙ୍କର କାମ ସରିବ, ଫଳକ ମାଧ୍ୟମରେ ସୂଚାଇ ଦିଆ ଯାଇଛି। ଜାଗାଟିକୁ ସଫା ସୁତୁରା ରଖିବା ପାଇଁ କେତେଗୁଡିଏ କର୍ମଚାରୀ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ। ତେଣୁ ଏତେ ଜନସମାଗମ ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ଜାଗାଟି ପରିଷ୍କାର ପରିଚ୍ଛନ୍ନ। ବଗିଚାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫୁଲଗଛ ରହିଛି।

ଏହା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲି କିଛି ଦୂରରେ ପାହାଚ ରହିଛି ଉପରକୁ ଯିବା ପାଇଁ। ସେଠାରେ ପଚାରି ବୁଝିବାରୁ, କର୍ମଚାରୀ ମାନେ କହିଲେ ଏଠାରେ ୬୫୦ଟି ପାହାଚ ରହିଛି ଖଣ୍ଡାଧାରର ଉପରି ଭାଗକୁ ଯିବାପାଇଁ । ୬୫୦ଟି ପାହାଚ ! କଥା ଶୁଣି ମନ ଟି ମୋର ମଉଳ ଗଲା। ସତେ କ'ଣ ମୁଁ ଏତେ ପାହାଚ ଚଢ଼ି ପାରିବି ! ଏତିକିବେଳେ କର୍ମଚାରୀ ମାନଙ୍କର ଅଧିକାରୀ ଆମକୁ ଫୋନକରି କହିଲେ, "ଆଜ୍ଞା ଆଉ ଗୋଟେ ସର୍ଟକଟ୍ ରାସ୍ତା ଅଛି ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟଦେଇ, ଆପଣ ସେଇ ବାଟେ ଯାଆନ୍ତୁ ୩୫୦ ପାହାଚ କମିଯିବ। " ମୁଁ ମନେ ମନେ ଖୁସି ହୋଇଗଲି। ସେଥିପାଇଁ ଆମକୁ ପ୍ରକୃତି ନିବାସ ର କଡ଼ ଦେଇ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେଣୁ ଡ୍ରାଇଭର କୁ ଡାକ ଆମେ ପୁଣି ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲୁ। କଟେଜ୍ ପାଖରେ ପହଂଚଗଲୁ। ସେମାନେ ଆମ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଗାଇଡ୍ ପଠାଇଲେ ଯିଏ ଆମକୁ ଜଙ୍ଗଲ ରାସ୍ତାରେ ବାଟ ଦେଖାଇବ। ସେତେବେଳକୁ ସମୟ ପ୍ରାୟ ୫ଟା ବାଜି ଥାଏ। ଆମେ ସେ ଲୋକଟିର ସାଥେ ସାଥେ ଚାଲିଲୁ। ଆମ ଡ୍ରାଇଭର ବି ଆମ ସହିତ ଥାଏ। କିଛି ବାଟ ଆମେ ପାହାଡ଼ ଚଢି ଚଢି ଚାଲିଲୁ। ମୁଁ ମନେ ମନେ ଭାବୁଥାଏ, ଏଇ ସର୍ଟକଟ୍ ରାସ୍ତାରେ ଆମେ ସହଜରେ ପହଁଚିଯିବା। ପାହାଡ଼ ମଝିରେ ମଝିରେ କଳା କଳା ପଥର ଖଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଉଠିଥାଏ। ପଚାରିବାରୁ ଲୋକଟି କହିଲା ଏଇଟା ଲୁହା ପଥରର ପାହାଡ଼। ସତରେ ଆମ ଓଡ଼ିଶା ଖଣିଜ ସମ୍ପଦର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ। ପାହାଡ଼ଟି ବହୁତ ପ୍ରକାର ଛୋଟ ବଡ଼ ବୃକ୍ଷରାଶିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ବିଶେଷ କରି ଧଉରା, କୁସୁମ, ଚାର, କୁମ୍ଭି ଇତ୍ୟାଦି। ମୋର ମନେପଡ଼ିଗଲା ଏ ଗଛର କାଠ ଆମ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ରଥ ତିଆରିରେ ଲାଗିହୁଏ। ଜଙ୍ଗଲ ରାସ୍ତା କେଉଁଠି ପଥୁରିଆ ଆବେଡା ଖାବେଡା ତ କେଉଁଠାରେ ଗଛର ଚେରମାନ ଉପରକୁ ଉଠିଥାଏ। ଦେଖି କରି ନ ଚାଲିଲେ ଝୁଣ୍ଟି ପଡିବାର ଡର। ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଜାଗାରେ ରାସ୍ତା ଅଣଓସାରିଆ ଓ ଖସଡ଼ିଆ ହୋଇଥାଏ। ବନ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ପାହାଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ଚାଲିବାର ରାସ୍ତା ତିଆରି କରାଯାଇଥାଏ। ପାହାଡିଆ ରାସ୍ତାରେ ଆମ ପରି ଲୋକଙ୍କର ଚାଲିବା ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ ତେଣୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ମୁଁ ଚାଲିବାରେ ଆମ ସହିତ ଆସିଥିବା ଗାଇଡ଼ର ସାହାଯ୍ୟ ନେଉଥାଏ। ଘଞ୍ଚ ଜଙ୍ଗଲ ହୋଇଥିବାରୁ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କର ଭୟ ବି ଥାଏ। ମନେମନେ ଭାବୁଥାଏ, ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବାକୁ ଖୁବ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି ଯଦି ଭାଲୁ କ ହେଟାବାଘ କ

ସାପ ଟିଏ ଆମ ସାମନାକୁ ଆସିଯାଏ, ଆମର ଅବସ୍ଥା କଅଣ ଯେ ନହେବ ! ମୋ ମନର ସଂଶୟ ମଧ୍ୟରେ ଗାଇଡ଼ କୁ ପଗ୍ଭରି ଦେଲି ଏ କଥା, ସେ ମୋତେ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇ କହିଲ୍, "ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା, ମଣିଷଙ୍କ ପାଦ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେମାନେ ଆଗକୁ ଜମା ବି ଆସିବେନ। "ଅବଶ୍ୟ ସେମାନେ ଜଙ୍ଗଲି ଲୋକ, ସେଠିକାର ଅଧିବାସୀ, ସେମାନଙ୍କୁ ଡର କ'ଣ । ଦିନଗ୍ଭତି ତାଙ୍କର ଜଙ୍ଗଲରେ କଟୁଛି। ପାହାଡ଼ ତଳ ଗାଁ ମାନଙ୍କରେ ସେମାନଙ୍କ ଘର। ତା' କଥାରେ ସାହସ ଧରି ଆମେ ଆଗଉ ଥାଉ। ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ରାସ୍ତାଟି ପୁରା ପାହାଡ଼ର କଡ଼କୁ ଆସିଯାଇଥାଏ, ସେଠାରୁ ତଳକୁ ଗ୍ଭହିଁଲେ ବହୁତ ଡର ଲ୍ଗୁଥାଏ। ମୁଁ ଭ୍ବୁଥାଏ ଯଦି ମୋ ଗୋଡ଼ ଖସି ତଳକୁ ପଡିଯିବି ତେବେ ମୋ ଅବସ୍ଥା କଅଣ ହେବ। ପୁଣି ମୁଁ ସେ ଲୋକର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ଆଗେଇ ଗ୍ଭଲିଥାଏ। ୨୦ମିନଟ ଗ୍ଭଲିଲ୍ ପରେ ଗୋଟିଏ ଝରଣା ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଲ୍ । ସେ ଆମକୁ କହିଲ୍ ଏଇ ଝରଣାଟି ଡେଇଁ ଆମେ ଆର ପଟକୁ ଯିବା, ମଝିରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ପଥର ଖଣ୍ଡ। ଏଇଟା କନ୍ତ ଖଣ୍ଡାଧାରର ଝରଣା ନୁହେଁ ବୋଲି ସେ କହିଲ୍। ତା ପାଖ ପାହାଡ଼ର ଅଗ୍ରଭ୍ଗରୁ ଝରି ଆସୁଥିବା ଆଉ ଗୋଟେ ଝରଣା। ଉଠି ପଡି ଆମେ ସେଇ ଝରଣା ଟି ଅତିକ୍ରମ କଲୁ। ବହୁତ ହାଲିଆ ବି ଲ୍ଗୁଥାଏ ତେଣୁ ମଝିରେ ମଝିରେ ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥାଉ।

ପୁଣି କଛି ବାଟ ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ିଲ୍ ପରେ ଆଉ ଗୋଟେ ଝରଣା ପଡିଲ୍। ସେଇଟା କନ୍ତ ଖଣ୍ଡାଧାରରୁ ବୋହୁଥିବା ଝରଣା, କଛି ବାଟ ଖସିଲ୍ ପରେ ଝରଣା ଟି ଦୁଇ ଭ୍ଗରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି, ଏଇଟା ତାର ଗୋଟେ ଅଂଶ । ତାହାକୁ ବି କଷ୍ଟକରି ଅତିକ୍ରମ କଲୁ। ଆମ ପାଇଁ ଏହା ଥିଲ୍ ଦୁଃସାହସିକ ଓ ରୋମାଂଚକର ପଦକ୍ଷେପ। ପୁଣି କଛିବାଟ ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ିଲ୍ ପରେ ଆମକୁ ସେଇ ୬୫୦ ପାହାଚ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଲ୍। ସେତେବେଳକୁ ଆମେ ୩୦/୩୫ ମିନଟ ପାହାଡିଆ ରାସ୍ତା ଅତିକ୍ରମ କରି ସାରିଥାଉ। ସମସ୍ତେ ଥକ ବି ପଡ଼ିଥାଉ। ପାହାଚ ପାଖରେ ପହଂଚ ସମସ୍ତେ ଟିକେ ବସି ପଡ଼ିଲୁ, ଟିକେ ଟିକେ ସୁଲୁସୁଲିଆ ପବନ ବି ଦେଉଥାଏ। ସମୟ ସନ୍ଧ୍ୟା ୫.୩୫ ହୋଇଥିବାରୁ, ଆମେ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବା ରାସ୍ତା ଅନ୍ଧାରିଆ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ମୁଁ ନଜକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁନଥାଏ, କପରି ଏମିତି ଏକ ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ରାସ୍ତା ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିପାରିଲି । ଟିକେ ଥକା ମେଣ୍ଟାଇ ପାଣି ପିଇ ପୁଣି

ପାହାଚ ଚଢ଼ିଲୁ। କେତେଟା ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କଲାପରେ ଗୋଟେ ପାହାଚରେ କ୍ରମିକ ନମ୍ବର ୪୦୦ ଲେଖା ହୋଇଥିବାର ମୋ ଆଖି ପଡ଼ିଲା । ତାମାନେ ଆମେ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବା ରାସ୍ତା ୪୦୦ଟି ପାହାଚ ଥିଲା। ଆମକୁ ଆହୁରି ୨୫୦ଟି ପାହାଚ ଚଢ଼ିବାର ଅଛି। କେମିତି ଯିବି ବୋଲି ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥାଏ। ପୁଣି ଉପରେ ପହଂଚବାର ଆଶା ମନରେ ଉଙ୍କି ମାରୁଥାଏ। ସେହିଠାରୁ ବି ପ୍ରପାତଟି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉଥାଏ। ତଥାପି ଆହୁରି ଉପରକୁ ଯିବାର ଇଚ୍ଛା ଓ ଆଗ୍ରହରେ ଆମେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲୁ।

ଏମିତି ଟିକେ ଚାଲି ଟିକେ ବସି ଆମେ ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଂଚଗଲୁ। ଅବଶ୍ୟ ପାହାଚ ଗୁଡିକ ଯେଉଁଠି ସରିଛି ସେଇଟା ଖଣ୍ଡାଧାରର ଉପରିଭାଗ ନୁହେଁ। ଆହୁରି ବୋଧେ ଗୋଟେ କିଲୋମିଟର ଉପରୁ ପ୍ରପାତଟି ବାହାରିଛି। ତଥାପି ଲାଗୁଥାଏ ଯେମିତି ପ୍ରପାତରୁ ପଡୁଥିବା ପାଣିକୁ ଆମେ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରିଛୁ। ସେଠାରେ ପହଂଚ ଗଡ଼ ଜିତିବା ପରି ଲାଗୁଥାଏ। ପାହାଡ଼ ଉପରୁ ପ୍ରକୃତିର ଦୃଶ୍ୟ, ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଥାଏ।

ସେତେବେଳକୁ ୬ଟା ବାଜି ସରିଥାଏ। ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ମା'କୋଳକୁ ଫେରି ସାରିଥାନ୍ତି। ଝରଣାର ସ୍ୱଚ୍ଛ, ସୁନ୍ଦର, ନିର୍ମଳ ଜଳ ରାଶି ମନରେ କେତେଯେ ଆନନ୍ଦ ଭରି ଦେଉଥାଏ, ତାହା ଭାଷାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ । ଭଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିର ପଟ୍ଟାନ୍ତର ନାହିଁ। କେଉଁଠାରୁ ଆସୁଛି ଏ ଜଳ ପୁଣି ଅବିରତ, ପାହାଡ଼ ଉପରେ କ'ଣ ଏକ ଜଳର ଭଣ୍ଡାର ଅଛି, ଏସବୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ମୋ ମନରେ ପ୍ରବଳ ଉତ୍କଣ୍ଠା ଜାତ ହେଉଥାଏ। ମୁଁ ସେଠିକାର କେତେଜଣଙ୍କୁ ଏ ବିଷୟରେ ପଚାରିଦେଲି ମଧ୍ୟ। କିନ୍ତୁ କେହି ଏହାର ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ନଥିଲେ। ପାହାଡ଼ର ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଏକ ଗାଁ ଅଛି ବୋଲି କହୁଥାନ୍ତି ଏବଂ ପାହାଡ଼ର ଉପରି ଭାଗରେ ବିରାଟ ପୁଷ୍କରିଣୀ ଯେଉଁଥିରେ କେତେକେତେ ହାତୀ ବି ବୁଡିଯିବେ । ଅବଶ୍ୟ ଏସବୁ କଥା ତାଙ୍କ ବାପା ଜେଜେବାପା ଅମଳରୁ ଶୁଣିଥିବା କଥା ।

ଉପର ପାହାଚରୁ ତଳକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲି ୧୦/୧୨ ଫୁଟ ତଳେ ପାଣି ପଡି ଏକ ପୁଷ୍କରିଣୀ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି। ଲୋକମାନେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ସ୍ନାନ କରନ୍ତି ଓ ପ୍ରାକୃତିକ ସାୱାର ର ମଜା

ନଥିନ୍ତି। ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ କିନ୍ତୁ କିଛି ପାହାଚ ନାହିଁ। ପଥୁରିଆ ରାସ୍ତାର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ହୁଏ। ଆମେ କିନ୍ତୁ ଆଉ ତଳକୁ ଯିବାର ସାହସ କରିନଥିଲୁ ।

ସେତେବେଳେକୁ ଆମେ ଗୋଟାପଣେ ଝାଳରେ ବୁଡିଥିଲୁ। ତେଣୁ ଟିକେ ସମୟ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ଓହ୍ଲାଇବା ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କଲୁ। କିନ୍ତୁ ମନ ମାନୁନଥାଏ ସେଠାରୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଆସିବା ପାଇଁ। ସମୟ ଟା ଏଇଠି ଟିକେ ଅଟକ ଯାଆନ୍ତା କି ! ସେଠାରୁ ମୁଁ ମୋବାଇଲରେ ଅନେକ ଗୁଡିଏ ଫୋଟୋ ନେଲି। ଝରଣାର ସେ କୁଳୁକୁଳୁ ନାଦ ମନକୁ ଉଲ୍ଲସୀତ କରୁଥାଏ। ସନ୍ଧ୍ୟା ଆସନ୍ନ ହୋଇଥିବାରୁ ଆମେ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲୁ। ଆମକୁ ପୁଣି ୬୫୦ ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିବାର ଅଛି।

ପାହାଚର କଡେ କଡେ ସୌରଶକ୍ତି ର ଲାଇଟ୍ ମାନ ଲାଗିଥାଏ। ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବାରୁ ସେଗୁଡିକ ଜଳି ଉଠିଲା। ଆମେ ଝରଣାର କୁଳୁକୁଳୁ ଶବ୍ଦରେ ପାଦ ମିଳାଇ ଗୋଟେ ପରେ ଗୋଟେ ପାହାଚ ଓହ୍ଲାଇବାରେ ଲାଗିଲୁ। ଅନ୍ଧାର ଘନେଇ ଆସିଥାଏ, ସେତେବେଳକୁ ଚାରିଆଡେ ଶୁନଶାନ୍ । ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଘର ବାହୁଡା କଚରିମିଚରି ଶବ୍ଦ ପ୍ରତିଧ୍ୱନୀତ ହେଉଥାଏ। ସମସ୍ତଙ୍କ ପଛରେ ମୁଁ ଚାଲୁଥାଏ। ଟିକେ ପଛକୁ ଟିକେ ଆଗକୁ ଅନାଉଥାଏ। ମନେମନେ ଭାବୁଥାଏ ଯାହାକୁ ମୁଁ ପଛରେ ଛାଡି ଯାଉଛି, ତାକୁ ଆଉ କେବେ ଜୀବନରେ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇବିନି। ମୋତେ ସମସ୍ତେ ଟିକେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥାନ୍ତି ଆଉ ଆଗକୁ ବଢୁଥାନ୍ତି । ମୁଁ ବି କ୍ଲାନ୍ତ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ, ତେଣୁ ଟିକେଟିକେ ବସି ପଡୁଥାଏ ପାହାଚ ଉପରେ। ମନରେ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ଡର ବି ଥାଏ।

ଶେଷରେ ଆମେ ତଳ ପାହାଚରେ ପହଂଚ ଗଲୁ। ସମୟ ୭ଟା ବାଜି ଯାଇଥାଏ। ସନ୍ଧ୍ୟା ପରେ ସେଠାରେ କାହାକୁ ରହିବାର ଅନୁମତି ନଥିବାରୁ ସବୁଆଡ଼ ଖାଁଖାଁ ଲାଗୁଥାଏ। ଗେଟ୍ ପାଖରେ ଆଉ କେତେଜଣ କର୍ମଚାରୀ ଆମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି । ଆମେ ପହଞ୍ଚିବାକ୍ଷଣି ସେମାନେ ଗେଟ୍ ରେ ତାଲା ପକାଇଲେ। ମୋ ଗୋଡ଼ରେ ଆଉ ଟିକେ ବି ବଳ ନଥାଏ। ଗେଟ୍ ପାଖ ଦୋକାନର ପଡିଥିବା ବେଞ୍ଚରେ ମୁଁ କିଛି ସମୟ ବସିପଡ଼ିଲି, ଆଉ କିଛି ଥଣ୍ଡା

ପାନୀୟ ସମସ୍ତେ ପିଇଲୁ। ଡ୍ରାଇଭର ଯାଇ ପ୍ରକୃତି ନିବାସ ପାଖରୁ ଗାଡି ଆଣିବା ପରେ ଆମେ ପୁଣି ସେଠାକୁ ଗଲୁ। ଆମର ସେଠାରେ ରାତି ରହିବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ହୋଇଥିଲା।

ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ, ରାତିରେ ରୁମ ଆଗରେ ଟିକେ ବୁଲାବୁଲି କଲି। ସେଇ ଝୁଲୁଝୁଲୁ ସ୍ୱର, ସତେ ଯେମିତି ସେ ତା' ଭାଷାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୂଚାଇ ଦେଉଛି, "ଆସ ସମସ୍ତେ ମୋତେ ଥରେ ଦେଖି ଯାଅ, ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ଏକ ବିରଳ ।"

ରାତିଖାଇବା ପରେ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲି, କିନ୍ତୁ ଏପରି ଏକ ନିରୋଳା ଜଙ୍ଗଲ ଜାଗାରେ ନିଦ ବି କେମିତି ଆସିବ। ରାତି ୧୨ଟା ବେଳକୁ ହଠାତ୍ ଝଡ଼ତୋଫାନ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା। ପ୍ରକୃତିର ଏ ତାଣ୍ଡବ ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାଏ ଧରି ଚାଲିଲା। ରାତି ଅଧ ପରେ ମୋତେ ଟିକେ ନିଦ ହୋଇଗଲା। ସକାଳୁ ଉଠି ଦେଖେ ତ ବଗିଚା ଓ ଲନ୍ ରେ ପତ୍ର ଓ ଛୋଟ ଛୋଟ ଡାଳ ଭର୍ତ୍ତି। କର୍ମଚାରୀମାନେ ସେଗୁଡିକୁ ସଫା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଯାଇଥାନ୍ତି । ଆକାଶରେ ବାଦଲର ସମ୍ଭାର। ଧଳା ଧଳା ତୁଳା ପରି ମେଞ୍ଚାମେଞ୍ଚା ହୋଇ ପାହାଡ଼ର ଚାରିପଟେ ଘୁରି ବୁଲୁଥାଆନ୍ତି ସତେ ଯେପରି ପାହାଡ଼ର ପ୍ରେମିକା । ତାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଉପଭୋଗ କରୁକରୁ ଝରଣାଟି ଲୁଚ ଯାଉଥାଏ ବାଦଲ ମଧ୍ୟରେ। ସବୁ କାମ ସାରି ଜଳଖିଆ ଖାଇ ଆମେ ସକାଳ ୯ ଟାରେ ସେଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଲୁ। ଏମିତି ଜାଗା ଛାଡି ଆସିବାକୁ ମନ ହେଉନଥାଏ। ଇଚ୍ଛା ହେଉଥାଏ କିଛିଦିନ ଏମିତି ପ୍ରକୃତି କୋଳରେ ରହି ତାକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ। କିନ୍ତୁ ତାହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ସମସ୍ତେ ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲୁ, ଗାଡି ଆମର ଗଡି ଚାଲିଲା ବୁଢ଼ାଭୁଇଁରୁ ବାହାରି ପୁଣି ସେଇ ଲଲେଇ ଛକ ଦେଇ। ମୁଁ ଗାଡି କାଚ ଭିତରୁ ସେମିତି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ଖଣ୍ଡାଧାର ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେବାଯାଏ । ଏହି ଯାତ୍ରା ମୋ ପାଇଁ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହିଗଲା ଚିରଦିନ ପାଇଁ ।

ପୁଷ୍ପିତା ଭୂୟାଁ, ପ୍ରତାପନଗରୀ, କଟକ

ଥରେ ଆସନା

ନନୁ ନାଏକ

ଭଲ ଲାଗେ ତୁମ କଥା ଭାଇବାକୁ
ନିର୍ଜନ ପ୍ରହରରେ
ନିରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ
ପୁଣି ଦେଖିବାକୁ
ଚୁପି ଚୁପି ସ୍ନେହ ସୁହାଣୀରେ ।
କେତେ ଆଶା ନେଇ ସାଜିଛି
ତୁମ ପାଇଁ ଜହ୍ନ ରାତି
କେଉଁ ଅୟୁତ ଯୁଗରୁ ଲିପିଛି
ବିଶ୍ୱାସର ଅଗଣା ।
ଗଢିଛି ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ
ଆକାଶରେ କୁଡିଆ
ପୁଣି ଆଙ୍କିଛି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ନକସା ।
ମୋ ପ୍ରେମେ ଭରି ରହିଛି
ଅଫୁଟା ଫୁଲ କଢିର ମାଧୁରୀ
କଳ୍ପନାର ସୁନେଲି ଜହ୍ନ
ହୃଦୟରେ ଅସୁମାରୀ ରଙ୍ଗିନ୍ ସ୍ୱପ୍ନ ।

ତୁମ ଝୁମିଲା ଝୁମିଲା ଆଖିରେ
ଭରି ରହିଛି ଆଖିଏ ନିଶା
ଚଗଲା ଓଠ ତଳେ
ଭରପୁର୍ ଲାଜୁଆ ଲାଜୁଆ ଭାଷା ।
ସତରେ
ତୁମେ ଥରେ ଆସନା
ନିଜ ହାତେ ସଜେଇ ଥିବା ସ୍ମୃତି ପାର୍କରେ
କଳା ଭଅଁର କରି
ମୋ ପାଖୁଡା ରେ ଲୁଚେଇକ
ରଖି ଦେବି ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ।

ହିଦିଳ, ଅଶନବଣୀ, ମୟୂରଭଞ୍ଜ

କବି ର ଅନ୍ତଃସ୍ୱର

କାର୍ତ୍ତିକ ଚନ୍ଦ୍ର ତ୍ରିପାଠୀ

ପ୍ରେମ ବିଚ୍ଛେଦ ର ନିଆଁ ରେ ଜଳୁଥାଏ
ମୋର କବିତା,
ଉଷା ଗୋ ତମେ ଝର୍‌ଅନ ନହାର
ରୁପେ ମୁକୁତା,
ସ୍ୱପ୍ନ ରେ ଝର୍‌ଅନ ଗୋ ସୁଧା ମହ୍ଲାର,
ପ୍ରଣୟୀ ନୁହେଁ ମୁଁ ନୁମେଁ ପ୍ରେମିକ
ପ୍ରବର,
ପ୍ରେମ ର ପାନ୍ଥଶାଳା ରେ ମୁଁ ଯେ ଭଗ୍ନ
ପ୍ରସ୍ତର,
ଚନ୍ଦ୍ରମା ଗୋ ଝର୍‌ଅନ ଆଉ ଜୋଛନା,
ଆଜି ଏହି ଶୂନ୍ୟ ତଟେ ଏକା ଏକା
ଭଲ ଲା଼ଗେନା

ଭଦ୍ରକ, ଓଡିଶା

ପରଜା ର ପାଦଚହ୍ନ

ପ୍ରିୟବ୍ରତ ପାତ୍ର

କେବେ କେବେ ଭାବେ, ଯଦି ଗୋପୀନାଥ ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ କୋରାପୁଟ ବଦଳ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା ବା କୋରାପୁଟକୁ ନେଇ ସେ ଯଦି ଗୁରିଗୋଟି ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖି ନଥାନ୍ତେ, ତେବେ ପୃଥିବୀର ସାହିତ୍ୟ ଇତିହାସରେ କ ବିପୁଳ କ୍ଷତି ହୋଇଥାନ୍ତା !

ସେ ସବୁ ଉପନ୍ୟାସ ଓଡିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟକୁ ଋଦ୍ଧିମନ୍ତ କରିଛି, କବି ଓ ଲେଖକମାନଙ୍କୁ ଶବ୍ଦ ଓ କଳ୍ପନାର ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟତମ ଜଗତ ସହ ଭେଟ କରାଇଛି, ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷରେ କୋରାପୁଟ ନାମଟିକୁ ଏକ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେଇଛି – ଏହା ଏକ ବିବାଦହୀନ ସତ୍ୟ । ତାଙ୍କ ଲିଖିତ ବହୁ ଉପନ୍ୟାସ ଭିତରେ ଆଦିବାସୀ ସମାଜ ଓ ସଂସ୍କୃତି ଆଧାରିତ ଉପନ୍ୟାସ ସବୁ ହେଲେ ଦାଦିବୁଢା (୧୯୪୪), ପରଜା (୧୯୪୬), ଅମୃତର ସନ୍ତାନ (୧୯୪୯), ଦୁଇପତ୍ର (୧୯୫୪), ଶିବଭାଇ (୧୯୫୫) ଓ ଅପହଞ୍ଚ (୧୯୬୧) ।

ଦାଦିବୁଢାରେ ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କ ପରମ୍ପରା ଓ ଧର୍ମବିଶ୍ୱାସର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନା । ଅମୃତର ସନ୍ତାନରେ ଏକ କନ୍ଧ ପରିବାରର ମନୋଜ୍ଞ କାହାଣୀ । ଶିବଭାଇରେ ଜୟପ୍ରକାଶ ନାରାୟଣଙ୍କ ସର୍ବୋଦୟ ଆନ୍ଦୋଳନ, ଦୁଇପତ୍ରରେ ବିନୋବାଙ୍କ ଭୂଦାନ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପ୍ରଭାବିତ କୋରାପୁଟର ଆଦିବାସୀଙ୍କ ର ଗ୍ରାମୋନ୍ନତିରେ ମନୋନିବେଶ ଆଦି ରୂପାୟିତ । ଅପହଞ୍ଚ ଉପନ୍ୟାସରେ ଏକ ଶିକ୍ଷିତ କନ୍ଧ ଯୁବକର ମୋହଭଙ୍ଗର ଅଶ୍ରୁଳ ଗାଥା ମାଧ୍ୟମରେ ଆଦିବାସୀ ଜୀବନରେ ଉନ୍ନତି ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଛି । ପରଜାରେ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ଶିକ୍ଷିତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ଗୋଟିଏ "ପରଜା" ପରିବାରର ଅନ୍ତହୀନ ଅସହାୟତାର କଥା କୁହାଯାଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ମତେ ଲାଗେ "ପରଜା" ହେଉଛି ସବୁଠୁ ଲୋକପ୍ରିୟ, ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଓ ମର୍ମଭେଦୀ ଉପନ୍ୟାସ । ସତୁରୀ ବର୍ଷପରେ ମଧ୍ୟ ପାଠକମାନେ ତା ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି ।

ନିଜେ ଲେଖକ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ, ଖାଲି ଭାରତୀୟ ନୁହଁନ୍ତି, ବରଂ ବିଶ୍ୱର ବହୁ ଲେଖକ ଏଭଳି ଉପନ୍ୟାସ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରଏ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛନ୍ତି । ଇଂରେଜ ଲେଖକ ନୁଟ ହାମସୁନ୍, ରିଗ୍ଭର୍ଡସନ୍, ଟେଲର୍, ଗିବସନ୍, ଭର୍ଜିନିଆ, ଉଲଫ୍, ୟୋଦନ୍ ବୟର୍, ରେମାରେଲ୍, ଜାଁପଲ୍ ସାର୍ତ୍ରେ, କାମ୍ୟୁ, ଦସ୍ତୋଭସ୍କି ଆଦିଙ୍କ ଚନ୍ତାଶୈଳୀର ପ୍ରଭାବ ଗୋପୀବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ପଡିଥିଲା । ରୁଷୀୟ ସାମ୍ୟବାଦୀ ବିପ୍ଳବ ଓ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ଜାତୀୟତାବାଦୀ ଆନ୍ଦୋଳନ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା ।

ଓଡିଆ ଓ କଥିତ ସ୍ଥାନୀୟ ଭାଷାର ମିଶ୍ରଣରେ ଗୋପୀନାଥଙ୍କ ଭାଷାଶୈଳୀ ଅନନ୍ୟ । ଆୟାରଲାଣ୍ଡର **Celtic Revival** ରୁ ନିରେଳା କଥିତ ଭାଷାର ପ୍ରୟୋଗ ସମ୍ପର୍କରେ ସେ ପ୍ରେରଣା ପାଇଥିଲେ । ଆଇରିସ୍ ଲୋକଙ୍କ କଥିତ ଭାଷା **Erse** କୁ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାଠୁ ଅଲଗା କରି ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାଷାଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ **Synge, Barrie** ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଯେଉଁ ଉଦ୍ୟମ କରିଥିଲେ, ତାହା ୟେଟସ୍, ବର୍ଣ୍ଣାଡ୍ ସ ପ୍ରମୁଖଙ୍କ ସାହିତ୍ୟରେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ଗୋପୀବାବୁଙ୍କ ବୋଉ କହୁଥିବା ଗାଉଁଲି କଟକୀ ଭାଷା, ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷା ଓ କୋରାପୁଟିଆ ଦେଶୀଆ ଭାଷା – ଏ ତିନିଟିକୁ ଗୋପୀବାବୁ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ଆୟତ୍ତ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଭାଷା ଥିଲା ସୃଷ୍ଟିକ୍ଷମ ଓ ସଂଚରଣଶୀଳ । ୧୮୯୮ ରେ ଗୋପାଳ ବଲ୍ଲଭ ଦାସଙ୍କ ଭୀମାଭୁୟାଁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ବହୁକାଳରୁ ଉପେକ୍ଷିତ ଓ ନିନ୍ଦିତ ହେଇ ପଡି ରହିଥିବା ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କୁ ପରମ୍ପରାଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ତାଙ୍କୁ ଉପନ୍ୟାସର ନାୟକନାୟିକା ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନା କରିପାରି ଥିବାରୁ "ଭୀମାଭୂୟାଁ" ପ୍ରଶଂଶିତ ହୋଇଥିଲା । କାଳକ୍ରମେ ସମ୍ଭବତଃ ତାହାହିଁ ଗୋପୀବାବୁଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା ।

ପରଜାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଚରିତ୍ର ଓ ସେମାନେ ଆତଯାତ ହେଉଥିବା ପ୍ରାକୃତିକ ପରିବେଶଟି ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ ବୋଲି ଭାବି ଅନେକ ସେସବୁର ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବାହାରି ପଡନ୍ତି । ହତାଶ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେଭଳି ଏକ ମୁଗ୍ଧ ପାଠକଗୋଷ୍ଠୀ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଥିବା ଯୋଗୁଁ "ପରଜା" ହେଉଛି ଏକ ସଫଳ ସାହିତ୍ୟକୃତୀ । ମୁଁ ଭାବେ, ମୋ ଭଳି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ଚିନ୍ତନର ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ତରରେ ଉପନ୍ୟାସର କୋରାପୁଟ ସହ ନିତ୍ୟ ସଂପର୍କ ରଖିଥାନ୍ତି, କଳ୍ପନାର ନିଭୃତ କୋଣରେ ବଂଚାଇ ରଖନ୍ତି "ପରଜା" ର କୋରାପୁଟକୁ । ଥରେ ପଢିବା ପରେ ବାରବାର ପଢିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ।

ପ୍ରଥମେ ଆସିବା "ପରଜା" ର ନାମକରଣ ସମ୍ପର୍କରେ । ଆମେ ଭାବୁ ପରଜା ନାମକ ଏକ ଜନଜାତିର ଜୀବନ, ଜୀବିକା, ସଂସ୍କୃତି ଓ ସଂଘର୍ଷର କାହାଣୀ ଏଥିରେ ଅଛି ବୋଲି ନାମକରଣ ସେପରି ହୋଇଛି ।

ଏକ ଅସତର୍କ ବେଳାରେ, କୌଣସି ଜଣେ ଦରମାଖିଆ ସରକାରୀ ବାବୁଙ୍କ ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ "ପରଜା" ବୋଲି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଦିବାସୀ ଜନଜାତି ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ପଞ୍ଜିକରଣ ହୋଇଗଲା । ସେମାନେ କୁଆଡେ ପାରଜି ଭାଷାରେ କଥାଭାଷା ହୁଅନ୍ତି ବୋଲି ଲେଖି ଦିଆଗଲା । ଅସଲ କଥା ହେଲା କୋରାପୁଟ ଅଞ୍ଚଳରେ ପାରଜି ବୋଲି କଛି ଭାଷା ନାହିଁ କ "ପରଜା" ବୋଲି କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜନଜାତି ନାହାନ୍ତି । ରାଜରାଜୁଡା ବା ଇଂରେଜଙ୍କ ଅମଳରେ ପରଜା ଶବ୍ଦଟି ଏକ ବ୍ୟାପକ ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିଲା । "ପ୍ରଜା" ରୁ "ପରଜା" – ରାଜା ରହୁଥିଲେ ଜୟପୁରରେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଆଦିବାସୀ ନିଜକୁ ପରଜା ବୋଲି ମଣୁଥିଲେ । ଏହିଭାବେ ବଣ୍ଡା ପରଜା, ଡିଡାୟି ପରଜା, ବଡ ପରଜା, ସାନ ପରଜା, ଝୋଡିଆ ପରଜା, କଣ୍ଡା ପରଜା, ପୋଙ୍ଗା ପରଜା, ସୋଡିଆ ପରଜା ଇତ୍ୟାଦି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଗୋଷ୍ଠୀ ରାଜାଙ୍କ ବଶମ୍ବଦ ହୋଇ ରହିଥିଲେ । ପରିଣତି ଏୟାହେଲା, ଗୋଟିଏ ବଡ ଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କୁ "ପରଜା" ନାମରେ ନାମିତ କରି ସରକାରୀ କଳ ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱ ସାରିଦେଲେ ଏବଂ ସେମାନେ କନ୍ଧ, କୋୟା, ଗଦବା, ଡମ୍ବ, ଗଣ୍ଡ ଆଦିଙ୍କଠୁ ଅଲଗା ବୋଲି ଲେଖିଦେଲେ । ଏ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଗବେଷକ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ପଣ୍ଡା "ବନବାସୀ" ବହିରେ କଛି ଅକାଟ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ।

"ବନବାସୀ"ରେ ଠାଁଏ ଲେଖାଅଛି –

ବୟସ୍କ ପରଜାମାନେ ଏବେ ବି କହନ୍ତି ଯେ ରାଜାପ୍ରଜା ଭାଇଭାଇ । କ୍ରମେ ରାଜାପ୍ରଜାଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ପର୍କ କମି ଆସିଲା । ତେଣୁ ଆଜି ମଧ ଘରର ପୁରୁଖା ଗୁରୁଜନଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣି କୋରାପୁଟର ବନବାସୀ ସମାଜ, ଜୀବନରେ ଅତି କମ୍ ରେ ଥରେ ଏହି ପ୍ରାଚୀନ ରାଜ୍ୟର ରାଜଧାନୀ ଜୟପୁରକୁ ଆସି ତା ଭାଇର ଘର (ଜୟପୁର ରାଜ ନଅର)କୁ ମୁଗ୍ଧ ନୟନରେ ଅନେଇ ରହେ । ଘଣ୍ଟାଏ କାଳ ଏପଟ ସେପଟ ବୁଲି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଓ ସତୃଷ୍ଣ ନୟନରେ ରାଜପ୍ରାସାଦକୁ ଦେଖି ରହେ । ତାହା ପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟମହଲକୁ ଯାଇ ଜୟପୁର ରାଜାଙ୍କ ଲୌହ ମୂର୍ତ୍ତିଟିକୁ ଦେଖି ହାତ ଯୋଡି ନମସ୍କାରଟିଏ କରିନଏ । ଏହାପରେ ଘରବାହୁଡା ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଛୋଟଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ କାନ୍ଧରେ ବୋହି ସେହି ପରିବାରମାନେ ଆଉ ଥରେ

ଗୁଳିଯାନ୍ତି ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଆଡକୁ । ମନରେ ରହିଯାଏ ଏକ ଅପାସୋସ୍ ଦୁଃଖ । କନାଟା କେବଳ ପଡିରହିଛି, କର୍ପୁରଟା ଉଡି ଯାଇଛି ।

ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ, ଗୋପୀନାଥ ବାବୁ କେଉଁ ପରଜା କଥା ଲେଖିଛନ୍ତି? ସାର୍ ଉପନ୍ୟାସରେ ନାଁ ନନେଇ ସେ ଝୋଡିଆ ପରଜାଙ୍କ କଥା ହିଁ କହିଛନ୍ତି । ୧୯୩୯ ମସିହାରେ ଓଡିଶା ପ୍ରଶାସନକ ସେବାରେ ଯୋଗଦେଇ ସବ୍ ଡେପୁଟି ଭାବେ ଗୋପୀବାବୁ କୋରାପୁଟ ଆସିଥିଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରର ରେଭେନ୍ୟୁ ଅତିଥି ଭବନରେ ପ୍ରାୟ ରହୁଥିଲେ । ସେ ପାଖକୁ ଲାଗି ଏବେ ବି ରହିଛି କନ୍ଧସାହି, ଗାଦବା ସାହି, ଡମ୍ବ ସାହି ଓ ଝୋଡିଆ ପରଜା ସାହି । ଝୋଡିଆ ପରଜାମାନେ ସରଳ, ଅମାୟିକ, ଧର୍ମଭୀରୁ ଓ ପରମ୍ପରାପ୍ରିୟ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁର ଅଞ୍ଚଳର ଝୋଡିଆମାନେ ତଫସିଲ ଜନଜାତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ, ଅଥଚ ରାୟଗଡା କାଶୀପୁର ଅଞ୍ଚଳର ଝୋଡିଆମାନେ ସାଧାରଣ ବର୍ଗର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଗୋପୀନାଥ ବାବୁ ମାସମାସ ଧରି ଶରଣୁପଦର ଗାଁ ର କୌଣସି ପରଜା ଘରେ ରହି ସେମାନଙ୍କ ଚଳଣି ଓ ରହଣୀକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ତାହା ନୁହେଁ । ସେ ସାମୟିକ ଭାବେ ସେସବୁ ଜାଗାକୁ ବୁଲି ଯାଉଥିଲେ ସତ, କିନ୍ତୁ ବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରରେ ଥିବା ଝୋଡିଆ ସାହିରୁ ହିଁ ସଂଗ୍ରହ କରୁଥିଲେ । ଅତଏବ "ପରଜା" ର ଏନ୍ଥ୍ରୋପୋଲୋଜିକାଲ ଭାବେ ଅଦ୍ୟାବଧି ବଞ୍ଚି ରହିଥିବା ଝୋଡିଆ ସାହିଟିକୁ ଆମେ ସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବା ।

ଝୋଡିଆ ରଜା ଅନ୍ୟ ଆଦିବାସୀ ପରି ବାଘ, ନାଗ, କଇଁଚ, ଏଣ୍ଡୁଅ, ଗୋଧି ପ୍ରଭୃତି ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ନିଜନିଜ ଗୋଷ୍ଠୀର ଗୋତ୍ର ସନ୍ତକ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଜ ଗୋତ୍ରର ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ଆଘାତ ନକରି ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାନ୍ତି । ପିତାମାତାଙ୍କ ଜ୍ଞାତସାରରେ ଯୁବକଯୁବତୀମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଉତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ଯୋଗ ଦେଇ ନୃତ୍ୟଗୀତ ଓ ହାସ୍ୟପରିହାସ ନିମନ୍ତେ ଅବାଧ ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇଥାନ୍ତି । ପରିବେଶ ଓ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଉପଜୀବ୍ୟ କରି, ମନରୁ ପଦଯୋଡି, ହୃଦୟର ଭାବକୁ ଗୀତ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତି । ମାନ-ଅଭିମାନ, ପ୍ରେମପ୍ରଣୟ, ରାଗରୁଷା, ଘଟଣା, ଦୁର୍ଘଟଣା ସବୁକିଛିକୁ ବଡ ମର୍ମସ୍ପର୍ଶୀ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ଚଇତି ପରବଗୀତ, ଲୋକଗୀତ, ପାଜର୍ ଗୀତ, ସାଇଲୋଡି ଗୀତ, ନାନ୍ଦୀଗୀତ, କନ୍ଦିରୀ ଗୀତ, ରସ ଗୀତ ପ୍ରଭୃତି ରସ ଓ ଭାବ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର । ସ୍ୱକୀୟ କାରିଗରୀ କୌଶଳରେ ନିର୍ମିତ ଡୁଙ୍ଗ୍ ଡୁଙ୍ଗା, ଡିବିଡିବି, ଟମକ, ଢୋଲ, ଢାପୁ, ମର୍ଦ୍ଦଳ ପ୍ରଭୃତି ବାଦ୍ୟର ସମନ୍ୱୟରେ ପରଜା ସଂଗୀତ ହୋଇଥାଏ ଅଧିକ

ରସାଳ ଓ ମନୋଜ୍ଞ । ଗାଁରେ ନାୟକ, ଦିଶାରୀ, ଚଲାଣ, ବାରିକ, ଗୁରୁମାଇ ଆଦିଙ୍କୁ ନେଇ ସେମାନଙ୍କ ସାମାଜିକ ଜୀବନ ଛନ୍ଦମୟ । ବିଶ୍ୱାସର ଦେବତା ଗୁଡାଜନ, ସୁଡାଜନ, ରେଙ୍ଗା, ମାଙ୍ଗୋ, କାଳ କୌସରୀ ଆଦି ଡୁମାଙ୍କୁ ନେଇ ତାଙ୍କର ନିତିଦିନିଆ ସୁଖଦୁଃଖର ଜୀବନ । ଏମାନଙ୍କ ପର୍ବଗୁଡିକ ମୁଖ୍ୟତଃ କୃଷିଭିତ୍ତିକ, ପାରିବାରିକ, ସାମାଜିକ ବା ବିଶ୍ୱାସ ଭିତ୍ତିକ । ଚୃଷ ଆରମ୍ଭରୁ ଅମଳ କରିବା ଯାଏ, ନୂଆକରି ଖାଇବା ଯାଏ କେତେ ପ୍ରକାରର ପର୍ବ । ଛୁଆର ଜନ୍ମ, ତା ର ଏକୋଇଶିଆ, ଅନ୍ନଛୁଆଁ, ନାମକରଣ, ଯୁବତୀର ଗୃହଯୋଗ୍ୟା ଅବସ୍ଥା, ବିବାହ, ମୃତ୍ୟୁ ଆଦିରେ ପରଜାର ପାରିବାରିକ ପର୍ବ ସବୁ ଲାଗି ରହିଥାଏ । ମନଖୁସି ପାଇଁ ଚଇତି ପର୍ବ, ପୁଷ୍ ପର୍ବ, ଦିଆଲି ପର୍ବ, ନୂଆଖିଆ ପର୍ବ ଆଦି କେତେ ପ୍ରକାରର ପର୍ବ ।

ଗୋପୀନାଥ ବାବୁ ଏସବୁ ଜନଜୀବନ ସହ ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ପରିଚତ ଥିଲେ ଯେ ଏ ସମସ୍ତ ବିଭବକୁ ଗଣ୍ଠେଇ ଚମତ୍କାର ଉପନ୍ୟାସ "ପରଜା" କୁ ପରିବେଷଣ କରିଥିଲେ ।

ପରଜା ଲେଖିଲା ବେଳକୁ ଗୋପୀବାବୁ ତିରିଶିବର୍ଷର ତରୁଣ । ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବାର ପାଞ୍ଚ ଛଅ ବର୍ଷ ତଳର କଥା । ଦେଶର ରାଜନୀତି ଇଂରେଜ ଶାସନ ହଟେଇବାରେ ସଂକେନ୍ଦ୍ରିତ । ଏପଟେ ଜମିଦାର ଓ ରାଜାମାନଙ୍କର ପ୍ରତାପ ବି କିଛି କମ୍ ନଥାଏ । ଶୋଷଣ ଓ ଅତ୍ୟାଚାର ଖାଲି ନଗର ବଜାରରେ ନଥିଲା, ଏପରିକି ନିଭୃତ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ବଢୁଥିବା ଆଦିବାସୀଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲା । ତରୁଣ ଲେଖକଙ୍କ ମନରେ ଏସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ଏପରି ଭାବେ ଆଘାତ ଦେଇଥିଲା ଯେ ଉପନ୍ୟାସର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅକ୍ଷର ଓ ଧାଡିରେ ଯେମିତି ଲାଗେ ଲେଖକଙ୍କ ଲହୁଲୁହ ଓ ସ୍ୱେଦ ବୋଳାହୋଇ ରହିଛି । ଅନ୍ତହୀନ ଶୋଷଣର ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ଯାଇ ଲେଖକ ଶେଷରେ ବୀଭତ୍ସ ହତ୍ୟାର ଶ୍ରୟ ନେଇଛନ୍ତି, ଅବଶ୍ୟ ଉପନ୍ୟାସରେ । ନିଷ୍ପେଷିତର ହାତରେ ଟାଙ୍ଗିଆ ଧରେଇ ଦେଇ, ଜମିଦାରର ହତ୍ୟାପରେ ହିଁ ସେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଇଛନ୍ତି । ପୃଥିବୀରେ ସେତେବେଳେ ବାମପନ୍ଥୀ ଚିନ୍ତାଧାରାର ବ୍ୟାପକ ପ୍ରସାର ଓ ପ୍ରଚାର ଚାଲିଥାଏ । ଏପରିକି ମାଓବାଦୀ-ସାମ୍ୟବାଦୀ ଦର୍ଶନ ଅନୁସରଣକ୍ରମେ ସଶସ୍ତ୍ର ହିଂସାତ୍ମକ ବିପ୍ଳବ ଘଟି ଚୀନ ଦେଶରେ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷର ଶୋଷଣ ଭୁଷୁଡି ପଡୁଥାଏ । ସେମିତି ଏକ ଆଶୁ ସମାଧାନର ଭାବାବେଗରେ ତରୁଣ ଗୋପୀନାଥ ନିଷ୍କୃତିର ବାଟ ଖୋଜିବା ସ୍ୱାଭାବିକ ।

କଏ ଜଣେ କହିଥିଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତରୁଣ ବୟସରେ ସାମ୍ୟବାଦୀ ସମର୍ଥକ ହେବା ସମାଜ ପାଇଁ ହିତକର । ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ସେ ଅନ୍ୟ ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି? କାରଣ ସାମ୍ୟବାଦୀ ଦର୍ଶନ ମାଧ୍ୟମରେ ଶୋଷିତ, ଦଳିତ, ଅବହେଳିତ ହୋଇ ରହିଥିବା ବହୁଜନଙ୍କ ଦୁଃଖଦୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଯେମିତି ସହୃଦୟତାର ସହ ବୁଝିହୁଏ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦର୍ଶନ ବା ବାଦ ଭିତରେ ତାହା କରିହୁଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସାମ୍ୟବାଦରେ ସମାଧାନର ବାଟଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ଭାବେ ପରାହତ, ଏହା ପୃଥିବୀର ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯାଇଛି ।

ତେଣୁ ସମାଧାନ ପାଇଁ, ଶୋଷଣମୁକ୍ତି ପାଇଁ ମଣିଷକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ତରରେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଗୋପୀବାବୁଙ୍କ ଲେଖକୀୟ ଜୀବନରେ ସେଭଳି ଏକ ବ୍ୟାପକ କ୍ରମବିକାଶର ପରିଚୟ ମିଳିଥାଏ । ସମ୍ଭବତଃ ଏକ ବାସ୍ତବ ସମାଧାନ ପାଇଁ କିଛିଏତ ଚେଷ୍ଟିତ ମନର ବ୍ୟାକୁଳତାର ପରିଚୟ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଉପନ୍ୟାସର କଥାବସ୍ତୁ ।

କ୍ରୀତଦାସମାନଙ୍କ କରୁଣ କାହାଣୀକୁ ଲେଖି ହାରିଏଟ୍ ଷ୍ଟୋ, "ଟମକକାଙ୍କ କେବିନ୍" ମାଧ୍ୟମରେ ସାରା ଆମେରିକାରେ ଗୃହଯୁଦ୍ଧ ଲଗାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଆବ୍ରାହମ୍ ଲିଙ୍କନଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ସେ ଯୁଦ୍ଧରେ ପରିଣତି ସ୍ୱରୂପ କ୍ରୀତଦାସ ପ୍ରଥାରେ ବିଲୋପ ଘଟିଥିଲା । କାର୍ଲମାର୍କସ୍ ଙ୍କ "ଦାସ୍ କ୍ୟାପିଟାଲ୍" ସାରା ପୃଥିବୀରେ କେତେବଡ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ବାଟ ଫିଟେଇ ଦେଲା । ରୁଷ୍ ଓ ଚୀନର ଆମୂଳଚୂଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଥିଲା । ଗର୍କୀଙ୍କ ନାଟକ **"The Lower Depth"** ରୁଷ୍ ର ଅନେକ ପ୍ରଚଳିତ ସ୍ଥିତି ଓ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୋହଲାଇ ଦେଇଥିଲା । ପ୍ରେମଚନ୍ଦଙ୍କ "ଗୋଦାନ" ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଭାରତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ସଂଘର୍ଷକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିଥିଲା । ତେବେ ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ଉପନ୍ୟାସ "ପରଜା" ସେଭଳି କିଛି କରିପାରିଛି କି? ଏହି ଉପନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା କୋରାପୁଟ ମାଳ ଅଞ୍ଚଳର ଆଦିବାସୀମାନଙ୍କ ସ୍ଥିତିରେ କିଛି ସୁଧାର ଆସି ପାରିଲା କି? ନା ଏହା କେବଳ କିଛି ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀଙ୍କ ଲୁହ ବୁହାଇ ପାରୁଥିବା ଏକ ବୌଦ୍ଧିକ ବିଳାସ ହୋଇ ରହିଗଲା?

ସତୁରୀ ଅଶୀ ବର୍ଷ ତଳର ଆର୍ଥିକ ପରିସ୍ଥିତି ଏବେ ବି ଆଦୌ ବଦଳି ନାହିଁ । ଅନ୍ୟପଟେ ଜଙ୍ଗଲ ଧ୍ୱସ୍ତ, ମୃତ୍ତିକା ବିଗଳିତ, ନଈନାଳ ଶୁଖିଲା । ଗୋଟିଏ କ୍ରୁଦ୍ଧ ଓ ବିଦ୍ରୋହୀ ମାଣ୍ଡିଆ ଜାନି ଜାଗାରେ ହଜାର ହଜାର ମାଓବାଦୀ ଓ ଗ୍ରାମ୍ୟମୂଳିଆ ସଂଘର କର୍ମୀ, ଠିକ୍ ଏହି ଭୌଗୋଳିକ ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ଜମିଦାରଙ୍କୁ ହାଣିଥିବା ଟାଙ୍ଗିଆ ବଦଳରେ ଏବେ ଶହ ଶହ **A.K.-47** ଗର୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି । ଏପଟେ ଗୋଟେ ଗ୍ରାମ ବିଶୋଇ ବଦଳରେ

କେତେକେତେ ପୁଞ୍ଜିପତି ପାଟି ଆଁ କରି ସବୁକଛି ଗିଳ ଦେବାକୁ ଧାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସରକାର ବା ଗୋଟିଏ ସିଷ୍ଟମ୍ ଆଜି ଅତ୍ୟାଗ୍ରୀ ଜମିଦାରର ଲକ୍ଷେଗୁଣ ରୂପନେଇ, ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଓ ମିଲିଟାରୀ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ମାଡି ଆସୁଛି । ସେବେ କେବଳ ଭଲ ପାଚୁଥିବା ଜମି ଖଣ୍ଡକ ଉପରେ ଜମିଦାରର ଲୋହ ଥିଲା । ଏବେ ରକ୍ତ ମାଂସ, ଯୌବନ, ନାଚଗୀତର ପରମ୍ପରା, ଜମି ଖଣିଜ ସଂପଦ, ଜଙ୍ଗଲ ସଂପଦ, ପବନ, ଝରଣା, ଆକାଶ ସବୁକଛି ହଡପ କରିନେବାର ଷଡଯନ୍ତ୍ର । ଶୋଷଣ ବଢିଛି, ଆକ୍ରମଣ ବଢିଛି, ପ୍ରତିବାଦ ବି ବଢିଛି, ସବୁକଛି ଲକ୍ଷେଗୁଣ ହୋଇ । ସମାଧାନର ବାଟ କାହିଁ?

ସୋର୍ଷ୍ଣୁ ପଦରକୁ ଲାଗିକରି ଥିବା ପାହାଡ ସେକଡେ ନାରାୟଣପାଟଣା, ବନ୍ଧୁଗାଁରେ ଚାଷୀମୂଲିଆ ସଂଘ ନାଁ ରେ ଯେଉଁ ବିଦ୍ରୋହ ଜଳ ଜ୍ୱଳିଥିଲା, ତାହା ସ୍ୱାଧୀନ ଭାରତର ଇତିହାସରେ ଏକ ଅଭୂତପୂର୍ବ ଘଟଣା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ, ସତୁରୀ ଅଶୀ ବର୍ଷତଳେ ଜାତକ ଦେଖି ଭବିଷ୍ୟତ କହିଲା ଭଳ ଦ୍ରଷ୍ଟା ଗୋପୀନାଥ ମହାନ୍ତି ଏସବୁର ସଙ୍କେତ ଦେଇ ସାରିଥିଲେ ।

ତମାମ "ପରଜା" ଉପନ୍ୟାସରେ ନାୟିକା ହେଉଛି ସୁଜଳା ସୁଫଳା ଭୂମି ଖଣ୍ଡିକ ଏବଂ ନାୟକ ହେଉଛି ଭୂମିପୁତ୍ର ରଇତ । ଭୂମିରୁ ଜାତ ହୋଇଥିଲେ ବୋଲି ସୀତାଦେବୀ ଥିଲେ ଭୂମିର ପ୍ରତୀକ । ତାଙ୍କୁ ହରଣ କରିନେଇଥିବା ଉତ୍ପୀଡକ ରାବଣକୁ ରାମ, ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଓ ହନୁମାନ ମିଶି ମାରି ପକାଇଥିଲେ । ଏଠାରେ ମଧ ସେଇ ଭୂମି ଅପହରଣକାରୀ ଙ୍କୁ ବାପପୁଅ ମିଶି ମାରି ପକାଇଛନ୍ତି । ମହାଭାରତରେ ବି ସେଇ ଏକା କଥା । ସୂଚ୍ୟାଗ୍ରମେଦିନୀ ପାଇଁ ମହାଭୟଙ୍କର ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ । ବିଶ୍ୱ ଇତିହାସ କହିଲେ ଚର ନାୟିକା ଭୂମି ଓ ତାର ପରମ ପ୍ରେମିକ ଭୂମିପୁତ୍ରମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଚରନ୍ତନ ପ୍ରେମର ଗାଥା । ଅନ୍ୟ କଛି ନୁହେଁ । ପରଜା ତାର ଏକ ନମୁନା ମାତ୍ର ।

ପରଜାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାବ ଲେଖା ସମ୍ପର୍କରେ :-

ଏବେ ସମୟ ଆସିଛି, ପରଜାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ ଲେଖାଯିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ହେବା ଉଚତ । ଏଥିପାଇଁ ଓଡିଶାର ବରପୁତ୍ରମାନେ ଆଗେଇ ଆସିବା ଉଚତ । ମତେ ଲାଗେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଚରିତ୍ର ହେବ ଜିଲି, ଯାହାଙ୍କୁ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ କରି ଖୋଦ୍ କଥାକାର ପରଜା ଉପନ୍ୟାସରେ ଛାଡି ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ।

ବାଇବେଲ୍ ର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ ବା ନୂତନ ପର୍ବ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲେଖାଯାଇଛି । ରାମାୟଣର ଉତ୍ତରକାଣ୍ଡ ବାଲ୍ମୀକଙ୍କ ଭଳି ଅନ୍ୟ ଜଣେ ସଫଳ ଦ୍ରଷ୍ଟା-କବିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ । ମହାଭାରତ ଅନେକ ଦ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ସମୂହ ଅବଦାନ । ସେହିଭଳି ପରଜାର ଦ୍ୱିତୀୟଭାଗ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହେବ । ତେବେ ଜିଲି ଚରିତ୍ରକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେବାରେ ଅନେକ କାରଣ ଅଛି ।

ପରଜାର ଅନେକ ଚରିତ୍ର । ଶୁକ୍ରୁ ଜାନି, ତାର ମୃତ ସ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ବାରୀ, ଦୁଇପୁଅ ମାଣ୍ଡିଆ ଓ ଟିକ୍ରା, ଝିଅ ଜିଲି ଓ ବିଲି, କାଜୋଡି, ବାଗ୍ଲା, କାଉ ପରଜା, ନନ୍ଦିବାଲୀ, ରାମ ବିଶଇ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ଜିଲିକୁ ଛାଡି ବାକି ସବୁ ଚରିତ୍ରଙ୍କ ଅନାଗତ ଭବିଷ୍ୟତତ ବିଷୟରେ ଅନୁମାନ ଲଗେଇ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଜିଲି ପାଖରେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ପାଠକ ବି ଅନୁମାନ ଲଗାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଜୀବନର ଗତିପଥ ତା ପାଇଁ କେବେ ବି ବଦଳପାରେ, ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି କାରଣ ନଥାଏ । ନିଜ ବାପ, ଭାଇଙ୍କୁ ସର୍ବସ୍ୱାନ୍ତ କରି, ସରଳ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ତଳତଳାନ୍ତ କରି, ଗୋତିମାନଙ୍କୁ ଯମପରି ଦନ ଦେଉଥିବା ଡୋକ୍ରା (ବୁଢା) ସାହୁକାର ରାମ ବିଶୋଇର ରକ୍ଷିତା ହେବାପାଇଁ ସମ୍ମତି ଦେଇ ଜିଲି ସମସ୍ତ ପାଠକଙ୍କ ପାଖରେ ରହସ୍ୟମୟୀ ଓ ଅପହଞ୍ଚ ହୋଇ ରହି ଯାଇଛି ।

ରାମ ବିଶୋଇର ହତ୍ୟାବେଳେ ଜିଲି ଅବଶ୍ୟ ଦୌଡି ପଳାଇ ପ୍ରାଣରକ୍ଷା କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତା ପରେ ସେ କଣ କରିଥିବ? ସେ ପରଜା ଝିଅ ! ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଘର କରେ, ବର ବାଛେ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାକଲେ ଲାତମାରି ବାଲିଘର ଭାଙ୍ଗି ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ । ସେ ଜୀବନଯୌବନର ଗୀତ ଗାଇବା ଜାଣେ, କାନ୍ଦଣା ଗୀତ ଗାଇବାକୁ ତାର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନି । ଏକଥା ସତ୍ୟ, ପରିସ୍ଥିତି ଦେଖି, ପୁଣି ସଜବାଜ ହୋଇ ଜୀବନର ବଡଦାଣ୍ଡରେ ସେ ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିବ । ତେବେ ନୂଆ ଜୀବନଟା କେମିତି ହୋଇଥିବା ତାହା ନିୟୁତ ଟଙ୍କାର ପ୍ରଶ୍ନ ।

ଉପନ୍ୟାସର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଲେଖାଯାଇଛି ବାଗ୍ଲା ଯଦି ଗୋଟିଏ ଶାଳଗଛ ହୁଏ, ତା ଉପରେ ଗୁଡେଇ ହୋଇ ଛନଛନଆ ଭାବେ ବଢିଥିବା ଶିଆଳି ଲତା ହେଲା ଜିଲି । କିନ୍ତୁ ମତେ ଲାଏ ସବୁଜ ଅରଣ୍ୟ, ନଣ୍ଡା ପାହାଡ, ଅସରନ୍ତି ନିର୍ଝରିଣୀ ତଥା ଧୂଧୂ ମରୁଭୂମିକୁ ଆମ୍ରଷ୍ଟ କରି ବ୍ୟାପି ଯାଇଥିବା ଏକ ଅସରନ୍ତି ଭୂଖଣ୍ଡର ନାଁ ହେଲା ଜିଲି, ଯାହା ଭିତରେ ଉପନ୍ୟାସର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଚରିତ୍ର ସବୁ ଟିକେ ଟିକେ ଜାଗା ପାଇଛନ୍ତି । ଏପରିକି ଖୋଦ୍ କଥାକାର ନୀଳ ନଦୀ ବିଲୀନ ହେଲାଭଳି ନିଜେ ଜିଲିର ବିଚିତ୍ର ଗତିପଥରେ ହଜି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ମାଇକେଲ୍ ଏଞ୍ଜେଲୋଙ୍କ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ମୂର୍ତ୍ତିଟିଏ ମନେପଡେ । ଜଣେ ନାରୀର

ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିଟିଏ ବଡ ନିଖୁଣଭାବେ ଗଢିବା ପରେ, ନିରାଭରଣ ଶିଳ୍ପୀ ଜଣଙ୍କ ନିହଣ ମୁଗୁର ସହ ସେଇ ମୂର୍ତ୍ତିର ପାଦ ପାଖରେ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ମତେଲାଗେ ଜିଲିର ଜୀବନଖଣ୍ଡକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁ କରୁ ଖୋଦ୍ କଥାକାର ଜିଲିର ପାଦତଳେ ହିଁ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ବିଧବା ଜିଲି, କାହାଣୀର ଉପସଂହାର ପଶ୍ଚାତ୍ କଣ କରିପାରେ? ସେ ହୁଏତ ନିଜ ବାପା-ଭାଇଙ୍କୁ ଘୃଣାକରି ପ୍ରତିଶୋଧ ନେଇପାରେ, ଭୁଲ ହେଲା ବୋଲି କହି ସେଇ ବାପାଭାଇଙ୍କ ପାଖରେ ଶରଣ ମଧ୍ୟ ପଶିପାରେ । ସେ କମଳା ବଗିଚାର ମାଲିକାଣି ହୋଇ ଆଖପାଖର ଆହୁରି ଜମି କିଣିନେଇ ପାରେ, ବା ଥିବା ବଗିଚାକୁ ପରିତ୍ୟକ୍ତ କରିଦେଇ ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଯାଇପାରେ । ପିଲାଦିନର ସାଥୀ କଜୋଡିକୁ ଈର୍ଷାରେ ମାରିଦେଇ ବାଗ୍ଲା ସହ ଘର ସଂସାର ବସାଇପାରେ, ବା କାଜୋଡିର ପିଲାଙ୍କୁ ନିଜ କୋଳକୁ ନେଇ ମାତୃତ୍ୱର ପରାକାଷ୍ଠା ଦେଖାଇପାରେ । କୌଣସି ଦଲାଲର ହାତବାରସି ହୋଇ ଗାଁ ଯାକର ଜଙ୍ଗଲ, ଜମି ଓ ଝୋଲାକୁ ବିକ୍ରିକରି ଦେଇପାରେ ବା ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ସଂଗଠିତ କରି ବହିରାଗତ ଦଲାଲ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରିପାରେ । ସେ କୌଣସି ପ୍ରଜାଭିତ୍ତିକ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ସାମିଲ ହୋଇ ବନ୍ଧୁକ ଧରିପାରେ ବା ବିନୋବାଙ୍କ ଭୂଦାନ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଝାସ ଦେଇ ସତ୍ୟାଗ୍ରହୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ଇତର ମାଇପିଙ୍କ ପରି କଜିଆ କରିପାରେ, ଗାଁରୁ ଯୁବତୀ ଚାଲାଣ କରିପାରେ, ନିଜେ ଜଣେ ବିନୋଦିନୀ ହୋଇପାରେ ବା ସବୁକଛିକୁ ଲାତ୍ ମାରି ସନ୍ନ୍ୟାସିନୀ ବି ହୋଇପାରେ ।

ପରମ୍ପରାର କଂସା କବାଟଙ୍କୁ ଗୋଇଠା ମାରି ଖୋଲିଦେଲା ଭଳି ଉଦ୍ଦାମତା ଜିଲିଠାରେ ଅଛି । ସମ୍ଭାବନାର ଏତେବଡ ଆକାଶର ନାମ ହେଲା ଜିଲି । କେବେ ପୁଣି ପରଜାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ ଲେଖାହେବ ବୋଲି କ୍ଷୀଣ ସମ୍ଭାବନାଟିଏ ରଖି, ଖୋଦ୍ କଥାକାର ଜିଲିକୁ ଅଧାବାଟରେ ଛାଡି ଉପନ୍ୟାସର ଉପସଂହାର କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଓଡିଶାର ବରପୁତ୍ରମାନଙ୍କ ଅବଦାନରୁ ରକ୍ତ, ମାଂସ, ଚର୍ମ, ଅସ୍ଥି ଓ ଆୟୁଷ ନେଇ ଶବ୍ଦର କୋଣାର୍କ "ପରଜା ଦ୍ୱିତୀୟ" ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଗଢା ଯାଇପାରିବ ।

"ପରଜା-ଦ୍ୱିତୀୟ" ର ଲେଖା ଯୋଜନାକୁ ଅନେକ ନାପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି । ତାର ବି କାରଣ ଅଛି । ପ୍ରଶ୍ନ ଓ ରହସ୍ୟମୟ କରି ଉପନ୍ୟାସଟିକୁ ଯେଭଳି କଥାକାର ଛାଡି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେଇଟା ହିଁ ଉପନ୍ୟାସର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ; ଚିନ୍ତନ ଓ ମନ୍ଥନ ପାଇଁ ପାଠକମାନଙ୍କ ଆଗରେ

ଆଣିଦିଏ ଏକ ପ୍ରଶସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର । ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ ଲେଖାଗଲେ ପରଜାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ଅଦ୍ୱିତୀୟତା ଗ୍ଳଲିଯିବ ବୋଲି ଭୟ କରାଯାଏ । ଆଉ କିଛି ଭାବନ୍ତି, କାଳେ ଲେଖା ଦାୟିତ୍ୱ ତାଙ୍କ ଉପରେ ପଡିଯିବ ଏବଂ ସେମାନେ କାଳେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯିବେ ଯେ "ସାହିତ୍ୟ" ବିଷୟରେ କେତେ କମ୍ ଜାଣନ୍ତି ! କାଳେ ଅନ୍ୟମାନେ ଲେଖି ସୁନାମ ନେଇଯିବେ ବୋଲି ଆଉ ଥୋକେ ମୂଳରୁ ହିଁ ବିରୋଧ କରିପକାନ୍ତି ।

ପ୍ରପିତାମହଙ୍କ ବିଶାଳ ଗଦାଟିକୁ ଧରି ଆମେ ଯଦି ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ଭାବେ ଘୂରାଉ, ତେବେ ପ୍ରପିତାମହଙ୍କ ବୀରତ୍ୱ ପୁଣିଥରେ ଆଲୋଚନା ହେବ। ଯଦି ବୀରୋଚିତ ଫୂର୍ତ୍ତିରେ ଘୂରାଉ ତେବେ ତ ସେଥିରେ ପ୍ରପିତାମହ ହିଁ ବେଶୀ ଖୁସି ହେବେ। ନିଜ ଉତ୍ତରଦାୟାଦଙ୍କ ଠାରୁ ହାରିଯିବାର ମଣିଷର ଅହୋଭାଗ୍ୟ ନିହିତ। କୁହାଯାଇଥିବା ଦୂର ଆକାଶକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ନୂଆ ପକ୍ଷୀମାନେ କଣ ଅନ୍ୟ ମୂଳକର କଥା ରଖିବେନି?

ପରଜା ଦ୍ୱିତୀୟ ଲେଖାଯିବାରେ କ୍ଷତି ନାହିଁ, ବରଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଲାଭ। ଯଦି ଅତି ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ ଓ ଅପରିପକ୍ୱ ଲାଗିଲା, ତେବେ "ପରଜା" ଆହୁରୀ ଜାଜ୍ଜ୍ୱଲ୍ୟମାନ ଓ ଅନତିକ୍ରମଣୀୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେବ । ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀର ଉପସ୍ଥିତି ହିଁ ଅନ୍ୟଜଣକୁ ମହତ୍ତର ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରେ । ସାନଗାରଟିର ଉପସ୍ଥିତି, ପୁରୁଣା ଗାରଟିକୁ ବଡ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରେ । ଯଦି ଆମେ ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ଓ ମହତ୍ତର ଭାବେ "ପରଜା ଦ୍ୱିତୀୟ" କୁ କରିପାରୁ, ତେବେ ଏଥିରେ ଓଡିଆ ସାହିତ୍ୟର ବିପୁଳ ବିଜୟ ହେବ। ସେଭଳି ହେଲେ ଖୋଦ୍ ଗୋପୀନାଥ ମହାନ୍ତି ଆକାଶରେ ଥାଇ କେଡେ ଖୁସି ନ ହେବେ? ଅନ୍ୟ ସାଥୀ ସାହିତ୍ୟିକ, ବନ୍ଧୁ ଓ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଡାକି କହିବେ – ଦେଖ ହେ, ମୋ ନାତି, ପଣନାତିମାନେ ମତେ ହରେଇ ଦେଲେ!

ଓଡିଆ ସାହିତ୍ୟର ଦ୍ୱିତୀୟ କୋଣାର୍କ ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ବିଶୁ ମହାରଣାମାନଙ୍କୁ ଖୋଜାଯାଉ, ବାରଶ ଶିଳ୍ପୀଙ୍କୁ ସଂଖୋଳ ଅଣାଯାଉ। ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଆରମ୍ଭ ହେଉ। ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ସାଧ୍ୟମତେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ ।

ଭାରତୀୟ ଜୀବନ ବୀମା ନିଗମ, କୋରାପୁଟ, ଓଡିଶା

ମା ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବି

ଶଙ୍କର୍ଷଣ କର

ମା ମୁଁ ବି ସ୍କୁଲ ଯିବି
ଖୁବ ପଢିବି, ଭାଇ ପରି....
ତୁମର ନା ରଖିବି
ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବି ନା?

ତୁମ କଥା ମାନିବି
ତୁମେ ଯାହା କହିବ
ମୁଁ ସବୁ କରିବି
ଏବେ କୁହ ମା....
ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବି ନା?

କଳ୍ପନା, ସୁନିତା, କରଣ
କୋଉଥିରେ ତ ସେମାନେ
ନୁହନ୍ତି କାହାଠୁ କମ୍
ସେମାନେ ବି ଯାଉଥିଲେ ସ୍କୁଲ,
ଏବେ କୁହ ମା
ମୁଁ ସ୍କୁଲଯିବି ନା?

ତୁମେ ବି ତ ଜଣେ ନାରୀ
ତେବେ କାହିଁକି ଏ ବିଡମ୍ବନା?

ତୁମେ କ ଗ୍ଭହୁଁନ**?**
ମୁଁ ବଞ୍ଚେ ମୋ ପରିଚୟରେ**?**
କେତେ ଦିନ ଏମିତି ଗ୍ଭଲିବ**?**
ଏବେ କୁହ ମା
ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବି ନା**?**

ନାରୀଟିଏ ହୋଇ
କାହିଁକ ତୁମେ ଆଜି କୋଠର**?**
ମୋ ଶରୀରରେ କଣ
ବହୁନ ତୁମ ରକ୍ତ**?**
ମୁଁ କଣ ସତରେ ଅବଳା**?**
ଏବେ କୁହ ମା
ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବି ନା**?**

ମୁଁ କଥା ଦେଉଛି ମା**...**
ମୁଁ ଅଝଟ ହେବିନ
ଭାଇର ଭାଗ ବି ନେବିନ
ପଢ଼ିବି ଖୁବ୍ ପଢ଼ିବି**....**
ତୁମ ନା ଟେକ ରଖିବି
ଏବେ ତ କହିଦିଅ ମା
ହଁ ତୁ ବି ସ୍କୁଲ ଯିବୁ**!**
ତୁବି ପାଠ ପଢ଼ିବୁ**!!**

କମାରପାଳ, କୁଳଅଣା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ନେତାର ବଜ୍ର ଶପଥ

ପ୍ରେମଶିଲା ରାଉତ

ରାଇଜକୁ ଆମ ନିର୍ବାଚନ ଭୋଟ
ଆସିଛି ଆଜି ଆସିଛି
ନେତା ଅଜା ମୋର ଭୋଟ ମାଗି ମାଗି
ଗାଁ ସହରେ ବୁଲୁଛି ।

ଭୋଟ ଦେବା ପାଇଁ ଜନତା ପାଖରେ
କରୁଛି ଯେ କେତେ ଅଳି
ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ କାର୍ ଛାଡି ଆଜି
ଯାଉଛି ପାଦରେ ଚାଲି ।

ଘର ଘର ବୁଲି ମିଠା ମିଠା କଥା
କହୁଛି ଯେ ଅନର୍ଗଳ
ଶୁଣି ଶୁଣି ତାଙ୍କ ମନ ଲୋଭା ବାଣୀ
ମନଟା ହୁଏ ଚଞ୍ଚଳ ।

କହୁଛି କରିବି ଜନ ସେବା ସବୁ
ଦେବି ସଭିଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା
ନିଜ ଜୀବନକୁ ବଳି ଦେଇ ପଛେ
କରିବି ଦେଶର ରକ୍ଷା ।

ଉନ୍ନତି ଆଣିବି ସବୁରି କ୍ଷେତ୍ରରେ
ଗଢିବି ସୁନାର ଦେଶ
ଦୁଃଖି ରଙ୍କି ତଥା ସଭିଙ୍କ ଓଠରେ
ଆଣିବି ସଦା ହରଷ ।

ଯୋଗେଇବି ସବୁ ଜିନଷ ପତ୍ର
ସଦା ସୁଲଭ ମୂଲ୍ୟରେ
ଅସୁବିଧା ଛାଇ ମାଡିବନ କେବେ
ଜନତାଙ୍କ ର ପାଖରେ ।

ସ୍କୁଲ କଲେଜ ଠାରୁ ଡାକ୍ତରଖାନା
ସବୁ ତିଆରି କରିବି
ପକ୍କା ଘର ଟିଏ ଗରିବ ଭାଇକୁ
ନିଶ୍ଚୟ ଯେ ତୋଳ ଦେବି ।

ବିଜୁଳ ପାଣିର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବି
ପ୍ରତି ଗାଆଁ ଘରେ ଘରେ
କୃଷୀ ଭାଇ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ପଦକ୍ଷେପ
ନେବି ଅତି ଆଦରରେ ।

ଭାରତ ମାଟିରେ ସୁନାର ଫସଲ
ଫଲେଇବି ହୋଇ ନେତା
ଜନମ ଭୂଇଁ ର ସମ୍ମାନକୁ ସଦା
ନମ କରିବ ମୋ ମଥା ।

କରୁଛି ହେ ଜନତା ବଜ୍ର ଶପଥ
ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟେ ମନ ଦେବି
ସୁଶାସକ ହୋଇ ସେବା କରି ସଦା
ଦେଶର ସୁନାମ ଅର୍ଜିବି ।

ଗ୍ରାମ-ବୃନ୍ଦାବାହାଲ, କଳାହାଣ୍ଡି

ମୋ ଆପଣା ର ଗାଁ

ପ୍ରକାଶ ସାହୁ

ରୋଷେଇ ଘରୁ ଶୁଣାଗଲ୍ "ଆରେ ପୁଅ ଦେଖିଲୁ ସେ ଫୋନ ଟା କାହାର ଆସିଛି**?**" ହଁ ବୋଉ ମୁଁ ଦେଖୁଛି । ଫୋନ ରେ କଲ କୁ ରିସିଭ କରିବା ପରେ ଫୋନ ରେ କେହି ଜଣେ କହୁଥିଲ୍ "ମଉସା ନମସ୍କାର**,** ମୁଁ ଆଲୋକ କହୁଛି ପ୍ରକାଶ ର ସାଙ୍ଗ। ପ୍ରକାଶ ଏବେ ଘରେ ଅଛି କ**?**"

"ଆରେ ଆଲୋକ ମୁଁ ପ୍ରକାଶ ହିଁ କହୁଛି ।କଣ ହେଲ୍ କହ।

ତୁ ରିଜଲ୍ଟ ଦେଖିଲୁ**?** ତୋର ସିଲେକ୍ସନ ହୋଇଛି। ଆଉ ଦୁଇ ମାସ ପରେ ତୁ ସେନା ରେ ଯୋଗ ଦାନ କରିବୁ।

ଆଲୋକ ର କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ଖୁସି ହୋଇଗଲି କିଛି କ୍ଷଣ ପାଇଁ ସେନା ବାହାନ ରେ ପ୍ରବେଶିକା ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିଲି। ସଫଳ ହେଲି। ହେଲେ ଏହି ଖୁସି ସେତେବେଳେ ଧୀରେ ଧୀରେ କମି ଆସିଥିଲ୍ ଯେତେବେଳେ ମୋ ମନ କହୁଥିଲ୍ ଆରେ ତୁ ଏ ଗାଁ ଛାଡି ଦୂର ଦେଶ କୁ ଯାଇପାରୁବୁ ତ ।ହସ ଖୁସି ର ଯୌବନ ଅବସ୍ଥା କୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ ସେନା ରେ ରହିପାରିବୁ ତ। ହଁ ମୁଁ ଯିବି**,** ଦେଶ ପାଇଁ ଗାଁ ପାଇଁ ମୁଁ ସୀମା ରେ ଶତ୍ରୁ ମାନ ଙ୍କ ସହିତ ଲଢେଇ କରିବାର ଶପଥ ନେଲି।

କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଏବେ ଗାଁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ। ଆଗରୁ କେବେ ନୂଆ ଜାଗା କୁ ଯାଇନ। ଏବେ ସବୁକିଛି ମୋ ପାଇଁ ନୂଆ ହେବ। ନୂଆ ସହର**,** ନୂଆ ପରିବେଶ ଗ୍ଳିଚଳନ**,** ନୂଆ ବନ୍ଧୁ। ଆଉ ମୋ ବୋଉ ର ପୁଅ ଡାକ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିବନି। ବୋଉ ହାତ ରନ୍ଧା ଶାଗ ପଖାଳ ଆଉ ମିଳିବନି। ଦିପହର ରେ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ମୁହଁ ପୋଛି ବାକୁ ଆଉ ବୋଉ ର

ପଣତାକାନ୍ଦ ମିଳବନି। ନଡ଼ୀମାଖୀ ସାନ ଭଉଣୀ ର ଅଳଅଝଟ ମୋ ପାଇଁ ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇ ରହିଯିବ। ବଜାର ଆଡ଼େ ଗଲେ "ଭାଇ ମୋ ପାଇଁ ପେନସିଲ ଟେ ଆଣିବୁ ବୋଲି ଆଉ କେହି କହିବେନି"। ମୋ ଜୀବନ ର ସବୁଠୁ ନିଆରା ମଣିଷ ମୋ ବାପା। ମୋ ବାପା ଙ୍କ ର ସେହି ତାଗିଦ" ଆରେ କେତେ ନଈ ରେ ପହଁରିବୁ କେତେ ଖେଳବୁ କେବେ ତ ବହି ଟିକେ ଦେଖ" ଆଉ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳବନି।

ମନେ ରହିଯିବ ଆମ ଗାଁ ର ସେହି ନଈ ତୁଠ ଯେଉଁଠି ଖରବର୍ଷା ସବୁଦିନେ ସାଙ୍ଗ ସାଥି ରେ ଦିଆଦିଇଁ କରିଛି। ଆମ୍ବ ତୋଟା ଯେଉଁଠି ପୁରା ଖରାଦିନ ଆମ୍ବ କଷି ଝଡେଇ ଝଡେଇ ଯାଇଛି। ଗାଁ ର କୋଠଘର ଯେଉଁଠି ସଞ୍ଜ ହେଲେ ଘଣ୍ଟମୃଦଙ୍ଗ ତାଳରେ ଭଜନ ଗାଇଛି। ଗାଁ ର ଦୋଳ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା, ଭୋଜି ଘର ସବୁ ମୋ ପାଇଁ ମଧୁର ସ୍ମୃତି ପାଲଟି ଯିବ।

ଏତେ ସବୁ ଭାବନା ମୋ ମନ କୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଥିବା ବେଳେ ଆଲୋକ ସେପଟ ରୁ କହୁଥିଲା - ଆରେ ପ୍ରକାଶ ଆମେ କେହି ତ ପାଇଲିନୁ, ତୁ ପାଇଗଲୁ ତେଣୁ ରବିବାର ଦିନ ତୋ ତରଫ ରୁ ଗୋଟେ ବଣ ଭୋଜି । ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ତୋର। ମୁଁ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ ହଁ ମାରିଦେଲି।

ମୋ ରିଜଲ୍ଟ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ସେଦିନ ଘରେ ଏକ ପ୍ରକାର ଉତ୍ସବ ହୋଇଯାଇଥିଲା କହିଲେ ଚଳେ। ମାମୁଁ, ମାଇଁ, ମାଉସୀ, ମଉସା, ସାହି ପଡ଼ିଶା ସମସ୍ତେ ଫୋନ୍ ରେ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣାଇ ଥିଲେ। ହେଲେ ବୋଉ ର ମୁହଁ ଟିକେ ଶୁଖିଲା ଦିଶୁଥିଲା ତଥାପି ସମସ୍ତ ଙ୍କୁ ଖୁଆଇ ପିଆଇ ସେ ପୁଅ ପାଇଁ ଗର୍ବ କରିବା କଥା କହୁଥିଲା।

ଦେଖୁ ଦେଖୁ କେମିତି ଯେ ଦୁଇ ମାସ ବିତି ଗଲା ଜଣା ପଡିଲା ନାହିଁ। ଶେଷ ରେ ସେହି ଦିନ ବି ଆସିଲା ଯେଉଁ ଦିନ ମୋତେ ଗାଁ ଛାଡି ବାକୁ ପଡିଲା।

ସାଙ୍ଗ ସାଥି ମାନେ ମୋ ବ୍ୟାଗ ବସ୍ତାନି ଧରି ଗାଁ ଠୁ ଅନତି ଦୂର ରେ ଥିବା ବସ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଯାଏ ଆସିଲେ। ସାଙ୍ଗ ରେ ସାନ ଭଉଣୀ, ବାପା, ବୋଉ ଆଉ କିଛି ପଡୋଶୀ ବି ଆସିଥିଲେ।

ବୋଉ ମୋ ସାଥି ରେ ଗ୍ଲିଥିଲା ଆଉ କହୁଥିଲା ପୁଅ ରେ ଠିକ ସମୟ ରେ ପେଟ ଭରି ଖାଇବୁ। ଦେହ ର ଯତ୍ନ ନେବୁ। ଠିକ ସମୟ ରେ ପଢା ପଢି କରିବୁ। ଖାଇବା ରେ ଆଉ ବାଛ ବିଗ୍ଭର କରିବୁନ। ଯାହା ମିଳବ ଖାଇବୁ। ଭଲ ଲୋକ ହେଲେ ଗାଁ ରେ ତୋ ବାପା ଛାତି ଫୁଲେଇ ଗ୍ଲିବେ। ଏମିତି କହୁ କହୁ ବୋଉ ଆଖି ରେ ଲୁହ ଯକେଇ ଆସିଥିଲା। ପଣତାକାନ ତା ମୁହଁ କୁ ଲୁଗ୍ଭଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା।

ଗାଁ ରାସ୍ତା ରେ ଗ୍ଲି ଗ୍ଲି ଆସିବା ବେଳେ ମୁଁ ପଛ କୁ ଗ୍ହିଁ ଦେଖୁଥିଲି ମୋ ଗାଁ ର ଚନ୍ଦ କୁ, ଗଛ ଲତା କୁ ସବୁ ମୋ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଦୁରେଇ ଯାଉଥିଲା ଯେମିତି। ସଭିଏଁ ହାତ ଠାରି କହୁଥିଲେ ଯା ତୁ ଏହି ଗାଁ ର ପୁଅ ତୁ ଏହି ଗାଁ ପାଇଁ ନାଁ କରିବୁ କନ୍ତୁ କେବେହେଲେ ଭୁଲିଯିବୁନ। ଫେରିଆସିବୁ ଆମ କୋଳ କୁ। ଆମେ ସଭିଏଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବୁ ତୋତେ।

ବାସଷ୍ଟାଣ୍ଡ ରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବା ବେଳେ ଲମ୍ବା ହରଣ ମାରି ବସ ପହଁଚଲା। ସାଙ୍ଗମାନେ ବସ ରେ ମୋ ବ୍ୟାଗ ରଖାଇ ଦେଲେ। ବସ ର ଝରକା ପାଖ ସିଟ ରେ ବସି ଦେଖୁଥିଲି ମୋ ଗାଁ ର ମନଲୋଭା ଦୃଶ୍ୟ କୁ ସେହି ମଂଦିର ଚୂଳ, ସବୁଜ ଧାନ ବିଲ, ବର ଓହଳ, ସେହି ବଡ ପୋଖରୀ ଆଉ ଗାଁ ର ଧୂଳଧୁସରତ ରାସ୍ତା।ସତ ରେ କେଡେ ସୁନ୍ଦର ସେ ଦୃଶ୍ୟ।

ମୋତେ ସମସ୍ତେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ଗ୍ହିଁ ରହିଥିଲେ। ସାନ ଭଉଣୀ ବହୁତ ଖୁସି ଥାଏ ତା ଭାଇ ନୂଆ ଗ୍କରୀ ପାଇଛି । ଖୁସି ରେ ହାତ ହଲାଇ ସେ କହୁଥିଲା ଭାଇ ଛୁଟି ରେ ଆସିଲେ ମୋ ପାଇଁ ଭଲ ସ୍କୁଲ ବ୍ୟାଗ ଟେ ଆଣିବୁ। ସାଙ୍ଗ ମାନେ ସରକାରୀ କ୍ୟାଣ୍ଟିନ ରୁ ଶସ୍ତା ରେ କଣ କଣ ସବୁ ଆଣିବାକୁ କହୁଥିଲେ ମୋତେ କଛି ଶୁଭୁନଥିଲା। ବାପା ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ କହୁଥିଲେ "ଛଅ ମାସ ର ପରମ୍ଭିକ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ଟିକେ କଷ୍ଟ ହେବ ସବୁ ସହିଯିବୁ। ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବୁନ। ସାହସ ଆଉ ଧର୍ଯ୍ୟ ର ସହିତ ସବୁ କରିବୁ। ମଝି ମଝି ରେ ଘର କୁ ଫୋନ କରିବୁ। ସମୟ ହେଲେ ମୁଁ ଯାଇ ତୋତେ ଦେଖା କରିବି।

ବାପା ଙ୍କ ର ଆଖି ମଧ ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା।

ଗାଡି ରେ ବସିବା ପରେ ଗାଡି ଯେବେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢୁ ଥିଲା ମୋତେ ମୋ ଗାଁ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ନେବା ଭଳ ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିଲା । ଆମ ଗାଁ କୁ ଆଗରୁ କେବେ ଏମିତି ଦୂର ରୁ ଦେଖି ନ ଥିଲି । କେବେ ବାହାରକୁ ଯିବା କଥା ଚନ୍ତା କରି ନଥିଲି । ଆଜି ଗାଁ ଠାରୁ ଯେତେବେଳେ କଛି ମାସ, ବର୍ଷ ବାହାର କୁ ଯିବା କଥା ଜାଣିସାରିଥିଲି ସେତେବେଳେ ମୋ ଗାଁ ମୋତେ ସ୍ୱର୍ଗ ପରି ଲାଗୁଥିଲା ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ବସ ଗାଁ ରାସ୍ତା ଅତିକ୍ରମ କରି ମୁଖ୍ୟ ରାସ୍ତା କୁ ମୁହାଁଇଲା । ମୋ ଗାଁ ର ସୁନ୍ଦର ଛବି କ୍ରମଶଃ ଝାପସା ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ଆଉ ମୋ ଗାଁ କାହିଁ କେଉଁ ଆଡେ ହଜିଗଲା । ମୋ ଆଖି ରୁ ଦୁଇ ଧାର ଲୁହ ଅଜ୍ଞାତ ରେ ବହିଗଲା । ଯେଉଁ ଗାଁ ରେ ମୋର ପିଲା ଦିନ ବିତିଗଲା ସେହି ମୋ ଆପଣା ର ଗାଁ କୁ ଛାଡି ଦୂର କୁ ଯିବା କେତେ କଷ୍ଟ ମୁଁ ସେହିଦିନ ଅନୁଭବ କରିଥିଲି ।

ବିଶାଖାପାଟଣା, ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ

"ବେଦାନ୍ତୀ" ରେ ନିଜର ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ପହଞ୍ଚାନ୍ତୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ରହୁଥିବା ଓଡିଆମାନଙ୍କ ପାଖରେ । ଆମକୁ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଠିକଣା ହେଲା vedantimagazine@gmail.com and editor.vedantimagazine@gmail.com

ଅଦିନଆଁ ମେଘ

ନୂତନ କୁମାର ବେହେରା

ପ୍ରକୃତିର ସ୍ଥିତି ଗତି
ବେଳେବେଳେ ବିଗିଡ଼ି ଯାଇ
ନେଇ ଆସେ ନାନା ବିପତ୍ତି,
ଧନ ଜୀବନର କ୍ଷୟ କ୍ଷତି
ପ୍ରଭାବିତ କରେ ଅତି ।
ଅଦିନଆଁ ମେଘ
ମାଡ଼ି ଆସେ ହୋଇ ମହାବଳ ବାଘ ।
ଛଡ଼ାଇ ଭରସା ବିଶ୍ୱାସ
ନେଇ ଆସେ କୁଆପଥର ମାଡ଼ ସାଥେ
ଘଡ଼ଘଡ଼ି ବିଜୁଳିର ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ ।
ଭାଙ୍ଗି ଦିଏ ଆକାଶଟାକୁ କରି ଫାଳ ଫାଳ,
କପାଳ ମନ୍ଦ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଆଣି
ଦ୍ୱାରେ ଡ଼ାକେ ଆସି ଅଦେଖା ମହାକାଳ ।
ଆତଙ୍କିତ ପ୍ରାଣ ଆଶଙ୍କାରେ
ଭୟଭୀତ ହୁଏ ଅସ୍ଥିର,
ପ୍ରକୃତିର ଏ ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟ
ସଞ୍ଚିତ ଆଶାକୁ କରିଦିଏ ଛାରଖାର ।
ଆଖିରୁ ଝରାଇବା ଛଡ଼ା ଲୁହ
ନାହିଁ ତାର ପ୍ରତିକାର,
ନିମିଷକେ ଆସି ଭାଙ୍ଗିରୁଜି ଦିଏ
ସାତ ସପନର ସଜଡ଼ା ସଂସାର ।
କାରୁଣ୍ୟତାରେ ଶୋକାକୁଳ ପରିବେଶ

ହୋଇ ଉଠେ ହାହାକାର,
ଦେଖି ଏ ଦୃଶ୍ୟ ଥରିଯାଏ ଛାତି
ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକୃତି ବି ହୋଇ ପାରେ କି ନିଷ୍ଠୁର!
ଭାରସାମ୍ୟ ହରାଇ ପଞ୍ଚଭୂତ
ଦେଇ ଯାଏ ଅସହ୍ୟ ଦାରୁଣ ଆଘାତ,
କରିବାକୁ ପ୍ରତିବାଦ ନ ଥାଏ ସାହସ
କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତରେ ହୋଇ ପରାଜିତ|
ଅଦିନଆଁ ମେଘ
ମାଡ଼ି ଆସେ ହୋଇ ମହାବଳ ବାଘ।
ଅନିୟନ୍ତ୍ରିତ ଆଜି ପ୍ରାକୃତିକ ପରିବେଶ
ନାନା ରୂପେ ହୁଏ ପ୍ରଦୂଷିତ,
ଯାହାର କିଛି ବି ବାଛ ବିଚାର
କରେ ନାହିଁ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ସଭ୍ୟ ଜଗତ।
ସୃଷ୍ଟିର ଶୃଙ୍ଖଳା ରଖିବାକୁ
ବିଗିଡ଼ି ଯାଏ ପ୍ରକୃତିର ନିୟମ,
ଭାରସାମ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହୁଏ ଏ ବ୍ୟତିକ୍ରମ।
ସୁନ୍ଦର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଜଗତର
ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ବିଧିର ବିଧାନ,
ଭସ୍ମାସୁର ସାଜି ନିଜର ଧ୍ୱଂସ
ଡ଼ାକି ଆଣେ ମଣିଷ
ସବୁ ନୀତିକୁ କରି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ।
ପ୍ରତିଟି ମଣିଷ ହେଲେ ସଚେତନ
ହୋଇ ପାରେ ତା' ସମାଧାନ,
ଅଦିନଆଁ ମେଘ ପରି ନାନା ଦୁର୍ବିପାକ
ନ ହୋଇ ଏ ସୃଷ୍ଟି ଶାନ୍ତ ରହିବ ଚିରଦିନ।

କୋହି, ଗଡ଼ିଆ, ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ତୁ

ନକତା ନାଗ

ଦିନରେ ଆ କ
ରାତିରେ, ହେଲେ
ରହିଥା ସବୁବେଳେ ହୃଦୟରେ ।

ସପନରେ ଆ କ
ନରବରେ, ହେଲେ
ଥା ତୁ ସବୁବେଳେ ମୋ ପାଖେ ।

ଗଗନରେ ଆ କ
ଶବ୍ଦରେ, ହେଲେ
ଥା ତୁ ସଙ୍ଗେ ମୋ ସବୁବେଳେ ।

ତୋ ହୃଦୟ ମୋ ପାଖେ
ମୋ ହୃଦୟ ତୋ ପାଖେ, ହେଲେ
ଛାତିତଳେ ଥା ତୁ ସବୁବେଳେ ।

ତୋ ନୟନରେ ମୁଁ
ମୋ ନୟନରେ ତୁ, ହେଲେ
ଆଖି ସାମନାରେ ଥା ସବୁବେଳେ ।

ମୋ କବିତାର ତୁ ଗୀତ
ମୁଁ ଗୀତର ସାତସୁର, ହେଲେ
ମୋ ଡାଏରିରେ ରେ ଥା ତୁ ସବୁବେଳେ ।

କ୍ଷେତ୍ରରାଜପୁର, ସମ୍ବଲପୁର

ଜନସୃତିରେ ପଖାଳ

ସନ୍ତୋଷ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଜନସୃତି ଅଛି ରାଜା ସୁବର୍ଣ୍ଣକେଶରୀଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଥରେ ଏକ ଅଚହ୍ନା ରୋଗରେ ପଡ଼ି ଶଯ୍ୟାଶାୟୀ ହେଲେ । ରାଜା ଗୁଡାଏ ବଇଦ ଦେଖାଇ ନିଷ୍ଫଳ ହେଲାରୁ ଶେଷକୁ ଦେଶରେ ଘୋଷଣା କଲେ ଯିଏ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଭଲ କରିଦେବେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଅନେକାନେକ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ ମୁନି ଦୈବାତ୍ ରାଜନବର ଆସିଥାନ୍ତି । ରାଜା ତାଙ୍କୁ ଆପଣା ରାଣୀର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଦୁରବସ୍ଥା ଜଣେଇବାରୁ ସେ ବୋଇଲେ....

“ରାଜନ୍ ! ରାଣୀଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଅସାଧ୍ୟ ରୋଗ ହୋଇଛି ତହିଁର ଏକମାତ୍ର ଔଷଧ ହେଉଛି ଅମୃତ । ତେବେ ଆମ୍ଭେ ଆଶିର୍ବାଦ ଦେଉଅଛୁ ଆପଣ ରାଣୀଙ୍କୁ ନେଇ ଏ ପବିତ୍ର ଉତ୍କଳଦେଶ ଭ୍ରମଣ କରନ୍ତୁ । ନିଶ୍ଚିତ ସୁଫଳ ମିଳବ ।”

ସୁବର୍ଣ୍ଣକେଶରୀ ଓ ରାଣୀ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ବେଶ ଧାରଣ ପୂର୍ବକ ଦେଶ ଭ୍ରମଣରେ ବାହାରିଗଲେ । ବାଟରେ ଯାଉ ଯାଉ ରାଜା ରାଣୀଙ୍କୁ ପ୍ରବଳ ଭୋକ ଲାଗିଲା । କିଛି ଦୂର ଆଗେଇଲାରୁ ରାଜା ଦେଖିଲେ କୃଷକ ଜଣେ ବିଲରେ ହଳ କରୁଛି । ରାଜା ତାକୁ ଯାଇ ପାଣି ମାଗନ୍ତେ ସେ ମନାକଲା କିନ୍ତୁ ରାଜା ବହୁତ କହିଲାରୁ କୃଷକ କଂସାଏ ପାଣିମିଶା ଭାତ ଆଣି ରାଜାଙ୍କ ହାତକୁ ବଢାଇଦେଲା । ରାଜା ସେହି ପାଣିମିଶା ଭାତ ନେଇ ରାଣୀଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ ଏବଂ ଆପେ କିଛି ଖାଇଲେ । ସେ ପାଣିମିଶା ଭାତ ଖାଇ ରାଜା ଅନୁଭବ କଲେ ଏହା ଅମୃତ । ସୁବର୍ଣ୍ଣକେଶରୀ କୃଷକ କୁ ଯାଇ ପଚାରିଲେ

"ଆଜ୍ଞା ଏ ଅମୃତ ଆପଣ କେଉଁଠୁ ପାଇଲେ ?"

କୃଷକ କହିଲା
"ଏ ତ ଆମେ ନଇତି ଦିନକୁ ଦିଓଳ ଖାଉଚୁ,ଏହା ପଖାଳ"

କୁହାଯାଏ ସେଦିନ ପଖାଳ ଖାଇ ଋଷୀ ଧିରେ ଧିରେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ।

ଛତିଶଗଡ ଅଞ୍ଚଳରେ ପଖାଳ ଓ ନାରଦଙ୍କୁ ନେଇ ଏହି ଜନସୃତି ସହ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ଲୋକକଥା ପ୍ରଚଳତ ଅଛି ....

ବେଗୁନଆପଡା ବ୍ଲକ୍, ତିରିଡା,ଗଞ୍ଜାମ

ବେଦାନ୍ତୀକୁ ପଢିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ପଠାନ୍ତୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଓଡିଆ ଭାଷାର ଲୋକପ୍ରିୟତା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବଢିପାରିବ

ଆଗତ ପ୍ରାୟ

ଅନଲ କୁମାର ସାହୁ

ନୁହେଁ ବେଶୀ ଦିନ ଦେଖିବ ନୟନ
ଆସିବ ଯେବେ ସେ ବେଳ
ଗ୍ଭରିଆଡେ ନଷ୍ଟେ ହେବ ହାହାକାର
ଧର୍ବ୍ ହେବ କଳବଳ ‖

ପୃଥିବୀ ଜଳବ ସମୁଦ୍ର ବଢିବ
ଶୁଭିବ ଆର୍ତ୍ତଚକ୍ାର
ମରୁଡି ସଙ୍ଗେ କେତେ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ
ମାଡିଯିବେ ଭ୍ରଭ୍ର ‖

ସାଗର ବଢିବ ଗାଁ ବୁଡିଯିବ
କେ ପଗ୍ଭରେ ନଦୀ, ନାଳ
କେତେ ଯେ ଶରୀର ଜଳମଗ୍ନ ହେବ
ମାଡି ଆସିବ ସେ କାଳ ‖

ଫାଇଲିନ୍, ହୁଡହୁଡ, ତିତିଲି କେତେ ଆସୁଥିବେ
କଳନା ନାହିଁ ଟି ତାର
ଏ ଯୁଗ ମଣିଷ କରୁଛି ସଂହାର
ବୁଡିବ ଦିନେ ସଂସାର ‖

ଦୁର୍ବଳ କୁ କରେ ସବଳ ଶୋଷଣ
ଦୁଃଖୀ କୁ ଧନୀ ଯେସନ

ରାଜନୀତି ଯୋଗୁଁ ଗୁଣ୍ଡା ରାଜନେତା
ଦିଅନ୍ତି ଲମ୍ବା ଭାଷଣ ॥

ନାହିଁ ତ ସମୟ କର ହେ ଉପାୟ
କରୁଅଛ କଣ କଣ
ଜଙ୍ଗଲ ହାଣିଲ ମରୁଭୂମି କଲ
ପୁଣି ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ ॥

କେତେ ଯେ ସହିବ ଏ ଧରଣୀ ମାତା
ଦେଖିବ ଦିନେ ତା ଖେଳ
ଖେଳ ଆରମ୍ଭିଲେ ପୃଥିବୀ କଂପିବ
ନାଶ ଯିବ ଏ ସକଳ ॥

ସତର୍କ ହୁଅ ହେ ମଣିଷ ସମାଜ
କର ନାହିଁ ଅତ୍ୟାଚାର
କାହା ଉପକାର ନ କର ପଛକେ
କରନାହିଁ ଅପକାର ॥

ମୁଣ୍ଡାପାଲି, ନଅଗାଁ(କ), ଆଗଲପୁର, ବଲାଙ୍ଗିର

ରଥଯାତ୍ରା

ସାଗର ପ୍ରଧାନ

କାଉତ କଳା କୋଇଲି କଳା
କଳା କଜଳ ପାତି
ରଥ କୁ ଦେଖ ଝୁଲି ଆସୁଛି
କଳା ବାମନ ହାତୀ ।

ବଗ ତ ଧଳା ହଂସ ତ ଧଳା
ଧଳା ଗୋଠ ର ଗାଈ
ସାଥିରେ ଦେଖ ଡାକ ନଉଛି
ସାଥେ ବଳଆ ଭାଇ ।

ସୁନା ହଳଦୀ ଆମ୍ବ ହଳଦୀ
ସୁଭଦ୍ରା ହଳଦୀ ମୁଖି
ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କ ସହ ଯାଉଛି
ମାଉସୀ ଘର ଦେଖି ।

ମନ୍ଦାର ନାଲି ସିନ୍ଦୂର ନାଲି
ରାଗେ ଶ୍ରୀ ମୁଖ ନାଲି
ଭାଇ ଭଉଣୀ ରଥରେ ଗଲେ
ସାଥେ ନେଲେନ ବୋଲି ।

ପାତ୍ରପୁର, ଗଂଜାମ

ବେଦାନ୍ତୀ

ମାକର୍ ବିହା

ଖଗେଶ୍ୱର ବାଗ

ଦିନ୍ ସରିଗଲା ସଞ୍ଜ୍ ଆଏଲା
ବେଲ୍ ବୁଡିଗଲା ଧୀରେ
କାମ୍ ସାରି ଲୋକ୍ ଘର୍ କେ
ଆଏଲେ ଗୁଡାନେ ଢୁକଲା ଚେରେ ॥
କାଖେ କାଖେଇ ଛୁଆ କେ
ମାଆ ଭାତୁ ଦେଉଛନ୍ ଖୁଏଇ
ମାକର୍ ବିହା ଦେଖିଯିମୁ ବାପା
ଜଲଦି ଦେଏରେ ଖାଇ ॥
ଡଙ୍ଗରେ ଦେଖ୍ ଧାଡି କେ ଧାଡି
ଲାଇଟ୍ ଦେଲେ ନ ଜାଳି
ସଜେଇ ଦେଇଛନ୍ ଡଙ୍ଗର୍ ଯାକ
ମାକର୍ ବିହା ବୋଲି ॥
ଛୁଆ ନେଇ ଜାଣେ ଜଙ୍ଗଲ୍ ପୋଡି
କେନ୍ କାଠୁରିଆ କଲା
କାଠ୍ କୁଟି ଯାଇ ଠୁଟି ବିଡି କେ
ଜଙ୍ଗଲେ ଫିଙ୍କି ଦେଲା ॥

ବୁଦ୍ଧିକୋମନା, ଜିଲ୍ଲା-ନୂଆପଡା

ତାବିଜ

ଦୀପକ ଷଡଙ୍ଗୀ

ମୋ ନାଁ ଆଦିତ୍ୟ ସାମଲ । ମୁଁ ଆଜି ମୋ ଜୀବନ ର ଏମିତି ଗୋଟେ କଥା ଶୁଣେଇବି ଯାହା କୁ ଶୁଣିଲ୍ ପରେ ଯେ କେହି ବି ଆତ୍ମା ଓ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ ।

୨ ବର୍ଷ ହେଲା ବ୍ରହ୍ମପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ଏମ.ଏ ପାସ କରି ଚାକିରି ଖଣ୍ଡେ ପାଇଁ ବୁଲି ବୁଲି ନିୟାନ୍ତ ହେଲାପରେ ମଧ୍ୟ କେଉଁଠି କିଛି ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟେ ଚାକିରି ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇପାରୁନଥିଲା । ବଡ କଷ୍ଟରେ ଧରାଧରି କରି ଗୋଟେ କମ୍ପାନୀରେ କିରାଣି ଚାକିରୀ ଖଣ୍ଡେ ପାଇଲି । ଦରମା ମାତ୍ର ୬୦୦୦ ଟଙ୍କା । ଘର ଠାରୁ କମ୍ପାନିର ଦୂରତା ପ୍ରାୟ ୨୦ କିଲୋମିଟର ଥିଲା, ତେଣୁ ସବୁ ଦିନ ମୋଟର ସାଇକେଲ ନେଇ ଯିବାଆସିବା କରିବା, ଏଇ ସ୍ୱଳ୍ପ ଦରମାରେ ମୋ ପକ୍ଷେ ସମ୍ଭବପର ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ବସ୍ ରେ ଯିବା ଆସିବା କରି ଦେଉଥିଲି । କମ୍ପାନୀ ଚାକିରୀରେ ଛୁଟି କମ ଆଉ କାମ ବହୁତ ବେଶି ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରାୟ ସବୁ ରବିବାର ମଧ୍ୟ ମତେ କମ୍ପାନୀ ଆସିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ଆଉ ରାତି ବେଶି ହୋଇଗଲେ ମୋର ଜଣେ ସହକର୍ମୀଙ୍କ ଘରେ ରହି ଯାଉଥିଲି । ଦିନରେ ଅଫିସରେ କାମ କରୁଥିଲି ଆଉ ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳେ ସମୟ ମିଳିଲେ ସେଇ ପାଖପାଖି ଅଞ୍ଚଳରେ ଗୋଟେ ଅଳ୍ପ ପଇସା ଭଡା ଥିବା ଘରର ସନ୍ଧାନରେ ଥିଲି । ଏମିତି ଘର ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ସେ ଅଞ୍ଚଳର ଶେଷ ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ଗୋଟେ ଦୁଇ ବଖରିଆ ଘରର ସନ୍ଧାନ ପାଇଲି । ଘରଟି ବହୁତ ଦିନ ହେଲା ଖାଲି ପଡି ରହିଥିଲା । ଘରର ମାଲିକ ମୁମ୍ବାଇରେ ରୁହନ୍ତି, ଦେଖାଶୁଣା ପାଇଁ ପଡିଶା ଘରର ଜଣେ ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦାଇତ୍ୱ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ଘରଟି ଅବଶ୍ୟ ଭଲ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଘରର କାନ୍ଥ ଗୁଡିକ ବହୁତ ପୁରୁଣା ଜଣା ପଡୁଥିଲା । ଛାତ ରୁ ଠାଏଠାଏ ପଲସ୍ତରା ଛାଡି ଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ମୋ ଭଳି ଏକୁଟିଆ ଲୋକ ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ଥିଲା । ଆଉ ଘର

ଭଡା ବି ମାତ୍ର ୮୦୦ ଟଙ୍କା । ଏତେ କମ ପଇସାରେ ଘର ଦୁଇବଖରା ଘର ମିଳିବା ଯଦିଓ ମୋତେ ଟିକେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୋଧ କରେଇ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ବେଶି କିଛି ନ ଭାବି ଘରେ ରହିବା ପାଇଁ ମନସ୍ଥ କରିନେଲି । ଆଖ ପାଖ ସାଇପଡିଶା ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି ଯେ ସେଇ ଘରେ କୁଆଡେ ଗୋଟେ ଅତୃପ୍ତ ଆତ୍ମା ଅଛି ଯେଉଁଥି ପାଇଁ ସେ ଘରେ କେହି ରହିବାକୁ ରାଜି ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଘର ମାଲିକ ଭଡା କମ କରେଇଛନ୍ତି । ମୋର କିନ୍ତୁ ସେ ଭୁତ ପ୍ରେତ ଆଦି ପ୍ରତି କୌଣସି ଭୟ ବା ସଂଶୟ ମନରେ ନଥିଲା । ମୋ ମତରେ ଏ ଗୁଡା ସବୁ ମନ ଭିତରେ ରହିଥିବା ଗୋଟେ ଭ୍ରମ ମାତ୍ର । ମୁଁ ଠିକ୍ କରିନେଲି ଯେ ସେ ଘରେ ରହିବା ପାଇଁ । ଯେହେତୁ ଘରଟି କଲୋନୀ ଅଞ୍ଚଳ ଠାରୁ ଟିକେ ଦୂରରେ ଥିଲା, ମୁଁ ଭାବିଲି ଯେ ମୋ ସହ ଆଉ ଜଣେ କିଏ ରହୁ ବୋଲି । ଆଉ ଯୋଗକୁ ଆମ କମ୍ପାନୀ ର ରମେଶ ମୋତେ ମିଳିଗଲା । ରମେଶ ଯୁକ୍ତ ଦୁଇ ପାସ କରି ସେଇ କମ୍ପାନୀରେ ଏକ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ଅଛି । ତା'ର ବି ମୋରି ଭଳି ଆହୁରି କମ ଦରମା ଏବଂ ଘର କମ୍ପାନୀ ଠାରୁ ୩୦ କିଲୋମିଟର ଦୂର । ସେ ବି ଚାହୁଁ ଥିଲା ଯେ ପାଖାପାଖି ଗୋଟେ କେଉଁଠି ରହିବା ପାଇଁ ଆଉ ଯୋଗକୁ ମୁଁ ମିଳିଗଲି । ରୋଷାବଢା କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ମାଉସୀ ସହ ବି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇଗଲୁ । କିନ୍ତୁ ମାଉସୀଙ୍କର କହିବାର ଥିଲା ଯେ ମୁଁ ଏ ଘର କୁ ରାତିରେ ଆସିବି ନାହିଁ ଯାହା ରାନ୍ଧିବାର ଅଛି ମୋତେ ଦିନରୁ ଦିନରୁ କହି ଦେଇଗଲେ ମୁଁ ରାନ୍ଧି କି ଘୋଡେଇ ଦେଇ ଯିବି, ତୁମେ ମାନେ ଆସିଲେ ଖାଇବ ତା'ର ସେଇ କଥାରେ ମୁଁ ଆଉ ରମେଶ ଦୁଇଜଣ ନାହିଁ ମାମୁ ଠାରୁ କଣା ମାମୁଁ ଭଲ ନ୍ୟାୟ ରେ ରାଜି ହୋଇ ଗଲୁ ।

ମାସର ୧ ତାରିଖ ଦିନ ମୁଁ ଆଉ ରମେଶ ଆମର ଜିନିଷପତ୍ର ଧରି ନୂଆ ଘରେ ହାଜର ହେଇ ଗଲୁ । ଘରଟି ଖୁବ ପୁରୁଣା ଜଣା ପଡୁଥାଏ । ଘର ଚାରି ପଟେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିବା ପାଚେରି । ଅଗଣା ଭିତରେ ବିଭିର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାରର ଆମ୍ବ, ନଡିଆ, ପଣସ ଆଦି ଗଛର ସଂଭାର । ଘରର ପଛ ପଟେ ଗୋଟେ ପୋଖରୀ । ପୋଖରୀ ଭିତରେ ଦଳ ଭର୍ତି, ଲାଗୁଥାଏ ଯେମିତି କେଉଁ କାଳୁ ସେ ସଫା ହୋଇନ । ଘରର କିଛି ଦୂରରେ ସେଇ ଅଗଣା ଭିତରେ ଗୋଟେ ନଳକୂପ ଓ ତା ଠାରୁ ଚାରି ହାତ ଛାଡି ପାଇଖାନା । ଆମକୁ ସେଇ ନଳକୂପ ପାଣିରେ ହିଁ ରୋଷେଇ ଓ ପିଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଘର ଭିତରେ ଦୁଇଟି ବଖରା, ରୋଷେଇ ଘର ଓ ଗୋଟେ ବୈଠକଖାନା । ଆମେ ଦୁଇ ଜଣ

ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ସେ ଘରେ ନଜକୁ ନଜେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଖାପ ଖୁଆଇନେଲୁ । ସବୁଦିନ ଆମେ ଦୁଇ ଜଣ ଗୋଟିଏ ଘରେ ତଳେ ମସିଣା ପାରି କଥାବାର୍ତା ହୋଇ ରାତିରେ ଶୋଇ ପଡୁ । ଦିନ ଗୁଡିକ ଖୁବ ଭଲ ଭାବରେ କାଟି ଚାଲିଥାଏ ।

ଏଇ ଭିତରେ ଅକ୍ଟୋବର ମାସ ଆସିଗଲା । ଦୂର୍ଗାପୂଜା ପାଇଁ କମ୍ପାନୀ ଚାରି ଦିନ ଛୁଟି । ଛୁଟିରେ ମୁଁ ଆଉ ରମେଶ ଦୁଇ ଜଣ ଯାକ ଘରକୁ ଚାଲି ଆସିଲୁ ମୁଁ ଘରେ ଚାରି ଦିନ ଛୁଟି କାଟି ରବିବାର ବାହାରିଲି କମ୍ପାନୀ ଅଭିମୁଖେ ଭାବିଲି ସାଙ୍ଗରେ ମୋଟର ସାଇକେଲଟା ନେଇ ଗଲେ ସମୟ ଅସମୟେ କାମରେ ଆସିବ । ମୋଟର ସାଇକେଲ ଧରି ଆସିବା ବେଳେ ବାଟରେ ତାରକେଶ୍ୱର ମହାଦେବଙ୍କ ମନ୍ଦିର ପଡେ । ସେହି ଶିବ ମନ୍ଦିରରେ ଜଣେ ସାଧୁ କୈଳାସ ମିଶ୍ର ରୁହନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ପିଲା ଦିନରୁ ଚହ୍ନିଛି । ବାବା ଜଣେ ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ବୋଲି ଆମ ଗାଁ ରେ ତାଙ୍କର ବଡ ଖ୍ୟାତି । ଆମେ ପିଲାଦିନେ ମନ୍ଦିର ବେଢାରେ ଲୁଚକାଳି ଖେଳୁ ପୂଜା ସରିଲେ ବାବା ଆମକୁ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖେ ଭୋଗ ଲାଗିଥିବା ନଡିଆ, କଦଳୀ , ଆମ୍ବ ଇତ୍ୟାଦି ଖାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି । ଦେଖିଲି ବାବା ବାହାରେ ଛିଡା ହେଇଛନ୍ତି ଗାଡି କୁ ରାସ୍ତାର କଡ କୁ ରଖି ବାବଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲି ବାବା ମୋତେ ପଚାରିଲେ କୁଆଡେ ଯାଉଛୁ ମୁଁ କହିଲି ମୋର ଏଇ ଆଗ ସହର ପାଖରେ ଗୋଟେ କମ୍ପାନୀରେ ଚାକରି ହୋଇ ଯାଇଛି । ଛୁଟିରେ ଘରକୁ ଆସିଥିଲି । କାଲି ସୋମବାର ମୋତେ ସକାଳୁ ଯାଇଁ ଅଫିସ ରେ ହାଜିର ହେବାକୁ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ ଚାଲି ଯାଉଛି ଆଜି । ବାବା କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହି ମୋ ଆଡକୁ ଚାହିଁ କହିଲେ ଆଦି! ତୁ ଯଦି ଆଜି ନ ଯାଇ କାଲି ସକାଳୁ ଯାଆନ୍ତୁ କଣ ହୁଆନ୍ତା ନାହିଁ । ମୁଁ ଧୀରେ କହିଲି ନା ବାବା ନୂଆ ନୂଆ ଚାକରି କରିଛି ଆଉ କାଲି ଅଫିସରେ ଗୋଟେ ମିଟିଙ୍ଗ୍ ଅଛି । ମୁଁ ଯଦି ଆଜି ଠାରୁ କାଗଜପତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ କରି ରଖିବି ତେବେ ମୁଁ ହିଁ କାଲି ହଇରାଣ ହେବି । ଆଉ ବେଶି କିଛି ନ କହି ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି ମୁଁ ବାହାରି ଆସିଲି ।

ଘରେ ପହଞ୍ଚୁ ପହଞ୍ଚୁ ଦିନ ଦୁଇଟା ବାଜି ଯାଇଥାଏ । ବାଟରେ ଗଲା ବେଳକୁ ହୋଟେଲରୁ ଖାଇବା କିଣିକରି ନେଇ ଯାଇଥାଏ । ଗାଧୁଆପାଧୁଆ ସାରି ଖାଇ କ କିଛି ସମୟ ଶୋଇ ପଡିଲି । ୫ଟା ବେଳକୁ ଉଠି ମୁହଁ ହାତ ଧୋଇ ଗୋଟେ ପତ୍ରିକା ଧରି ଚେୟାର ପକେଇ ଘର ଆଗରେ ବସି ପଢିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାବେଳକୁ ଦେଖିଲି ଆମ ଗାଁ ର ସନଆ ଦଉଡି

ଦଉଡି ଆସି ମୋ ଘର ଆଗରେ ହାଜର । ତା'କୁ ଦେଖି ମୁଁ ଟିକେ ଶଙ୍କା ପାଇଗଲି ଭାବିଲି ଘରେ କ'ଣ କାହାର କଛି ହୋଇଗଲା ନା କଣ**?** ମୁଁ ତାକୁ କଛି କହିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହୁଅନ୍ତେ ସେ କହିଲା ସାନବାବୁ ମା ମୋ ହାତରେ ଏଇ ଚଠି ଆଉ ଗୋଟେ ପୁଡିଆ ପଠେଇଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଦେବାକୁ । ମୁଁ ସନଆ ଠାରୁ ଚଠି ଆଉ ପୁଡିଆ ଟି ରଖି ତା ହାତରେ କୋଡିଏ ଟଙ୍କା ଦେଇ ତାକୁ ଗାଁ କୁ ବିଦା କରିଦେଲି । ମୋ ମା ପଠେଇ ଥିବା ଚଠିକୁ ଖୋଲି ପଢିଲି । ସେଥିରେ ମା ଲେଖିଥିଲା ଆଦି ଆଜି ତୁ ଗଲା ପରେ କୈଳାସ ବାବା ଆମ ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ । ସେ ମୋତେ ଗୋଟେ ତାବିଜ ଦେଇ କହିଲେ ଯେ ଏଇ ତାବିଜଟିକୁ ଆଦି ପାଖରେ ଆଜି ହିଁ ପହଞ୍ଚି ଯିବା ଦରକାର ତା'କୁ କହିବୁ ସେ ଆଜି ହିଁ ତାବିଜ କୁ ତା'ର ଡାହାଣ ହାତ ବାହୁରେ ୨୧ ଥର ମହା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି ବାନ୍ଧି ଦେବ । ଆଉ କୌଣସି କଥାରେ ହଠାତ ଡରି ଯିବ ନାହିଁ । ଆଉ ଯଦି ଅଧିକ କଛି କଷ୍ଟ ବା ଭୟ ଲାଗେ ତେବେ ନରନ୍ତର ଭାବେ ମହା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରିବା ପାଇଁ ତାକୁ କହିବୁ । ତୋ ପାଇଁ ମୁଁ ସନଆ ହାତରେ ତାବିଜଟି ପଠେଇଲି । ତୁ ଯେମିତି ହେଲେ ୟାକୁ ଆଜି ହିଁ ହାତରେ ବାନ୍ଧିଦେବୁ । ପୁଡିଆ ଖୋଲି ତାବିଜ ବାହାର କଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲି ରମେଶ ବ୍ୟାଗ ଧରି ଆସୁଛି । ତା' କୁ କହିଲି ମୋ ହାତରେ ମା ଦେଇ ଥିବା ତାବିଜ କୁ ବାନ୍ଧି ଦେବାକୁ । ମାଉସୀ ଯେହେତୁ ଆସି ନଥିଲା ମୁଁ ରମେଶ କୁ କହିଲି ପାଖ ହୋଟେଲ ରୁ କଛି ଖାଇବା ନେଇ ଆସିବ ରାତି ପାଇଁ । ମୁଁ ଆଉ ରମେଶ ଖାଇ ଦେଇ ଶୋଇବାକୁ ଗଲୁ। କଥାବାର୍ତ୍ତା ହଉହଉ ଆମକୁ ନଦ ଘାରି ଆସିଛି ।

ଆମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଝରକା ଟା ଖୋଲା ଅଛି । ଆକାଶରେ କଳା ବାଦଲ ଢାଙ୍କି ହେଇଯାଇଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ ଝିପଝିପ ବର୍ଷା ବି ହେଉଛି । ବେଳେବେଳେ ଜୋରରେ ପବନ ବହିବାରୁ ଆକାଶରୁ ମେଘ ଗୁଡିକ ଘୁଞ୍ଚି ଯାଉଛି ଏବଂ ଏକାଦଶୀର ହାଲକା ଜୋସ୍ନା କରଣ ଆମ ଘର ଭିତରେ ଆସି ପଡୁଛି । ରାତି ପାଖାପାଖି ୨ଟା ହେବ ମୋ ନଦ ହଠାତ୍ ଭାଙ୍ଗି ଯିବାରୁ ମଳମଳ ନଦୁଆ ଆଖିରେ ମୁଁ ଦେଖି ପାରୁଛି ଯେ ଆମ ଘରର କବାଟ ପାଖରେ କେହି ଜଣେ ବୟସ୍କ ବୃଦ୍ଧ ବସି ରହିଛି । ଗାଲ ଦୁଇଟା ତାର ଝୁଲି ପଡିଛି । ମାଢିରେ ଦାନ୍ତ ନାହିଁ । ମୁଣ୍ଡରେ ଧଳା ଚୁଟି ଗୁଡା ଅଲରା ହୋଇ ରହିଛି । ଆଖି ଯୋଡିକ କୋରଡ ଭିତରେ ପଶି ଯାଇଛି କନ୍ତୁ ସେଇ ଆଖିରୁ ଯେପରି କ୍ରୋଧ ଆଉ ଘୃଣା ସ୍ପଷ୍ଟ ବାରି

ହୋଇପଡୁଛି । ମୋତେ ଲାଗିଲା ସତେ ଯେପରି ତା'ର ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ବଡ ବଡ ନଖ ଥିବା ହାତ ଦୁଇଟା ମୋର ବେକ ଆଡକୁ ମାଡି ଆସୁଛି । ତା' କୁ ଦେଖି ମୁଁ ଶିହରି ଉଠିଲି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇ ବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । କନ୍ତୁ ଶୋଇ ପାରିଲି ନାହିଁ । ଆଖି ଖୋଲି ପୁଣି ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ସେଇ ବିଭଷ୍ଟ ଚେହର୍ ମୋରି ଆଡକୁ ଅନେଇଛି । ପୁଣି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି କନ୍ତୁ ପାରିଲି ନାହିଁ । ଏତିକି ବେଳେ ମା ଦେଇଥିବା ତାବିଜ ର କଥା ମନେ ପଡିଗଲା । ମନେମନେ ଭାବିଲି ମୋର କଣ ହବ ମୋ ହାତରେ ତ ତାବିଜ ଅଛି ଏବଂ ମନ ଭିତରେ ମହା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି । ପୁଣି କଛି ସମୟ ପରେ ଆଖି ଖୋଲି ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ସେ ଭୟଙ୍କର ଚେହେରା ଆଉ ମୋ ସାମ୍ନା ରେ ନାହିଁ। ମୁଁ ଶେଯରୁ ଉଠି ପଡିଲି ଲାଇଟ ଲଗେଇଲି । ଘଡି କ ଚାହିଁଲା ବେଳକୁ ସମୟ ଭୋର ୪.୩୦ । ମୁଁ ରମେଶକୁ ଡାକକ ଉଠେଇଲି ଆଉ ତାକୁ ସବୁ କଥା କହିଲି । ମୋ କଥା ଶୁଣି ସେ ବି ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠିଲା । ଆମେ ଦୁଇ ଜଣ ଆଉ ନ ଶୋଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା ରେ ହିଁ ଅବଶିଷ୍ଟ ସମୟ କାଟି ଦେଲୁ ।

ଦିନ ୯ ଟା ବେଳକୁ ଆମେ ଅଫିସ ପାଇଁ ବାହାରି ଗଲୁ । ସେଦିନ ମୋତେ ଟିକେ ବିବ୍ରତ ଲାଗୁଥାଏ । ଖାଇବା ସମୟରେ ଜଣେ ଅଜଣା ବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ମୋତେ ଗୋଟେ ଚଠି ଦେଇ ଗଲା ଚଠି ଉପରେ କୈଳାସ ବାବାଙ୍କର ନାଁ ଲେଖା ଥିଲା । ଚଠି ଖୋଲି କ ପଢିଲି ସେଥିରେ ଲେଖା ଥିଲା ପ୍ରିୟ ଆଦିତ୍ୟ ଗତ କାଲି ମୋ ସହ ଦେଖା କରି ଯିବା ପରେ ମୁଁ ତୁମ ଘର କୁ ଯାଇ ବାବା ତାରକେଶ୍ୱରଙ୍କର ଗୋଟିଏ ତାବିଜ ତୁମ ପାଇଁ ତୁମ ମା ଙ୍କୁ ଦେଇ ଆସିଛି । ଆଉ କହି ଆସିଛି ଯେ ଯେପରି ତୁମେ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାର ତୁମେ ସେ ତାବିଜ ଟିକୁ ତୁମ ହାତରେ ଧାରଣ କରିନଅ । ଆଉ ତା ପରେ ଯଦି ତୁମ କୁ ଭୟ ଲାଗେ ବା କୌଣସି କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ ହୁଏ ତେବେ ତୁମେ ନରନ୍ତର ଭାବେ ମହା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରିବ । ଇତି ବାବା କୈଳାସ ନାଥ ।

ଚଠି ଟି ନେଇ ମୁଁ ରମେଶ କୁ ପଢିବାକୁ ଦେଲି । ସେ ମଧ୍ୟ ଚଠି ଟି ଖୁବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ସେଦିନ ଆମେ ଦୁଇ ଜଣ ଅଫିସରୁ ହାଫ୍ ଛୁଟି ନେଇ ମୋ ମୋଟର ସାଇକେଲ ରେ ବାହାରି ଗଲୁ ମୋ ଗାଁ କୁ । ବାଟରେ ତାରକେଶ୍ୱର ମନ୍ଦିର ପାଖରେ ଓହ୍ଲାଇ ବାବା କୈଳାଶ ନାଥ ଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଗଲୁ । ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖା କରି ଅଶେଷ

ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବା ସହ ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରିଲି ବାବା ଆପଣ କେମିତି ଜାଣିଲେ ଯେ ମୁଁ ସେଇ ରାତିରେ ସେଇ ଘରେ ଡରିବି ବୋଲି ?" ବାବା ଟିକେ ମୃଦୁ ହସି କହିଲେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ସେଦିନ ଆସି ମୋତେ ପ୍ରଣାମ କଲ ସେଦିନ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଗୋଟେ ଅତୃପ୍ତ ଆତ୍ମା ତୁମ ପଛରେ ଛିଡା ହୋଇଛି । କୌଣସି କାରଣ ରୁ ସେ ତୁମ ଉପରେ ଭୟଙ୍କର ଭାବେ ଲାଗି ଯାଇଛି । ତୁମକୁ ଜୀବନରୁ ମାରି ଦେବା ହିଁ ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା । ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ନ ପାଇବାରୁ ସେ ସେଥିରେ ସଫଳ ହୋଇ ପାରିନି । ତୁମେ ଯିବା ପରେ ମୁଁ ଗଣନା କରି ଦେଖିଲି ଯେ ସେହି ଆତ୍ମା ଟି ତୁମକୁ ଏକାଦଶୀ ରାତ୍ରି ରେ ହିଁ ମାରିବାକୁ ବସିଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଯାଇଁ ତୁମ ମା ଙ୍କୁ ଭେଟି ତାବିଜଟି ଦେଇ ଆସିଲି । ମୁଁ ପୁଣି ଉତ୍ସାହ ରେ ପଚାରିଲି ବାବା ମୋ ସଙ୍ଗେ ମୋ ବନ୍ଧୁ ରମେଶ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ତାକୁ ତ ସେମିତି କଛି ଅନୁଭବ ହେଲା ନାହିଁ କାହିଁକି ? ସେ ମଧ୍ୟ ସେଦିନ ରାତିରେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଥିଲା । ବାବା ପୁଣି କହିଲେ ତୁମ ସାଙ୍ଗରେ ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁ ଅଛି ତା'ର ନାଁ କଣ ? ଆଦିତ୍ୟ ରମେଶ କୁ ଚାହିଁ କହିଲା ଯାଙ୍କ ନାଁ ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର । ବାବା କହିଲେ ସେ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ତାଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ପଇତା ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ସେ ତାର କଛି କ୍ଷତି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ହେଉଛ ଶୂଦ୍ର ସେଥି ପାଇଁ ତୁମେ ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଥିଲ । ତା'ପରେ ମୁଁ ପୁଣି ପଚାରିଲି ସେ କଣ ମୋତେ ଏବେ ବି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରେ ରଖିଛି? ବାବା କହିଲେ ହଁ ସେ ତୁମକୁ ଏବେ ବି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ରହିଛି । ତୁମେ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାର ସେ ଘର ଛାଡି ଦିଅ ଏବଂ ଏହି ତାରକେଶ୍ୱର ତାବିଜ ଟି ତୁମେ ତୁମ ହାତ ରୁ କେବେ ବି ଉତାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଦୁଇ ଜଣ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି ଚାଲି ଆସିଲୁ । ପରଦିନ ଆମେ ସେ ଘର ମଧ୍ୟ ଛାଡି ଦେଲୁ ।

ଏହା ପରେ କଛି ଦିନ ପରେ ମୋତେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ରେ ଗୋଟେ ଭଲ ଚାକରୀ ମିଳଗଲା ମୁଁ ସେ କମ୍ପାନୀ ଛାଡି ଭୁବନେଶ୍ୱର ଚାଲି ଆସିଲି । ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଦୀର୍ଘ ୧୨ ବର୍ଷ କଟି ଯାଇଥାଏ । ମୋର ବାହାଘର ସରି ମୋର ଗୋଟିଏ ଝିଅ ଓ ପତ୍ନୀ ସହ ମୁଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ରେ ରହୁଥାଏ । ମୋ ହାତରେ ସେ ତାବିଜ ସେମିତି ଥାଏ । ଥରେ ଅଫିସ କାମରେ ମୋତେ ସମ୍ବଲପୁର ଯିବାର ଥିଲା ଏମିତି ବି ମୁଁ ସବୁ ଥର ସମ୍ବଲପୁର କ ଅନ୍ୟ କୌଣସି

ଟୁର୍ ରେ ଯିବାର ଥିଲେ ମୁଁ ବସ୍ କମ୍ବା ଟ୍ରେନ୍ ରେ ଯାଏ । କାଇଁ ଏଥର ମନେ ହେଲା ଯେ ମୁଁ ମୋ ନିଜ କାର୍ ରେ ସମ୍ବଲପୁର ଏକା ଚଲେଇକି ଯିବି । ପତ୍ନୀଙ୍କ ବାରଣ ସତ୍ତ୍ୱେ ମୁଁ କାର୍ ଧରି ସନ୍ଧ୍ୟା ୬ ଟାରେ ସମ୍ବଲପୁର ଅଭିମୁଖେ ବାହାରିପଡିଲି । ଗାଡି ଚାଲି ଥାଏ ଗତି ଆସି ୨ ଟା ପାଖା ପାଖି ହେବ ମୁଁ ରେଢାଖୋଲ ଜଙ୍ଗଲ ଦେଇ ଯାଉଥାଏ । ହଠାତ୍ ଦେଖିଲି ସେଇ ଜିର୍ଣକାୟ ବୃଦ୍ଧ ମୋ କାର୍ ଆଗରେ ଆସି ଛିଡା ହେଇ ଗଲା । ମୁଁ ହଠାତ୍ ବ୍ରେକ ମାରିବାରୁ ଗାଡିର ଚକା ରାସ୍ତାରେ ଘୋଷାଡ଼ି ହୋଇ ରହିଗଲା । ଦେଖିଲି ସେଇ ବିଭତ୍ସ ଚେହେରା । ସେ ମୋ କାର୍ ଉପରକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚଢିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ । ମୁଁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ମୋ କାର ଷ୍ଟାର୍ଟ ହେଉ ନ ଥାଏ । ସେ ଚେହରା ମୋର ଆହୁରି ନିକଟତର ହେଉଥାଏ । ଆଖିରୁ ତା'ର ନିଆଁ ବହରିଲା ଭଳି ମନେ ହଉଥାଏ । ଏକ ବିକଟାଳ ରଡି ସେ କଲା ମୁଁ ଭୟରେ ଆଖି ବୁଜି ମହା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରିକରି ମୂର୍ଚ୍ଛା ହୋଇଗଲି । ସକାଳୁ ଲୋକ ମାନେ ଆସି ମୋତେ କାର୍ ଭିତରୁ ଉଦ୍ଧାର କଲେ । ମୁଁ ଦେଖିଲି ମୋ କାର୍ ର କାଚ ଉପରେ କିଛି ପାଉଁଶ ଭଳି ଜିନିଷ ପଡି ରହିଛି । କାର୍ କୁ ନେଇ ସ୍ଥାନୀୟଲୋକେ ଗ୍ୟାରେଜ୍ ରେ ଦେଲେ । ମୁଁ ସେଦିନର ସମ୍ବଲପୁର ଯିବାକୁ ବାତିଲ କରି ଭୁବନେଶ୍ୱର ଫେରି ଆସିଲି । ୟା ଭିତରେ ୫ ବର୍ଷ ବିତି ଗଲାଣି ମୁଁ ଆଉ ସେ ବିଭତ୍ସ ଚେହରାକୁ କେବେ ବି ଦେଖିବାକୁ ପାଇନି । ମୁଁ ବହୁତ ଥର ମୋ କାର୍ ନେଇ ଡ୍ରାଇଭର ସାଙ୍ଗରେ ସମ୍ବଲପୁର ଯାଇଛି କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଥର ବି ଅସୁବିଧାରେ ପଡିନି । ମା କୁ ଆଣି ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ମୋ ପାଖରେ ରଖିଛି । ବାବା କୈଳାସ ନାଥ ଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ଦୁଇ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ହୋଇ ଗଲାଣି, କିନ୍ତୁ ସେ ଦେଇଥିବା ତାବିଜ ମୁଁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ ଡାହାଣ ହାତ ବାହୁ ରେ ବାନ୍ଧିଛି ଓ ସେ ପଠେଇଥବା ଚଠି ଏବେ ବି ମୋ ପାଖରେ ଅଛି ।

ଅଧ୍ୟାପକ, ରୋଲାଣ୍ଡ ଫାର୍ମାସୀ କଲେଜ
ଖୋଡାସିଂଗି, ବ୍ରହ୍ମପୁର – ୧୦

ତୋ ସାହାନାଇ

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

ତୋ ସାହାନାଇ ଆଉ କାହା ପାଇଁ
ଯେଦିନ ବାଜିଲା ପ୍ରିୟା
ମୋ ଜୀବନର ସବୁ ସପନରେ
ସେବେଠୁ ଲାଗିଲା ନିଆଁ ।

ସିଂଥିରେ ସିନ୍ଦୂର ହାତରେତୋ ଶଙ୍ଖା
ତୋତେ ପିନ୍ଧାଇଲା ପରେ
ସିଏ ତୋ ପାଇଁ ସାତଜନ୍ମ ସାଥି
ମୁଁ ରହିଗଲି ଦୂରେ ।

ତୋ ଓଠରେ ହସ ଯେବେ ଫୁଟୁଥିଲା
ପାଇ କାହା ଓଠ ଛୁଆଁ
ମୋ ଜୀବନର ସବୁ ସପନରେ
ସେବେଠୁ ଲାଗିଲା ନିଆଁ ।

ଦିନରେ ମୁଁ ଝୁରେ ରାତିରେ ଗୁମୁରେ
କେବଳ ତୋରି ପାଇଁ
ଏମିତି ଲକ୍ଷ୍ମଣଗାର ତୁ କାଟିଛୁ
ଆଉ ଫେରିବାର ନାହିଁ ।

ତୁ ଗଲ୍ ପରେ ଅନ୍ଧାର ମୋ ପଥ
ସବୁଲ୍‌ଗେ ଧୂଆଁ ଧୂଆଁ
ମୋ ଜୀବନର ସବୁ ସପନରେ
ସେବେଠୁ ଲ୍‌ଗିଲ୍ ନଆଁ ।

କବିର ଘର, କୁଣ୍ଡିଲୋ, କେରଙ୍ଗ ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ବେଦାନ୍ତୀର ଆଗାମୀ ସଂଖ୍ୟା ଜୁନ ମାସ ୧ ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ଏହି ସଂଖ୍ୟା ପାଇଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ଲେଖା ପଠାଇବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ । ଆପଣମାନଙ୍କ ଲେଖା ମଇ ୧୫ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ଆମ ପାଖକୁ ପଠାନ୍ତୁ । ଆପଣମାନେ ଲେଖା ଇମେଲ୍ କମ୍ବା ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ଜରିଆରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ଇମେଲ୍ – vedantimagazine@gmail.com /
editor.vedantimagazine@gmail.com
ହ୍ୱାଟସଆପ୍ ନଂ -9594993733

ହୃଦୟର ଭାବ

କବି ପ୍ରସାଦ

ଦୁଃଖ ନାଶନ କହେ ଜଗତ
ମୋ ଦୁଃଖ କ ନ ଦିଶେ ହରି
ତୋହ ଚରଣେ ଶରଣାପନ୍ନ
ମୋ ନୟନୁ ଝରଇ ବାରୀ |
ଧନ ଜନ ମୋର ଇଛା ନାହିଁ
ମାଗୁ ନାହିଁ ତ ସୁଖ ଶିରି
ତୋହ ପାଦେ ଏତିକ ମିନତୀ
ଦରଶନ ଶ୍ରୀ ବେଣୁଧାରୀ ।
ହୃଦ ବୃନ୍ଦାବନେ ବେଣୁଧର
ଗୋପିଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରାଧାରାଣୀ
କ ଅପରୂପ ସେ ଶୋଭାରାଜି
ଚିତ୍ତ ମୋହିବ ବେଣୁଧ୍ୱନୀ ।
ପ୍ରେମ ଭକତି ଯମୁନା ଧାରେ
ବୁଡଅନ୍ତେ ପିଣ୍ଡ କଦମ୍ବେ
ଜୀବପରମ ଏ ବେନ ପକ୍ଷୀ
ଲୀନ ହୋଇବ ତୋ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ।

ମୋହମାୟା ଏ ସଂସାର ଜାଲ
ଭବ ସାଗରେ କଲବଲ
ଭକ୍ତି ନଉକା ଉପରେ ବସି
ତୋତେ ଲଭିବି ହେ ଗୋପାଳ ।
ତୋ ବିନୁ ମୋର ଗତି ମୁକତି
କାହୁଁ ହୋଇବ ହେ ଶ୍ରୀପତି
ତୋ ଚରଣରେ ମୋ ମନ ପ୍ରାଣ
ଚିତ୍ତ ତୋ ନାମ ଗାଉ ନିତି ।

ସର୍ଗିଗୁଡା, ମଣ୍ଡଳ, ବେଲପଡା,
ବଲାଙ୍ଗୀର, ଓଡିଶା

ଛୋଟ ମୋର ନାଆଟି

(ଧାରାବାହିକ)

ପ୍ରଫେସର ଅନନ୍ତା ପଣ୍ଡା

୧୪- ଭଦ୍ରକ ରୁହଁ

ଲାଳିତ୍ୟ ଓ ଦୁର୍ବୋଧ ପଥରେ ଯାତ୍ରା

ଶିକ୍ଷାପଥେ:-

ଭଦ୍ରକରେ କ୍ୱାଟର୍ସ ଟା ଖୁବ୍ ବଡ । ସବୁ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରୁମ୍, ଶୋଇବା ଘର, ଅତିଥି ଘର, ଖାଇବା ଘର, ପ୍ରଶାଧନ ଘର । ଏସବୁ ଭିତରେ ପ୍ରଶସ୍ତ ଅଗଣା, ବାହାରକୁ ଆସିଲେ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଦୁଇଟି ଛୋଟ ଛୋଟ ରୁମ୍ ଯେଉଁଠାରେ ରାମ ନନା (ରାନ୍ଧୁଣିଆ) ଏବଂ ଗୋବିନ୍ଦ (ଅଫିସ୍ ପିଅନ) ରହନ୍ତି । ଦୁଇଟିକୁ ଲାଗି ଗାଡି ପାଇଁ ଗ୍ୟାରେଜ । ଅନ୍ୟ ପଟେ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ରୁମ୍ (ଅଫିସ୍ ଘର) ଅଫିସ୍ ରୁମ୍‌ର ଗୋଟିଏ କାନ୍ଥ ଘରକୁ ଲାଗି ତେଣୁ ଝରକା ନାହିଁ । ତାର ବିପରୀତ କାନ୍ଥରେ ଗୋଟିଏ ବଡ ଝରକା, ଦକ୍ଷିଣ କାନ୍ଥରେ ଦୁଇଟି ଝରକା, ଉତ୍ତର କାନ୍ଥରେ ଦୁଇଟି କବାଟ ମଝିରେ ଝରକା । ଆମେ ପହଞ୍ଚିବା ବେଳକୁ ସବୁ ରୁମ୍ ଗୁଡିକ ସଜା ଯାଇ ସାରିଥିଲା । ଅଫିସ୍ ରୁମ୍‌ଟି ଆଲମାରୀ ଏବଂ ଫାଇଲ୍ ଥାକ ଗୁଡିକ ଦ୍ୱାରା ରୁମ୍‌ଟି ଦୁଇଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଗୋଟିଏ ବଡ, ଅନ୍ୟଟି ସାନ, ବଡ ରୁମ୍‌ଟି ଟେବୁଲ୍, ଚେୟାର, ଫାଇଲ୍ କାଗଜ ପତ୍ରରେ ଭର୍ତ୍ତି ସାନ ରୁମରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଟେବୁଲ୍, ଦୁଇଟି ଚେୟାର, ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ବୁକ୍ ସେଲ୍ଫ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଟାଇପ୍ ରାଇଟର । ରୁମ୍‌ଟି ଦେଖି ମନେ ମନେ ଖୁସି ହୋଇଗଲି । ଖାଇବା ଟେବୁଲ୍ ରେ ନିଜ ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖିଲି, ଅଫିସ୍ ରୁମ୍ ପାଖର ଖାଲି ରୁମ୍‌ଟି ମୋର ।

ଘର ଭିତରେ ତୋ ରୁମ୍ ତତେ ଭଲ ଲାଗୁନ?

ଭଲ ଯେ, ମାତ୍ର ସେଇଟା ତ ଶୋଇବା ଘର ଏଇଟା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ।

ଏଇ ରୁମ୍‌ଟାର ନାମ ଜାଣିଛୁ?

ନାଁ,

ସେଇଟା ଷ୍ଟଡି ରୁମ୍, ଅର୍ଥାତ ପଢାଘର ।

କଥା ପଦକ ଶୁଣି ମୋ ମୁହଁ ଶୁଖିଗଲା । ବଡନନା ଖାଇବା ଶେଷ କରି ହାତ ଧୋଇବାକୁ ଉଠି ଯାଇଥିଲେ ।

ସେ ରୁମ୍‌ଟାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ତୁମ ବଡନନା ତୁମ ପଢିବା ପାଇଁ ହିଁ କରିଛନ୍ତି । ଆନନ୍ଦରେ ବଡନନାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୋର ଶିର ନଇଁ ଆସୁଥିଲା ।

ସେଦିନ ଦେଖିଲି ବୁକ୍ ସେଲ୍‌ଫ ଉପରେ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ବହି, ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଗୋଟିଏ କଲମ, ଖଣ୍ଡେ ଗାର ପକା ଖାତା ଏବଂ ଇଂରାଜୀ ଅକ୍ଷର ପରିଚୟ ବହି ଖଣ୍ଡିଏ ରଖା ଯାଇଥିଲା । ମୋର ପାଠ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ।

ଇଂରାଜୀ ଅକ୍ଷର ପରିଚୟ ପରେ ପରେ ବ୍ୟାକରଣ । ବଡ ନନାଙ୍କର କଡା ହୁକୁମ ଖେଳବା, ବୁଲିବା ବନ୍ଦ, ମାତ୍ର ଆଠ ମାସରେ ସବୁ ଶେଷ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ହୋମବାର୍କ ସନ୍ଧ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ଶେଷ ହେବା ଦରକାର । ଅଫିସ୍ ରୁ ଫେରି ଫ୍ରେସ୍ ହୋଇ ସେ ମୋ ପଢା ନେବାକୁ ଆସନ୍ତି । ଯେତିକ ଦେଇଥାନ୍ତି, ତା ଠାରୁ ଟିକଏ ଅଧିକା କରି ଦେଇଥାଏ । ଖୁସି ହୋଇ ନୂଆ ବୋଉଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ମୋର ବଡାଇ କରନ୍ତି ।

ସେ ଦିନ ଖାଇବା ଟେବୁଲରେ ମୁଁ ନତିଦିନ ଭଳ ବାହା ବା ଆଶା କରୁଥିଲି । ମାତ୍ର ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି, "ତତେ ସବୁ ଇଂଲିସ୍ ଶିଖାଇ ପାରିଲି, ମାତ୍ର ଆଇ ଗୋ, ହି ଗୋଜ୍ ଶିଖାଇ ପାରିଲିନ । ତାହାର କାରଣ ହେଲା ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟ୍ରାନସଲେସନରେ ଆଇ ଗୋଜ୍, ହି ଗୋ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲି ।"

ତାପର ଠାରୁ ଆଉ ସେମିତି କଛି ଶୁଣିବାକୁ ପାଇନ । ସେ ଦିନ ସଂଧାରେ ନନା ନବମ ଶ୍ରେଣୀର ଦୁଇଟି ଇଂରାଜୀ ପାଠ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ମୋ ହାତରେ ଧରାଇଲେ । ପିଲାଟି ଦିନରୁ ନୂଆ

ବହି ଖଣ୍ଡେ ହାତରେ ଆସିଲେ ସରଗର ଗ୍ଡନ୍ଦ ପାଇଲା ଭଳି ଲାଗେ । ପଢିବା ପାଇଁ ଖୋଲି ମୁହଁ ଶୁଖାଇ ଦେଲି ।

ବଡ ନନା ପଗ୍ଚରିଲେ, "କ'ଣ ହେଲା?"

ଇଂରାଜୀ.....

ତୋ ପାଇଁ କ'ଣ ସରକାର ସବୁ ପାଠ ବହି ଓଡିଆରେ କରିବେ?

ପଢି ତ ଦେବି ବୁଝିବି କେମିତି?

ବାରଂବାର ପଢିବୁ, ନେପୋଲିଅନ ବୋନାପାର୍ଟ କ'ଣ କହିଛନ୍ତି?

ଇସିବଲ୍ ଇଜ୍ ଏ ବାଡ୍, ଫାଉଣ୍ଡ ଇନ୍ ଡିକ୍ସିନାରୀ ଅଫ୍ ଫୁଲ୍ସ୍ ।

ତୁ ତେବେ ଫୁଲ୍ସ ଗୋଷ୍ଠୀର?

ଅଜାଣତରେ ପାଟିରୁ ବାହାରିଗଲା 'ନା'

ତେବେ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ପଢି ତାର ସାରାଂଶ ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖି ରଖିବୁ । ମୁଁ ସଂଧ୍ୟାରେ ଆସି କରେକ୍ସନ୍ କରିବି ।

ସେଇଆ କଲି, ହେଲେ ଲେଖିବାରେ ବହୁତ ଭୁଲ୍ ହୁଏ । ନନା କରେକ୍ସନ କରିବା ପରେ ପୁଣି ଆଉ ଥରେ ଲେଖିବାର ଆଦେଶ ମିଳେ । ହେଲେ ମୁଁ ତାକୁ ପାଞ୍ଚଥର ଲେଖିଥାଏ । ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ଟୁର୍ ଯିବାର ଅର୍ଡର ଆସିଲା । ନୂଆ ବୋଉ ଆଇ ଏ ପାସ୍ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଉପରେ ମୋ ଲେଖା କରେକ୍ସନର ଭାର ଦେଇ ସେ ଟୁର୍ ରେ ଗଲେ । ସାତଦିନ ପରେ ଆସି ଦେଖିଲେ ମୋର କଛି ପ୍ରୋଗ୍ରେସ ହୋଇନ । ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ ଆଲୋଚନା ହେଲା ମୁଁ ଜାଣିନ, ହେଲେ ତହିଁ ଆର ଦିନ ପାଞ୍ଚଟା ବେଳକୁ ଜଣେ ଟିଉସନ୍ ସାର୍ ଆସିଲେ। କମଳାକାନ୍ତ ସାର୍ଙ୍କ ବୟସ ଅତି ବେଶୀରେ ବାଇଶି, ତେଇଶି ହେବ । କେଉଁ ଏକ ଅଫିସରେ କାମ କରନ୍ତି । ଅଫିସ୍‌ରୁ ସିଧା ପଢାଇବାକୁ ଆସନ୍ତି । ନୂଆବୋଉ ପିଅନ କୁ କହି ତାଙ୍କର ଗୁହା ଜଳଖିଆ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଇ ଦିଅନ୍ତି । ନନାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଆସି ତଦାରଖ କରନ୍ତି ।

ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ମୁଁ ଜମା ଅଳ୍ପ ବୟସ୍କ ପୁଅ ପିଲ୍ ମାନଙ୍କ ସହିତ ସହଜ ଅନୁଭବ କରେନା ।

ଅସ୍ୱସ୍ତିକର ପରିସ୍ଥିତି ଯୋଗୁ କିଂବା ଅନ୍ୟ କିଛି କାରଣରୁ ମୋର ଟ୍ରାନସଲେସନରେ ବହୁତ ଭୁଲ ହୁଏ ।

ନୂଆବୋଉ ରୁମ୍ ଭିତରେ ପଶିବା ବେଳକୁ ମୁଁ ଜୋରରେ କହୁଥିଲି । ଟ୍ରାନ୍ସଲେସନ୍ ଖାତାରେ ଅଛି, ବାଘ ଭଳି ମୋ ମୁହଁ କୁ କାହିଁକି ଚାହିଁଛନ୍ତି ? ମୁହଁ ଉପରେ ଟ୍ରାନ୍ସଲେସନ ନାହିଁ ।

ନୂଆବୋଉଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । ପଢା ସମୟ ଶେଷ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ବିଦାୟ ନେଇଥିଲେ । ସେ ଦିନ ଖାଇବା ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ନୂଆବୋଉ ନନାଙ୍କୁ କହିଲେ "ଏ ଟୋକା ମାଷ୍ଟରଙ୍କ ପାଖରେ ଇଏ ପଢି ପାରିବନି । ରଘୁନାଥ ବାବୁଙ୍କୁ କହି ଜଣେ ବୟସ୍କ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ ଭଲ ହେବ ।" ନୂଆ ଶିକ୍ଷକ ତ ଆସିଲେନି ।

ତହିଁ ଆରଦିନଠୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ପୁଣି ପୂର୍ବର ରୁଟିନ୍ । ସଂଧାରେ ବଡନନା ମୋ ହୋମୱାର୍କ ଚେକ୍ କରନ୍ତି । ନନାଙ୍କ ବ୍ୟସ୍ତତା ଦେଖି ମୁଁ କହିଲି, ମତେ ବେଶୀ ବେଶୀ ହୋମୱାର୍କ ଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଯେମିତି ହେଲେ ଲାଗି ପଡି ଶେଷ କରିଦେବି । ଆପଣ ଖାଲି ଚେକ୍ କରିବେ । ବେଶୀ ସମୟ ଲାଗିବନି ।

ମାର୍ଚ୍ଚ ୯ ତାରିଖ, ବଡ ନନା କହିଲେ, "ତୋର ଇଂଲିସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡ ଠିକ୍ ହୋଇ ଗଲାଣି" । ତୁ ନବମର ହିଷ୍ଟ୍ରୀ, ଜୋଗ୍ରାଫି, ଓଡିଆ ବହି ଗୁଡାକ ଭଲ ଭାବେ ପଢିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେ । ଏ ମାସ ଇୟର ଏଣ୍ଡିଂ, ତେଣୁ ବହୁ କାମ । ମୁଁ ଦେଖି ପାରିବିନି । ନୂଆ ବୋଉର ହିଷ୍ଟ୍ରୀ ସବଜେକ୍ଟ ଥିଲା । ଦରକାର ପଡିଲେ ତାଙ୍କଠୁ ବୁଝି ନେବୁ । ମନେ ରଖିଥା, ପୁରା ଏପ୍ରିଲ ମାସଟା ତତେ ବିଜ୍ଞାନ ପଢାଇବି । ମେ ମାସରେ ତୋର ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ । ମୁଁ ଉପେନ୍ଦ୍ରବାବୁ (ଭଦ୍ରକ ହାଇସ୍କୁଲର ହେଡ୍ ମାଷ୍ଟର) ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଛି । ତୋର ଇଂଲିଶ, ଓଡିଆ ଆଉ ବିଜ୍ଞାନ ପରୀକ୍ଷା ହେବ ।

ଆଉ ଗଣିତ ନାଁ....ତୁ ଗଣିତ ବଦଳରେ ହୋମ ସାଇନ୍ସ ନେବୁ । ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ ପାଇଁ ନିଜେ ବଡନନା ସ୍କୁଲରେ ଛାଡିଥିଲେ । ୪ଟା ବେଳକୁ ଜିପ୍ ପଠାଇ ଦେଇଥିଲେ ।

ବଡନନା ଫେରିବା ବେଳକୁ ୮ଟା ବାଜି ଯାଇଥିଲା । ଫ୍ରେସ୍ ହୋଇ ସିଧା ଖାଇବା ଟେବୁଲ୍ ପାଖକୁ ଗଲେ । ମୁଁ ଭରସି କଛି କହି ପାରୁନ ଥିଲି । କହିଲେ ଫାଷ୍ଟ ୱାର୍ଲ୍ଡ ୱାର ୧୧ ନଭେମ୍ବର ୧୯୧୮ ରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇନଥିଲା । ଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ତାଜମହଲ ନୁରଜାହାନ ନୁହେଁ ଶାହଜାହାନ ଗଢିଥିଲେ । ଲାଜରେ ମୋ ମୁହଁଟା ସେଥା ପଡିଗଲା । କହିଲି, ସେତେବେଳେ ମନେ ପଡିଲାନ ।

ହେଲେ ତୁ ହିଷ୍ଟ୍ରି, ଜୋଗ୍ରାଫି ଟେଷ୍ଟ ନେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି କହିଲୁ?

ମୁଁ କହିନ, ମୋର ସବୁ ଟେଷ୍ଟ ସରିବା ପରେ ସାର୍ ପଗ୍ଭରିଲେ ହିଷ୍ଟୋରୀ, ଜୋଗ୍ରାଫି ଉପରେ କଛି ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବୁ ।

ଡରିଯାଇ ହୁଁ ମାରିଲି, ହେଲେ ମୁଁ ଇଂଲିଶରେ ବହୁତ ଭଲ କରିଛି । ଜାଣିଛି, ହନବାବୁ କହୁଥିଲେ ତୋର ଗ୍ରାମାର ବହୁତ ଷ୍ଟ୍ରଙ୍ଗ । ଅନ୍ୟଗୁଡା ପଢିଲେ ହୋଇଯିବ । ଓଡିଆ ତୋର କଲେଜ ପିଲାମାନଙ୍କ ଷ୍ଟାଣ୍ଡାର୍ଡଠୁ ଆହୁରି ଭଲ । ବିଜ୍ଞାନରେ ଟିକଏ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଜୁଲାଇ ମାସ ତୁ କ୍ଲାସ୍ ୧୦ମରେ ପଢିବୁ । ବାପା ଶିଖାଇଥିବା ଶ୍ଲୋକଟି ମୋର ମାନସ ପଟରେ ବାରମ୍ବାର ଆସି ମନକୁ ଉଲ୍ଲାସିତ କରୁଥିଲା, "ନାଁ ଗ୍ଭେର...

କ୍ରମଶଃ.....

ବସନ୍ତ କୁଞ୍ଜ, ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ

ବେଦାନ୍ତୀକୁ ପଢିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ପଠାନ୍ତୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଓଡିଆ ଭାଷାର ଲୋକପ୍ରିୟତା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବଢିପାରିବ

ବିଶ୍ୱାସଘାତକ

ଅବିନାଶ ବେହେରା

ବିଶ୍ୱାସ ଭରସାର ପ୍ରତାରଣା,
ଜୀଇଁବାର ପ୍ରତ୍ୟାଶାରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା,

ଏ ଯେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକର ମନ୍ତ୍ରଣା ।

ଅନ୍ୟ ମନେ କରି ଆଶାର ସଂଗ୍ଚର,
କରିଥାଏ ନେପଥ୍ୟରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ପ୍ରହାର,

ଏ ଯେ ପ୍ରକୃତି ବିଶ୍ୱାସଘାତକର ।

ମଠାକଥା କହି ଦିଏ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି,
ଅନ୍ୟପାଇଁ ଆଣେ ଖୁସିର ରତି,

ଏ ଯେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକର ପ୍ରୀତି ।

ନିଜଠୁ ଅଲଗା ଭାବେ ପ୍ରତିକ୍ଷଣ,
ପ୍ରୟତ୍ନ କରେ ଦେବାକୁ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ,

ଏ ଯେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକର ଗୁଣ ।

ଅନ୍ୟକୁ ଦେଇ ଛଳନାର ସୁଝାବ,
ଦୁନଆଁ ଆଖିରେ ରଖେ ଛଦ୍ମ ପ୍ରଭାବ,
ନିଜକୁ ଭାବେ ବିଶ୍ୱାସର ନବାବ,

ଏ ଯେ ବର୍ଦ୍ଧିତକରେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକର ସ୍ୱଭାବ ।

ସତର୍କ ରହି ସଦା କର ଅନ୍ୟକୁ ବିଶ୍ୱାସ,
ନିଜକୁ ଦୃଢ କରି, ମନେ ଆଣ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ,
ତେବେ ଯାଇ ନଷ୍ଟ ହେବ,

ବିଶ୍ୱାସଘାତକର ପ୍ରୟାସ ।

ସଂସ୍କୃତ ଶିକ୍ଷକ,
ବାକରତଳା ସରକାରୀ ଉଚ୍ଚ ବିଦ୍ୟାଳୟ,
ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ବେଦାନ୍ତୀକୁ ପଢିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ପଠାନ୍ତୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଓଡିଆ ଭାଷାର ଲୋକପ୍ରିୟତା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବଢିପାରିବ

ମୋ ପ୍ରେମିକା

କାହ୍ନୁ ଚରଣ ସାହୁ

ବାସ୍ତବତାର ବହୁ ଦୂରରେ
ଅନ୍ଧାରୁଆ ରାତିରେ
ଶୋଇଗଲା ପରେ ପରେ ଆସୁଥିବା
ରଙ୍ଗୀନ ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ ଦୁନଆର
ସବୁ ହସଖୁସି ଭର୍ତ୍ତିଥିବା ରାଜମହଲରେ
ସେ ଯେ ରୂପସୀ ପ୍ରିୟତମା ମୋ ପ୍ରେମିକା ।

ତା ହସରେ ଫୁଟେ ରଜନୀଗନ୍ଧା
ତା ପାଖରେ ମୋ ମନ ପଡିଛି ବନ୍ଧା
ଟିକେ ଫୁଲେଇ ପ୍ରଜାପତି ପରି
ମନେ ପଡେ ରାତି ଅଧିକା......
କାଗଜରେ ଲେଖିଦେଲେ ସେ ଯେ
ମହକ ଭରା କବିତା ।

ସ୍ୱପ୍ନଭରା ଅବାସ୍ତବ ରାତିରେ
ବହୁଥର ମୋର ପଡିଛି ଭେଟ
ଏକା ଏକା ତା ସାଥିରେ

କେବେ ତା ହସରେ
କେବେ ତା ପ୍ରେମରେ
କେବେ ତା ଗୃେରା ଗୃହାଣୀରେ

ଆଉ କେବେ କେବେ ହଜିଛି
ତା କଥା କୁହା ଢଙ୍ଗରେ....... ।

ସବୁକଛି ସତ ପରିକା ଲାଗୁଥାଏ
ଯେ ଯାଏଁ ପାହିନ ରାତି
ହୃଦୟ ଭିତରେ ସାତରଙ୍ଗୀ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ରଙ୍ଗ
ଛିଟିକ ପଡିଛି ସତେ ଯେମିତି ।
କେବେ ବର୍ଷା ରାତିରେ ତ
ଆଉ କେବେ ଶୀତର ଶୀତୁଆ ପବନ ଭରା
ସଞ୍ଜ ବେଳରେ..... ଆସେ ଛପି ଛପି ମୋ ପ୍ରେମିକା
ମୋ ଅବାସ୍ତବ ଦୁନଆରେ ।

ପଣ୍ଡକାମାଳ, ମ. ରାମପୁର, କଳାହାଣ୍ଡି

"ବେଦାନ୍ତୀ" ରେ ନଜର ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ପହଞ୍ଚାନ୍ତୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ରହୁଥିବା ଓଡିଆମାନଙ୍କ ପାଖରେ ।
ଆମକୁ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଠିକଣା ହେଲା vedantimagazine@gmail.com and editor.vedantimagazine@gmail.c

ସଜାଗ୍

ପ୍ରବୀଣ୍ ରମେଶ୍

କୋଷଲ୍ ର୍ଏଜ୍ ଆମେ ବନାମୁ
ଆମର୍ ଭ୍ଷାର୍ ଅନେକ୍ ଦମ୍
ସରଗର୍ ଜନ୍ କେ ହାତେଧରମୁ
ଆମେ ନୁହେଁ କାହାର୍ ନୁ କମ୍ ।

ହାତ୍ ଜୋଡୁଛେଁ କୋଷଲି ଭ୍ଇ
କୋଷଲ୍ ଭ୍ଷାର୍ ବେଭ୍ର୍ କର
ଜେନ୍ ଠାନେବି କହେବାର୍ ଲ୍ଗି
କେଭେ କାହାକେ ନାଇଡର ।

ଦେଶ୍ ହଉକ ବିଦେଶ୍ ହଉ
ଆମେ ଗ୍ହେଁଲେ ନାଁ କରମୁ
ଛୋଟ୍ ନାଇସେ ଆମର୍ ଭ୍ଷା
ଇ କଥାକେ ସୋର୍ ରଖମୁ ।

ଆମର୍ ଗ୍ହଷ୍ ବାସ୍ ଆମର୍ ଧନ୍
ମେହେନତ୍ ହଉଛେ ଆମର୍ ଚହ୍ନା
ସବୁବେଲେ ଆମର୍ ପର୍ଛା ମନ୍
ଆମର୍ ମାଏଟ୍ ଥି ଫଲସି ସୁନା ।

ଶୁନଲେ ଆମର୍ ଢୋଲ୍ ନଷାନ୍
କେନ୍ତା ଲ୍ଗସି ମନ୍ କେ ଜନା
ନାଚୁଛନ୍ ବିଦେଶର୍ ବି ଝିବୁହେନ୍
ଆମର୍ ବାଜନା ଆମର୍ ନାଚ୍ନା ।

ଗଣ୍ଡାବାହାଲି, ନୂଆପଡ଼ା

ବେଦାନ୍ତୀକୁ ପଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ପଠାନ୍ତୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଓଡିଆ ଭାଷାର ଲୋକପ୍ରିୟତା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବଢିପାରିବ

ଶେଷ ଈଶ୍ୱର

କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି

ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟ, କୁଡିଆର ପାଖରେ ଥିବା ଛୋଟ ଉଠା ଚୁଲି ଟି ଉପରେ ଭାତ ବସାଇଥାଏ ପ୍ରତିକ୍ଷା । ସହଜେ ତ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁ, ବୈଶାଖ ମାସର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଖରାରେ ଲୋକମାନେ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ଡାକୁଥାନ୍ତି । ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ଗଛର ଛାୟାରେ କୁଟିର ଟି ଥିବାରୁ ଅବଶ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ ପ୍ରତିକ୍ଷା ।

ଏ ଜଂଜାଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନରେ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ବା କଣ**?** ପ୍ରତିକ୍ଷା ର ସଂସାର କହିଲେ ବୁଝାଏ ସେ ଓ ତାର ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ପ୍ରହ୍ଲାଦ । ତେଣୁ ଦୁଃଖିନ ପ୍ରତିକ୍ଷା ସବୁକଛି ଛାଡି ଚାଲିଆସି, ଏ ଜଙ୍ଗିଲିଆ ଅଞ୍ଚଳରେ ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ କୁଡିଆଟିରେ ଜୀବନ କାଟୁଛି ।

ପରିବାର ର ଅନଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ପୁଇଷ କୁ ବିବାହ କରୁଥିଲା । ବାହାହୋଇ ଶାଶୁ ଘରେ ପାଦ ଦେଉ ଦେଉ ପିଉଷର ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀ (ଆଗରୁ ପିଉଷର ବିବାହ) କଥା ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ସିଧା ପିଉଷକୁ ଛାଡି ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲିଆସିଲା । ଘରେ କିନ୍ତୁ ଆଉ ପିତା ମାତା ପ୍ରତିକ୍ଷାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଲେ ନାହିଁ । ପ୍ରତିକ୍ଷା ର ପିତା ସିଧା ସିଧା କହିଦେଲେ, "ଯେଉଁ ଭାବେ ତୁ ମୋ କଥା ନ ମାନି ମୋ ମୁହଁରେ ଚୂନ ବୋଳ ଚାଲିଗଲୁ, ସେ ପରି ଏବେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଯା" ।

ବାସ୍, ସେତିକ ର ହିଁ ସେହି ଦିନଠାରୁ ଆଜିଯାଏ ପ୍ରତିକ୍ଷା ତାର ବାପଘର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପର୍କ ଛିନ୍ନ କରିଦେଇଛି ।

ପିଉଷ ବି ମଧ୍ୟ ନିଜ ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀ ର ଭୟରେ ଆଉ କେବେ ବି ଏଯାଏଁ ପ୍ରତିକ୍ଷା ବିଷୟରେ ଖବର ନେଇନାହିଁ । ଏକୁଟିଆ ଅଳ୍ପବୟସ୍କା, ସୁନ୍ଦରୀ, ଶୁଶୀଳା କୁମାରିଟିଏ ଏ ସମାଜରେ

କେମିତି ବା ବଞ୍ଚି ପାରିବ। ଗ୍ୟାରେଜ ଉପର ଅଳଆ ଗଦାର ଅପାନ୍ତର ରେ ପଡ଼ିଥିବା ଅନାଥ ଶିଶୁଟିକୁ ନଜର ପୁତ୍ର ଭାବରେ ଆପଣେଇ ନେଇଛି। ସେଇ ପ୍ରହ୍ଲାଦ (ଅନାଥ ଶିଶୁ) ଟି ବର୍ତ୍ତମାନ, ପ୍ରତିକ୍ଷାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ।

ଚୁଲି ର ନିଆଁ ହୁ ହୁ ହୋଇ ଜଳୁଥାଏ। ଆଉ ସେଇ ନିଆଁର ଧାସରେ ପ୍ରତିକ୍ଷାର ମୁଖର ପ୍ରତିଛବି ବାରମ୍ବାର ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ହୋଇଉଠୁଥାଏ। ନିଆଁର ଧାସ ଯେପରି ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ହେଉଥାଏ, ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଅତୀତର ସ୍ମୃତି ସବୁ ମଧ୍ୟ ତା ଆଖି ଆଗରେ ନାଚ ଉଠୁଥାଏ। ବିଶେଷ କରି ତା କଲେଜ ବେଳର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତି ସ୍ପନ୍ଦିତ ହୋଇ ଉଠୁଥାଏ।

ଏହି ସମୟରେ ତାର ତା ସାଙ୍ଗ ପ୍ରିତମର କଥା ମନେପଡେ। ପ୍ରିତମ ଯିଏକ ପ୍ରତିକ୍ଷା ନିଜେ ପିଉଷଙ୍କ ସହ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କରେ ଥିବା କଥା ଜାଣି ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଭଲପାଇ ବସିଥିଲେ। ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରିତମ ପ୍ରତିକ୍ଷାଙ୍କୁ ବହୁବାର ନିବେଦନ କରିଛନ୍ତି। ହେଲେ ପିଉଷଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ପାଗଳ ସାଜିଥିବା ପ୍ରତିକ୍ଷା ସେ କଥାକୁ ବୁଝିବାକୁ କେବେବି ଚିନ୍ତା କରିନାହିଁ।

ପ୍ରେମ କହିଲେ ସେ କେବଳ ବୁଝେ ପୁଉଷଙ୍କୁ, ଯେଉଁ ପିଉଷର ଗୁଣ, ଚଳଣି, ସଂସ୍କାରକୁ ଦେଖି ପ୍ରତିକ୍ଷା ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଇଥିଲା ସେ ଯେ ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଜୀବନକୁ ନେଇ ଏତେ ବଡ ସଉଦାଟିଏ କରିଦେବ, ସେସ୍ୱପ୍ନରେ ସୁଦ୍ଧା ଭାବିନଥିଲା।

ଏବେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରିତମ ବିବାହିତ। ସେ ବି ତାଙ୍କ ପରିବାରକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ଦେଉଥିବେ, ଏସବୁ କଥାକୁ ପ୍ରତିକ୍ଷା ଭାବୁଥାଏ। ପ୍ରତିକ୍ଷା ତ ପିଲାବେଳୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବହୁତ ବିଶ୍ୱାସ କରେ, ବହୁତ ପୂଜା, ଉପବାସ, ମାନସିକ କରେ। ହେଲେ ଈଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ କଭଳି ତାର ଜୀବନରେ ଦୁଃଖର ବାଦଲ କରିଦେଲେ, ସେ ନିଜେବି ଜାଣିପାରିଲାନି।

ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଜୀବନ ବହୁତ ଦୁଃଖରେ କଟୁଥାଏ। ଗଛମୂଳରେ ଛୋଟ କୁଡିଆ, ଆଉ କୁଡିଆ ଭିତରେ ମା-ପୁଅ। ପୁଅଟି ୫ ବର୍ଷର ହେଲାଣି। ଏଇବର୍ଷ ସ୍କୁଲରେ ନାମ ଲେଖାଇଛି। ଆଜିର ମହରଗ ଯୁଗରେ ତ ପାଠ ପଢାଇବା ବି କାଠିକର ପାଠ ହେଲାଣି। ଏଣୁ ପ୍ରତିକ୍ଷା ବହୁତ ଅଭାବରେ କାମ କରି ଜଙ୍ଗଲର ପତ୍ରକୁ ଖରକ ବିକ୍ରିକରି, ବନର ଫଳମୂଳ ବିକ୍ରି

କରି ନିଜର ପରିବାରଟିକୁ ବହୁକଷ୍ଟରେ ଚଳାଉଥାଏ । ଏସବୁ ଚିନ୍ତା କରିବା ଭିତରେ ସେ କେବେ ଯେ ନିଜେ କର୍କଟ ରୋଗରେ ଅକ୍ରାନ୍ତ ସେ ନିଜେ ଜାଣିନି ।

ଏମିତି ସମୟ ବିତି ଯାଉଥାଏ । ଏକଦା ଜଣେ ଚହ୍ନା ମୁହଁ ପ୍ରତିକ୍ଷାର ସମବୟସ୍କ ଯୁବକ ଜଣେ ପ୍ରତିକ୍ଷା ସହ ଦେଖାହେଲେ । ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ପରେ ପ୍ରତିକ୍ଷା ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲା ଯେ ସେ ଯୁବକ ଜଣଙ୍କ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରିତମ । ପ୍ରିତମଙ୍କ ସହ ଦେଖାହେବା ପରେ ଅତିତର କଥାକୁ ମନେପକାଇ ବହୁତ କାନ୍ଦିଲା ପ୍ରତିକ୍ଷା । ତା ପରେ ପ୍ରିତମ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଆତିଥ୍ୟ ସ୍ୱିକାର କଲେ । ଏହି କିଛି ସମୟ ଭିତରେ ସେ ତାର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖକୁ ପ୍ରିତମଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟି ଦେଇଥିଲା । ପ୍ରିତମ ତାଙ୍କ ସହ ପ୍ରତିକ୍ଷାଙ୍କୁ ନେଇଯିବାକୁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ହେଲେ ପ୍ରିତମଙ୍କ ପରିବାରରେ ଅପ୍ରିତିକର ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଇଛା ନଥିଲା । ତେଣୁ ପ୍ରିତମ ଆଉ ତାଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେଇଦିନରୁ ପ୍ରିତମ ପ୍ରତିକ୍ଷା ଓ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଉଭୟଙ୍କର ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରନ୍ତି ।

ଏହାଭିତରେ ଏବେ ପ୍ରତିକ୍ଷାଙ୍କ ପିତା ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବର ରାଗ, ଅଭିମାନ ଭୁଲି ପ୍ରତିକ୍ଷାକୁ ନେବାକୁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି, ହେଲେ ସେ ବି ବିଫଳ । ପ୍ରତିକ୍ଷାର ସାଙ୍ଗ ଓ ତା ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେବାକୁ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହା ଭିତରେ ପ୍ରିତମଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ରାଗିବାରୁ ପ୍ରିତମ ମଧ୍ୟ ଆଗଭଳି ଯିବା ଆସିବା କମାଇଦେଲେ । ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଜୀବନରେ ଯେଉଁ ଦୀପଟିଏ ଜଳୁଥିଲା, ତାହା ବି ଲିଭିଗଲା ।

ପ୍ରତିକ୍ଷା ଏବେ ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଏକୁଟିଆ । ପ୍ରହ୍ଲାଦ ବି ଏବେ ସ୍କୁଲ ଯିବା ପିଲା । ତେଣୁ ପ୍ରତିକ୍ଷା ନିଜର ପ୍ରତିପୋଷଣ ପାଇଁ ଫୁଲ, ଫଳ, ପତ୍ର ବିକିବା ହେଉ ବା କାମଧନ୍ଦା କରି ପେଟ ପୋଷିବା ହେଉ, ଏହା ଭିତରେ ପରିବାର ଚଳାଉଥାଏ ।

ଜୀବନର ଶେଷ ମୁହୁର୍ତ୍ତରେ ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ସବୁକିଛି ହରାଇ ଦିଏ, ସେ ସମୟରେ ଯିଏ ହିଁ ତା ପାଇଁ ଟିକିଏ ଆଶାର ସୌଧ ହୋଇ ଛିଡାହୁଅନ୍ତି, ଏବଂ ପ୍ରତକ୍ଷ ବା

ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ବ୍ୟକ୍ତିର କାୟ, ମନ, ବାକ୍ୟ, ପ୍ରେମ ଏ ସବୁକୁ ନିଜେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରନ୍ତି ସେ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର ।

ଏଣୁ ନିଜର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖକୁ ଲାଘବ କରିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରତିକ୍ଷା ସବୁବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିବେଦନ କରି ତା ପ୍ରହ୍ଲାଦକୁ ମଣିଷ କରିବାକୁ ଜଣାଏ । ପ୍ରହ୍ଲାଦ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟାରୁ ଛୋଟ ସରକାରୀ ଚାକରିଟିଏ କଲା । ଚାକରି କରିବା ପରେ ତାର ବିବାହ ହେଲା ଆଉ ତା ପରେ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ ର କୁମନ୍ତ୍ରଣାରେ ପଡି ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନେଇ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଚାଲିଗଲା । ବାସ୍, ପୁଣିଥରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ । ବାସ୍ତବିକ ଏ ମିଛ ସଂସାର ଟାରେ କିଏ ବା କାହାର?

ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଏ ଭଳି ପରିସ୍ଥିତି କଥା ଶୁଣି ପ୍ରିତମ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଲେ । ଭଙ୍ଗା କୁଟିରଟିରେ ଜରାଜିର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରତିକ୍ଷା ପଡିଥାଏ । ପ୍ରିତମ ପ୍ରତିକ୍ଷା ପାଖକୁ ଛୁଟିଗଲେ ଓ ତାକୁ ସେଜରୁ ଉଠାଇ ବସାଇ ଦେଇ କଥା ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଏତିକବେଳେ ପ୍ରିତମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୋଷ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି, "ହେ ଈଶ୍ୱର, ବାସ୍ତବିକ ଆପଣଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ଟା ବଡ ବିଚିତ୍ର" ।

ଯେଉଁ ମା ଅନାଥ ଶିଶୁଟିକୁ ମଣିଷ କଲା, ଆଜି ସେ ପୁଅ ସ୍ତ୍ରୀ ବୁଦ୍ଧିରେ ପଡି ମା କୁ ଭୁଲିଗଲା । ଏତିକବେଳେ ପ୍ରତିକ୍ଷା କହିଲେ, "ପ୍ରିତମ, ତମେ କଣ ଭୁଲିଗଲ, ତମେ ପରା ନିଜେ କୁହ ମଣିଷ ଯେତେବେଳେ କାହାର ଇଚ୍ଛାରେ ନିଜ ବନ୍ଦି ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ତା ନିଜ ପାଇଁ ଶେଷ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବାଛିନିଏ । ବିବାହିତ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ହିଁ ତାର ଶେଷ ଈଶ୍ୱର । ଥରୁଟିଏ ପ୍ରେମ କରିଥିବା ପ୍ରେମିକ ପାଇଁ ହିଁ ତାର ପ୍ରେମିକା ତାର ଶେଷ ଈଶ୍ୱର । ସ୍ୱାଭିମନୀ ପିତା ପାଇଁ ତାର ସ୍ୱାଭିମାନ ଆଭିଜାତ୍ୟର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ହିଁ ଶେଷ ଈଶ୍ୱର । ବନ୍ଧୁ ର ଅନ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରତି ଥିବା ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ପ୍ରେମ ହିଁ ତାର ଶେଷ ଈଶ୍ୱର । ତମର ଶେଷ ଈଶ୍ୱର କିଏ ମୁଁ ଜାଣିନି । ହେଲେ ଏହି ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ବୃକ୍ଷଟି ହିଁ ମୋର ଶେଷ ଈଶ୍ୱର ।"

ଏହି କଥା ଶୁଣି ପ୍ରିତମ ପଚାରିଲେ – "ଏ ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ବୃକ୍ଷ କେମିତି ତମ ଶେଷ ଈଶ୍ୱର" ।

ପ୍ରତିକ୍ଷା କହିଲେ, "ସବୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଆଉ ଗ୍ଭଲିଯାଇଛନ୍ତି । ହେଲେ ମୁଁ ଏଠି ଆଶ୍ରାନେଲି ଦିନରୁ ହିଁ ମୋ ସୁଖ, ଦୁଃଖ ରେ ସବୁବେଳେ ଏହି ଗଛଟି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଅଛି । ଏଣୁ ଏହି ବୃକ୍ଷଟି ହିଁ ମୋତେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛି ତାର ଶିତଳ ଛାୟାର ନିରବ ପରିବେଶରେ ।

ଏହି ସମୟରେ ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଶେଷ ସମୟ ଆସୁଥାଏ । ଭିଜା ଭିଜା କଣ୍ଠରେ ପ୍ରିତମଙ୍କୁ କ୍ଷମା ମାଗି ନିଜର ଭୂଲ କୁ ବୋଧେ ଅନୁତାପ କରୁଥାଏ ପ୍ରତିକ୍ଷା । ଯଦି ସେଦିନ ସେ ନିଜ ଜୀବନ ସାଥି ଚୟନରେ ଠିକ୍ ନିଷ୍ପତି ନେଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ବୋଧେ ତାର ଆଜି ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ହୋଇନଥାନ୍ତା ।

ପ୍ରତିକ୍ଷାର ମୁଣ୍ଡକୁ ପ୍ରିତମ ନିଜ କୋଳରେ ରଖିଥାନ୍ତି । ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଦୁଃଖ ଦେଖି ପ୍ରିତମ ମଧ୍ୟ ଅସହାୟ ଶିଶୁ ପରି କ୍ରନ୍ଦନ କଲେ, ତାଙ୍କ ନୟନାଶ୍ରୁ ରୁ ଦି ଟୋପା ପ୍ରତିକ୍ଷାଙ୍କ ପାଟିରେ ଶେଷ ଜଳବୁନ୍ଦା ହୋଇ ପଡିଗଲା । ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଆଖି ବୁଜି ହୋଇ ଆସିଲା । ସେ ବୁଜା ଆଖି ଆଗରେ ପ୍ରିତମଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳର ଛବି ଓ ପ୍ରିତମଙ୍କ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ ଆଗରେ ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ବୃକ୍ଷର ପ୍ରତିଛବିଟି ରେଖାୟିତ ହୋଇଉଠିଲା । ପ୍ରତିକ୍ଷା ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗକଲେ । ପ୍ରିତମ ତା ପରେ ସେହି ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ବୃକ୍ଷର କାଠକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ପ୍ରତିକ୍ଷାର ଶବ ସତ୍କାର କଲେ । ପୂର୍ବର ବିପତ୍ନିକ ପ୍ରିତମ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିକ୍ଷାଙ୍କ ସ୍ମୃତିକୁ ଝୁରିଝୁରି କଛିଦିନ ପରେ ମରିଗଲେ । ବୋଧହୁଏ, ପ୍ରିତମଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିକ୍ଷା ହିଁ ତାଙ୍କ ଶେଷ ଈଶ୍ୱର ଥିଲେ ।

ତେଣୁ ପ୍ରେମ କେବେ କୃତ୍ରିମ ରୂପେ ଆସେନାହିଁ । ଏହା ହୃଦୟର ଗଭିରତମ ପ୍ରଦେଶରୁ ଭଲପାଇବାର ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ ଧାର୍‌ଟିଏ । ଗଛଟିଏ ହିଁ ମଣିଷର ଶେଷ ଈଶ୍ୱର । ଏଣୁ ଶାସ୍ତ୍ର କହେ, "ପରୋପକାରାୟ ସ୍ୱର୍ଗାୟ" । ଆଉ ବୃକ୍ଷ ହିଁ ପରୋପକାରୀ ମିତ୍ରଟିଏ ।

ଛାତ୍ର, ନରସିଂହ ଚୌଧୁରୀ ସ୍ୱୟଂଶାସିତ ମହାବିଳୟ,
ଯାଜପୁର

ଅଇ.ପି.ଏଲ୍

ପ୍ରସନ୍ନ ପ୍ରୟାସ ଭୁଏ (ପ୍ରୟାସ)

ସହର୍ ଠାନୁ ଗାଁ ତକ୍ ଆଇ.ପି.ଏଲ୍ ନଶା ଥି ମାତିଛନ୍ । ଭକୁଆ ବି ଚତୁର୍ ହଇ ଇ ମଏଦାନ୍ କେ ବେଟିଂଗ୍ କର୍ବାର୍ ଲାଗି ଉତୁରି ଆସୁଛେ । ଦଲ ବି ବଦଲୁଛେ , କେନ୍ ଦଲ୍ ଫର୍ମ ଥି ଅଛେ ଆରୁ ଟାନୁଆ ଯେ । ସଭେ ଗୁହୁଁଛନ୍ ଜିତବାର୍ ଲାଗି କଲେ ବଲେ କଉଶଲେ । ବିରୋଧି କେ କ୍ଲିନ୍ ବୋଲ୍'ଡ କର୍ବାର୍ ଲାଗି କଛି ବି କରି ପାରନ । ହେଲେ ଦର୍ଶକ୍ ମାନକର୍ ହାର୍ ଜିତ୍ ଥି ମତଲବ୍ ଅଛେ । ମଏଦାନେ ନ ଖେଲୁଥିଲେ ବି ଅସଲ୍ ଖିଲାଡି ସାଜିଛନ୍ ଟିଭି ଆଘେ ।

ପିଲ୍ ନୁ ଜୁଆନ୍ ସିଆନ୍ ସଭେ ତ ବାଜି ଲଗାଉଛନ୍ ଗୁଟେ ଗୁଟେ ଦଲେ । ପିଲ୍ ଛୁଆ ମାନେ ଖେଲବାର୍ ଛାଡି ଇ ଖେଲ୍ ଥି ମାତିଛନ୍ ।

ବେଲବୁଡେ ତାକର୍ ହିସାବ୍ କତାବ୍ ହାର୍ ଜିତ୍ ର ପଏସା ଦିଆ ନଆ ହଇ ଗୁମିନ୍ ଦୁକାନେ ଭିଡ ଜମାସନ୍ । ମେଚ୍ ର ମଏଦାନ୍ ଆଏ ତାକର୍ ଗୁମିନ୍ ଦୁକାନ । ଗରିବ୍ ବଲି ପିଲ୍ ପଏସା ନେଲେ କେନୁ ଆନଛୁ ବଲି ପଚରାନ୍ ନାଇଁ ମାଁ ବୁଆ । ଉଲଟା ଆରୁ ଏନ୍ତା ପଏସା ଆନବୁ ବଲି ତାର ଉସନାକ୍ ବଢାସନ୍ । ଯେନ୍'ଟା କ ତାର୍ ଗୁଲବାର୍ ପାହା ଖରାପ୍ ବାଟ୍ ଧରସି ।

ବିଦେଶୀ ମଦ୍ ବୁତଲ୍ ସଂଗେ ଗାଁ ସେ ମୁଡର ପଡିଆ ନ ଠୋଲ୍ ହଇ ଜୁଆନ୍ ସିଆନ୍ ମାନକର ଦେଶିଆ ପିଆ ଖିଆ ସଂଗେ ମେଚ୍ ର ବାଜି ଗୁଲସି । ଝାଲ୍ ବୁହା କମାନ ପଏସା କେ ଲୁଭେ ନଉଛାବର୍ କରି ବାଜି ଲଗାହେସି । ଜୁଆନ୍ ପିଲ୍ମାନେ ମାଁ ବୁଆର୍ ସପନ୍ କେ ଚୁନ୍ ଚୁନ୍ କରି ହାନ ନଜର୍ ଭବିସ୍ କେ ବି ଅଂଧାର୍ ଆଡେ ଠେଲି ଦେସନ୍, କାହାକେ କଛି ପରବାଏ ନାଇଁ କରି । ମଦ୍ ପି ଦେଲେ ସିଆନ୍ ମାନେ ବି ଭୁଲି ଯାଏସନ୍ କ ମୋର୍ ଛୁଆ ପିଲ୍ ଘର୍ ଦୁଆର୍ ଅଛେ ବଲି । ମଦ୍ ଆରୁ ଲୋଭ୍ ଆମକେ ଖାଇ

ଦଉଛେ, ତାର୍ ସାଂଗେ କେତେ ଘର୍ ବି ଉଜୁରି ଜାଉଛେ ହେଟା କେଭେ ଜାନମା, ବୁଝମା।

ଖେଲ୍ କସରତ୍ ଦେହର୍ ହିତ୍ ଲାଗି ଆଏ । ଗୁଟେ ମନୋରଂଜନ୍ ଆଏ, ଗୁଟେ ଗରବ୍ ଆରୁ ଗୌରବ୍ ଆଏ । ହାର୍ ଜିତ୍ କେ ଧନ୍ଦା କରି ଜୁଆ ଖେଲ୍ ଖେଲି ଗୌରବ୍ ର ମଜାକ୍ ନାଇଁ ଉଡାବାର୍ କଥା । ହେଲେ କେ ବୁଝୁଛେ । ବଛରେ ଥି ଥରେ ଆଏସି , କାହାକେ ମାଲାମାଲ୍ ତ କାହାକେ କାଂଗାଲ୍ କରି ଛାଡିଦେସି । ଜୁଆ , ଲୋଭ୍ ଆଶାର ଗୁଟେ ନଶା , ଯେନ୍'ଟା ହୁରଦୁଂଗ୍ ମଚ୍ଛଉଛେ ସାରା ଭାରତର୍ ଗାଁ ଗଲି ସହର୍ ଥି ।

ଇ ନଶା କେ ରୁକ୍'ବାର୍ ଲାଗି କାଣା ବାଟ୍ ନାଇଁ ନ । ସରକାର୍ କଛି ପଦଖେପ୍ ନେଇ ନ ପାରନ୍ କାଏଁ ? ଇଥିର୍ ଲାଗି ଚୋରି ଡକାଏତି ଲେଖେ କେତେ କାଣା ଘଟନା ଘଟୁଛେ । ଜୁଆ ଥି ହାରି ଜାଇଥିବା ଲୋକ୍ ପାଏବାର୍ ଲାଗି କଛି ବି ଘଟନା ଘଟେଇପାରେ । ତାର୍ ମୁଡେ ଭଲ ଚନ୍ତା କେଭେ ନାଇଁ ପଶେ । ତାର ମୁଡେ ଖରାପ୍ ଚନ୍ତା ରଁଚ ଯାଏସି, ଯାହାର୍ ଲାଗି ସେ ଖରାପ୍ ଘଟନା ମାନେ ଘଟାଇ ଚାଲସି । ଇଥିର୍ ଲାଗି ସରକାର୍ ଆଉ ସଚେତନ୍ ବାରତା ପ୍ରଚାର୍ କରି କଡା ନଅମ୍ ଲାଗୁ କର୍ବାର ଚାହି ।

ହେଲେ ଆମେ ପାଠୁଆ ମୁରୁଖ୍ । ଆମେ ଚାହେସୁ ବିନା ମେହେନତ୍ ଥି ବଡଲୋକ୍ ହେବାର୍ ଲାଗି । ହେଲେ ବିନା ମେହେନତେ କେ ବଡଲୋକ୍ ହଇଛେ କାଏଁ ? ଚୋର୍ ଆରୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରି ମାନକୁ ଛାଡିକରି । ଆମକେ ବୁନ୍ ଆଉ ଚଢବାର ଅଛେ ଡାହି ଆଉ ନାଇଁ , ଡାହି ଭାଂଗି ଯାଏସି । ନହି ନାଇଁ ଥିଲା ଘର୍ କେଭେ ମଜବୁତ୍ ନ ହଏ । ଚୋରି ଡକାଏତି ଜୁଆ ଖେଲି କୁଟୁମ୍ ପୁସି ନ ହଏ । ମେହେନତ୍ ଥି ଭାତ୍ ମୁଠେର ଯେନ୍ ଉଜନ୍ ଅଛେ ଜୁଆ ଖେଲା ପଏସାର ଜେତେ ଜାଣା ଖାଏଲେ ବି କପା ବାଗିର୍ ଉସାସ୍ ହିଁ ରହେବା ।

ଆଇ.ପି.ଏଲ୍ ଖେଳାଡି ଯେନ୍ ଗୌରବ୍ ଇଜ୍ଜତ୍ ପାଉଛେ, ତମେ ତାକର୍ ଖେଲ୍ ଥି ଖେଲ୍ ଖେଲି ସେଟା କାଣା ପାଇ ପାରୁଛ, ନା କେଭେ ପାଏବ ।

ପୁଲିସ୍ ହାତେ ଧରା ପଡିଗଲେ ଗୁଟେ ଦାଗ୍ ଲାଗିଯିବା ଆରୁ ଦୁନଆ ନଜରେ ଅପରାଧି ଜୁଆରୀ ନାଁ ଟେ ଘୋସିତ୍ ହଇଜିବା ସବୁଦିନ୍ ଲାଗି ।

ପ୍ରଧାନପାଲି, ସମ୍ବଲପୁର

ଗୋସ୍ୱାଇ ମହାପ୍ରୁ

ଏମ୍. ବିଜୟ କୁମାର

ନମସ୍କାର
ଗୋସ୍ୱାଇଁ ମାହାପୁରୁ
ସତୁରୀ ବର୍ଷର
ତେଲି ବୁଢା
ତେର ବରଷିଆ
ବାହ୍ମଣ ପିଲ୍‌କୁ
କରୁଥିଲ୍ ପ୍ରଣାମ
ମନେ ଭ୍‌ବୁଥିଲ୍
ପଗ୍ଚରିଦେବି କ
ଆଉ କେତେଦିନ
ଏ ନମୋନମ

ତମ କଥା
ବେଦର ଗାର ବୋଲି
କାନ୍ଧରେ ବସାଇ
ଗ୍ଚଲି ଆସୁଛି ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ହୋମ-ଯଜ୍ଞ
ଦାନ-ଦକ୍ଷିଣା

ପାପ-ପୂଣ୍ୟ ଭୟ
ଧର୍ମ କର୍ମ ଈଶ୍ୱର ନାଁରେ
ଶୋଷିଲ ନର୍ଭୟ

ସେବାଦାସ ପଛୁଆ ଜାତି
ଗ୍ଚକର, ଜଳଆ ଗୋତି
ଉଚ୍ଚ ଭ୍‌ବେ ଖଜୁରୀ ଗଛ
ମୂଳରୁ ପାହାଚ ପାହାଚ

କୁକୁର-ବିଲେଇ
ଗାଇ-ଘୁଷୁରୀ
ହୁଏ ଗଣନା
ତା ଠାରୁ ନୀଚ ବୋଲିତ
ହୁଏନ ବିବେଚନା
ବେଦଠୁ ମନୁସ୍ମୃତି ମନ୍ତ୍ର
ହୋମ-ସମ୍ୟରେ

ଅମକ ଦାସଶ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ
କାହିଁ ଗୁମର୍‌ହ ହୋଇ
ଜାଣିନୁ କାରଣ

ଆମ୍ଭେ ଯଦି ତମ ଲୋକ
ଅଥବା ବିନ୍ଦୁ
ଶିକ୍ଷା, ଶସ୍ତ୍ର, ସତ୍ତା ସମ୍ପତ୍ତି
ମନୁସ୍ମୃତିରେ ମନା
ବିରୋଧ କାହିଁ**?**
ମଣ୍ଡଳ କମିସନ ଜାତି ଜନଗଣନା
ଗୋସ୍ୱାଇଁ ମାହାପୁରୁ
ଆଉ କେତେଦିନ
କାନ୍ଧେ ବସାଇ
ମୁଣ୍ଡରେ ବୋହିଥିବୁ
ଏମିତି କେତେଦିନ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗ୍ଲୁଲୁଛୁ ଯେ
ଗ୍ଲୁଥିବୁ
କେବେ ସରିବ ଚଲ୍‌ବାଟ……

ମହୁଲପଲ୍ଲୀ, ବୁଢ଼ାବାହାଲ, ସଁଇନ୍ତଲା, ବଲାଙ୍ଗୀର

ଚଳତ ସଂସ୍କରଣରେ ଯଦି କୌଣସି ତୃଟି ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ଏବଂ ଆମର ଚେଷ୍ଟା ରହିବ ଆଗକୁ "ବେଦାନ୍ତୀ"କୁ ଉନ୍ନତରୁ ଉନ୍ନତତର କରି ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା। ସେଥିପାଇଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହଯୋଗ କାମନାପାର୍ଥୀ।

"ତୋ ବିନା ଏଇ ଜୀବନ"

ଅଜୟ କୁମାର ବେହେରା

ସତରେ ନ ହେଲ୍ ନାହିଁ
ସପନରେ ତୁ ଆ
ଭୁଲ ବୁଝିବୁ ନାହିଁ
କଥା ତୁ ଦେଇ ଯାଆ...

ତୋତେ ଭଲ ପାଏ କେତେ
ଥରେ ତୁ ଦେଖି ଯାଆ
ଏଇ ଛାତିରେ ଲେଖା ମୋର
ସତେ ତୋର ନାଆଁ....

ଆଜି ଅଛି ମୁଁ
କେତେ ଦୁଃଖରେ
ତୋ ବିନା ସାଥିରେ
ଭଲ ପାଉ ବୋଲି
କହି ଦେ ତୁ ଥରେ...

ତୋ ବିନା ଏଇ ଜୀବନ
ବଞ୍ଚିବା, ମରିବା ସମାନ
କାହିଁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଲୁ ଏଇ
ସରଳ ମୋ ମନ....

ଏଇ ହୃଦୟ ମୋର
କହେ ବାର ବାର
ତୁମେ ତୋ ମୋ ଜୀବନ
ନ ଦେଖିଲେ ଥରେ
ନ ଭାବିଲେ ଥରେ
ଅଟକ ଯାଏ ମୋ ସ୍ପନ୍ଦନ....

ସତେ ପାଗଳ ସାଜିଛି ମୁହିଁ
ନଦ ମୋ ହଜିଛି
ଯାହା ପାଇଁ
ତାକୁ ମୁଁ ଭୁଲି ପାରୁନାହିଁ....

ମୋରଡ଼ା,ମୟୂରଭଞ୍ଜ।।

ଉତ୍କଳ ଦିବସ....

ତରଙ୍ଗ ଚଣ୍ଡି

ମୋତେ ଆଉ ବୋକା ବନେଇବ କ'ଣ
ମୁଁ ବୋକା ହୋଇ ସାରିଛି !
ସୁଧା ସମ ନଜ ଭାଷା ଥାଉ ଥାଉ
ବିଦେଶୀ ମୋହେ ପଡିଛି !!
ପୂରୁବ ପୁରୁଷ ଙ୍କ ତ୍ୟାଗର କଥା
ମନୁ ମୁଁ ଭୁଲି ସାରିଛି !
ନୀଳବର୍ଣ୍ଣ ଶୃଗାଳ ସାଜିକ ଆଜି
ଫିରିଙ୍ଗି ମୋହେ ପଡିଛି !!
ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି ରେ
ଆଜି ଉଠୁଛି ପଡୁଛି !
ପୁଅ ଝିଅ ର ଇଂରାଜୀ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ
ଅଣ୍ଟାଭିଡ଼ି ଆଗେଇଛି !!
ସବୁ ଦପ୍ତରେ ସବୁ ଫଳକରେ ତ
ଓଡିଆ ର ନାହି ଦେଖା !
ଭାଷାର ପ୍ରସାର କେମିତି ହୋଇବ
ମନେ ପଶିଯାଏ ଶଙ୍କା !!
ଚୌକିଦାର ତ ପର ପ୍ରୀତିରେ ଲିପ୍ତ
ଗ୍ରେର ସେ କାହୁଁଧରିବ !
ବରଷ କେ ଥରେ ଚନ୍ଦନ ଲେପିଲେ
କଳା କ ଧଳା ହୋଇବ ||

ଲିମସେର ବୃନ୍ଦାବାହାଲ,
ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ ଧର୍ମଗଡ

ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରର ଭିତ୍ତିଭୂମିରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଭୂମିକା

ବାଲ୍ମୀକି ନାୟକ

ଆଜିର ସମୟରେ ଦୁନିଆର ସମସ୍ତ ଦେଶ ଅପେକ୍ଷା ଭାରତରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ହେଉଥିବା ଶୁଣାଯାଉଛି । ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରର କାରଣ ସଂପର୍କରେ ନାନା ମୁନିଙ୍କ ନାନା ମତ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । କେତେକ କହନ୍ତି ଆମ ଦେଶର ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ହେଉଛି କାରଣ । ଆମ ମନରେ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଛି ଯେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କାରଣ କ'ଣ? ଆମ ଦେଶରେ ପ୍ରାକୃତିକ ସାଧନାର ଅଭାବ ତ ନାହିଁ । ବରଂ ପ୍ରାକୃତିକ ସାଧନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭାରତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶ ତୁଳନାରେ ଯେଥେଷ୍ଟ ଉପରେ ଅଛି । ଦୁନିଆର ୧୫ ପ୍ରତିଶତ ପାଣି, ୨୫ ପ୍ରତିଶତ ଲୁହା, ୩୦ ପ୍ରତିଶତ ୟୁରେନିୟମ୍ ସହିତ ବୃକ୍ଷ, ଲତା ଓ ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ଛଅଟି ଋତୁର ଚକ୍ର ଯେଉଁ ଦେଶରେ ଚାଲିଛି, ସେହି ଦେଶରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ରହିଛି କାହିଁକି? ଏହାର କାରଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ? ଆମେ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କାରଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ମନେ କରୁଛୁ । କାରଣ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ପାଇଁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ କାରଣ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାର ସମ୍ଭାବନା ସର୍ବଦା ନଥାଏ । ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ବିନା ବି ସମାଜରେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବୃଦ୍ଧି ପାଇବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ।

ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ସଂପର୍କରେ କିଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗୁରୁମାନେ ପ୍ରବଚନ ମାଧ୍ୟମରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ କହିଥାନ୍ତି – "ଲୋକମାନଙ୍କ ମନରୁ ସ୍ୱର୍ଗ, ନରକ, ପୁନର୍ଜନ୍ମ, ଭାଗ୍ୟ, ଭଗବାନ, ପାପ ଓ ପୁଣ୍ୟ ଆଦିର ଆସ୍ଥା କମ ହେବା ଫଳରେ ଦେଶରେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି ।"

ଆସନ୍ତୁ ବିଚାର କରିବା ଏହା କେତେ ଦୂର ସତ୍ୟ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗୁରୁମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶାସ୍ତ୍ର ହିଁ ପଢିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ଯଦି ଇତିହାସ ବି ପଢୁଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଜାଣି

ପାରନ୍ତେ ଯେ ସମ୍ରାଟ ଅଶୋକଙ୍କ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଇରାନ୍ ଏବଂ ଚିନ୍ ର ସିକ୍ୟାଂଗ ପ୍ରଦେଶକୁ ନେଇ ବିଶାଳ ଭାରତ ରାଜ୍ୟ ଗଠନ ହୋଇଥିଲା । ବିଦେଶୀ ପର୍ଯ୍ୟଟକ ମିଘାସ୍ଥିନଜ୍ ସେହି ସମୟର ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ସଂପର୍କରେ ଲେଖିଛନ୍ତି – "ସମାଜରେ ସାଧୁତା ଓ ଇମାନଦାରୀ ଯୋଗୁଁ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଭିତରେ ସ୍ନେହ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଭରି ରହିଛି । ହିଂସା ବହୁତ କମ୍ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ।"

ଆଧାତ୍ମିକ ଗୁରୁମାନେ ଜାଣି ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ବୌଦ୍ଧ ମତବାଦର ବହୁଳ ପ୍ରଭାବ ଥିଲା । ବୌଦ୍ଧ ମତବାଦ ତଥାକଥିତ ସ୍ୱର୍ଗ, ନରକ, ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ଓ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଆଦିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଥିଲା । ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ହିଁ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତି । ସମ୍ରାଟ ଅଶୋକ ନିଜେ ବୌଦ୍ଧ ମତବାଦୀ ଥିଲେ ଏବଂ ବୌଦ୍ଧ ମତବାଦ ହିଁ ରାଜଧର୍ମ ଥିଲା । ଅଶୋକଙ୍କ ବଂଶଜ ରାଜା ବୃହଦ୍ରଥଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା ପୂର୍ବକ ହତ୍ୟା କରି "ମିତ୍ରା" ନାମକ ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣବାଦକୁ ପୁନଃ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିଲେ । ଆମ ଦେଶରେ ବିଶ୍ୱାସଘାତ କରି ଯେଉଁ ବ୍ରାହ୍ମଣବାଦର ମୂଳଦୁଆ ପଡିଛି, ସେ ଦେଶରେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବୃଦ୍ଧି ହେବନାହିଁ ତ ଆଉ କଅଣ ହେବ? ସମ୍ରାଟ ହର୍ଷବର୍ଦ୍ଧନଙ୍କ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସୁ ଆସୁ ବୌଦ୍ଧ ମତବାଦ ଭାରତରୁ ଲୋପ ପାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ତା ପରେ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଆବିର୍ଭାବ (ଅଷ୍ଟମ ଶତାବ୍ଦୀ) ଫଳରେ ଦେଶରୁ ବୌଦ୍ଧ ମତବାଦ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣବାଦ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଭାବଶୀଳ ଉଦ୍ଧାରକ ଭାବେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତିଷ୍ଠି ରହିଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣବାଦ ସେହି ଆଧାତ୍ମିକ ଗୁରୁଙ୍କ ଅବଦାନ ବୋଲି କୁହନ୍ତି ।

ବୌଦ୍ଧମତକୁ ଲୋପ କରିବା ପାଇଁ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଭାରତରେ ଚାରି ଦିଗରେ ଚାରିଗୋଟି ଆଧାତ୍ମିକ ପୀଠରେ ଚାରିଜଣ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ପରିଚାଳନା ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଥିଲେ । ସେହିମାନେ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ ତାହା ହିଁ ଅକାଟ୍ୟ ସତ୍ୟ ରୂପେ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ କଡା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା । ଚିନ୍ ପରିବ୍ରାଜକ "ଫାହିୟାନ୍" ଙ୍କ ଐତିହାସିକ ବର୍ଣ୍ଣନ ଅନୁସାରେ ସେହି ସମୟରେ ବୌଦ୍ଧମତ ବି ବ୍ରାହ୍ମଣବାଦର ଧାରା ସହିତ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିଲା ।

ଯେତେବେଳେ ବୌଦ୍ଧ ମତବାଦୀଙ୍କୁ ଅମାନୁଷିକ ଭାବେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ହତ୍ୟା କରି ଦିଆଗଲା ଏବଂ ବୌଦ୍ଧ ମତବାଦ ଦେଶରୁ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଗଲା, ସେତିକବେଳୁ ସମାଜରେ ଅନୈତିକତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା ଏବଂ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବଢିବାକୁ ବି ଲାଗିଲା । ଯାହାକି ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର, ଦୁରାଚାର, ଅନାଚାର ଓ ଅନୈତିକ ଧନ୍ଦା ଆଦି ଚରମ ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି ।

ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରର କାରଣ ଉପରେ ବିଚାର କଲେ ଆମେ ବୁଝିପାରିବା ଯେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦ ଏବଂ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ପରସ୍ପର ପରିପୂରକ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦରେ ପ୍ରଥମ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ହେଉଛି ଆମେ ମନୁଷ୍ୟକୃତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କାରଣରୁ ଉପୁଜିଥିବା ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖ, ଗରିବ ଓ ଧନୀ, ଉଚ୍ଚ ଓ ନୀଚ ଦି ଅବସ୍ଥାକୁ ନ ମାନି ପୂର୍ବଜନ୍ମ କୃତ କର୍ମଫଳର ପରିଣାମ ବୋଲି ମାନୁଛନ୍ତି । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗୁରୁମାନେ ଯେଉଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଅସତ୍ୟ ହେଲେ ବି ସତ୍ୟ ବୋଲି ଦାବି କରୁଛନ୍ତି, ତାହାଦ୍ୱାରା ସାଧାରଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଶ୍ୱାସୀ ଜନତା ଭ୍ରମିତ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବିରୋଧରେ ନିଜେ କିଛି ନକରି ତଥାକଥିତ ଭଗବାନଙ୍କ ଭରସାରେ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜ ମନକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ତର୍କ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ, "ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ସୁକର୍ମ କରି ଥିବାରୁ ଏହି ଜନମରେ ସେମାନେ ଅମାପ ସମ୍ପତ୍ତି ଠୁଳ କରି ସୁଖ ଭୋଗ କରିପାରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜନ୍ମରେ ଯଦି ସେମାନେ କୁକର୍ମ କରିବେ, ତେବେ ଆସନ୍ତା ଜନ୍ମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ନିଶ୍ଚୟ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ।

ଆମ ସମାଜର ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ବିଚାର ସେମାନଙ୍କ କେବଳ ଅସହାୟ ବୋଧକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିନାହିଁ କି? ପିଲାଦିନେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରବାଦର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ମୁଁ ବୁଝିପାରିନଥିଲି । ପ୍ରବାଦଟି ହେଲା, "ଉଡନ୍ତା ଲିଆ, ଗୋବିନ୍ଦାୟ ସ୍ୱାହା ।" ଦିନେ ମୁଁ ମୋର ଜଣେ ସଂସ୍କୃତ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କଣ ବୋଲି ପଚାରିଲି । ସେ ଟିକଏ ହସି ମୋତେ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇଲେ । "ଜଣେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଜର ଏକ ଯଜମାନଠାରୁ ଦକ୍ଷିଣା ସ୍ୱରୂପ କିଛି "ଲିଆଭୁଜା" ଟୋକେଇରେ ରଖି ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଥୋଇ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲେ । ବାଟରେ ହଠାତ୍ ଘୂର୍ଣ୍ଣିବାତ୍ୟା ଯୋଗୁଁ ସବୁତକ "ଲିଆଭୁଜା"

ଟୋକେଇରୁ ଉଡି ଭୂମିରେ ବିଛାଡି ହୋଇଗଲା । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏହି ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ବୁଝି ପାରିଲେ ଯେ ଏହି ଜମିରେ ବିଛାଡି ପଡିଥିବା "ଲିଆଭୁଜା" ଗୁଡିକ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କର ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ କରି କହିଦେଲେ – "ଗୋବିନ୍ଦାୟ ସ୍ୱାହା" । ଅର୍ଥାତ ଏହି ସମସ୍ତ ଲିଆଭୁଜାକୁ ମୁଁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଲି । ପୂଣ୍ୟ ଅର୍ଜନ ହେଲା । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଓ ଭାଗ୍ୟ ଫଳର ଅଫିମ ଖାଇ ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ରହୁଥିବା ମଣିଷମାନେ କେମିତି ବୁଝିବେ ଯେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ ଭାବେ ବିରୋଧ କରି ବାଧା ନଦେଲେ ତାହା ବେଳକୁ ଆହୁରି ବଢିଯିବ । କେତେକ କହନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ବେଶୀ ପାପ (ଅନ୍ୟାୟ, ଅତ୍ୟାଚାର, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର, କୁକାର୍ଯ୍ୟ ଜନିତ ଅପରାଧ) କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦିଅ, ପାପର ମାତ୍ରା ବଢିଗଲେ ଭଗବାନ ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ । ଏହିଭଳି ଅହେତୁକ ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେଇ ତଥାକଥିତ ଅବତାର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କଲେ ସମସ୍ତ ମାନବ ସମାଜ ପଚି ସଢି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ସିନା ସ୍ୱର୍ଗରୁ କେହି ସୁଧାରିବାକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ ।

ଆମେ ନିର୍ବିବାଦରେ କହି ପାରିବା ଯେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦ ହିଁ ତଥାକଥିତ ପୁନର୍ଜନ୍ମ, ଭାଗ୍ୟ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ନେଇ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ନୈତିକ ଶକ୍ତିକୁ ଦୁର୍ବଳ ଓ ଅସହାୟ କରି ଦେଉଛି । ଲୋକମାନେ ପ୍ରତିବାଦ କିମ୍ବା ବିରୋଧ କରିବା ବଦଳରେ ତଥାକଥିତ ଭଗବାନଙ୍କ ଲୀଳା ଭାବି ଚୁପ୍ ରହୁଛନ୍ତି । ଧର୍ମଗୁରୁମାନଙ୍କ ଉପଦେଶ "ଚୋରି କରନାହିଁ, ନିଅନାହିଁ" ଆଦି ପ୍ରବଚନ, ତଥାକଥିତ ପୁନର୍ଜନ୍ମର କର୍ମଫଳ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକେଇ ପାରୁନାହିଁ । ଯେଉଁ ସମାଜରେ ଅନ୍ୟାୟ ଓ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢିବା ପାଇଁ ଯେତେ ବେଶୀ ଜନସଚେତନତା ରହିବ, ସେତେ କମ ପରିମାଣରେ ଅନ୍ୟାୟ ଓ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦ, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଓ ଭାଗ୍ୟଫଳର ଚକ୍ରାନ୍ତ ଜନସଚେତନାକୁ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ତଥା ଦୁର୍ବଳ କରି ଦେଉଛି ।

ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ହିଁ ପରମ୍ପରା ରହି ଆସିଛି ଯେ ଶାରିରୀକ ପ୍ରରିଶ୍ରମ ଯଥା : ଚାଷ କରିବା, ବଢେଇ କାମ କରିବା, ଲୁଗା ଧୋଇବା, ବାଳ କାଟିବା, ଓ ମଇଳା ସଫା କରିବା ଲୋକମାନେ ନିମ୍ନ ଶ୍ରେଣୀର ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପୁସ୍ତକ ପଢୁଥିବା, ପ୍ରବଚନ ଶୁଣାଉଥିବା

ଲୋକମାନେ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀର ଅନ୍ତର୍ଗତ । ଅର୍ଥାତ ଦୁନିଆରେ ମଣିଷକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରହିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ମୌଳିକ ଭୌତିକ ବସ୍ତୁ ଆବଶ୍ୟକ, ସେଗୁଡିକ ଯେଉଁମାନେ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ କଅଣ ପାପୀ? ସେମାନେ ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ପାପ କରିଥିଲେ ତେଣୁ ଏହି ଜନ୍ମରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବେ, ଆଉ ଯେଉଁମାନେ କାମଚୋର, ପଳାୟନବାଦୀ ଏବଂ କାଳ୍ପନିକ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତିର ଲୋଭ ଦେଖାଇ ଜନତାଙ୍କ କଷ୍ଟ ଉପାର୍ଜିତ ଧନକୁ ଶୋଷଣ କରି ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ଉଚ୍ଚ ଶ୍ରେଣୀର ସମ୍ମାନ ପାଇବା କଅଣ ଯୋଗ୍ୟ?

ଯେଉଁମାନେ କମ କଷ୍ଟ ବିନା ମୂଳଧନ ଓ କମ୍ ସମୟରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଧନ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଅନୈତିକ ଧନ୍ଦା କରୁଛନ୍ତି। ସେହିଭଳି ସମାଜ ବିରୋଧୀ ଦେଶ ବିରୋଧି କାର୍ଯ୍ୟ ଯଥା: ସୁନା, ରୂପା, ଅଫିମ, ଚରସ, ଗଞ୍ଜେଇ ଆଦି ଚୋର ବାଟରେ ଅନ୍ୟ ଦେଶକୁ ଚାଲାଣ କରିବା, ଯୁବତୀ ଓ ଗରିବ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଲୋଭନ ଦେଖାଇ ଚାଲାଣ କରି ଧନ ରୋଜଗାର କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଶ୍ରେଣୀରେ ରଖି ସାମୁହିକ ଭାବେ ନିନ୍ଦା କରିବା ଉଚିତ୍। କାରଣ ସେମାନେ ଦେଶ ଓ ସମାଜର ନୀତି ନିୟମ ଭଙ୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଧର୍ମଗୁରୁମାନେ ସେହିଭଳି ନିନ୍ଦନୀୟ କର୍ମକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ନଦେଇ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀମାନଙ୍କର ଅର୍ଜିତ ଧନର ପରିଣାମକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ପୂଣ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରି ଥିବାରୁ ଏହି ଜନ୍ମରେ ଧନ ଅର୍ଜନ କରି ପାରିଛି କହି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥାନ୍ତି। ଦୋଷୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ରାଷ୍ଟ୍ରଦ୍ରୋହ ଦୋଷ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ଫଳସ୍ୱରୂପ ତାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ତେଣୁ ଦୋଷ ଲୁଚଯାଏ । ସେ କେଉଁ କର୍ମ କରି ଧନ ଅର୍ଜନ କରିଛି, ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ବି ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ । ହିନ୍ଦୀ ରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରବାଦ ଅଛି – "ଭଗବାନ ଜବ ଦେତା ହେ, ତୋ ଛପର ଫାଡକେ ଦେତା ହେ ।" ଅର୍ଥାତ ତଥାକଥିତ ଭଗବାନ ଯଦି ଦେବାକୁ ଚାହିଁବେ, ତୁମେ ଯେ କୌଣସି କାମ କର ଦୋଷ ନାହିଁ। ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି ତୁମର ତଥାକଥିତ ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ । ଯିଏ ଯେତେ ପରିଶ୍ରମ କରୁ, ତଥାକଥିତ ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ଧନ ଅର୍ଜନ କରି ପାରିବ ନାହିଁ। ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀମାନଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ଶକ୍ତି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଓ ଭାଗ୍ୟବାଦ ଦ୍ୱାରା ଏଭଳି ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ ଯେ

ରାଷ୍ଟ୍ରଦୋହ କରି ଉପାର୍ଜନ କରୁଥିବା ଧନକୁ ବି ସେମାନେ ସୌଭାଗ୍ୟର ଫଳ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଲାଞ୍ଚ ନେଇ କାମ କରିବା ବି ତାଙ୍କର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଫଳ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଯଦି କେବେ ନିଜର ବିବେକ ଅପରାଧବୋଧ ଅନୁଭବ କରୁଛି, ତେବେ କୌଣସି ଧର୍ମସ୍ଥଳକୁ ଯାଇ ପୂଜାପାଠ କରି କିଛି ଦାନ, ଦକ୍ଷିଣା ଦେଇ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରିବାର ଉପାୟ ଧର୍ମଗୁରୁମାନେ ବତେଇ ଦିଅନ୍ତି । ଏଇଠି ବି ତଥାକଥିତ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଓ ସୌଭାଗ୍ୟର ଗୋରଖଧନ୍ଦାକୁ ସମସ୍ତେ ମାନୁଛନ୍ତି – ପ୍ରଶାସନ ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ଧରା ନପଡିଲେ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ସୌଭାଗ୍ୟ ଏବଂ ଧରା ପଡିଗଲେ ତାର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ବୋଲି କୁହନ୍ତି । ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରକୁ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ନିଜେ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନ ନେଇ ପୁଣି ସେହି ତଥାକଥିତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ହିଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାନ୍ତି – "ହେ ଭଗବାନ ଏହି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀଙ୍କୁ ଯଥାଶୀଘ୍ର ଦଣ୍ଡ ଦିଅ ।"

ଯଦି ତଥାକଥିତ ଭାଗ୍ୟ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ମିଥ୍ୟା ଆଶ୍ୱାସନାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଚେତନ ବ୍ୟକ୍ତି ରାଷ୍ଟ୍ରଦ୍ରୋହୀ, କୁକର୍ମି, କର୍ତ୍ତବ୍ୟହୀନ, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶାସନ ସାହାଯ୍ୟରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିପାରନ୍ତା, ତେବେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଅନୈତିକ କାମ କରିବାକୁ ସାହସ କରନ୍ତା ନାହିଁ । କଲେ ବି ବେଶୀଦିନ ଚାଲନ୍ତା ନାହିଁ । ଆଜି ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ନିଜେ ଠିକ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଅନୈତିକ କାମ କରିବାକୁ ସାହସ କରନ୍ତା ନାହିଁ । କଲେ ବି ବେଶୀଦିନ ଚାଲନ୍ତା ନାହିଁ । ଆଜି ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ନିଜେ ଠିକ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ବି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀର ପୋଲ ଖୋଲିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ । ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀକୁ ତଥାକଥିତ ଭଗବାନଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ମାନସିକ କରି ଚୁପ୍ ରହିଯାଏ । ସତରେ ଯଦି ତଥାକଥିତ ଭଗବାନଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ସମସ୍ତ ଦୋଷୀଙ୍କର ବିଚାର ହେବା କଥା ସତ, ତେବେ ଦୁନିଆରେ ମଣିଷମାନେ ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ କୋର୍ଟ, କଚେରୀ ତିଆରି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କଣ ଥିଲା? ମାନସିକ ପରିଶ୍ରମ କରୁଥିବା ଡାକ୍ତର, ଓକିଲ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଇଞ୍ଜିନିୟର, ଆଇଏଏସ୍ ଅଫିସର ଆଦି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ନିଜର ପ୍ରତିଭା ବଳରେ ଯେତେ ପାରନ୍ତି ଧନ ଅର୍ଜନ କରି ପାରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ପ୍ରତିଭା ସମାଜ ସେବା ପଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ତାହା ସେହି ଅନୁପାତରେ ସମାଜ ପାଇଁ ବ୍ୟୟ ହେବା ଉଚତ । ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟୟ ତୁଳନାରେ

ଆୟର ପରିମାଣ ବେଶୀ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଜମିରେ ଶାରିରୀକ ପରିଶ୍ରମ କରି ନିଜର ପ୍ରତିଭିବଳରେ ହଳ କରୁଥିବା ମଣିଷମାନେ ବି ଇମାନଦାରୀରେ ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କରି ସମାଜର ପେଟକୁ ଖାଦ୍ୟାନ୍ନ ଯୋଗାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଆୟ ଏତେ କମ କାହିଁକି? କେତେକ ଯୁକ୍ତି କରି ପାରନ୍ତି ଯେ ଜଣେ କୃଷକ ଡାକ୍ତର କମ୍ବା ଆଇଏଏସ୍ କାମ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଜଣେ ଆଇଏଏସ୍ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ବି ତ କୃଷକର କାମ ସହଜରେ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କାମର ଗୁରୁତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କୃଷକର କାମ ଖାଦ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ ଯୋଗୁଁ ବେଶୀ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ମଣିଷର ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକ ଖାଦ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିବା କୃଷକ ଏବଂ ଜଣେ ପ୍ରଶାସନକ ଅଧିକାରୀ ଭିତରେ ଏତେ ବେଶୀ ପ୍ରଭେଦ ରହୁଛି କାହିଁକି? ଏହି ପ୍ରଭେଦ ତଥାକଥିତ ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ମଣିଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ଧର୍ମ ଧ୍ୱଜାଧାରୀମାନଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥନ୍ୱେଷୀ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଯୋଗୁଁ କେହି ଯଦି ପ୍ରଭେଦର କାରଣ ସଂପର୍କରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରେ, ତେବେ ସେମାନେ କ୍ରୋଧ ପ୍ରକଟ କରିଥାନ୍ତି । ଶେଷ କଥା ହେଉଛି ଯେ, ଗୁଣର ଆଦର କରୁଥିବା ଏବଂ ଅବଗୁଣକୁ ବିରୋଧ କରୁଥିବା ସଚେତନ ମଣିଷ ସମାଜରେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର କେବେ ବି ବଂଶ ବିସ୍ତାର କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

କେ.ଆର. ପୁରମ, ବାଙ୍ଗାଲୋର

ବେଦାନ୍ତୀକୁ ପଢିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପରିବାର ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ପଠାନ୍ତୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଓଡିଆ ଭାଷାର ଲୋକପ୍ରିୟତା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବଢିପାରିବ

ବେଦାନ୍ତୀ

ରଖିବୁ ମୋ ଅନୁରୋଧ

ଧୀରେନ୍ଦ୍ର ମଲ୍ଲିକ

ଏମିତି ଜନମ ଦେଇଛୁ କାଳିଆ
କାନ୍ଦୁଛି ମୁଁ ନିତିଦିନ,
ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ ତୋ ଚକା ଆଖିକୁ
କରୁମତେ ହୀନମାନ,,
ଛୋଟିଆ ସଂସାର ସ୍ତ୍ରୀ ପିଲ୍ ମୋର
ମୋ ଦୁଃଖରେ ସମଦୁଃଖୀ
ଦେଖି ପାରନ୍ତିନ ମୋ କଷ୍ଟ ଯନ୍ତ୍ରଣା
ଲୁହେ ଭିଜେ ତାଙ୍କ ଆଖି,,
ଦୁଇମାସ ହେଲ୍ ବେମାର ପଡିଛି
ଭଲ ହେଉ ନାହିଁ ଦେହ,
ଓଳଏ ଖାଇଲେ ଓଳଏ ଉପାସ
କେମିତି ବଞ୍ଚିବୁ କହ,,
ଗୁହାରି କରୁଛି ତତେରେ କାଳିଆ
ରଖିବୁ ମୋ ଅନୁରୋଧ,
ସ୍ତ୍ରୀ ପିଲ୍ଙ୍କୁ ମୋ ସାହା ହେଉଥିବୁ
କ୍ଷମି ମୋର ଅପରାଧ,,

ନଳକଣ୍ଠପୁର, ମଙ୍ଗଳପୁର, ଯାଜପୁର

ବିଦେଶ ଖବର

ବାହାରିନ୍ ଓଡିଆ ସମାଜ ତରଫରୁ ଉତ୍କଳ ଦିବସ ପାଳନ

The Bahrain Odia Samaj celebrated Odisha's Foundation Day - Utkal Divas and Odia New Year - Pana Sankranti on the 12th of April, 2019 at the Isa Bin Salman Cultural Hall, Alumni Club in Adliya.

The event was a grand cultural fiesta with dances and music showcasing Odisha's rich cultural heritage and history and glorifying its hidden natural beauty. The Bahrain Odia Samaj's members put together a spectacular show along with the Aradhana Foundation. The Eastern state's Foundation Day was graced by eminent Indian diplomat - His Excellency Ambassador Lalit Mansingh, the revered King of Puri and first servitor of Lord Jagannatha - Gajapati Maharaj Shri Dibyasingha Deb, Director of Labour and vocational safety for the Ministry of Labour and Social Development- Mr. Ahmed Al Haiki, Chairman of Dadabhai Group of Companies - Mr. Mohammed Dadabhai, Prominent entrepreneur - Batool Dadabhai & Mr. Ramesh Patidar along with representative of Ambassadors of India Mr. Prabir Kumar Chowdhuri, Ambassafor of Korea H.E. Mr. Hyumno Koo Korea, Ambassador of Indonesia H.E. Mr. Nur Syahrir Rahardjo, Ambassador of Malaysia H.E. Mr. Agus Salim Bin Yusof , Ambassador of Nepal H.E. Mr. Padam Sundas and Ambassador of Srilanka H.E. Dr. A.Saj U. Mendis.

The founder, Mr. Arun Kumar Praharaj said, "We are proud that the event was so well-received and people now know so much about Odisha! This could not have been possible without the blessings of lord of the Universe- Mahaprabhu Jagannath , The Ruling Family of the Kingdom of Bahrain and dedicated efforts of our Executive Committee and the Members."

ଶ୍ରୀ ଅରୁଣ କୁମାର ପ୍ରହରାଜ
ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, ବାହାରିନ୍ ଓଡିଆ ସମାଜ

The Executive committee members Mrs. Bichitra Mohapatra, Mr. Ramesh Panigrahi, Mr. Nrusingha Ch. Nayak, Mr. Subas Sahoo, Mr. Pitambar Behera, Mr. Amiya Kumar Swain, Mr. Pralabdha Mohanty, Mr. Debasish Rout, Mr. Himanshu Taldi , Mrs. Snehanjali Panigrahi, Mrs. Ankita Satpathy, Mrs. Tanima Swain, Mrs. Papi Rani Dalabehera, Mrs. Ranjeeta Behera, Mrs. Sanghamitra Rout, Mr. Krushna Praharaj, Mr. Sidharth Sahoo , Mr. Abinash Padhy, Mr. Manas Ranjan & Mr. Schidanand Rath were delighted with the grand success of this event and said the program was was truly blessed by Mahaprabhu Jagannath.

ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ

ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ – କୃଷିର ବିକାଶ, କୃଷକର ବିକାଶ

ଡ଼ି ଶୁଭମ୍
ସମ୍ପାଦକ – ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ

ସୁନେଲି ସକାଳର ପହିଲି କିରଣରେ ହସୁଛି ଧବଳ ରାଣୀ କାଶତଣ୍ଡୀ । ପବନର ଛୁଆଁରେ ଖିଲି ଖିଲି ହସ ସବୁଜିମାରେ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଆନନ୍ଦର ବର୍ଣ୍ଣବିଭା । ଆଉ ସବୁଜ କ୍ଷେତରେ ଆଙ୍କିଦିଏ ଆକର୍ଷଣର ରଙ୍ଗଛିଟା ।

ନଈପଠାରେ ଧୋବ ଫରଫର ଗାଲିଚ୍ଚ ବିଛାଇ ଶ୍ୟାମଳ କ୍ଷେତର ପରିପାଟିରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ମାହୋଲ ରଚନା କରିଦିଏ । ଆଉ ତା'ରି ଭିତରେ ମେଞ୍ଚାଏ ନୂତନତାର ସମ୍ଭାର ଓ ଚେତନା ବାର୍ତ୍ତା ଘେନି ଆସିଛି ପୁଣି ଥରେ ସେଇ ମାଟିମନସ୍କ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରାଣର ଏକ ସାର୍ଥକ ପ୍ରତିଫଳନ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ । ଭାରତୀୟ ସଭ୍ୟତାର ଭାତହାଣ୍ଡି କୃଷି । 'ଅନ୍ନାଦ୍ ଭବନ୍ତି ଭୂତାନି'ର ବାର୍ତ୍ତା- କୃଷିର ଆଦ୍ୟ ଓଁକାର, ଜୀବନର ଷଠିଘର..... କର୍ଷଣରୁ କୃଷି । 'କୃଷି' ମୌସୁମୀ ବାୟୁର ଜୁଆଖେଳ.... ଭାରତ ପରି କୃଷି ପ୍ରଧାନ ଦେଶରେ 'ଜୟ କିଶାନ' ଏବେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅବହେଳିତ, ବାରଦୁଆର ଶୁଣ୍ଡିପିଣ୍ଡା ହୋଇ ପେଟର ଭୋକ ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ଋଣ କରେ....... ଶୁଝି ନପାରିଲେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା....!! ଆଜି ସବୁଜ ବିପ୍ଳବର କାଣ୍ଡାରିମାନେ ରାଜପଥ ଉପରେ ବିପ୍ଳବର ଚକ୍ରବାଳରେ ।

ମୋ ରାଜ୍ୟ 'ଓଡ଼ିଶା'- 'ଓଡ୍ର'ର ପରିବର୍ଦ୍ଧିତ ସଂସ୍କରଣ । ଋଷୀର ରାଇଜ । ସବୁଠି ପୁରସ୍କୃତ । ମୋର ଏହି 'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ' ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରୟାସ । କୃଷି ଓ କୃଷକଙ୍କ ହିତ୍ୟାର୍ଥେ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଉନ୍ମେଷ ଓ ଉତ୍ତରଣ । କୃଷି ବିଜ୍ଞାନର ଛାତ୍ର ହିସାବରେ କୃଷି

ଓ କୃଷକକୁ ରାହା ଯୋଗାଇବା ଏହି ତ୍ରୈମାସିକ ପତ୍ରିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବୈପ୍ଳବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏହାର ସାମଗ୍ରିକ ସ୍ୱର । ଜୀବନର ଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ଉନ୍ମୋଚନ କରି 'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ' କୃଷି ଓ କୃଷକଙ୍କ ସେବାରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନେଇଛି । 'କୃଷିର ବିକାଶ, କୃଷକର ବିକାଶ' ଏହାହିଁ ପତ୍ରିକାର ଆର୍ତ୍ତଚକ୍ରାର ।

ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାରେ ସର୍ବପ୍ରଥମ ଛାତ୍ର ସମ୍ପାଦିତ କୃଷିଭିତ୍ତିକ ତ୍ରୟମାସିକ ପତ୍ରିକା 'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ'ର ଦୁଇଟି ସଂଖ୍ୟା ପାଠକ ମହଲରେ ବେଶ ଆଦୃତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଓଡ଼ିଶାର ୧୩ଟି ଜିଲ୍ଲାରେ ନଜର ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଛି । କୃଷକମାନଙ୍କର ପତ୍ରିକା ପାଇଁ ଥିବା ଭଲ ପାଇବା ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । ଓଡ଼ିଶାର ଭାତହାଣ୍ଡି ବୋଲାଉଥିବା କୃଷିକୁ ପତ୍ରିକା ଜରିଆରେ ଏକ ନୂତନ ମୋଡ଼ ଦେବା ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । କୃଷକମାନଙ୍କର ଉତ୍ସାହ ହିଁ ଆମକୁ ଖୋରାକ ଯୋଗାଏ କଛି ନୂତନତାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରିବା ପାଇଁ । ଧନ୍ୟ ତୁମେ ଗ୍ରାଷୀ କୁଳ..... ସଲାମ ତୁମର ଅଦମ୍ୟ ତ୍ୟାଗକୁ । କୃଷି ଓ କୃଷକର ବିକାଶ ଦିଗରେ ସ୍ୱର ଉଠାଇବ ଓ ବଂଚବାର ରାହା ଯୋଗାଇବ । ବିଜ୍ଞାନର ଚକ୍ରବୃଦ୍ଧି ହାର ସହିତ କୃଷି ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସୁଗ୍ମରୂ ରୂପେ ସମ୍ପାଦନ କରିବାର ମୁଖ୍ୟ ସାରଥୀ 'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ' ।

ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ୪ଟି ସଂଖ୍ୟା ଉନ୍ମୋଚତ ହୋଥ ବେଶ୍ ପାଠକୀୟ ଆଦୃତି ଲାଭ କରିଛି । ନକଟରେ କୃଷି ଓଡ଼ିଶା-୨୦୧୯ ରେ ଏହାର ଚତୁର୍ଥ ସଂସ୍କରଣ କୃଷି ମନ୍ତ୍ରୀ ତଥା ବିଶିଷ୍ଟ ଅତିଥି ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲୋର୍କାପିତ ହୋଇ ବହୁଳ ପାଠକୀୟ ଆଦୃତି ଲାଭ କରିଛି । ସମଗ୍ର

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଛାତ୍ର ସମ୍ପାଦିତ କୃଷି ପତ୍ରିକା ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଏବେ ଲୋକପ୍ରିୟ ପତ୍ରିକା ଭାବେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଛି । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ କଣ କହନ୍ତି ଏହାର ପାଠକ ଆସନ୍ତୁ ଦେଖିବା...

"ଓଡ଼ିଶା ଭଳି ଗ୍ରାମବହୁଳ ରାଜ୍ୟରେ କୃଷି ହିଁ ବିକାଶର ସର୍ବୋତ୍ତମ ମାଧ୍ୟମ । କୃଷିର ବିକାଶ ଘଟାଇ କୃଷକ ମନର ନୈରାଶ୍ୟ ଓ ହତାଶାଭାବ ହଟାଇ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ପ୍ରକାଶିତ ଏହି କୃଷି ଭିତ୍ତିକ ପତ୍ରିକା 'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ' । ଏହି ମହତ୍ ଅନୁଚନ୍ତନ ଓ ଆଦର୍ଶକୁ ରାଜ୍ୟର କୋଣଅନୁକୋଣରେ ପ୍ରସ୍ଫୁରିତ କରିବାର ସାଧୁଉଦ୍ୟମ ପାଇଁ ଶ୍ରଦ୍ଧେୟ ସମ୍ପାଦକ ଡି. ଶୁଭମଙ୍କୁ ମୋର ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭ ଅଭିନନ୍ଦନ । ଏହି ଜନମଙ୍ଗଳକାରୀ ପ୍ରୟାସ ରାଜ୍ୟର କୃଷି ଉତ୍ପାଦନ ବୃଦ୍ଧିରେ ସହାୟକ ହେବା ସହିତ କୃଷକ ମାନଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତିକୁ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଦୃଢ଼ କରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ତିଳେମାତ୍ର ଅବକାଶ ନାହିଁ ।"

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ମିଶ୍ର
ସେବାନିବୃତ ରାଜ୍ୟପୁରସ୍କୃତ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ
ବାସୁଦେବପୁର, ଭଦ୍ରକ

"ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ' ପତ୍ରିକାର ପାଠକୀୟ ଅଭିମତ ବାସ୍ତବରେ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ । ଏହା ଆମ କୃଷି ଓ କୃଷକର ବିକାଶରେ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ପତ୍ରିକାକୁ ଓଡ଼ିଶାର ଘରେ ଘରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଯୁବବନ୍ଧୁ ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ । ପତ୍ରିକାଟି ନିୟମିତ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉ ତଥା ଏଥିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଯୁବବିଜ୍ଞାନୀ ମାନଙ୍କୁ ମୋର ଆନ୍ତରିକ ଅଭିନନ୍ଦନ । ଏହାର ସମ୍ପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀରେ କୋଟେ ସ୍ଥାନ ଦେଇଥିବାରୁ ସମ୍ପାଦକ ଶୁଭମକୁ ମୋର ସାଧୁବାଦ ।"

ବିଜ୍ଞାନ ମିହିର ରାଉତ, ଜଗତସିଂହପୁର

"ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପୁଣି ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇପାରେ**?** ନା ନା ଏହା କେମିତି ସମ୍ଭବ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସିନା ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇପାରେନା କିନ୍ତୁ ପୃଥିବୀର କିଛି ଶ୍ୟାମଳ ମାନଙ୍କୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ । ମୂଲ୍ୟ ଆଧାରରେ ନୁହେଁ ବରଂ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଆଧାରରେ । ଏହି ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଭିତ୍ତିକରି ହିଁ କିଛିଦିନ ତଳେ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ୍ୟାସ ପାଇଥିଲି । ଶେଷରେ 'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ'ର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର, ଦୀର୍ଘାୟୁ କାମନା କରିବା ସହିତ ପତ୍ରିକାଟି ଓଡ଼ିଶାର ପୁରପଲ୍ଲୀରେ ଲୋକାର୍ଦ୍ଦୃତ ହେଉ ଏହି ଶୁଭମନାସି ରହୁଛି । ବନ୍ଦେ ଉତ୍କଳ ଜନନୀ..."

-ଭୁବନାନନ୍ଦ ଅଧିକାରୀ
ଓୟୁଏଟି , ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପତ୍ରିକାର ଆରମ୍ଭ ଆପଣମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଆପଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଓ ଆପଣଙ୍କର । ଜଣେ ତରୁଣ ତୁର୍କୀ ହିସାବରେ କଞ୍ଚା ହାତରେ ମୋର ପତ୍ରିକା ସମ୍ପାଦନା ନିଶ୍ଚିତ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯାନ୍ୱିତ କରିଥିଲେ ହେଁ କୃଷି ଓ କୃଷକର ମର୍ମବେଦନା ମୋତେ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଇଛି । ସେମାନଙ୍କ କରୁଣ ଚେହେରା ଆଉ ଆକୁଳ ବେଦନା ହିଁ ମୋତେ କଲମ ଧରିବାରେ ଖୋରାକ ଯୋଗାଇଛି । ଜୀବନର ଗୂଢ଼ ରହସ୍ୟ ଉନ୍ମୋଚନ କରି 'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ' କୃଷି ଓ କୃଷକଙ୍କ ସେବାରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନେଇଛି । 'କୃଷିର ବିକାଶ, କୃଷକର ବିକାଶ' ଏହାହିଁ ପତ୍ରିକାର ଆର୍ତ୍ତଚିତ୍କାର । କୃଷି ବିଜ୍ଞାନର ଛାତ୍ର ଭାବେ କୃଷି ଓ କୃଷକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ମୋର କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରୟାସ 'ଶ୍ୟାମଳ ସୁବର୍ଣ୍ଣ' । ମାନ୍ୟବର କେନ୍ଦ୍ର ପେଟ୍ରୋଲିୟମ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଧର୍ମେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ, ପୂର୍ବତନ କୃଷିମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଦୀପ ମହାରଥୀ, କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର ଭଦ୍ରକର ବରିଷ୍ଠ ବୈଜ୍ଞାନିକ ତଥା ମୁଖ୍ୟ ଡ. ଅରବିନ୍ଦ ଦାସ, ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀର ସଦସ୍ୟ ଇଂ. ଅଭୟ ସୂତାର, ସେଞ୍ଚୁରିଆନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଡ. ମୁକ୍ତିକାନ୍ତ ମିଶ୍ର, ସହକାରୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଭଦ୍ରକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସୌମ୍ୟଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀଙ୍କ ସୁପରାମର୍ଶ ପାଇଁ ମୁଁ ଚିରକୃତଜ୍ଞ ।

ପତ୍ରିକା ସମୀକ୍ଷା

ବରଦା ପ୍ରସନ୍ନ ଦାସ

ଦ୍ୱିମାସିକ ପତ୍ରିକା – ଦୂତ
ପ୍ରକାଶ କାଳ : ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ, ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟା, ମାର୍ଚ୍ଚ–ଏପ୍ରିଲ, ୨୦୧୯
ପ୍ରକାଶ ସ୍ଥାନ – କଲକତା
ସମୀକ୍ଷା: ସନାତନ ମହାକୁଡ
ସଂପାଦକ – ରତିକାନ୍ତ ଜେନା

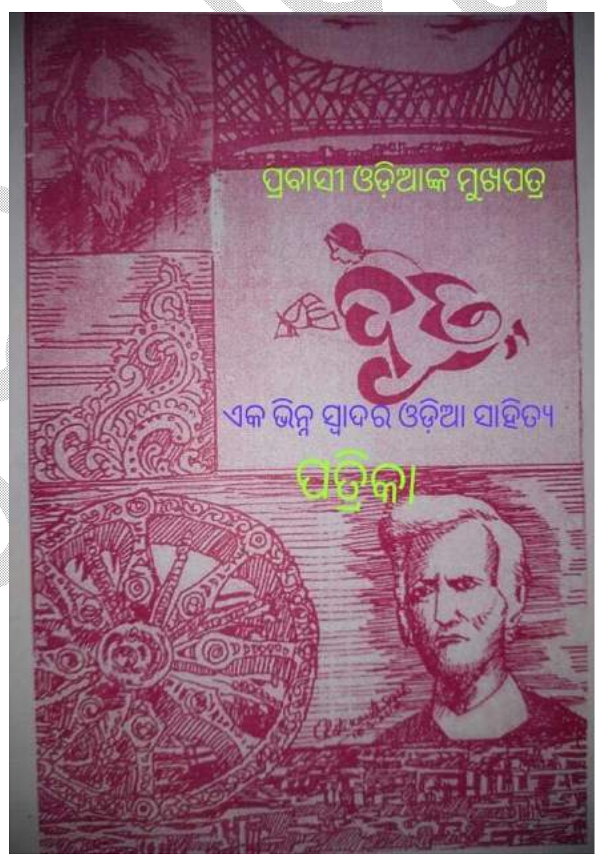

ପ୍ରବାସୀ ରାଜ୍ୟ ପଶ୍ଚିମ ବଙ୍ଗରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ରିକା ପ୍ରତିବେଶୀ, ଅଭିଯାନ, ଲେଖା, ମଲ୍ଲିକା, ସେତୁ ଓ ଅନ୍ୱେଷଣ ଭଳି "ଦୂତ" ଏକ ଅନନ୍ୟ ପତ୍ରିକା । ଏହାର ଅନେକ ପୁର୍ବରୁ ବହୁ ପତ୍ରପତ୍ରିକା ପ୍ରବାସୀ ଓଡିଆଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଓ କଛି ବର୍ଷ ପରେ ପାଠକ ମହଲରୁ ଉଭେଇ ଯାଇଛି । ସମୟ ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ । ହାତଲେଖାରୁ ମୁଦ୍ରଣ, ଇ-ପତ୍ରିକା, ଡିଜିଟଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଶ୍ରାବ୍ୟ ଓ ଦୃଶ୍ୟ ଜଗତରେ ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର ପତ୍ରିକା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଥିଲ୍ ବେଳେ ସଦ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ଓ ପ୍ରବାସୀ କବି ମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିବା ପତ୍ରିକା ହେଉଛି "ଦୂତ" । ଏହାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ହେଉଛି ଯେ ଏହା ଏକ ହାତଲେଖା ପତ୍ରିକା ଏବଂ ଏଥିରେ କେବଳ ପ୍ରବାସୀ ଓଡିଆଙ୍କ କବିତା ସନ୍ନିବେଶିତ । "ଦୂତ" ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟାଟି "ପୁଲୱାମା" ଘଟଣାର ସହିଦ୍ ମାନଙ୍କୁ ଅର୍ପିତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଏହା ଡକ୍ଟର ବୀଣାପାଣି ଦେବତା, ଡକ୍ଟର ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଶିଶିର ପଣ୍ଡା, ବିଦ୍ୟାଧର ମିଶ୍ର, ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ୱେବେଦୀ, ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଦେଓ, ଶୈବାଳିନୀ ସାହୁ, ସୁଦର୍ଶନ ଦାସ, ଅନତା ଆଗ୍ରୁର୍ଯ୍ୟ, ସନାତନ ମହାକୁଡ, ରତିକାନ୍ତ ଜେନା, ରବିନାରାୟଣ ଦାଶ, ଶ୍ରୀନିବାସ ଶେଖର ଷଡଙ୍ଗୀ, ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ବାରିକ, ବଂଶୀଧର ନାୟକ, ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ଦାସ, ମିତାରାଣୀ ଦ୍ୱିବେଦି, ବୈଦ୍ୟନାଥ ସେନାପତି, ଭୁପେଶ ମିଶ୍ର ଓ ବିପିନ କୁମାର ସେନାପତି ପ୍ରମୁଖ ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ କବିତାରେ ସମୃଦ୍ଧ । ଆଶାକରେ ଏହା ଉଭୟ ନବୀନ ଓ ପ୍ରବୀଣ ପିଢୀର ସ୍ରଷ୍ଟା ଓ ପାଠକଗଣଙ୍କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବ ।

ଶିଶୁ ବିଭାଗ

ଅଂଶୁଘାତ ପ୍ରତିକାର

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସାହୁ

ଦିନକୁ ଦିନ ବଢଇ ଖର୍ ବଢଇ ଧର୍ ତାତି,
ଅଂଶୁଘାତ ଭୟେ ପଡିଛି ସାର୍ ମାନବ ଜାତି ।
ବୁଝି ବିଚାରି ଚଳିଲେ ସଦା ନଥିବ ମୋଟେ ଡର
ଶୁଣ ପିଲ୍ଏ କହୁଛି କଛି ଏହାର ପ୍ରତିକାର ।
ଲେମ୍ବୁ ଓ ଲୁଣ ସର୍ବତ କରି ପ୍ରଚୁର ପିଉଥିବ,
ଦହି ସର୍ବତ ପିଇଲେ ବେଶୀ ମିଳେ ବହୁତ ଲ୍ଭ ।
ପଦାକୁ ଗଲେ ହାତରେ ଛତା ପାଦେ ଚପଲ ଥିବ,
ପାଣି ବୋତଲ, ଓଦା ଗାମୁଛା ସାଥିରେ ନେଇଯିବ ।
ଟାଣଖର୍‌ରେ ଗଲେ କୁଆଡେ ମନା ଗରିଷ୍ଠ ସେବନ
ଗଛ ଛାଇରେ ବିଶ୍ରାମ ନେବା ଉଚତ କଥା ଜାଣ ।
ପଖାଳ ଆଉ ତରଭୁଜ ଓ କାକୁଡି ଖାଉଥିବ,
ର୍‌ଗ ମସଲ୍ ଖାଇବ ନାହିଁ ଅପକାରୀ ଏ ସର୍ବ ।
ଟାଣଖର୍‌କୁ କୌଣସି କାମ ରଖିବ ନାହିଁ ବାକି,
ରଖିବ ଯିଏ ଜାଣିବ ସିଏ ଅଂଶୁଘାତ ଆଣେ ଡାକି ।
ଧଳା ପତଳା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧ ମୁଣ୍ଡରେ ଟୋପି ଦିଅ,
ଗଛ ଦିଅଇ ଛାଇ, ପବନ ଗଛର ଯତ୍ନ ନିଅ ।

ପଲ୍ଲାସାହି, କମାଳପୁର, ଅହିୟାସ, ଯାଜପୁର

କଏ ଭାବିଥିଲା?

ରଞ୍ଜିତ କୁମାର ସାହୁ

ରିଙ୍କୁର ଖାଇବା ପ୍ରତି ଚଡି ଚଡି ସ୍ୱଭାବ ଲାଗି କେହି ତାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କେହି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ସିଏ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷକୁ ବାରମ୍ବାର ଦେଖିଲେ ବିରକ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କର କଣ ଏକା ମନୋଭାବ ହୋଇ ପାରିବ କି? ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା ଘରେ ଖାଲି ଫୁଲକୋବି ତରକାରୀ ଆଉ ଫୁଲ କୋବି ଭଜା ଗିଳୁଛି । ଯେଉଁ ଦିନଠାରୁ ରିଙ୍କୁ ଫୁଲକୋବିର ବଡ ପୋକଟିଏ ଦେଖିଛି, ସେହି ଦିନଠାରୁ ଭୟ ଆଉ ଏକ ପ୍ରକାର ଅରୁଚି ହୋଇ ଯାଇଛି ଫୁଲକୋବି ପ୍ରତି । ତଟକା ମିଳିଲା ବୋଲି ବାପା ହାଟରୁ ଗୁଡାଏ ଧରି ଆସିଛନ୍ତି । ଏଥର ବୋଉ ମଧ୍ୟ ଟିକେ ରାଗିଛି । ଏତେ ବର୍ଷ ହେଇଗଲାଣି କିନ୍ତୁ ବାପା ମାପ ଜୁପ କରି ଶିଖିଲେନି । ଯାହା ଦେଖିଲେ ବୋହି ଆଣିଲେ ହାଟରୁ ଟୋକେଇ ସାଥିରେ । ତିନି ଜଣ ବୋଲି ପ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ତି ଘରେ! ଏତେ ସବୁ ପରିବାପତ୍ର କଣ ଅବା ହେବ? ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ଭଲ ବୋଲି କଣ ମଣିଷ ଗାଈ ଗୋରୁ ଭଳି ଖାଲି ପରିବା ଖାଇବ? ତାହା ମଧ୍ୟ ଫୁଲ କୋବି? ଏଥର ଫୁଲ କୋବି ଅଛି ବୋଲି ଘରେ ଆଉ ଚିକେନ ବି ହେଲାନି ରବିବାର ଦିନ । ଖାଲି ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ଭଲ ହେଇଛି, ରିଙ୍କୁର ସାଙ୍ଗ ସିମି ଆଉ ତାହାର ବାପା ମାଙ୍କୁ ବୋଉ ଖାଇବାକୁ ଡାକିଛନ୍ତି । ବୋଉ ଭଲ ଫୁଲ କୋବି ପଲାଉ କରେ ବୋଲି ସେମାନେ ଶୁଣିଛନ୍ତି ଆଉ ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ଆଗ୍ରହରେ ଅନେଇଛନ୍ତି ଆସିବାକୁ । ସିମି କହିଛି ତାହାର ହୋମ୍ ୱାର୍କ ଧରିକି ଆସିବ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପରିବା ବିଷୟରେ ଦୁହେଁ ଲେଖିବେ ବିଜ୍ଞାନ କ୍ଲାସର ହୋମ୍ ୱାର୍କରେ । ବୋଉ ମଧ୍ୟ ଦିନସାରା ସବୁ ଫୁଲକୋବିକୁ ଶେଷେଇ କରି ସାରି ଦେବାର ଉପକ୍ରମରେ ଲାଗିପଡିଛି । ଫୁଲକୋବି ପକୋଡି, ଫୁଲକୋବି ତରକାରୀ, ଫୁଲକୋବି ପଲାଉ ଆଉ କେତେକଣ!

ସେ ଯାହା ହେଉ ଆଜି ପରେ ଆଉ ଫୁଲ କୋବି ଆସିବନ ଅନେକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । କେଜାଣି କେମିତି ଲୋକେ ଏହାକୁ ଖାଆନ୍ତି । ବାହାର ଦେଶରେ କୁଆଡେ ଏହାକୁ କଞ୍ଚା ମଧ୍ୟ ଖାଇ ଯାଆନ୍ତି! ଭାବିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ରିଙ୍କୁକୁ । ଏତେ ମସାଲା ମସଲି ଦେଲାପରେ ବି ତ ତାକୁ ବେଳେ ବେଳେ ଫୁଲ କୋବିଟି ଅରୁଚକର ଲାଗେ! ପୁଣି ଖାଲି ଧଳା ଦିଶେନ ହେଲେ ହଳଦିଆ । ଆଜି ବୋଉ କନ୍ତୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଖାଦ୍ୟ ରଙ୍ଗ ଦେଇ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟଞ୍ଜନ କରିଛି । ବହୁତ ବଢିଆ ଲାଗୁଛି ଦେଖିବାକୁ । ସେଇଥିରେ ରିଙ୍କୁର ମନ । ଭାରି ବାସ୍ନା ବି ହଉଛି ସେହି ବ୍ୟଞ୍ଜନଟି । କେଜାଣି କାହିଁକି ବୋଉ ଏଥି ପୂର୍ବରୁ ଏହାକୁ କରି ନଥିଲା!

ରହି ପାରିଲାନ ରିଙ୍କୁ ଆଉ ପଚାରିଦେଲା, "ବୋଉ, ଏସବୁ ରଙ୍ଗ କେମିତି କଲୁ?"

ବୋଉ ହସିଲା, "ମୁଁ ଏହାକୁ ରଙ୍ଗ ଦେଇନ । ଏହାକୁ ରଙ୍ଗ ଦେଇଛନ୍ତି କୃଷୀ ବିଜ୍ଞାନୀ ମାନେ! ମୋର ଜଣେ ବାନ୍ଧବୀ ଏହାକୁ ଏକ ପ୍ରକାର ବିଶେଷ ନୂତନ ପ୍ରଣାଳୀରେ ଶୁଖେଇକି ପଠେଇଥିଲେ । ତୋତେ ପସନ୍ଦ ନୁହଁ ବୋଲି କେବେ ତିଆରି କରି ନଥିଲି । ଆଜି ଭାବିଲି ଫୁଲକୋବି ସ୍ପେଶାଲରେ ଏଇଟାକୁ ମଧ୍ୟ ଯୋଡି ଦେବି । ଯଦି ତୋର ଅଧିକ ଜାଣିବାକୁ ଇଛା, ତୋତେ ଇଣ୍ଟେରନେଟର ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆଉ ଅଧିକ ଜାଣିନ ।"

ରିଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲା ଆଜି ସିଏ କଣ କରିବ ସିମି ସହିତ । ସିମି ସବୁବେଳେ ଖାଲି ପଢୁଥାଏ । ପୁସ୍ତକ କୀଟଟିଏ । କିନ୍ତୁ ଭାରି ମେଳାପୀ ଆଉ ସବୁ ଶିଖିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ । ଆଜି ବସିକି ଏହି ବିଷୟରେ ପଢିବ ଆଉ ସିମି ସହ ଫୁଲ କୋବି ଉପରେ ଲେଖିବେ ପ୍ରବନ୍ଧଟିଏ ।

ଭାବୁଭାବୁ ଆସିଗଲେ ସିମି ଆଉ ତାହାର ପରିବାର । ବୋଉ ଆଉ ସିମିର ମାଆ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲେ ରୋଷେଇରେ ଆଉ ଦୁହିଁଙ୍କର ବାପା ସେମାନଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ । ସିମି ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହୋଇଗଲା ରିଙ୍କୁର ପ୍ରସ୍ତାବରେ । ଦୁହେଁ ବସି ଜଣାଇ ପାରିଲେ ଉଦ୍ଭିଦ ବିଜ୍ଞାନୀ ମାନଙ୍କର ଅନୁସାରେ ସବୁ କୋବି ଗୋଟିଏ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ଯେଉଁଥିରେ ସୋରିଷ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏମିତିରେ ସିନା ଅଲଗା ଦେଖାଯାଏ କିନ୍ତୁ ସବୁ କୋବିର ଫୁଲ ଦେଖିବାକୁ ସୋରିଷ ଫୁଲ ଭଳି । ପଢୁ ପଢୁ କେତେବେଳେ ସମୟ ବିତିଗଲା ଜାଣି ପାରିଲେନି ଦୁହେଁ । ଫୁଲକୋବିଟି ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବାକୁ ଲାଗିଲା ରିଙ୍କିକୁ । ସିମି ଆଉ ତାହାର ବାପା ବୋଉ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ରଙ୍ଗର ଫୁଲ କୋବି ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଗଲେ ।

ଫୁଲକୋବିର ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଏତେ ପ୍ରକାରର ହୋଇପାରେ**?** ଭାବିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ଆଉ ଦେଖିଲେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ହୁଏନା ଏତେ ଶୀଘ୍ର **!"** ଏଥର ରିଙ୍କୁ ବାପା ପୁଣି କୋବି ଆଣିଲେ ପୁଣି ଆସିବ**,** ରିଙ୍କୁର ମା ଆଗୁଆ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇଦେଲେ ଖିଆ ସରୁ ସରୁ । ଯାହା ହେଉ ଫୁଲ କୋବି ଯୋଗୁଁ ଆଜି ସିମି ସହ କିଛି ସମୟ ମିଶିକି ଖେଳିବାକୁ ଆଉ ପଢିବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲା ସିଏ । ମୁରୁକି ହସିବାକୁ ଲାଗିଥିଲା ରିଙ୍କୁ ।

୨୨୪୭ ସି, କୋମୋନୱେଲଥ୍ ଡ୍ରାଇଭ୍,
ସାରଲୋଟସଭିଲ୍, ଭିର୍ଜିନିଆ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉତ୍ତାପ

ରାଜଶେଖର ସି "ଚମା"

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ହେଲାଣି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉତ୍ତାପ,
ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ରବିଙ୍କ କୋପ,
ନଖରା ଖରାର ବଢ଼ିଲାଣି ରୂପ,
ଡରୁଛୁ ଜାଣିବାକୁ ତାପର ମାପ |୧|

ଦିନରେ ରାସ୍ତା ହେଲେଣି ନିର୍ଜନ,
ଲୋକ କରୁଛନ୍ତି ଫଳରସ ପାନ,
ପାଣି ପ୍ରତି ଯାଇଛି ସମସ୍ତଙ୍କ ଧ୍ୟାନ,
ବର୍ଷାର ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ଜନ |୨|

ଗ୍ରୀଷ୍ମର ଅବଦାନ ହେଲା ଆମ୍ବ ଫଳ,
ଏହା ହୋଇଛି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅମୃତ ଫଳ,
ଜଳବହୁଳ ତରଭୁଜ ହେଲା ଲତା ଫଳ,
ଲିଚ ତାଳ ହେଲେ ଭିନ୍ନ ଜାତୀୟ ଫଳ |୩|

ମନେପଡ଼େ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନରେନ୍ଦ୍ର ପୋଖରୀ,
ସୁନ୍ଦର ସୁସଜ୍ଜିତ ଯେ ମଦନ ମୋହନଙ୍କ ସବାରୀ,
ଚନ୍ଦନରୂପରେ ହର୍ଷିତ ହୁଅନ୍ତି ବିନୋଦ ବିହାରୀ,
ଶ୍ରୀଦେବୀ ଭୂଦେବୀ ଙ୍କ ସହ ସଂଲାପ କରନ୍ତି ମୁରାରୀ |୪|

ନିଜନିଜ ବସାରେ ବସିଛନ୍ତି ଚଢ଼େଇ,
ଛୁଆଙ୍କୁ ନେଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି ବୁଲେଇ,
ସୁଖ ଶାନ୍ତି ରବ କରି ସାରିଛନ୍ତି ହରେଇ,
ବର୍ଷାଦିନ ପାଇଁ ବସିଛନ୍ତି ଯେ ଅନେଇ।୫।

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉତ୍ତାପରୁ ଅତିଶୀଘ୍ର ଦରକାର ନିବାରଣ,
ପ୍ରତିଦିନ ଲାଗିଲାଣି ଏକ ଅନନ୍ତ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ରଣ,
ମେଘ ଯେବେ କରିବେ ରୁଣୁଝୁଣୁ ରିମଝିମ ବର୍ଷଣ,
ଆର୍ଦ୍ର ଶାନ୍ତ ଶୀତଳ ହେବ ଧରାତଳର କଣ କଣ।୬।

chvrajasekhar@gmail.com

"ବେଦାନ୍ତୀ" ରେ ନିଜର ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ ଆଉ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ପହଞ୍ଚାନ୍ତୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ରହୁଥିବା ଓଡିଆମାନଙ୍କ ପାଖରେ । ଆମକୁ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଠିକଣା ହେଲା vedantimagazine@gmail.com and editor.vedantimagazine@gmail.com

ଆମ ଜାତୀୟ ଫଳ

ଚନ୍ଦ୍ର ଶେଖର ଗୋ

ଖାଇଚ ତମେ ତ
ପାଚଲ୍ ଫଳ
ଭରି ସୁଆଦିଆ
ଭରି ରସାଳ।

ଜାତୀୟ ଫୁଲରୁ
କଦାପି ନ ଫଳେ
ଜାତୀୟ ଫଳ ସେ
ତଥାପି ବୋଲାଏ।

ଅତି ପରିଚତ
ଗାଁ ଗାଆଁରେ ମିଳେ
କହି କ ପାରିବ
ତା' ନାମ ପିଲେ ?

ସେଇ ଫଳଟି ଆମ୍ବ
ଆମ ଜାତୀୟ ଫଳ
ଶୁଣିଲେ ତା'ର ନାମ
ପାଟିରୁ ବହେ ଲାଳ ।

ବରଷକ ଥରେ
ଖର୍‌ଦିନେ ଫଳେ
ଫୁଟି ରୂପେ ପୁଣି
ସବୁଦିନେ ମିଳେ ।

କର୍ଲାଖମାର, ନୂଆପଡ଼ା

* * * * * *

ମଇ ମାସରେ ପଡୁଥିବା ପର୍ବପର୍ବାଣୀ

୦୧/୦୫/୨୦୧୯	ଶ୍ରମିକ ଦିବସ
୦୩/୦୫/୨୦୧୯ ୦୪/୦୫/୨୦୧୯	ଶିବ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଉପବାସ ଓ ବେଢା ରୁକ୍ମିଣୀ ଅମାବାସ୍ୟା ଓ ଚନ୍ଦ୍ରକ୍ଷୟ
୦୭/୦୫/୨୦୧୯	ଅକ୍ଷୟ ତୃତୀୟା, ଚନ୍ଦନ ଯାତ୍ରାରମ୍ଭ, ପର୍ଶୁରାମ ଜୟନ୍ତୀ ଓ ରୋଜା ଆରମ୍ଭ
୦୯/୦୫/୨୦୧୯	ଜଗଦ୍ ଗୁରୁ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ
୧୦/୦୫/୨୦୧୯	ରାମାନୁଜାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ
୧୧/୦୫/୨୦୧୯	ଶନୈଶ୍ଚର ଯଜ୍ଞ
୧୨/୦୫/୨୦୧୯ ୧୩/୦୫/୨୦୧୯	ନୀଳାଦ୍ରୀ ମହୋଦୟାଷ୍ଟମୀ ସୀତା ନବମୀ
୧୫/୦୫/୨୦୧୯	ବୃଷ ସଂକ୍ରାନ୍ତୀ, ମୋହିନୀ ଏକାଦଶୀ
୧୭/୦୫/୨୦୧୯ ୧୮/୦୫/୨୦୧୯	ନୃସିଂହ ଜନ୍ମ ଓ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଉପବାସ ଚନ୍ଦନ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା, ବୁଦ୍ଧ ଜୟନ୍ତୀ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରପୂଜା
୨୩/୦୫/୨୦୧୯	ଶରଣ ଆରମ୍ଭ
୨୬/୦୫/୨୦୧୯	ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରେ ଭଉଁରୀ
୨୮/୦୫/୨୦୧୯	ଶରଣ ଶେଷ
୩୦/୦୫/୨୦୧୯	ଜଳକ୍ରୀଡା ଏକାଦଶୀ ଉପବାସ, ବ୍ରତ ଓ ହଳ ନିଷେଧ

ଚିତ୍ର କଥା କହେ

ଦୃଶ୍ୟ ଭିତରୁ ଭାବକୁ ବାହାର କରିବାର ପରଖ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ୨୦-୨୫ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଆମ ପାଖକୁ ଇମେଲ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ପଠାନ୍ତୁ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିବେଚିତ ଉତ୍ତର, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ନାମ ସହିତ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂଖ୍ୟାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ । ଆମ ଠିକଣା – vedantimagazine@gmail.com/ editor.vedantimagazine@gmail.com

ବସନ୍ତେ ବଉଳ ବାସୁଛି ...ଆହା କ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦିଶୁଛି ।
ସତେ କ ବାନ୍ଧିଛି ଧରଣୀ...ବେଣୀ'ଫୁଲ ବଉଳ ବେଣୀ ।
"ନବଯୌବନ ସମ"-
ଦେଖ ହେ ବଉଳ ସମ୍ଭାର...ନ ଦୃଶ୍ୟେ କଅଁଳ ପତର ।
ବଉଳରୁ ଫଳେ ଜାତୀୟ ଫଳ
ଭରି ସୁଆଦିଆ ଭରି ରସାଳ ।

ବିଜେତା: ଚନ୍ଦ୍ର ଶେଖର ଗୋ, କର୍ଲାଖମାର, ନୂଆପଡ଼ା

ଆସିଛି ଯେ ସର୍ବଜନ ପ୍ରିୟ ବସନ୍ତ ବେଳ,
ଆସିଲେଣି ଆମ୍ବଗଛ ରେ ବହୁ ବଉଳ,
ଆଉ ପରେ ଆସିବ ଉତ୍ତପ୍ତ ଗ୍ରୀଷ୍ମ କାଳ,
ଆମ ତରୁ ରେ ଭରିଯିବ ଆମ୍ର ଅମୃତଫଳ,
ନ ହୋଉ ଏବେ ବୃଷ୍ଟିପାତ ର ଦୁଷ୍ଟ ଖେଳ,
ଦୃଷ୍ଟିପାତ ଧାର୍‌ପାତ ହେଲେ ହଜିବ ବଉଳ ||

ବିଜେତା: ରାଜଶେଖର ସି 'ଚମା'

ବେଦାନ୍ତୀର ଅନେକ ସଂଖ୍ୟାରେ ବାହାରୁଥିବା ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ୍ଟ ଏବଂ "ଚନ୍ଦ କଥା କହେ"ର ଛବି ହେଉଛି ବେଦାନ୍ତୀର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ୱ। ଯଦି କୌଣସି ପାଠକ/ପାଠିକା ନିଜସ୍ୱ ଉତ୍ତୋଳନ ଛବିକୁ ବେଦାନ୍ତୀ ପତ୍ରିକାର ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ୍ଟରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ଆମକୁ ଯୋଗାଯୋଗ କରନ୍ତୁ। ଆମକୁ ସମ୍ପର୍କ କରିବାର ଠିକଣା ହେଲା – vedantimagazine@gmail.com

"ବେଦାନ୍ତୀ" ଜ୍ଞାନକୁ ପରିମାର୍ଜିତ କରୁଥିବା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାରିବାରିକ ମାସିକ ପତ୍ରିକା। ବେଦାନ୍ତୀରେ ପ୍ରକାଶିତ ସମସ୍ତ ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଗ୍ଭର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ୱ। ଯଦିଓ ସମ୍ପାଦକ ସବୁ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଢିବା ଏବଂ ବୁଝିବା ପରେହିଁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଥାନ୍ତି, ତଥାପି ଲେଖାର ଶତ ପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବି କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର। ଏଥିରେ ସମ୍ପାଦକ କମ୍ବା ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ନାହିଁ।

ବେଦାନ୍ତୀ ଇ-ପତ୍ରିକା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସ ୧ ତାରିଖରେ ମୁମ୍ବାଇ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ନୌରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛିଏବଂ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଗଣାରେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଓଡିଆ ପ୍ରେମୀଙ୍କୁ ପଢିବା ପାଇଁ ଇ-ମେଲ୍ ଏବଂ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡିଆ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ। ଲେଖକ/ଲେଖିକା ମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଲେଖା ଓଡିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି କମ୍ବା ଭଲଭାବରେ ହାତରେ ଲେଖି ଲେଖାର ସ୍କାନ କପି ଏବଂ ସପ୍ଟକପି ଆମ ପାଖକୁ ଇମେଲ୍ ରେ ପଠାନ୍ତୁ:vedantimagazine@gmail.com।ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ କୌଣସି ଲେଖକ/ଲେଖିକାଙ୍କ ଲେଖା ଚଳତ ମାସରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇନାହିଁ, ତେବେ ତାହା ଆଗାମୀ ମାସରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ।

ବେଦାନ୍ତୀ ପତ୍ରିକାକୁ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡିଆରେ ପଢିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଡାଉନଲୋଡ କରିବା ପାଇଁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସାଇଟକୁ ପଦାର୍ପଣ କରନ୍ତୁ:-

www.vedantimagazine.com

https://www.facebook.com/vedantiemagazine

http://vedantimagazine.wordpress.com